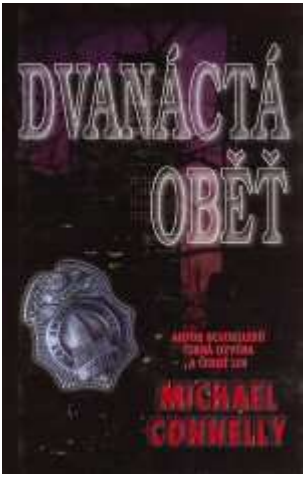
Dvanáctá oběť /The Concrete Blonde/

Connelly Michael

Nakladatel: Domino
Překladatel: Zbyněk Gross
Obálka: Dušan Žárský
Redakce: Martin Pilař, Lenka Polzerová, Martin Pěch
Rok vydání: 2000
Počet stran: 368
Rozměr: 135 x 210
Provedení: hardback

Třetí kniha série Harry Bosch.

Před čtyřmi lety zbavil detektiv Harry Bosch město Los Angeles děsivé noční můry. Dobře mířenou ranou z pistole poslal do horoucích pekel Panenkáře, mnohonásobného sadistického vraha, a spolu s ním i vlastní budoucnost, protože porušování procedurálních formalit při policejním zásahu nadřízení ze zásady nepromíjejí.

Když je však nalezena další mrtvola s jasným Panenkářovým rukopisem, začne Harry ztrácet půdu pod nohama a vzápětí je obviněn ze zabití nevinného člověka. Přes den čelí u soudu útokům obávané žalobkyně a po večerech vede válku proti vrahovi, který nepřestává podávat důkazy, že žije a je nebezpečný. Za nocí však přichází nejzákeřnější nepřítel – pochybnosti o sobě samém. Je možné, že by byl tento případ Harryho posledním?

Po strhujících detektivkách Černá ozvěna a Černý led přichází Michael Connelly s knihou, kterou není možné začít číst a odložit na zítra. Pravidelné střídání scén ze soudní síně a z honby za vrahem graduje až do samého konce, kdy na čtenáře čeká nečekané rozuzlení.

Předmluva

V tom domě ve čtvrti Silverlake vládla naprostá tma. Prázdnota oken připomínala vyhaslý pohled mrtvých očí. Byl vystavěný ve stylu tradičních kalifornských řemeslnických chalup s krytou verandou přes celé průčelí a se dvěma vikýři na dlouhé, šikmé střeše. Přes zasklení nepronikal jediný náznak světla, dokonce ani světlíkem nad vstupními dveřmi. Spíš naopak. Dům jako by kolem sebe šířil zlověstnou temnotu, kterou nepronikla ani záře pouličních lamp. Bosch si uvědomil, že by neviděl, kdyby na verandě někdo stál.

„Je to určitě tady?“ zeptal se jí.

„V domě ne,“ upřesnila, „vzadu nad garáží. Zastav tak, abys viděl do vjezdu.“

Bosch pohladil plynový pedál. Caprice popojel a minul příjezd k vratům.

„Tam to bylo,“ ukázala.

Zastavili. Za domem stála ještě jedna budova s bytem v poschodí. Po straně vedlo nahoru dřevěné schodiště, nade dveřmi se svítilo. Světlo se linulo i ze dvou oken.

„Dobrý,“ kývl Bosch.

Chvíli spolu hleděli na garáž. Neměl jasno, co od téhle akce vlastně čeká. Nejspíš nic. Parfémová vůně děvky zalévala celý vůz, až musel spustit okénko. Netušil, má-li věřit tomu, co holka tvrdí. Věděl jediné – že nemá jak zavolat posily. Rovera si s sebou nevzal a v tomhle autě neměl ani telefon.

„Co chceš… Támhle je!“ naléhavě vykřikla.

I Bosch zahlédl stín, který se mihl za menším oknem. Zřejmě od koupelny, napadlo ho.

„Je v koupelně,“ dodala, „tam jsem viděla všechny ty věci.“

Otočil hlavu od okénka k ní.

„Jaké věci?“

„No, prohlídla jsem mu skříňku, teda když jsem byla tam vevnitř. Jenom mě zajímalo, co v ní má. Holka jako já si musí dávat pozor. Samej makeup, jako maskara, rtěnky, pudřenky a tak. Podle toho mě napadlo, že to bude von. Tím je maloval, když je – dyť víš – uškrtil.“

„Proč jsi mi to neřekla do telefonu?“

„Neptal ses.“

Bosch zahlédl, jak za závěsem druhého okna přešla postava. Mozek mu pracoval na plné obrátky, srdce bušilo až v krku.

„Jak je to dlouho, cos odtamtud utekla?“

„To teda nevím. Musela jsem pěšky na Franklinovu a vodtamtaď mě někdo vzal na bulvár. To trvalo nějakejeh deset minut. Když já nevím.“

„Tipni si, je to důležitý.“

„Nevím, asi víc než hodinu.“

Hergot, zaklel v duchu. Holka si nejdřív dala číslo a teprve potom si udělala čas zavolat poldům. Mluvila přitom strašně opravdově. Jenže teď už tam ten chlap má třeba nějakou další, zatímco já tady sedím a hledím.

Prudce vyrazil ulicí, až našel u hydrantu místo k zaparkování. Vypnul motor, ale klíčky nechal v zapalování. Vyskočil ven a přes otevřené okénko prostitutce přikázal: „Poslyš, jdu se tam mrknout. Ty zůstaneš tady. Kdybys slyšela střelbu nebo kdybych se do deseti minut nevrátil, začneš bušit lidem na dveře a přivedeš sem poldy. Řekneš jim, že policista potřebuje pomoc. Hodiny jsou na palubní desce – takže deset minut!“

„Jo, deset minut, zlato. Z tebe bude hrdina, ale tu odměnu dostanu já.“

Bosch se rozběhl ke garáži a cestou si vytáhl zbraň. Schody na starém zprohýbaném schodišti bral po třech a snažil se, aby nevrzaly. Stejně měl dojem, že jeho příchod vyřvávají do celého světa. Když se dostal nahoru, namířil před sebe a rozbil

holou žárovku nade dveřmi. Ustoupil do stínu, opřel se o venkovní zábradlí. Zvedl levou nohu a celou vahou i silou kopl podpatkem těsně nad kliku.

Dveře se s mohutným třeskem rozletěly. Bosch, vojensky přikrčený, vtrhl dovnitř. Na opačné straně u postele okamžitě uviděl chlapa – nahého, plešatého a úplně vyholeného. Zahleděl se mu do očí, které v mžiku ovládlo zděšení, a vypjatým hlasem zařval:

„Policie! Ani se nehni!“

Chlap na vteřinu ztuhl. Pak se začal sklánět a rukou zajíždět pod polštář. Krátce zaváhal, ale hned se shýbal dál. Bosch tomu nemohl uvěřit. Co to sakra dělá? Čas jako by se zastavil. Krev plná adrenalinu zbystřila Harryho vnímání jako ve zpomaleném záběru. Naháč mířil k polštáři, aby se zakryl, nebo…

Ruka zajela pod polštář.

„Nedělej to!“

Teď něco v skrytu uchopila. Chlap se celou tu dobu díval Boschovi do očí. Výraz se změnil, ale v co? Vztek? Nenávist? Ruka začala vyjíždět zpod polštáře.

„NE!“

Bosch vypálil a zpětný ráz trhl pistolí, kterou svíral oběma rukama. Nahý muž se napřímil a padl nazad. Tělem narazil do dřevěného obložení zdi, odrazil se, zkroutil se v křeči a s chrlením krve sebou žuchl na postel. Harry vpadl do pokoje a přiskočil k lůžku.

Muž nepřestával šmátrat rukou po polštáři. Bosch ho levou nohou přiklekl a znemožnil mu pohyb. Sáhl po poutech na opasku, přitáhl tápající levačku a zacvakl. Pak uchopil pravou ruku a spoutal ho za zády. Naháč chrlil krev a sténal.

„Já… Já ne…“ Pokus o řeč zanikl v záchvatu krvavého kašlání.

„Máš dělat, co ti říkám,“ přerušil ho Bosch, „a já jsem ti říkal nehýbej se!“

Klidně chcípni, pomyslel si, ale jen v duchu. Bude to tak pro nás všechny snadnější.

Obešel postel až k polštáři, zvedl ho a ztuhl. Tohle nemůže být pravda! Nechal polštář padnout zpátky a zavřel oči.

„Kurva fix!“ zařval nahému muži do zad. „Co to mělo znamenat? Dyť jsem měl v ruce bouchačku a ty, ty si saháš… Řek jsem ti, aby ses ani nehnul!“

Bosch obešel postel tak, aby mu viděl do tváře. Krev chlapovi vytékala z úst na ušpiněné bílé prostěradlo. Kulka musela zasáhnout plíce. Naháč umíral.

„Nemusel jsi umřít,“ řekl.

Muž přestal dýchat.

Harry se rozhlédl po místnosti. Nikdo jiný tu nebyl, žádná náhrada za uprchlou prostitutku. V tom se spletl. Zašel do koupelny a otevřel skříňku pod umývadlem, plnou makeupu, přesně jak to popsala. Některé značky poznal: Max Factor, L’Oréal, Cover Girl, Revlon. Souhlasí.

Otevřenými dveřmi se z koupelny zadíval na nehybné tělo na posteli. Ve vzduchu se ještě vznášel zápach střelného prachu. Bosch si zapálil cigaretu. Kolem panovalo takové ticho, že při vtahování uklidňujícího kouře do plic slyšel praskání hořícího tabáku.

Telefon v bytě nebyl. Bosch se usadil na židli v kuchyňském koutě a čekal. Hleděl přes místnost na tělo a cítil, že srdce nepřestává zběsile bušit a trochu se mu točí hlava. Uvědomil si i naprostou absenci pocitů vůči mrtvému na lůžku. Necítil soucit, ani vinu, ani zármutek – prostě nic. Vůbec nic.

Snažil se soustředit na jekot sirény, který se z dálky blížil. Za chvíli už rozeznal, že není sama. Přijíždělo jich několik.

1

V budově okresního soudu v centru Los Angeles nejsou na chodbách lavičky. Není kam si sednout. Kdo se odváží složit kosti na studenou mramorovou podlahu, toho postaví do latě první soudní poskok, který kolem projde. A takových je tu vždycky dost.

Panuje zde nehostinnost, protože federální vláda nechce vyvolat dojem, že snad spravedlnost postupuje pomalu, nebo přešlapuje na místě. Není žádoucí, aby se na lavičkách nebo na zemi podél stěn hromadili lidé a s unavenými pohledy čekali, než se otevřou dveře soudní síně a přijde řada na případ jejich nebo někoho z blízkých. Stačí, že se to děje naproti přes Spring Street v budově místního trestního soudu. Tam jsou lavičky na chodbách ve všech patrech dennodenně přecpané čekajícími, převážně ženami a dětmi, jejichž manželé, otcové a milenci, vesměs černí a snědí, pykají ve vazbě. Většina laviček připomíná vory – ženy a děti mají přednost – unášené proudem a plné lidí, kteří čekají, až je někdo najde. Vtipálci mezi úředníky si je pojmenovali plaváčci.

Tyhle rozdíly se honily hlavou Harrymu Boschovi při cigaretě na schodišti před sídlem federálního soudu. To byla další specialita – zákaz kouření na chodbách v celé budově. Během přestávek mezi líčením musel vždycky sjet eskalátorem dolů a vyjít ven. Za betonovým piedestalem pod sochou ženské postavy se zavázanýma očima a váhami spravedlnosti v ruce tady stál velký, pískem naplněný popelník. Bosch si figuru prohlížel. Nikdy si nedokázal vybavit její jméno. Asi nějaké řecké, pomyslel si, ale jistotu neměl. Socha spravedlnosti.

Vrátil se k článku v novinách, které držel v ruce, a znovu se do něj začetl.

V poslední době se omezoval jenom na sportovní stránky, kde se snažil soustředit výhradně na výsledkové tabulky a statistiky.

Ty byly každý den čerstvé s pečlivě doplněnými záznamy. Ve sloupcích čísel a procent nacházel svým způsobem uklidnění. Panovala v nich přehlednost a stručnost, absolutní řád v chaotickém světě. Dozvědět se, kdo z Dodgerů nejvíc zabodoval, dodávalo Harrymu trvalý pocit sounáležitosti s tímhle městem a s vlastním životem.

Dneska ale nechal sportovní část složenou a zastrčenou v aktovce, která zůstala pod křesílkem v soudní síni. V ruce držel metropolitní stránky z Los Angeles Times. Pečlivě si je složil na čtvrtiny, jak to odkoukal od řidičů na dálnici, kteří si chtěli za jízdy číst. Článku o soudním přelíčení patřil dolní kvadrant titulní strany. Znovu se do něj zahloubal a z toho, co se o sobě dočetl, se mu znovu rozpalovaly tváře.

ZAČÍNÁ SOUD S POLICEJNÍM STŘELCEM NA TUPÉ
Joel Bremmer, redaktor LA Times

V neobvyklém občanskoprávním soudním sporu, který dnes začíná, čelí detektiv z Policejního oddělení Los Angeles obvinění z použití nepřiměřeného násilí, když před čtyřmi lety střelnou zbraní smrtelně zranil domnělého vícenásobného vraha, o němž předpokládal, že sahá pro pistoli. Domnělý vrah si ve skutečnosti chtěl podat paruku.

Žalobu na třiačtyřicetiletého detektiva Harryho Bosche podala vdova po Normanu Churchovi, leteckém konstruktérovi, jehož zastřelením vyvrcholilo pátrání v případu tzv. Panenkářových vražd.

Tragické události předcházelo téměř roční policejní pátrání po vrahovi, kterého média pojmenovala podle toho, že každé ze svých jedenácti obětí makeupem pomaloval obličej. Zvláštností

tohoto pátrání bylo, že vrah posílal Boschovi a našemu listu básničky.

Po Churchově smrti policie oznámila, že nalezla jednoznačné důkazy potvrzující, že letecký inženýr byl hledaným vrahem.

Detektiv Bosch byl postaven mimo službu a později přeřazen ze speciální jednotky Oddělení vyšetřovaní loupeží a vražd Los Angeles ke stolu vražd na Hollywoodské stanici. Toto potrestání policie výslovně zdůvodnila Boschovým procesním pochybením, například nepřivoláním posil do silverlakeského bytu, kde ke střelbě došlo.

Podle policejních vyšetřovatelů bylo zastřelení Churche řádným zásahem, což v policejní terminologii znamená, že nešlo o omyl.

Jelikož Churchovo úmrtí znemožnilo soudní projednání, nebyla většina policejních důkazů nikdy zveřejněna pod přísahou. To se pravděpodobně v průběhu nynějšího přelíčení před federálním soudem změní. Týden trvající výběr porotců by podle očekávání měl skončit během dneška. Po něm budou následovat úvodní proslovy právních zástupců obou stran.

Harry musel přeskládat noviny, aby dočetl zbytek článku na následující straně. Na chvíli ho rozptýlila jeho vlastní fotografie otištěná uvnitř novin. Byla postarší a dost se podobala snímkům z policejních kartoték. Stejnou měl i ve svém služebním průkaze. Ta fotka ho rozezlila víc než článek. Takhle ji vystavovat představovalo útok na jeho soukromí. Pokusil se soustředit na text.

Bosche, který v okamžiku střelby plnil své služební povinnosti, zastupuje Kancelář městského prokurátora. Pokud soud žalující straně přizná nárok na odškodnění, zaplatí je daňoví poplatníci z našeho města, nikoli Bosch.

Vdovu Deboru Churchovou zastupuje Honey Chandlerová, advokátka pro občanskoprávní záležitosti a specialistka na

případy zneužívání policejní pravomoci. V interview z minulého týdne Chandlerová prohlásila, že se bude snažit před porotou dokázat, že smrtelné postřelení Churche bylo nevyhnutelným důsledkem Boschova nezodpovědného konání.

„Detektiv Bosch jednal bezohledně a ten muž za to zaplatil životem," uvedla. „Nevím, zda tu sehrála roli pouhá nezodpovědnost, nebo jestli za tím je něco daleko zlověstnějšího, ale to se dozvíme během soudu."

Od chvíle, kdy se Boschovi o první přestávce dostaly noviny do ruky, přečetl si ten řádek nejméně šestkrát. Něco daleko zlověstnějšího – co tím chtěla říct? Snažil se, aby ho to neobralo o klid. Věděl, že nevyužít rozhovor pro noviny k psychologickým expozé, to by si Chandlerka neodpustila, ale i tak to vnímal jako varovný výstřel. Dávala mu na vědomí, že přijdou horší věci.

Chandlerová dále prohlásila, že má v úmyslu zpochybnit policejní důkazy o tom, že Panenkářem byl Church. Tento otec dvou dcer podle ní neměl být hledaným několikanásobným vrahem, za něhož byl policií označen údajně pouze ve snaze zamaskovat policistův zločin.

„Detektiv Bosch chladnokrevně zabil nevinného člověka," řekla doslova Chandlerová, „a tímto občanskoprávním sporem se snažíme udělat to, co policie provést odmítá: odhalit pravdu a zjednat spravedlnost pro rodinu Normana Churche."

Bosch i právník Rodney Belk z městské prokuratury, který zastupuje obviněného, se k tvrzením odmítli vyjádřit. Spolu s obviněným by v procesu, jehož trvání se odhaduje na jeden až dva týdny, měli svědčit…"

„Nemáš pár drobnejch, kámo?"

Bosch odtrhl oči od novin a uviděl umouněnou tvář známého bezdomovce, který si z prostranství před soudem udělal svůj rajón. Vídával ho tu denně celý ten týden, co trval výběr porotců, jak obchází a vyžebrává si drobné a cigarety. Přes dva svetry nosil ošoupané tvídové sako a k němu

manšestráky. S sebou měl igelitku s majetkem a hrnek, který nastrkoval lidem pod nos. Kromě toho mu nikdy nechyběl žlutý právnický blok celý počmáraný poznámkami.

Bosch si instinktivně prohmatal kapsy, ale nakonec pokrčil rameny. Neměl drobné.

„Víš, že nepohrdnu ani dolarem.“

„Nemám ani zbytečnej dolar.“

Bezdomovec ho nechal být a obrátil se k popelníku, ze kterého rašily zažloutlé nedopalky jako námel na žitě. Zasunul si žlutý blok do podpaždí a začal se těmi dary probírat. Kusy s aspoň půlcentimetrem tabáku si bral. Když narazil na skoro celou cigaretu, pochvalně mlaskl. Všechno si to ukládal do hrnku.

Když byl s kořistí spokojen, odstoupil od popelníku a se zakloněnou hlavou si prohlížel sochu. Obrátil se zpátky k Boschovi, zamžikal a rozhoupal se v kyčlích v obscénním pantomimickém náznaku imaginárního pohlavního akru.

„Tak jak se daří mojí holčičce, he?“ zavtipkoval.

Políbil si ruku, natáhl se a poplácal sochu.

Než se Bosch zmohl na repliku, zavrněl mu na opasku operátor. Bezdomovec ustoupil o krok či dva a zvednutou pravou rukou se ohnal po neznámém pípajícím zlu. V obličeji se mu usadila nepříčetná panika, výraz zesláblého mozku s rozklíženými synapsemi. Otočil se a s hrnkem nedopalků odcupital směrem ke Spring Street.

Bosch se za ním díval, dokud mu nezmizel z očí, a pak si stáhl operátor z opasku. Číslo na displeji znal, patřilo přímé lince do hollywoodské kanceláře nadporučíka Harveye Poundse, zvaného Docent. Zatlačil zbytek cigarety do písku a vešel zpátky do budovy soudu. U horního konce eskalátoru stály v poschodí poblíž soudních síní v zákrytu mincovní automaty.

„Harry, jak to tam jde?“ zajímal se Pounds.

„Normálně, samé čekání. Porotu už máme a teď právníci zasedají se soudcem a baví se o úvodních řečech. Belk mi povídal, že u toho být nemusím, tak se poflakuju tady kolem.“

Podíval se na hodinky, které ukazovaly za deset minut dvanáct.

„Za chvíli půjdou na oběd,“ dodal ještě.

„Tak to se hodí, protože tě potřebuju.“

Bosch neodpověděl. Šéf mu přece slíbil, že s ním nebude počítat, dokud přelíčení neskončí. Takže ještě týden, nanejvýš dva. Pounds se k tomu zavázal, protože neměl na vybranou. Nemohl doufat, že by Bosch zvládal pátrání po vrazích a k tomu trávil čtyři dny v týdnu u federálního soudu.

„Co se děje? Myslel jsem, že jsem z kolotoče venku.“

„To jo, ale rýsuje se nám jeden problém, který se tě týká.“

Harry znovu zaváhal. S Poundsem to bylo pokaždé stejné. I pouličnímu práskači se dalo věřit víc. Vždycky měl přiznané pohnutky a skryté motivy. Tohle vypadalo jako obvyklý tanec kolem horké kaše, řečičky kolem dokola, dokud Bosch neskočí na špek.

„Říkal jste problém?“ zeptal se nakonec tak neutrálně, jak to jen šlo.

„Předpokládám, že jsi četl dnešní noviny, tu reportáž v Timesech o tvým případu.“

„Jo, zrovna ji mám rozečtenou.“

„No, dostali jsme další vzkaz.“

„Vzkaz? O čem je řeč?“

„O tom, že někdo nechal na vrátnici vzkaz adresovaný tobě. A ať jsem papež, jestli nevypadá stejně jako ty, cos dostával od Panenkáře tenkrát, když se to všecko mlelo.“

Pounds si celou situaci očividně vychutnával a protahoval ji.

„Jak o něm víte, když byl adresován mně?“

„Nepřišel poštou. Je na přeloženém papíře bez obálky a s tvým jménem na rubu. Někdo ho nechal na vrátnici a někdo jiný si ho přečet. Zbytek už si domyslíš.“

„Co se tam píše?“

„No, moc tě to nepotěší, Harry, je to perfektně načasovaný. V podstatě tvrdí, že jsi odstřelil nepravýho a že zabiják si klidně řádí dál. Autor tvrdí, že Panenkář je on a že chystá další akci, čili že jsi zabil někoho jinýho.“

„To je blbost. Panenkářovy vzkazy byly v novinách i v té Bremmerově knížce o celém případu. Napodobit jeho styl a napsat další vzkaz, to mohl přece každý…“

„Máš mě za blba, Boschi? Já vím, že to mohl napsat kdokoli, ale pisatel to věděl taky. Takže jako důkaz připojil mapku, kde zakopal poklad, jak bys to asi nazval. Cestu k tělu další oběti.“

Z drátu vytékalo dlouhé ticho. Pounds vyčkával a Bosch přemýšlel.

„Takže?“ zeptal se nakonec.

„Poslal jsem tam dneska ráno Edgara. K Bingovi – pamatuješ si na ten kutloch na Západní?“

„K Bingovi? Jo, od bulváru. Kulečníková herna U Binga. Ale tam to přece vyhořelo loni během těch nepokojů.“

„Správně,“ přisvědčil Pounds, „až do základů. Nejdřív to vyplenili a potom spálili. Zůstala z toho betonová podlaha a tři stěny. Město přikázalo demolici, ale majitel ji ještě neprovedl. No, tak tohle místo je uvedené v tom vzkazu a ona má být v té betonové podlaze. Edgar se tam vypravil s technickýma službama, se sbíječkama a tak…“

Pounds to natahoval. Jak se vyžívá v detailech, blb jeden, pomyslel si Bosch. Tentokrát nechal ticho viset a napětí gradovat, až to Docent nevydržel.

„Našel tam tělo – přesně tak, jak to stálo v tom vzkazu. Našel tělo. To je teda…“

„Jak je tam dlouho?“

„To ještě nevím, ale dost. Proto ti vlastně volám. Potřebuju, abys tam o polední pauze zašel a mrkl se, co se z toho dá poznat. Chápeš, jestli ji fakt oddělal Panenkář, nebo jestli se nás nějakej ucbyl snaží nasrat. Jsi na to fachman. Moh bys tam

vyrazit, až soudce vypadne na oběd. Počkám tam na tebe. Na úvodní řeči budeš zpátky.“

Bosch z toho byl jak omráčený. Potřeboval další cigaretu. Pokoušel se dát všemu, co Pounds právě napovídal, aspoň trochu řád. Panenkář – Norman Church – je čtyři roky po smrti. O tom není pochyb. Tu noc to Bosch poznal a vnitřně si tím je jistý i dnes. Church byl Panenkář.

„Ten vzkaz se prostě objevil na přepážce?“

„Dozorčí na vrátnici ho našel na pultu asi před čtyřma hodinama. Nikdo si nevšiml, že by ho tam někdo nechával. Ráno tam chodí davy lidí a navíc se mění směna. Poslal jsem Meehana proklepnout uniformovaný dozorčí, ale všichni věděli prd, akorát že se našel.“

„Hergot! Přečtěte mi ho.“

„Nemůžu, je na expertize. Pochybuju, že tam najdou nějaký otisky, ale musíme dodržet postup. Nechám si udělat kopii a vezmu ji s sebou na místo, jo?“

Bosch neodpověděl.

„Vím, co ti vrtá hlavou,“ pokračoval Pounds, „ale držme se zatím při zemi, než to uvidíme na vlastní oči. Třeba je to finta, kterou nastrojila ta právnická, ta Chandlerová. Bylo by jí to docela podobný. Je to přesně ten typ, co udělá všecko, jen aby dostala skalp dalšího policajta. A ráda vidí svý jméno v novinách.“

„A co média? Už o tom vědí?“

„Dostali jsme pár telefonátů, dotazů na nalezený tělo. Museli se to domáknout na frekvenci pitevního dispečinku. Naše vysílačky jsou potichu. O tom vzkazu ale nikdo neví, ani o souvislosti s Panenkářem. Jenomže se našlo tělo, nic víc. To víš, nález mrtvoly pohřbený pod podlahou na spáleništi, to je pro ně bomba.

To s tím Panenkářem musíme ještě chvíli udržet pod pokličkou. Pokud ovšem ten, co psal vzkaz, ho neposlal taky médiím. Jestli jo, tak se to dozvíme ještě dneska.“

„Jak se dá někdo pohřbít do podlahy v kulečníkové herně?“ „Herna nezabírala celej barák. Vzadu byly sklady. Předtím to patřilo filmový rekvizitárně. Když se dopředu nastěhovala herna, dali zadní místnosti do pronájmu. Tohle mám od Edgara, který si tam dotáhl majitele. Zabiják si musel jeden sklad najmout, probourat starou podlahu a schovat tu holku tam. Při těch kraválech to celý shořelo, ale betonová podlaha zůstala. Tělo to všecko přečkalo. Edgar povídal, že vypadá jak mumie.“

Dveře soudní síně číslo čtyři se otevřely a Bosch viděl, jak vycházejí členky Churchovy rodiny a v závěsu za nimi jejich advokátka. Šly na oběd. Debora Churchová a její dvě dospívající dcery na Harryho ani nepohlédly. Zato Honey Chandlerová, pro svůj instinkt na výnosné případy přezdívaná mezi policisty a ostatním osazenstvem soudního dvora Drahomíra, si ho měřila očima dravce. Měla je černé jak ohořelý mahagon a zasazené do opálené tváře s energicky vystouplou čelistí. Atraktivní žena s rovnými zlatými vlasy. Postavu tvarovala přísně střižená fazóna modrých šatů. Z hloučku k němu doléhalo nepřátelství jako přílivová vlna. „Boschi, žiješ ještě?“ ozval se Pounds. „Jo. Vypadá to, že zrovna nastala polední pauza.“ „Fajn, tak se tam vydej a uvidíme se. Nějak se mi to celý nezdá a doufám, že je to celý blbost. Což by pro tebe bylo to nejlepší.“ „To jo.“

Bosch se už chystal zavěsit, ale zaslechl Poundsův hlas a přiložil si sluchátko zpátky k uchu.

„Ještě něco. Jestli se tam objeví média, tak to nech na mě. Ať se to vyvrbí jak chce, oficiálně bys v tom kvůli tomu procesu neměl figurovat. Budeš tam jako expert.“ „Jo.“ „Tak zatím.“

2

Bosch to z města vzal po Wilshirské, zatočil na Třetí ulici a projel pozůstatky MacArthurova parku. Když odbočil na Západní, objevil se před ním po levé straně shluk policejních vozů, detektivních aut a pitevních dodávek. Nad severní vyhlídkou se v dálce vznášel nápis HOLLYWOOD, celý rozmazaný za smogovou clonou.

Z Binga zůstaly tři začouzené stěny s hromadou ohořelých trosek uprostřed. Střecha byla pryč, ale policisté přes hřeben zadní zdi přehodili modrou silonovou plachtu, kterou natáhli až k řetězu ohraničujícímu pozemek zepředu. Bosch věděl, že neměla za cíl poskytovat vyšetřovatelům při práci stín. Když se předklonil a vyhlédl předním oknem z auta, viděl, jak nahoře jako supi krouží helikoptéry plné novinářů.

Zastavil u obrubníku. Pár dělníků z technických služeb tu postávalo kolem pikapu s nářadím. V obličejích byli pobledlí a usilovně potahovali z cigaret. Na zemi za autem se povalovaly sbíječky. Chlapi čekali a doufali, že se už od nich nebude nic chtít.

Z druhé strany náklaďáku stál u koronérské sanitky Pounds. Vypadal, že se musí ze všech sil ovládat, protože obličej měl stejně zelený jako dělníci. Byl sice velitelem hollywoodských detektivů včetně vyšetřovatelů vražd, ale sám se na žádném jejich případu nikdy nepodílel. Patřil k početné třídě policejních byrokratů, kteří se nahoru vyšplhali přes výsledky testů a podlézáním na správných místech, aniž si museli

vysloužit ostruhy v akci. Bosch cítil zadostiučinění jako vždycky, když chlápci Poundsova druhu dostávali dávku toho, co bylo pro opravdové poldy každodenním chlebem.

Než vystoupil z caprice, mrkl na hodinky. Do začátku úvodních proslovů zbývala celá hodina.

„Harry," zavolal na něj Pounds, „jsem rád, žes to stihl."

„Je mi potěšením mrknout se vám na další tělo, nadporučíku."

Bosch si sundal sako a hodil ho do auta na sedadlo. Otevřel kufr a vytáhl volnou modrou kombinézu, kterou si přetáhl přes šaty. Bude mu v ní horko, ale nechtěl se k soudu vracet špinavý a zaprášený.

„Dobrý nápad," poznamenal Pounds, „že jsem si ji taky nepřivez!"

Bosch věděl, že tenhle ouřada žádnou nemá, protože na místě činu se objevoval jedině tehdy, když měl naději dostat se do záběru televizních kamer a trochu se předvést. Zajímala ho výhradně televize, tisk ne. Pro reportéra z novin bylo třeba vypotit aspoň dvě souvislé věty za sebou, které se druhý den dostaly na papír, kde už navždy zůstaly a mohly člověka strašit celý život. Rozhovory pro tisk nepatřily na oddělení ke schváleným metodám práce. Slova vyřčená v televizi byla pomíjivější, čili bezpečnější.

Bosch zamířil k modré plachtě. Pod ní našel obvyklou sestavu vyšetřovatelů postávajících u hromádky betonové drti podél jámy, která teď zela v základové desce pod někdejší budovou. Harry se ohlédl po nízko prolétající televizní helikoptéře. Moc použitelných záběrů přes plachtu asi nezískají, ale nejspíš už jsou na cestě pozemní štáby.

Uvnitř byly rozvaliny plné sutě – ohořelých stropních trámů, rozbitého betonu a spousty dalšího smetí. Pounds Harryho dohnal a oba se tím vším spolu opatrně propracovávali k hloučku pod plachtou.

„Srovnají to buldozerem a udělají tady parkoviště," promluvil Pounds. „To je to jediný, co tyhle bouře městu daly

– kolem tisícovky nových parkovacích míst. Na jih od centra není s odstavením auta nejmenší problém. Zato kolu nebo benzín tady nekoupíš. Vypálili úplně všecko. Projížděl jsi někdy Jižní Stranou ještě před Vánocemi? V každém bloku tady prodávali stromky, na celém tomhle prostranství. Fakt nechápu, proč si ti lidi spálili celou svoji čtvrť.“

Bosch věděl, že jedním z důvodů, proč to „ti lidi“ udělali, bylo nepochopení všelijakých Poundsů a že jednoho dne to budou muset zopakovat. Bral to jako životní cyklus. Zhruba každých pětadvacet let město spálilo svou duši ohněm neblahé reality, ale pak se vydalo dál, v poklusu a bez ohlížení nazpátek. Jako bleskový úder a úprk.

Pounds uklouzl po čemsi hladkém a skončil na zemi v podporu ležmo. Rychle vyskočil a očividně se cítil trapně.

„Sakra!“ ulevil si, a aniž se Bosch ptal, dodal: „Nic mi není.“

Rukou si spěšně upravil vlasy, které mu sklouzly z línající lebky, a nevědomky si přitom po čele rozmazal černý mour. Bosch ho na to neupozornil.

Znovu zamířili k hloučku. Harry se vydal za svým bývalým parťákem, kolem nějž stálo několik dalších známých vyšetřovatelů a dvě neznámé ženy. Ty byly navlečené do zelených kombinéz pitevních zřízenkyň. Za minimální mzdu putovaly v modré dodávce od jedné vraždy ke druhé, sbíraly těla a vozily je do lednic.

„Tak jaká?“ zeptal se Edgar.

„Jo, dobrý.“

Exparťák se zrovna vrátil z bluesového festivalu v New Orleans, kde zřejmě pochytil místní pozdrav. Používal ho tak často, až tím lezl lidem na nervy. Sám si to jako jediný neuvědomoval.

Edgar ve skupince razil. Nebyl v kombinéze jako Bosch, vlastně ji nenosil vůbec, aby si nepokrčil oblek od Nordstroma, a přesto se v té špíně dokázal pohybovat, aniž mu na kalhotových manžetách šedého dvouřadáku ulpělo jediné

smítko. Obchod s nemovitostmi, svého času Edgarova lukrativní bokovka, už tři roky nestál za nic, ale elegán si přesto udržel postavení nejlépe oblékaného člena na stanici. Bosch si prohlížel bledě modrou hedvábnou kravatu těsně utaženou na detektivově černém krku a pomyslel si, že nejspíš stála více než jeho vlastní vázanka i s košilí.

Obrátil se a pokynul na pozdrav technickému expertovi Artu Donovanovi. Jinak se v souladu s protokolem s nikým nebavil. Jako na každém místě vyšetřování vraždy i tady platil pečlivě uspořádaný uzavřený kastovní systém. Detektivové se většinou bavili jen mezi sebou nebo s techniky. Uniformovaní mluvili pouze na vyzvání. Nosiči mrtvol, stojící na nejspodnější příčce společenského žebříčku, směli oslovovat pouze pitevní techniky. Ti se zase moc nevybavovali s policisty. Bosch jimi pohrdal jako permanentními stěžovateli, kteří pořád něco nemají – dodělanou pitvu, výsledky toxikologických testů – a sami by nejraději chtěli všechno už včera.

Pohlédl do výkopu u svých nohou. Dělníci tam prorazili základovou desku a vykopali jámu dva a půl metru dlouhou a metr dvacet hlubokou. Potom začali z boku ubourávat desku, která sahala metr pod povrch. Našli v ní dutinu. Bosch se skrčil a zblízka rozeznal, že má tvar ženského těla. Vypadala jako forma na sádrový odlitek, jakoby na figurínu. Uvnitř však bylo prázdno.

„Kde je tělo?“ zeptal se.

„Pozůstatky už odnesli,“ odpověděl Edgar. „Jsou v pytli v dodávce. Přemýšlíme, jak dostat ten kus betonu ven vcelku.“

Bosch se na chvíli sklonil k dutině. Pak vstal a vyšel zpod plachty spolu s Larrym Sakaiem, pitevním vyšetřovatelem, který mu odemkl a otevřel zadní dveře od auta. Uvnitř vládl pařák, ale Sakaiův dech i tak dokázal přerazit zápach erární dezinfekce.

„Čekal jsem, že tě sem zavolají,“ promluvil koronér.

„Jo? A proč?“

„Protože to člověče vypadá na toho zasraného Panenkáře.“

Bosch mlčel, aby Sakaie ani náznakem neutvrdil. Koronér totiž pracoval na čtyřech dřívějších případech stejného vraha a Harry se domníval, že jméno, které zločinci přisoudila média, pochází právě od něj. Někdo totiž prozradil podrobnosti o tom, jak vrah líčí své oběti, jednomu z hlasatelů čtvrtého kanálu. Ten ho pokřtil na Panenkáře a od té doby mu tak říkali všichni včetně policistů.

Bosch tu přezdívku nesnášel. Vypovídala o obětech i o zabijákovi. Odosobňovala a tím reportérům umožňovala bavit Panenkářovými příběhy veřejnost, místo aby odhalovali hrůzyplnost jeho zločinů.

Harry se rozhlédl po útrobách dodávky, kde stály dva vozíčky s pozůstatky obětí. Černý pytel na jednom z nich se nadouval ukrytým tělem, které muselo být zaživa zavalité nebo už naběhlo posmrtným rozkladem. Obrátil se ke druhému pytli, jenž i s pozůstatky vypadal poloprázdný. Zde musí být právě vykopané tělo.

„Jo, tohle je ono,“ potvrdil Sakai. „To první je ze rvačky na nože v Lankershimu. Na tom dělá Severní Hollywood. Vezli jsme ho k nám, když jsme dostali echo o tadyhle tom.“

Tím se vysvětluje, jak se toho média dohmátla tak rychle, napadlo Bosche. V každé redakci ve městě měli rádio naladěné na koronérskou frekvenci.

Prohlížel si menší vak s tělem, a aniž čekal na Sakaie, rozepnul na silnostěnném černém pytli zip. Ven se vyhrnul ostrý plesnivý zápach, ale ne tak pronikavý, jako kdyby bylo tělo nalezeno dříve. Sakal rozevřel vak a odhalil posmrtné pozůstatky. Byly zčernalé, jen seschlá kůže natažená přes kosti. Boschovi se ten pohled nehnusil, protože si léty zvykl a dokázal takové věci neprožívat. Občas mu připadalo, že prohlížení mrtvol je jeho životním posláním. Už v necelých dvanácti policistům identifikoval tělo své matky, bezpočty dalších pak viděl ve Vietnamu a za dvacet let u policie se jich nasbíralo tolik, že je nedokázal spočítat. Většinou si mrtvoly

prohlížel stejně nezúčastněně jako neživá kamera. Jako psychopat, napadlo ho přirovnání.

Žena ve vaku bývala drobná, to se dalo snadno poznat. Posmrtným rozkladem tkání a smršťováním se zmenšila tak, že nedosahovala své původní přirozené velikosti. Zbytky vlasů jí sahaly na ramena a vypadaly jako přebarvené na blond. Na pokožce tváře ulpěl dobře viditelný prášek – stopy po líčení. Největší pozornost budily prsy, které v porovnání se zbytkem smrsklého těla dosahovaly hrozivých rozměrů. Zůstaly plné a kulaté a kůže na nich napjatá. Svou nepatřičností působily až groteskně.

„Implantáty," poznamenal Sakai, „nepodléhají rozkladu. Nejspíš by se daly vyjmout a prodat další hloupé koze, co po nich touží. Klidně bychom je mohli recyklovat."

Bosch neodpovídal. Náhle ho sklíčilo pomyšlení, že žena – ať už jakákoli –, která si nechá předělat tělo, aby byla atraktivnější, může skončit takhle. Možná že právě tím padla vrahovi do oka.

Sakal ho vytrhl z úvah.

„Pokud to udělal Panenkář, tak to znamená, že v té podlaze byla nejmíň čtyři roky, že? Jestli jo, tak rozklad není na tak dlouhou dobu nijak zvlášť velký. Pořád jí zůstaly vlasy, oči, pár vnitřních tkání. S tím se dá pracovat. Minulý týden jsem dostal na stůl stopaře, kterého našli v Soledadském kaňonu. Prý byl pohřešovaný od minulého léta a už jsou z něho jenom kosti. Samozřejmě, že když leží jen tak venku, rozežerou ho zvířata. Dostanou se dovnitř zadkem, to je nejměkčí strana…"

„Hele, já vím. Držme se tady tý."

‚No, u téhle ženské nám to beton zjevně zpomalil. Nezastavil úplně, ale zpomalil. Musela tam být jak ve vzduchotěsným hrobě."

„Budete schopní říct, jak dlouho je po smrti?"

„Podle těla asi ne. Necháme si ji identifikovat a vy pak můžete zjistit, jak dlouho je pohřešovaná. Leda takhle by to mohlo jít."

Bosch se podíval na prsty. Byly z nich tyčinky tenké jak tužka.

„A co otisky?“

„Uděláme, ale ne z prstů.“

Bosch se podíval na Sakaie, který se usmíval.

„Cože? Nechala je snad v tom betonu?“

Radost z technika spadla jak mrtvá moucha. Harry mu zkazil moment překvapení.

„Jo, přesně tak. Obtiskla se tam. Získáme z toho prsty, možná i posmrtnou masku, jenom když se nám podaří vytáhnout zbytek toho betonu. Ten, co to míchal, zbytečně plýtval vodou a udělal ho strašně jemný, což je naše výhoda. Díky tomu budeme moct sejmout ty otisky.“

Bosch se naklonil nad vozík a prohlížel si zauzlovaný kožený pásek, omotaný mrtvole kolem krku. Byl tenký a černý a na okraji měl znatelný šev. Pásek pocházel z kabelky jako u všech ostatních. Sehnul se blíže a mrtvolný zápach mu naplnil chřípí i ústa. Pásek byl utažený na malý průměr, zhruba velikosti lahve od vína, čili dost na to, aby způsobil smrt. Viděl stopu, kde se zařízl do zčernalé kůže a udusil život. Prohlédl si uzel – klouzavá smyčka utažená levou rukou na pravou stranu. Jako u všech ostatních. Church byl levák.

Zbývalo prohlédnout poslední věc. Říkali tomu podpis.

„A co šaty, boty?“

„Nic. Jako vždycky, pamatuješ?“

„Otevři to úplně. Chci se podívat na zbytek.“

Sakal rozepnul zip až dolů k nohám. Bosch nevěděl jistě, jestli technik ví o Panenkářově podpisu, a nechtěl o tom začínat. Nahnul se nad tělo a dělal, jako by ho celé studoval. Ve skutečnosti ho zajímaly nehty na nohou. Prsty měla scvrklé, černé, polámané. Nehty také, některé chyběly úplně. Ale na nepoškozených prstech zůstal i lak, původně jasně růžový, teď vybledlý šťávami rozkladu, prachem a časem. Na palci pravé nohy zahlédl podpis, či spíše to, co z něj zbývalo. Pečlivě

namalovaný malý bílý křížek. To byla značka, která nechyběla na těle žádné z obětí.

Bosch slyšel, jak mu buší srdce. Rozhlédl se po vnitřku sanitky, který jako by na něj padal. Začaly ho nahlodávat paranoidní představy. Mozek na plné obrátky probíral možné alternativy. Pokud toto tělo splňuje všechny znaky Panenkářova stylu, pak je zabijákem Church. Jestliže tuto ženu zabil Church, který je dneska mrtvý, kdo potom nechal na stanici ten vzkaz?

Narovnal se a poprvé se podíval na celé tělo najednou – nahé, scvrklé a zapomenuté. Napadlo ho, jestli jsou tam někde v zemi další, která čekají, až je někdo objeví.

„Zavři to," řekl Sakaiovi.

„Byl to on, ne? Myslím Panenkář."

Bosch neodpověděl. Vylezl z auta, rozepnul si zip na kombinéze a pustil dovnitř trochu vzduchu.

„Hele, Boschi," ozval se Sakal zevnitř, „jsem jenom zvědavej. Jak jste na to přišli? Když je Panenkář mrtvej, kdo vám řek, kde máte hledat?"

Bosch ani tentokrát neodpověděl. Pomalým krokem se vracel pod plachtu. Zdálo se, že nikoho zatím nenapadlo, jak dostat ven ten beton s otiskem těla. Edgar popocházel sem a tam a snažil se neušpinit. Bosch kývl na něj a na Poundse a všichni tři se shlukli vlevo od výkopu, kde mohli mluvit, aniž je kdo slyšel.

„Tak co?" začal Pounds. „Co máme?"

„Vypadá to na Churchovu práci," odpověděl Bosch.

„Do prdele," uklouzlo Edgarovi.

„Jak to můžeš vědět?" zajímal se Pounds.

„Podle toho, co jsem viděl, shoduje se oběť do všech podrobností s Panenkářovým stylem, včetně podpisu. Ten je tam taky."

„Jaký podpis?" zeptal se Edgar.

„Bílý křížek na palci u nohy. Při vyšetřování jsme to tajili, dohodli jsme se se všemi novináři, aby to nedávali ven."

„Mohl to někdo napodobit?“ pokusil se Edgar vzbudit naději. „Mohl. O bílém křížku se veřejnost dozvěděla, až když byl případ uzavřený. Pak ale o tom celém napsal Bremmer z Timesú knihu, ve které se zmínil i o podpisu.“

„Takže máme co dělat s plagiátorem,“ prohlásil Pounds. „Všechno závisí na tom, jak dlouho je mrtvá,“ pokračoval Bosch. „Ta knížka vyšla rok po Churchově smrti. Pokud byla ta holka zavražděna později, máme nejspíš co dělat s plagiátorem, ale jestli se v tom betonu ocitla dřív, tak nevím…“ „Do prdele,“ ulevil si Edgar. Bosch se krátce zamyslel a navázal.

„Může tady jít o několik dost odlišných věcí. buď tu řádí plagiátor, nebo měl Church komplice a nás to nikdy nenapadlo, anebo… Anebo jsem vodbouch někoho jiného. Ať už tenhle vzkaz napsal kdokoli, je možný, že říká pravdu.“

Ta slova ulpěla ve ztěžklém tichu jak rozšlápnutý psí výkal uprostřed chodníku, o kterém každý ví a opatrně se mu vyhýbá. „Kde je ten vzkaz?“ zeptal se konečně Bosch Poundse. „Mám ho v autě, donesu ti ho. Jaks to myslel s tím komplicem?“

„No, předpokládejme, že to udělal Church. Když je ale mrtvý, odkud se potom vzal ten lístek? Musel by to poslat někdo, kdo věděl, že ji zavraždil a kde ukryl tělo. Jestli je to tak, kdo potom je tenhle druhý – jeho komplic? Měl ten vrahoun kamaráda, o kterém jsme neměli tušení?“

„Pamatujete na toho Škrtiče z úbočí?“ navázal Edgar. „Taky se ukázalo, že byli dva – bratranci se stejnou úchylkou na mladý holky.“

Pounds odmítavě ustoupil o krok vzad a zavrtěl hlavou, jako by bránil svou kariéru před dotírající hrozbou.

„A co Chandlerová, ta právnička?“ namítl Pounds. „Co když Churchova žena ví, kam zahrabal těla, a řekla to Chandlerce, která nám to tedka servíruje? Napsala vzkaz jako Panenkář a pohodila nám ho na stanici, čímž tě zaručeně dostane.“

Bosch si to v duchu přehrál. Vypadalo to na docela pravděpodobný scénář, ale pak objevil slabiny, které se vlastně vyskytovaly ve všech verzích.

„Proč by Church některá těla zakopal a jiná ne? Psychiatr, který tenkrát dělal poradce vyšetřovacího týmu, říkal, že pro vraha bylo důležité stavět oběti na odiv. Byl to exhibicionista, který nám po sedmé vraždě začal nechávat vzkazy a posílal je i do novin. Proč by měl některá těla nastražit tak, aby se našla, a jiná schovat do betonu – to nedává smysl.“

„To je fakt,“ přisvědčil Pounds.

„Já bych se klonil k plagiátorovi,“ řekl Edgar.

„No jo, ale proč by někoho pečlivě napodobil včetně podpisu a potom tělo zakopal?“ namítl Bosch.

Na tuhle otázku vlastně nečekal odpověď. To on sám si ji musí zodpovědět.

Nastala dlouhá odmlka. Začínalo se jim jevit nejpravděpodobnější, že Panenkář žije.

„Bez ohledu na to, kdo to byl, proč nám poslal ten vzkaz?“ promluvil Pounds, celý nervózní. „Proč nám ho poslal, když už z toho byl venku?“

„Protože chce být středem pozornosti,“ odpověděl Bosch, „stejně jako Panenkář a stejně jako se jím stane tenhle soud.“

Znovu se rozestřelo delší ticho.

„Klíčem bude,“ ozval se tentokrát Bosch, „identifikovat oběť a zjistit, jak dlouho byla v tom betonu. Pak budeme vědět, na čem jsme.“

„Co teda budem dělat?“ zeptal se Edgar.

„Tak to vám řeknu já,“ prohlásil Pounds. „Nikomu o ničem ani muk. To platí prozatím, dokud nebudeme vědět, o co tady jde. Počkáme na pitvu a na totožnost. Zjistíme, jak dlouho je ta holka mrtvá a kde v době zmizení dělala. Zavoláme si – já vám zavolám a rozhodnu, jak budeme postupovat dál.

Zatím nikomu nic neříkat. Kdyby se to vymklo, mohlo by to oddělení pěkně odskákat. Novinářů, co se sem už začínají sjíždět, se ujmu já. Nikdo jiný s nimi mluvit nebude. Jasný?“

Bosch s Edgarem přikývli a Pounds vykročil. Pomalu se přes hromady trosek blížil ke skupince reportérů a kameramanů za žlutou páskou, kterou policisté ohradili místo činu.

Oba vyšetřovatelé zůstali stát a chvíli tiše pozorovali vzdalující se záda.

„Doufám, že ví, co jim chce říct," prohodil Edgar. „Moc důvěry nebudí, co?" přidal se Bosch.

„To teda ne."

Bosch se obrátil k výkopu a Edgar vykročil s ním.

„Co máte v plánu udělat s tou dutinou, která po ní zůstala v betonu?"

„Ti chlapi od sbíječky tvrdí, že to vcelku ven nedostanou. Ten, co to míchal, se s tím moc nepáral a dal do toho zbytečně moc vody a příliš jemný písek. Je to spíš jak sádrová omítka. Když to zkusíme vytáhnout naráz, tak se to zhroutí vlastní vahou." „Takže co s tím?"

„Donovan už míchá sádru. Pokusí se odlít tvář. No a ruku máme jenom levou, pravá strana se nám sesypala, když jsme do toho kopli. Chce do toho dát silikon, prý tak má největší naději, že vytáhne odlitek s otisky prstů."

Bosch přikývl. Na moment se zadíval na Poundse, jak přednáší novinářům, a ten den si poprvé všiml něčeho, co stálo za úsměv. Kamery zabíraly Docenta, kterému ani nikdo z reportérů neřekl, že má na čele špinavou šmouhu. Zapálil si a obrátil se k Edgarovi.

„Takže tady byly nájemní sklady?" zeptal se. „Jo, před chvílí jsme tu měli majitele. Povídal, že celá ta zadní část byla rozdělená na místnosti. Panenkář – nebo kdo to vlastně byl – si mohl kteroukoli najmout a dělat si v klidu, co chtěl. Jediný zádrhel mohl být v hluku při rozbíjení původní podlahy, což se ovšem mohlo odehrát v noci. Podle majitele sem nájemníci většinou chodili přes den. Všichni měli klíče od venkovních dveří z uličky. Celý se to dalo zvládnout za jedinou noc."

Na řadě byla logická otázka a Edgar začal odpovídat, než se Harry stačil zeptat.

„Majitel nám nebyl schopný říct jméno nájemníka a ani si nebyl jistý, jestli ho někde má, protože záznamy zničil požár. Ale pojišťovna se vyrovnala s většinou těch, co nahlásili škody, a jejich jména nám dá. Někteří prý ale po těch bouřích nic nehlásili a on o nich od té doby neslyšel. Nepamatuje si všechna jména, ale i kdyby, tak náš klient by stejně vystupoval pod pseudonymem. Teda kdybych byl na jeho místě já a kdybych si najal místnost, kde jsem nechal pod podlahou mrtvolu, určitě bych nikomu neřek svý jméno."

Bosch přikývl a podíval se na hodinky. Pomalu bude muset vyrazit. Uvědomil si, že má hlad a že se nebude mít kdy najíst. Podíval se do výkopu a všiml si rozdílného odstínu mezi starým a novým betonem. Původní deska byla skoro bílá, ale betonový hrob tmavě šedý. Z šedavé suti na dně vykukoval červený útržek. Harry seskočil dolů a vytáhl úlomek betonu velikosti tenisového míčku s papírkem. Rozbil ho o základ a vyloupl skrčenou krabičku od marlborek. Edgar vytáhl z kapsy sáček na důkazní materiál a nastavil ho Boschovi.

„Přidáme to k tělu – máš dobrej postřeh," řekl, „fakt jo."

Bosch vylezl z výkopu a znovu se podíval na hodinky. Musel jít.

„Dej mi vědět, až budeš mít totožnost," obrátil se k Edgarovi.

Svlékl si kombinézu, hodil ji do kufru a zapálil si další cigaretu. Stál u caprice a pozoroval Poundsovu zkušenou improvizaci pro novináře. Podle kamer a drahého oblečení zařadil většinu přítomných reportérů k televizním štábům. Na kraji skupiny stál i Bremmer z Timesú. Bosch ho už nějaký čas neviděl a novinář za tu dobu přibral a zapustil vous. Ted tam postával a čekal, až se televizní tazatelé nasytí a nastane jeho chvíle. Pak vyrazí na Poundse s otázkami, při kterých se policejní šéf pěkně zapotí.

Bosch ještě pět minut počkal a kouřil. Riskoval, že přijede pozdě k soudu, ale chtěl vidět vrahův vzkaz. Jakmile Docent konečně domluvil, kývl na Harryho, aby přišel k němu do auta. Bosch si přisedl na pravé sedadlo a Pounds mu podal kopii lístku.

Harry si ho dlouho a důkladně prohlížel. Byl psaný typickým tiskacím škrabopisem. Analytik z oddělení podezřelých dokumentů ho pojmenoval jako počítačový font – filadelfský tiskací – a podle opačného sklonu usoudil, že ho psala nevypsaná ruka, možná levákova pravačka.

Noviny zvěstují, začíná soud,
případ Panenkářův bude se kout.
Střelec Bosch zamířil přímo
a vpřed žádné již panenky neuzří svět.
V Západní ulici, kde srdce mé dlí
panenka dívenka U Binga spí.
Ach ouvej, Bošíku, špatný tvůj cíl,
Čas plyne – já stále v hře svůj mám díl.

Něco na té básničce do Bosche ťalo, i když věděl, že takový styl lze snadno okopírovat. Podobala se ostatním – stejné školácké rýmy, tentýž pologramotný pokus napodobit vázanou řeč. Cítil se zmatený a píchalo ho na prsou.

Je to on, pomyslel si, je to on.

3

„Dámy a pánové," oslovil okresní soudce Alva Keyes porotu, „zahajujeme toto soudní přelíčení tak zvanými úvodními prohlášeními právních zástupců. Připomínám, že byste si je neměli vykládat jako předkládání důkazů. Jde víceméně o jakési nástiny, či mapy cesty, kterou by se podle advokátů jednotlivých stran měl případ ubírat. Nebudete je

tedy pokládat za řeči důkazní. Zazní možná i nadnesená obvinění, ale fakt, že zazní, ještě neznamená, že jsou pravdivá. Koneckonců je uslyšíme od právníků.“

Poslední věta vyvolala mezi porotci a ostatními přítomnými v soudní síni číslo čtyři zdvořilý, tlumený smích. Soudcova jižanská intonace jenom podtrhla její dvojznačnost a přispěla k všeobecnému veselí. Usmála se dokonce i Honey Chandlerová. Bosch se ze svého místa rozhlédl po velké, dřevem obložené soudní síni s vysokým stropem, která byla zpoloviny zaplněná. V první řadě na straně navrhovatelů sedělo osm lidí, příbuzných a přátel Normana Churche, nepočítaje v to vdovu, která usedla na místo obžaloby vedle Chandlerové.

Dále tu posedávalo pět šest stálých návštěvníků, důchodců, kteří nemají na práci nic lepšího než trávit čas sledováním životních dramat jiných lidí. K tomu přehlídka soudních úředníků a studentů práv, kteří se nejspíš přišli podívat na slavnou Honey Chandlerovou v akci, a skupinka reportérů s připravenými propiskami a bloky. Úvodní řeči vždycky stály za článek, protože jak soudce řekl, právníci v nich mohli říkat cokoli. Po dnešku se novináři budou objevovat jenom sporadicky až do závěrečných řečí a rozsudku. Mezitím se o procesu moc psát nebude.

Ledaže by se stalo něco mimořádného.

Bosch se podíval přímo za sebe, kde v lavicích neseděl nikdo. Věděl, že Sylvia Mooreová nepřijde, protože se tak předem dohodli. Nechtěl, aby tomu přihlížela, a řekl jí, že půjde o pouhou formalitu, součást nákladu, který táhne každý polda, či soud za to, že dělá svou práci. Ale pravý důvod, proč ji tu nechtěl, byl ten, že neměl situaci pod kontrolou. Bude tu sedět na lavici a ostatní se do něj budou pohodlně strefovat. Může nastat cokoli a nejspíš také nastane. Nepřál si, aby to viděla.

Napadlo ho, jestli si porota všimne prázdných lavic na jeho straně galerie a usoudí z toho, že je vinen, protože ho nikdo nepřišel podpořit.

Když tlumený hovor a smích ustal, obrátil se Harry zpátky k soudci. Keyes na vyvýšeném soudcovském stolci budil respekt. I bez něj byl mohutný a černý talár mu slušel. Se silnými pažemi a velkýma rukama složenýma před zavalitou hrudí ztělesňoval chladnou moc. Velká, opálená, lysající hlava, která vypadala jako dokonalá koule lemovaná pásem šedivých vlasů, jako by naznačovala, že obsahuje nepřeberné bohatství právních znalostí a zkušeností. Přišel z jihu a jako advokát se specializoval na občanskoprávní spory, přičemž si udělal jméno na žalobě proti Los–angeleské policii za nepřiměřený počet černošských úmrtí v případech, při nichž policisté používali speciální bojové chmaty. Federálním soudcem byl jmenován prezidentem Carterem těsně před jeho návratem do Georgie a od té doby panoval v soudní síni číslo čtyři.

Boschův právník, městský obhájce Rod Belk, se před zahájením procesu ze všech sil snažil o soudcovo odvolání z procedurálních důvodů. Přál si, aby byl případ přidělen někomu jinému, pokud možno někomu bez pověsti ochránce lidských práv, ale bezvýsledně.

Bosche to však trápilo podstatně méně než jeho advokáta. Bylo mu jasné, že soudce Keyes je ze stejného těsta jako zástupkyně žalující strany Honey Chandlerová – podezřívavý, někdy až nenávistný vůči policii –, ale jinak z něj měl pocit férového člověka. A to považoval za dostatečné, aby se z té kaše v pořádku dostal. Jde o útok na systém v rámci pravidel. Vnitřně byl koneckonců přesvědčený, že tenkrát v tom bytě jednal správně. Udělal, co bylo třeba.

„Bude na vás," pokračoval soudce v proslovu k porotcům, „abyste posoudili, zda se během přelíčení prokáže to, co budou tvrdit právní zástupci. Na to nezapomínejte. A nyní prosím, slečno Chandlerová, jste na řadě jako první."

Advokátka přikývla směrem k soudci a vstala. Přistoupila k řečnickému zábradlí na půl cestě mezi stoly žalující a obviněné strany. To patřilo k přísným pravidlům, na kterých soudce tradičně trval. V jeho soudní síni neexistovalo, aby se právní

zástupci volně pohybovali, přistupovali ke svědecké lavici nebo k oddělení poroty. Cokoli chtěli říci nahlas, muselo zaznít od pultu mezi stoly. Chandlerová, která znala soudcovo přísné lpění na těchto pravidlech, dokonce nejdříve požádala o svolení otočit kazatelnu z těžkého mahagonu tak, aby při proslovu stála čelem k porotě. Keyes vážně přikývl.

„Dobré odpoledne," uvedla se žalobkyně. „Pan soudce měl naprostou pravdu v tom, že tento proslov nebude ničím jiným než nastíněním mapy procesu."

Zdařilá strategie, pomyslel si Bosch z hlubin cynismu, z nichž pozoroval celý soud. Podbízení se soudci hned v první větě. Díval se na Chandlerovou, jak nahlíží do poznámek v typickém žlutém bloku, který si položila před sebe. Všiml si velké spony s výrazným černým onyxem, připnuté přes první knoflík pod výstřihem blůzy. Vlasy měla upjatě stažené dozadu a v týle spletené do střídmého účesu. Jeden pramen se však uvolnil a dodával jí vzezření ženy, která nemarní čas nadměrnou péčí o vzhled, ale plně se soustředuje na právo, na tento případ, na ohavný justiční omyl, jehož se obžalovaný dopustil. Bosch byl přesvědčen, že ho nechala vyklouznout schválně.

Pozoroval, jak otvírá svou řeč, a přitom si vzpomněl, jak ho píchlo na prsou, když se dozvěděl, že Churchovu ženu bude zastupovat právě ona. Tohle ho trápilo daleko víc než přidělení případu soudci Keyesovi. Chandlerová byla opravdu dobrá a podle honorářů si přezdívku Drahomíra vysloužila.

„Ráda bych vás kousek cesty doprovodila," pokračovala a Bosch čekal, že každou chvíli začne napodobovat jižanský pří–zvuk. „Chtěla bych pouze zdůraznit, o co v našem případu půjde a co se podle našeho očekávání prokáže. Jde o občanskoprávní spor, jehož součástí je zabití muže jménem Norman Church rukou policisty."

Na chvíli se odmlčela – ne proto, aby mohla nahlédnout do žlutého poznámkového notesu, ale pro efekt, aby soustředila pozornost posluchačů na to, eo bude následovat. Bosch přejel

zrakem na porotu, složenou z pěti žen a sedmi mužů, tří černochů, tří Hispánců, jednoho Asiata a pěti bílých. Všichni sledovali Chan–dlerovou s napjatou pozorností.

„Toto," pokračovala, „je případ o příslušníkovi policejního sboru, kterého neuspokojovala jeho práce, ani široká pravomoc, která mu byla dána. Tento policista si chtěl přivlastnit i vaši práci. A práci soudce Keyese. A chtěl vykonávat i moc státu, který skrze soudce a porotce vynáší rozsudky a uděluje tresty. To všechno si chtěl uzurpovat pro sebe. Je to případ detektiva Harryho Bosche, kterého dnes vidíte na lavici obžalovaných."

Poslední slovo vyřkla s přehnaným důrazem a prstem ukázala na Bosche. Belk okamžitě vyskočil a vznesl námitku.

„Není nutné, aby slečna Chandlerová ukazovala porotě mého klienta prstem, ani aby při řeči používala sarkastické intonace. Ano, nacházíme se na lavici obžalovaných, protože se zde koná občanskoprávní přelíčení a protože v této zemi se smí soudit každý s každým, dokonce i rodina po…"

„Námitka, vaše Ctihodnosti," zvolala Chandlerová. „Touto námitkou obhájce dále poškozuje pověst pana Churche, který nikdy nebyl za nic odsouzen, protože…"

„Klid!" zahřměl Keyes. „Námitka se přijímá. Slečno Chandlerová, skutečně není třeba ukazovat prstem, jelikož všichni víme, kdo je kdo. Rovněž je zbytečné jakkoli emocionálně zdůrazňovat některá slova, protože slova jsou krásná i hrozná sama o sobě. Nechtě je tedy být tak, jak jsou. A pokud se týče pana Belka, považuji za krajně nevhodné, když protistrana přerušuje zahajovací proslov nebo závěrečnou řeč. I vy dostanete příležitost. Rád bych vám navrhl, abyste se během proslovu slečny Chandlerové vzdal vznášení námitek, pokud v něm nezazní výroky vyloženě poškozující vašeho klienta. Ukazovat na něj prstem nepovažuji za dostatečný důvod k námitce."

„Děkuji vám, Ctihodnosti," pronesli oba právníci unisono.

„Pokračujte prosím, slečno Chandlerová. Jak jsem řekl ráno v kanceláři, přeji si, abychom byli s úvodními řečmi hotovi ještě dnes, a ve čtyři hodiny mám další jednání.“

„Děkuji vám, Ctihodnosti,“ zopakovala Chandlerová, obrátila se k porotě a pokračovala: „Dámy a p&nové, všichni potřebujeme naši policii, všichni k ní vzhlížíme. Většina z jejích příslušníků – převážná většina – dělá nevděčnou práci, kterou odvádí dobře. Policejní sbor je nepostradatelnou složkou společnosti. Co bychom si počali, nemoci se spoléhat na policisty, kteří nám slouží a ochraňují nás? To ale není předmětem našeho sporu a prosím, abyste to v jeho průběhu měli na paměti. My se budeme zabývat tím, co si počít, když jeden člen policejního sboru poruší pravidla, předpisy a zásady, jimiž se bezpečnostní složky řídí. Mluvíme o spravedlnosti na vlastní pěst. Všechny důkazy ukáží, že Harry Bosch je samozvaným vykonavatelem práva, mužem, který se jednoho večera před čtyřmi lety rozhodl, že bude hrát soudce, porotu a kata zároveň. Zastřelil člověka, kterého pokládal za vraha, za odporného mnohonásobného vraha, to ano. Ale ve chvíli, kdy se rozhodl, že vytáhne zbraň a bude střílet, k tomu neměl žádné zákonné důvody.

Od obhajoby si jistě vyslechnete všemožné zdánlivé důkazy, o nichž policie tvrdí, že dávají pana Churche do souvislosti s vraždami. Pamatujte ale, odkud tyto důkazy pocházejí – od policie – a kdy byly nalezeny – po popravě pana Churche. Věřím, že prokážeme, že tyto údajné důkazy jsou přinejmenším sporné a podjaté. Z toho pak vyplyne úkol pro vás, totiž rozhodnout, zda pan Church, ženatý muž a otec dvou nezletilých dětí, zaměstnaný na výnosném místě v leteckém průmyslu, skutečně byl oním vrahem zvaným Panenkář, nebo jestli mu policie přiřkla roli obětního beránka, aby zakryla vlastní chybu – brutální, nelegální a zbytečnou popravu neozbrojeného muže.“

Chandlerová mluvila dál a dlouze o zásadách mlčenlivosti, které jak známo platí na oddělení, o bohatém rejstříku

brutálních policejních zásahů, o zbití Rodneye Kinga a o nepokojích. Podle ní to všechno byly trpké plody plevele, který vyrašil ze zlovolného semene, jež detektiv Bosch zašil zabitím Normana Churche. Harry z dálky slyšel, jak pokračuje ve svém expozé, ale přestal vnímat.

Oči měl otevřené a občas se zahleděl na některého z porotců. Duchem byl ale jinde. Bude se muset obhájit, před právníky, porotci a soudcem, kteří mají týden, ne–li déle, aby se pitvali v tom, co jemu proběhlo hlavou ani ne za pět vteřin. Bude si muset udržet schopnost vydat se v myšlenkách jinam, aby to všechno vydržel. Skrytě si vybavoval Churchovu tvář, tehdy tam v bytě nad garáží na Hyperion Street. Měl oči, které byly pevně zamčené, oči zabijáka, černé jako ten kámen na advokátčině náhrdelníku.

„…i kdyby sahal po zbrani, bylo by to ospravedlnění?“ rozvíjela Chandlerová své teorie. „Někdo u něj rozrazil dveře a měl v ruce zbraň – můžeme mu mít za zlé, že – jak policie tvrdí – sahal po zbrani, kterou se chtěl bránit? Skutečnost, že si chtěl podat něco tak směšného jako paruka, celé epizodě jenom dodává na odpornosti. Byl chladnokrevně zastřelen a s tím se naše společnost nemůže smířit.“

Bosch se v duchu znovu vzdálil a přemýšlel o nové oběti, která podle všeho strávila léta pod betonovou podlahou. Zajímalo ho, jestli byla vůbec někdy pohřešována, jestli někde existuje matka, otec, manžel nebo dítě, které se trápí pomyšlením, kde celou tu dobu je. Když se vrátil z místa činu, snažil se svému obhájci o nálezu říct. Chtěl od právníka, aby požádal soudce Keyese o odročení případu, než se nová smrt vyřeší, ale Belk ho přerušil a tvrdil, že čím méně toho budou vědět, tím lépe. Možné dopady nálezu ho tak vyděsily, že se rozhodl pro pravý opak toho, co navrhoval Bosch – co nejvíce proces urychlit, než se veřejnost dozví o novém případu a jeho možných souvislostech s Panenkářem.

Chandlerová se blížila k závěru hodinového limitu pro úvodní řeč. Konečně se dostala k policejním pravidlům o

používání střelných zbraní a Boschovi se zdálo, že pozornost poroty oproti začátku značně polevila. V jedné chvíli ji dokonce přestal vnímat i Belk, který listoval vlastním žlutým blokem a v duchu si zkoušel svou řeč.

Belk byl zavalitý chlapík, jemuž podle Boschova odhadu přebývalo nějakých třicet kilo, a který se potil i v poměrně chladné soudní síni. Během výběru porotců Harryho několikrát napadla otázka, jestli to pocení vyvolává nadváha, nebo pomyšlení na soupeře, jako je Chandlerová a soudce Keyes. Nejspíš mu nebylo přes třicet a mohl mít tak pět let po škole, některé z druholigo–vých právnických fakult. Ted ho čekalo utkání se samotnou Drahomírou.

Zaznělo slovo „spravedlnost“ a Bosch se vrátil k dění v sále. Žalobkyně ho začala používat v každé větě a Harry podle toho poznal, že trochu přidala a finišuje cílovou rovinkou. V občanskoprávních sporech se slova spravedlnost a peníze dala libovolně zaměňovat, protože znamenala totéž.

„Spravedlnost znamenala pro Normana Churche pomíjivou chvíli, pouhých pár vteřin. Spravedlnost trvala jen tak dlouho, kolik potřeboval detektiv Bosch k vyražení dveří, namíření saténově stříbřité pistole Smith & Wesson ráže 9 mm a stisknutí spouště. Spravedlnost se smrskla do jediné střely. Náboj, kterým se detektiv Bosch rozhodl popravit pana Churche, se označuje jako typ ZSU, což znamená zesílený smrtící účinek. Jde o kulku, která při nárazu jedenapůlkrát zvětší svůj průměr a při průchodu tělem vytrhává velké kusy tkání. Panu Churchovi vyrvala srdce. Taková to byla spravedlnost.“

Bosch zpozoroval, že mnozí z porotců se nedívali na Chandlerovou, ale ke stolu žalující strany. Mírně se předklonil, aby viděl přes pultík, a zahlédl, jak si vdova Debora Churchová kapes–níčkem otírá slzy z tváří. Postavou připomínala hrušku, vlasy měla černé a krátce sestřižené, oči drobné a bledě modré. Ztělesňovala prototyp ženy a matky z předměstské domácnosti – až do toho rána, kdy Bosch zastřelil jejího muže, v domě se

objevila policie s příkazem k prohlídce a po ní reportéři se svými dotazy. Harrymu jí bylo upřímně líto a díval se na ni jako na oběť, dokud si nenajala strašlivou Drahomíru a nezačala ho označovat za vraha.

„Dámy a pánové, důkazy ukáží, že detektiv Bosch je produktem policejního oddělení," pokračovala Chandlerová, „tvrdý, arogantní robot, který vykonává spravedlnost podle vlastního uvážení. Bude vám položena otázka, jestli se právě to od naší policie očekává. Bude se od vás chtít, abyste napravili zlo, abyste zjednali spravedlnost rodině, jíž byl ukraden otec a manžel.

Na závěr bych vám chtěla zacitovat z německého filozofa Friedricha Nietzscheho, který asi před sto lety napsal slova podle mě výstižná pro naši současnost. Řekl: ‚Kdokoli bojuje proti zrůdám, měl by si dát pozor, aby se časem sám nestal zrůdou. A když pohlédnete do propasti, pohlédne i propast do vás…'

Dámy a pánové, právě o tom bude náš případ. Detektiv Harry Bosch nejenže pohlédl do propasti, ale tu noc, kdy byl zavražděn Norman Church, nahlédla propast do něj. Obklopila ho tma a on padl. Stal se tím, proti čemu bojoval – stal se zrůdou. Věřím, že důkazy, které uslyšíte, vás dovedou k témuž závěru. Děkuji vám."

Chandlerová se posadila a rukou konejšivě poplácala Deboru Churchovou po rameni. Samozřejmě, že šlo spíše o podívanou pro porotu než o uklidňování mandaníky.

Soudce pohlédl na mosazné ručičky hodin, zasazených do mahagonového obložení nad vstupními dveřmi a před Belkovou řečí vyhlásil patnáctiminutovou přestávku. Bosch povstal, aby vzdal úctu odcházejícím porotcům, a přitom zaznamenal, že se na něj z první řady upřeně dívá Churchova starší dcera Nancy. Hádal, že jí bude asi tak třináct. Spěšně uhnul pohledem a hned si to vyčetl. Jestlipak si toho všiml některý porotce, napadlo ho.

Belk prohlásil, že potřebuje být o přestávce sám, aby si prošel svůj proslov k porotcům. Bosch měl chuť si zajít do bufetu v šestém poschodí, protože ještě nejedl, ale nejspíš by se tam setkal s některými porotci nebo ještě hůře – s Churchovými. Sjel raději eskalátorem dolů do haly a vyšel ven k popelníku před budovou. Zapálil si a opřel se o podstavec sochy. Cítil, že pod oblekem má kůži lepkavou potem. Hodinová úvodní řeč žalobkyně, po kterou oči celého světa spočívaly na něm, se zdála nekonečná. Napadlo ho, že jeden oblek bude na celý týden málo a že si musí nechat vyčistit i ten druhý. Při pomyšlení na takové drobnosti se konečně trochu uvolnil.

Z první cigarety zbyl nedopalek v popelníku a měl už zapálenou další, když se otevřelo ocelové křídlo prosklených dveří od budovy. Honey Chandlerová se do nich při otvírání opřela zády a Bosche si nevšimla. Až ve dveřích se otočila s hlavou skloněnou k cigaretě a zlatému zapalovači a teprve s výdechem prvního kouře se napřímila a uviděla ho. Zamířila k popelníku s úmyslem uhasit a hodit do něj čerstvě zapálenou cigaretu.

„To je v pořádku," řekl Bosch. „Pokud vím, žádný jiný tady poblíž není."

„Není, ale myslím, že žádnému z nás neprospěje, když se budeme setkávat tváří v tvář mimo soud."

Pokrčil rameny a neříkal nic. Bylo na ní, aby odešla, když bude chtít. Potáhla si z cigarety.

„Jenom půlku, stejně musím zpátky."

Přikývl a zahleděl se směrem ke Spring Street. Před okresním soudem zahlédl frontu lidí, čekající před detektorem kovů u vchodu do budovy. Další plaváčci, pomyslel si. Po chodníku přicházel bezdomovec na své odpolední obchůzce k popelníku, ale náhle se obrátil a vracel se zpátky k ulici. Přitom se jednou nervózně ohlédl přes rameno. „Zná mě."

Bosch se zadíval na Chandlerovou. „Vás?"

„Je to bývalý právník, znám ho z dřívějška. Tom, nevím jak dál. Nějak jako – Faraday, asi tak. Myslím, že nechtěl, abych ho viděla v tomhle stavu, ale stejně tady o něm všichni vědí. Je pro nás chodícím mementem. Co všechno se může stát, když se hodně nedaří.“

„Co se mu stalo?“

„To by bylo na dlouhé vyprávění. Třeba vám to řekne váš advokát. Mohu se na něco zeptat?“ Bosch neodpověděl.

„Proč město tenhle případ neurovnalo? Ještě přece neodezněla kauza Rodneye Kinga, ani nepokoje, takže toto je na soud s policistou ten nejhorší okamžik. Myslím, že Bejk – já mu tak říkám, protože já jsem pro něj Drahomíra –, myslím, že Belk to moc nezvládá a že to nakonec odskáčete vy.“ Bosch krátce zapřemýšlel, co odpovědět. „Tohle je jen mezi námi, detektive Boschi,“ dodala ještě, „čistě nezávazná konverzace.“

„Řekl jsem mu, že nechci vyrovnání, a že kdyby ho chtěl on, tak já odcházím a najmu si advokáta sám.“

„To jste si sebou tak jistý?“ Potáhla si z cigarety. „No, to se koneckonců ukáže.“

„Taky si myslím.“

„Doufám, že se vás to nedotklo.“

Čekal, že řekne právě to – největší ze všech lží v celé její hře.

„Vás možná ne.“

„Ach tak, vás tedy ano? Vy si zastřelíte neozbrojeného muže, a pak jste dotčen, když se jeho žena brání, když vás žaluje?“

„Manžel vaší klientky odřezával z kabelek svých obětí řemínky, vázal jim z nich kolem krku popravčí smyčky a pomalu, postupně je utahoval, přičemž současně ty ženy znásilňoval. Liboval si v kožených páscích a bylo mu jedno, co tím působí ženám, na kterých se vyžívá. Hlavně že měl kůži.“

Chandlerová ani nemrkla a Bosch to od ní ani neočekával. „Zesnulý manžel mé klientky, jde o zesnulého manžela. A jediné jisté a prokazatelné na tomto případu je, že jste ho

zabil.“ „Ano, a udělal bych to zas.“ „Já vím, detektive Boschi, proto jsme také tady.“ Sešpulila rty do náznaku mrazivého polibku, přičemž jí ostře vystoupila linie čelisti. Vlasy jí zazářily v odpoledním slunci. Zlostně zapíchla cigaretu do písku a vrátila se do budovy. Tentokrát si otevřela s lehkostí, jako by vstupní dveře byly z bal–zového dřeva.

4

Krátce před čtvrtou zastavil Bosch na zadním parkovišti hollywoodské stanice na Wikox Street. Belk svou úvodní řečí vyplnil z vyhrazené hodiny pouhých deset minut a soudce Keyes předčasně ukončil stání s odůvodněním, že svědecké výpovědi chce nechat na další den, aby si porota nesměšovala důkazní svědectví s proslovy právníků. Harry neměl z Belkovy promluvy k porotcům dobrý pocit, ale advokát ho nepřestával ujišťovat, že není důvod k obavám.

Bosch vešel dovnitř zadním vchodem kolem záchytky a prošel chodbou do kanceláře detektivů. Ve čtyři tam obvykle už bývá pusto a i dnes tam zastihl jen Jerryho Edgara, jak sedí u psacího stroje a datluje jednapadesátku – chronologický záznam vyšetřovatele. V okamžiku, kdy vstoupil, odtrhl někdejší parťák oči od papíru a zahlédl příchozího.

„Jaká, Harry?“

„Jo, v pohodě.“

„Skončili jste nějak brzo, ne? Nic mi neříkej, je to jasný – přímý rozsudek. Soudce s Chandlerkou vyběhl.“

„Kéž by!“

„Jo, jo, kéž by.“

„Co zatím máš?“

Edgar přiznal, že nic, ani totožnost. Bosch si sedl za svůj stůl a povolil kravatu. V Poundsově skleněné kukani se nesvítilo, takže si mohl bezpečně zakouřit. Myšlenky se mu zatoulaly k přelíčení a Drahomíře. Po větší část řeči se jí dařilo

poutat pozornost porotců. De facto nazvala Bosche vrahem a pomáhala si přitom emocionálním obviňováním toho nejhrubšího zrna. Belkova odpověď připomínala vybroušenou disertační práci na téma zákonnost a policejní právo při použití zbraně v ohrožení. I kdyby žádné nebezpečí nehrozilo a pod polštářem nebyla zbraň, Church podle něj svým počínáním vytvořil dojem nebezpečí, což Bosche opravňovalo k zásahu, který provedl.

V závěru čelil Nietzschemu citátem z Válečného umění od Sun Cua. Po vyražení dveří se Bosch ocitl na „území smrti“, kde buďto musel bojovat, nebo podlehnout, střílet, nebo být zastřelen. Dodatečné zpochybňování jeho činů je nespravedlivé.

Když teď Bosch seděl proti Edgarovi, přiznal si, že to nezabralo. Belk nudil, zatímco Chandlerová dokázala zaujmout a působila přesvědčivě. Měla před nimi náskok. Edgar mezitím domluvil a Harry nezaregistroval nic z toho, co řekl. „Co otisky?“ zeptal se.

„Posloucháš mě, Harry? Zrovna jsem ti řek, že asi před hodinou jsme dodělali tu silikonovou sádru. Donovan sejmul otisky z ruky a říkal, že vyšly dobře, že se do té gumy parádně zkopírovaly. Večer je porovná se záznamy z vnitra a ráno bychom snad mohli mít nějaké přibližné shody. Analýza mu zabere zbytek dopoledne. No, aspoň že to nenechají smrdět ve frontě, protože Pounds dal případu prioritu.“

„Fajn, uvidíme, co z toho vzejde. Myslím, že celej tenhle tejden se tady ukážu vždycky jenom na chvilku.“

„Jo, nedělej si s tím starosti, dám ti vědět, až něco budem mít. Hlavně klid. Hele, odbouch jsi toho pravýho? Nepochybuješ o tom občas?“

„Až do dneška ne.“

„Tak si nedělej hlavu. V síle je pravda. I kdyby Drahomíra vykouřila soudci a porotcům, nic se tím nezmění.“

„V pravdě je síla.“

„Co?“

„Ale nic.“

Bosch se zamyslel nad tím, co Edgar právě o žalobkyni řekl. Je zajímavé, jak často policisté zlehčují hrozby, jež pocházejí od žen, převáděním z profesionální roviny na sex. Dokázal si představit, že nejeden polda by byl schopen – stejně jako právě teď Edgar – připisovat právniččin úspěch sexualitě, jen aby nemusel uznat, že ta ženská svou práci dělá opravdu dobře – narozdíl od městem zaměstnávaného tlusťocha, který má bránit jeho.

Bosch vstal a přistoupil ke spisové kartotéce. Odemkl si jednu zásuvku a sáhl úplně dozadu pro dva modré šanony, kterým se říkalo knihy vražd. Každý z nich byl deset centimetrů tlustý a těžký. Jeden měl na hřbetu nápis Biografie a druhý zkratku PP –případ Panenkář.

„Kdo je předvolaný na zítra?“ zeptal se Edgar přes celou místnost.

„Neznám pořadí a soudce ho z ní nedostane. Ale obeslala mě a Lloyda s Irvingem. Na seznamu má ještě Amada, koordinátora ze soudního lékařství, a dokonce i Bremmera. Přijít mají všichni najednou a teprve potom jim sdělí, koho vyslechne hned a koho až druhý den.“

„Timesy nedovolí Bremmerovi svědčit, vždycky se stavěly proti.“

„No jo, on ale není předvolaný jako reportér Timesů. Napsal o tom případu knihu, takže mu poslala pozvánku jako autorovi. Soudce Keyes už rozhodl, že mu nenáleží stejná ochrana jako reportérům. Právníci z novin sice mohou přijít s protesty, ale rozhodnutí už padlo a Bremmer svědčit bude.“

„Já si myslím, že už si se staroušem promluvila předem. Nakonec na tom nejspíš nezáleží, Bremmer ti ublížit nemůže. V té knížce tě vylíčil jako hrdinu, co zachránil svět.“

„To doufám.“

„Harry, pojď se na něco mrknout!“

Edgar vstal od stroje a zamířil ke kartotéce. Opatrně z ní sundal kartónovou krabici a postavil ji na stůl jednotky vražd. Vypadala jako figurína z kloboučnictví.

„Opatrně, Donovan říkal, že se musí nechat přes noc vyzrát.“

Sňal z krabice víko a odhalil ženskou tvář vyvedenou v bílé sádře. Obličej byl mírně natočený tak, aby se plně obtiskla pravá strana. Větší část levé dolní čelisti chyběla. Oči byly zavřené a nepravidelná ústa pootevřená. Hranice vlasové pokrývky se téměř nedala rozeznat. Okolí pravého oka měla naběhlé. Celé to připomínalo nepodařenou, nehezkou klasicistní plastiku ze hřbitova nebo z muzea.

„Zdá se, že jí dal ránu na oko, má ho oteklé.“

Bosch přikývl, ale neříkal nic. Pohled do tváře v krabici působil mnohem silnějším skličujícím dojmem, než kdyby se díval na opravdovou mrtvolu – těžko říct proč. Edgar přiklopil víko a vrátil masku i s obalem na místo. „Co s tím budeš dělat?“

„Ještě nevím. Jestli nám nepomůžou otisky, třeba to bude naše jediná možnost identifikace. Koronéři mají smlouvu s jedním antropologem z Kalifornské univerzity, který restauruje obličeje. Obvykle vychází z kostry, z lebky. Zanesu mu to a uvidím, třeba nám ten obličej dotvoří a přidá blond paruku nebo tak něco. Nebo tu sádru nabarví do odstínu kůže. Nevím, jenom tak střílím, ale myslím, že za pokus to stojí.“

Edgar se vrátil k psaní a Bosch se začal věnovat knihám vražd. Otevřel si svazek označený Biografie, ale chvíli nad ním jen tak seděl a pozoroval Jerryho. Nevěděl, co si má o tom spěchu myslet. Kdysi bývali parťáci a Harry ho rok vlastně školil na vyšetřovatele vražd. Nikdy ale nenabyl jistotu, kolik toho v žákovi zůstalo. Edgar celou dobu utíkal ke svým nemovitostem a dělal si dvouhodinové polední přestávky na obchodní jednání. Asi nikdy nepochopil, že vyšetřování vražd není obyčejné zaměstnání, ale poslání. Tak jako někteří pachatelé spatřovali ve vraždě umělecký akt, našli se mezi

policisty vyšetřovatelé, pro které bylo odhalování zločinu uměním. Nestávali se umělci z vlastního rozhodnutí, vybírala si je kriminalistická múza.

S tím pomyšlením mohl Bosch jen těžko předpokládat, že Edgar na ten případ tlačí ze správných pohnutek.

„Co tam hledáš?“ zeptal se, aniž zvedl hlavu od stroje a aniž přestal psát.

„Nic, jenom si tak přemejšlím.“

„Netrap se s tím, Harry, ono se to nějak vy stříbří.“

Bosch zahodil dokouřený špaček do hrnku se starým zbytkem kávy a zapálil si další.

„Patří k Docentovým prioritám i povolené přesčasy?“ „Samozřejmě,“ usmál se Edgar, „zrovna se díváš na přesčasujícího vyšetřovatele.“

Nato se Harry, spokojený s tím, že vliv osobního školení v kolegovi přece jen zůstal, zahloubal do knihy vražd a prstem si přitom přejížděl po hraně tlusté hromádky papírů svázané třemi kroužky. Vložené barevné listy rozdělovaly nashromážděná hlášení do jedenácti částí, z nichž každá začínala jménem jedné z Panenkářových obětí. Dal se do listování případ za případem a prohlížel si životopisné údaje obětí a fotografie z míst činu.

Všechny ty ženy pocházely z podobného prostředí – pouliční prostitutky, společnice zámožných pánů, striptérky a pornoherečky, které si přivydělávaly službami na zavolání. Panenkář se držel bezpečí odvrácené tváře města. Oběti si vyhledával stejně snadno, jako ony ochotně odcházely do tmy s ním. Jeho styl se vyznačoval určitou schematičností, jak tehdy říkal psycholog speciální jednotky.

Pohled na fotografie tváří ztuhlých smrtelnou křečí Boschovi připomněl, že oběti nevykazovaly žádné společné fyzické znaky. Byly mezi nimi blondýny i brunety, plné postavy i vyhublé feťačky. Šest z nich byly běloušky, dvě Hispánky, dvě Asiatky a jedna černoška – absolutně žádný systém. Panenkář si v tomhle směru nevybíral. Jediný patrný rys bylo zaměření na spodinu společnosti, kde ženy musí brát,

co je, a rády jdou i s neznámým mužem. Psycholog je přirovnával ke zraněným rybám, které vydávají neviditelný signál lákající žraloky.

„Byla to běloška, že?“ zeptal se Edgara, který přestal psát.

„Jo, podle koronéra jo.“

„To už ji vzali pod nůž? Kdo ji dělal?“

„Ještě ne, až zítra nebo pozítří, ale Corazónová se přišla mrknout, když ji přivezli. Říkala, že to vypadá na bělošku. Proč se ptáš?“

„Jen tak – byla blond?“

„Jo, alespoň v okamžiku smrti – přebarvená. Jestli se chceš zeptat, jak jsem daleko s kontrolou pohřešovaných bílých blondýn za poslední čtyři roky, tak to si trhni. Můžu sice dělat přesčas, ale s tímhle popisem bych jich dostal tak tři čtyři stovky. Nechce se mi s tím namáhat, když už možná zítra budu mít její jméno podle otisků. To by byla ztráta času.“

„Já vím, jenom bych rád…“

„Jenom bys rád odpovědi na pár otázek, ale to bychom rádi všichni. Ono to ale někdy chvíli trvá, kamaráde.“

Edgar se dal znovu do psaní a Harry se začetl do svazku. Stále se mu ale vracela ta tvář z krabice – bez jména, bez zaměstnání. Nevěděli o ní nic. Něco na ní mu přesto říkalo, že zapadá Pa–nenkářovi do konceptu.

„Našlo se tam v betonu ještě něco, když jsem odešel?“ Edgar přerušil psaní, hlasitě vydechl a zavrtěl hlavou. „Co myslíš – něco jako ta krabička od cigaret?“ „U těch ostatních Panenkář nechával kabelky. Odřízl z nich ře–mínek, kterým je uškrtil, a potom pohodil tělo. Kabelky se šaty se vždycky našly opodál. Chyběl jedině makeup, ten si pokaždé bral.“

„Tentokrát ne, aspoň ne v tom betonu. Pounds tam nechal jednoho uniformovaného až do konce, ale nenašlo se nic. Mohl to schovat v tom skladišti a potom to shořelo nebo to někdo sebral. Uvažuješ o plagiátorovi?“ „Jeví se mi to tak.“ „Hm, mně taky.“ Bosch přikývl a omluvil se, že pořád vyrušuje. Znovu se vrátil k prohlížení zpráv. Edgar za chvíli vyroloval

formulář z psacího stroje a vrátil se s ním ke stolu vražd. Vložil hlášení do nového zakladače, který už obsahoval něco málo z dnešního vyšetřování, a zasunul složku do kartotéky za svou židlí. Potom následoval každodenní rituál telefonování s manželkou, při kterém si urovnával psací podložku, klip na vzkazy a poznámkový blok na stole. Tvrdil, že se cestou ještě musí někde na chvíli zastavit. Bosch to poslouchal a vzpomněl si na Sylvii Mooreovou a pár společných rituálů, které už měli pomalu zažité.

„Harry, já mizím," oznámil Edgar, jakmile zavěsil.

Bosch přikývl.

„Proč ty jsi ještě tady?"

„Ani nevím. Jednom si tak listuju těmahle věcma, abych věděl,

co říkat, až budu svědčit."

To byla lež. Na to, aby si vzpomněl na Panenkářův případ, si nepotřeboval připomínat, co obsahují knihy vražd.

„Doufám, že to Drahomíře pěkně nandáš."

„Myslím, že mě rozcupuje na kousky. V tom je dobrá."

„No nic, musím jít. Čau zítra!"

„Hele, jestli budeš mít zítra to jméno, tak mi cinkni nebo něco."

Když Edgar zmizel, Harry mrkl na hodinky – bylo zrovna pět – a zapnul televizi, která stála na kartotéce hned vedle krabice s odlitkem tváře. Cekání na reportáž o nálezu těla si krátil tím, že vzal sluchátko a vytočil Sylviino číslo domů.

„Dneska to k tobě nestihnu."

„Co se stalo, Harry? Jak dopadly úvodní řeči?"

„Nejde o soud, ale o další případ. Dneska se našlo tělo, které se dost podobá těm Panenkářovým. Dostali jsme na stanici vzkaz, v němž se v podstatě tvrdí, že jsem zabil někoho jiného a že skutečný Panenkář je pořád mezi námi."

„Může to být pravda?"

„To nevím. Až do dneška nikdo nepochyboval, že…"

„Jak by…"

„Počkej moment, zrovna je to v televizi, na 12. kanále.“

„Já si to zapnu.“

Sledovali odpolední zprávy každý na jiné televizi, ale spojeni telefonním drátem. Hlasatel se o Panenkáři nezmínil. Proběhl záběr místa nálezu z helikoptéry a po něm úryvek rozhovoru, v němž Pounds tvrdil, že se zatím mnoho neví a že policii na stopu přivedl anonymní tip. Harry i Sylvia se smáli, když viděli černou šmouhu na Docentově čele. Boschovi smích udělal dobře. Po reportáži Sylvia zvážněla.

„Takže on to médiím neřekl.“

„No jo, musí se to prověřit, nejdřív potřebujem mít představu, jak to proběhlo. Buď to byl on, nebo ho někdo napodobil… Nebo měl komplice, o kterém jsme nevěděli.“

„Kdy budete vědět kudy dál?“

To byla šetrně zaobalená otázka, jestli už ví, zda náhodou nezabil nepravého.

„Nevím, asi zítra. Něco prozradí pitva, ale až podle totožnosti se dozvíme, jak dlouho je mrtvá.“

„Harry, to nebyl Panenkář. Nedělej si starost.“

„Díky, Sylvie.“

Ten jednoznačný projev oddanosti je od ní hezký, pomyslel si. Hned nato ho přepadl pocit viny, že k ní sám nikdy nebyl tak otevřený ani v záležitostech, které se týkaly obou dvou společně. Byl to on, kdo si držel tajemství.

„Ještě jsi mi neřekl, jaké to dneska bylo u soudu a proč nepřijedeš ke mně, jak jsi slíbil.“

„To všechno kvůli tomu novému případu. Týká se mě a… potřebuju si o tom popřemýšlet.“ „Přemýšlet se dá všude.“ „Víš přece, jak to myslím.“ „Ano, vím. A co ten soud?“

„Řek bych, že docela dobrý. Stihli jsme jenom zahajovací proslovy, svědci přijdou na řadu až zítra. Ale tenhle čerstvý případ… Jako by se nad tím vším vznášel.“

Zatímco mluvil, přeladil televizi, ale reportáže o nálezu další oběti na jiných kanálech už byly pryč. „A co na to říká tvůj právník?“ „Nic. Nechce o tom ani vědět.“ „To je vůl!“

„Chtěl by ten soud co nejvíc urychlit. Doufá, že jestli je Panenkář nebo jeho komplic pořád na svobodě, bude dávno po soudu, než se to potvrdí.“

„Ale to je přece neetické, Harry! I kdyby důkazy svědčily ve prospěch obžaloby, musí je přece předložit, ne?“

„Pokud se o nich dozví, pak ano. Jenže to je právě ono – on o tom nechce vědět, čímž je mimo nebezpečí.“

„Kdy budeš svědčit ty? Chci u toho být, můžu si vzít zdravotní volno a přijet.“

„To ne, nestarej se, bude to jenom formalita. Nechci tě do toho zatahovat víc, než co už se ti doneslo.“ „Ale proč – vždyť jde o tebe?“ „Ne, kdepak, tady jde o něj.“

Slíbil ještě, že zavolá zítra, a zavěsil. Dlouze se zadíval před sebe na stůl, kde stál telefonní přístroj. Už rok trávili se Sylvií Mooreovou každý týden tři čtyři noci spolu. I když se občas zmínila, že by si to mohli uspořádat jinak, a dokonce se snažila prodat dům, Harry se tomu tématu vyhýbal ze strachu, aby nenarušil křehkou rovnováhu a uspokojení, které čerpal ze vztahu k ní.

Napadlo ho, jestli právě teď něco nepokazil – vždyť jí zalhal. Ten nový případ se ho sice do určité míry týkal, ale pro dnešek měl po práci a chystal se domů. Lhal, protože potřeboval být sám se svými myšlenkami – a s Panenkářem.

Převrátil listy ve druhém zakladači až dozadu k zavíracím plastovým složkám s důkazním materiálem. Byly v nich vrahovy staré vzkazy, celkem tři. Začal je posílat, až když kolem něj média spustila povyk a pokřtila ho na Panenkáře. Jeden z nich přišel Boschovi před jedenáctou vraždou, jeho poslední. Druhé dva dostal Bremmer do Titnesú po sedmé a jedenácté oběti. Harry si prohlížel kopii obálky se svou adresou, napsanou tiskacími písmeny. Porovnal ji s básničkou na přeloženém papíru – rukopis i písmo se zvláštním sklonem se shodovaly. Znovu si přečetl slova, která znal dávno zpaměti:

Musím dát najevo a rozhlásit,

na bál dnes vycházím, touhou svou syt.
Panenka nová, ach, sbírku mou rozšíří
moje věž, její dech v smrti se usmíří.
Mamičko, tatíčku, pozdě je plakati,
dívenka půvabná více se nevrátí.
Utáhnu pásek a připravím lázeň,
už vidím, jak Bosche popadá bázeň.

Harry zavřel složky a vložil si je do tašky. Vypnul televizi a vyšel ven na zadní parkoviště. Cestou podržel dveře dvěma uniformovaným policistům, kteří zápasili se spoutaným opilcem. Chlápek se ho za to pokusil nakopnout, ale Harry včas uhnul z dosahu jeho bot.

S capricem zamířil na sever a po Outpost Road pokračoval přes Mulhollandskou na ulici Woodrowa Wilsona. Když dorazil domů a zaparkoval pod přístřeškem, zůstal dlouho sedět v autě s rukama na volantu. Přemýšlel o rukopisu a o značce, kterou Panenkář zanechal na těle všech obětí – o křížku na nehtu palce u nohy. Po Churchově smrti vyšetřovatelům došlo, co to znamená. Ten křížek představoval kostelní věž a kostel – ano, to je význam jména Church.

5

Bosch přivítal ráno na terase za domem. Kochal se pohledem na východ slunce nad Cahuengským průsmykem, který rozháněl ranní opar a zaléval pestrý koberec divokých květů na protější stráni, kde minulou zimu řádil požár. Díval se, kouřil a popíjel kávu, dokud hluk z Hollywoodské dálnice ze dna průsmyku nezesílil v nepřetržitý hukot a svištění.

Vzal si tmavomodrý oblek a bílou košili s odepínacím límečkem. Když si vázal kaštanově hnědou kravatu s drobným vzorem ze zlatých gladiátorských helmic, napadlo ho, jak se asi jeví porotcům. Včera si všiml, že kdykoli se s některým z

nich střeme pohledem, porotce vždycky uhne jako první. Proč asi? Měl chuť zeptat se na to Belka, jenže moc k němu nepřilnul a navíc si dokázal představit, že každá otázka na vlastní názor přivádí advokáta do nepříjemných rozpaků.

Stříbrnou sponou s vyrytým číslem 187 – kódovou šifrou kalifornského trestního zákoníku pro vraždu –, kterou provlékl obvyklou dírkou, si připnul kravatu. Hřebenem z umělé hmoty si srovnal černé vlasy s šedivými nitkami, ještě mokré po ranní sprše, a upravil si knír. Nakapal si do očí a nahnul se k zrcadlu. Kolem panenek černých jak tér je měl zarudlé nedostatkem spánku. Proč se mi asi vyhýbají pohledem, uvažoval. Pak si vzpomněl, jak ho včera popsala Chandlerová, a vše bylo jasné.

S aktovkou v ruce zamířil ke dveřím, které se otevřely, než k nim stačil dojít. Vešla Sylvia, která ještě zápasila s klíčem uvízlým v zámku.

„Ahoj," zavolala, sotva si Harryho všimla. „Jsem ráda, že jsem tě chytla."

Usmívala se. Měla na sobě khaki kalhoty a růžovou košili s připínacím límcem. Bosch věděl, že v úterky a čtvrtky nechodí v šatech, protože má dozor na školním dvoře, což občas znamenalo prohánět žáky. Slunce, které prosvítalo vstupní verandou dovnitř, jí barvilo blond vlasy na zlaté.

„Chytla při čem?"

S úsměvem došla až k němu a políbili se.

„Já vím, že kvůli mně přijdeš pozdě, ale já taky. Jenom jsem ti chtěla popřát hodně štěstí – ne že bys ho neměl."

Tiskl ji k sobě a vnímal vůni jejích vlasů. Už je to skoro rok, co se poznali, ale Harry se k ní tiskl pokaždé stejně a se strachem, aby se jednoho dne z ničeho nic neobrátila a nezmizela se slovy, že vztah k němu byla chyba. Možná jí jen nahrazoval ztraceného manžela, také policistu, detektiva z protidrogového, jehož domnělou sebevraždu Harry tenkrát vyšetřoval.

Jejich vztah se vyvinul do stadia naprostého uspokojení, ale v posledních týdnech Bosch cítil, jako by se mezi ně vkrádala

setrvačnost. I ona měla ten dojem, a dokonce o něm i mluvila. Podle ní za to mohla jeho bdělost, kterou nikdy nedokázal úplně odložit. Měla pravdu. Harry trávil celý život sám, což neznamelo osaměle. Skrýval v sobe tajemství, mnohá z nich pohřbená příliš hluboko na to, aby se o ně dělil – alespoň ne v dohledné době.

„Jsi hodná, žes přišla," poděkoval a odvinul se od ní. Nepřestával se dívat do pořád stejně rozjasněné tváře. Na předním zubu jí utkvěla stopa po rtěnce. „Dávej na sebe pozor, až budeš hlídat na dvoře, ano?"

„Budu," přisvědčila a zamračila se. „Vím, že jsi proti, ale chtěla bych jít k soudu a dívat se, aspoň jeden den. Chci tam být s tebou, Harry."

„Nemusíš být u soudu, abys byla se mnou. Rozumíš mi?"

Viděl ji přikývnout, ale spokojená s jeho odpovědí nebyla. Nechali toho a pár dalších minut strávili vykládáním o všem možném a plánováním společného jídla na večer. Bosch slíbil, že přijede k ní do Bouquet Canyon, znovu se políbili a vyšli ven. On zamířil k soudu, ona do školy, oba do míst plných nebezpečí.

Na začátku každého dne jednání vládlo napětí. Soudní síň ztichla a čekala, až se otevřou dveře a soudce vystoupá ke svému stolci. Devátá minula už před deseti minutami a předseda senátu nikde, což bylo zvláštní, když celý minulý týden – během výběru porotců – pedantsky trval na tom, aby vše probíhalo co nejrychleji. Bosch se rozhlédl po místnosti a napočítal pár reportérů, možná trochu víc než včera. Zdálo se mu to nezvyklé, protože přitažlivé bývají spíše úvodní řeči.

Belk se nahnul k Boschovi a zašeptal. „Keyes nejspíš sedí uvnitř a čte si Titnesy. Viděl jste tu reportáž?"

Harry, kterého zdržela Sylvia, neměl ráno na noviny čas. Nechal je ležet na rohožce u dveří.

„Co tam píšou?"

Než Belk stačil odpovědět, otevřely se dřevěné dveře a vešel soudce.

„Porotu zatím nevolejte, slečno Riverová,“ přikázal soudce zapisovatelce. Usedl do polstrovaného křesla, rozhlédl se po soudní síni a položil otázku: „Mají právní zástupci něco k projednání, než přijde porota? Slečno Chandlerová?“

„Ano, Ctihodnosti,“ odpověděla a postavila se k pultíku.

Dnes měla na sobě šedý kostýmek. Už od začátku, kdy se vybírali porotci, střídala celkem tři. Podle Belka tak nechtěla stavět porotě na odiv své bohatství. Tvrdil, že vystavováním blahobytu by si to mohla rozházet u porotkyň.

„Vaše Ctihodnosti, žaloba požaduje sankce proti detektivu Boschovi a panu Belkovi.“

Zvedla složenou metropolitní část Timesú tak, že Harry zahlédl reportáž v pravém dolním rohu, na stejném místě jako včera. Titulek tvrdil:

ZAVRAŽDĚNÁ SOUVISÍ S PANENKÁŘEM.

Belk vstal, ale neříkal nic ve snaze neporušit tentokrát soudcův striktní požadavek nepřerušování.

„Z jakého důvodu sankce, slečno Chandlerová?“ zeptal se soudce.

„Vaše Ctihodnosti, včerejší objev tohoto těla má nesmírný důkazní dopad na tento případ. Pan Belk byl jakožto zaměstnanec soudu povinen tuto informaci předložit. Podle ustanovení číslo jedenáct o výskytu nových skutečností je obhájce obžalovaného povinen…“

„Vaše Ctihodnosti,“ vpadl jí do řeči Belk, „O těchto nových skutečnostech jsem se dozvěděl až včera večer. Měl jsem v úmyslu záležitost předložit dnes ráno. Kolegyně…“

„To stačí, pane Belku. V této soudní síni hovoří vždy jenom jeden. Zdá se, že vám to musím připomínat každý den. Slečno Chandlerová, ten článek, na který odkazujete, jsem četl a nabyl jsem dojmu, že se o detektivu Boschovi zmiňuje v souvislosti s naším případem, ale necituje ho. A pan Belk poněkud nezdvořile zdůraznil, že o tom až do skončení včerejšího stání nevěděl. Já skutečně nevidím, že by došlo k

sankcionovatelnému přestupku, ledaže byste měla v rukávě kartu, kterou jste dosud nevytáhla.“

Přesně tak to bylo.

„Ctihodnosti, detektiv Bosch o těchto skutečnostech dobře věděl, ať už je citován, nebo ne. Včera během polední přestávky byl na místě činu.“

„Vaše Ctihodnosti/ ozval se plaše Belk.

Keyes se otočil, ale díval se na Bosche, ne na jeho obhájce.

„Je pravda, co říká zástupkyně žalující strany?“

Bosch si krátce přeměřil Belka a podíval se na soudce. Zatracený chlap, pomyslel si. Svým lhaním mi to zavařil.

„Byl jsem tam, Vaše Ctihodnosti. Když jsem se vrátil k odpolednímu sezení, nezbyl mi čas o tom panu Belkovi říct. Informoval jsem ho včera večer po skončení. Dnes ráno jsem noviny ještě nečetl, takže nevím, co se v nich píše. Ale o tom těle dosud nejsou žádné potvrzené informace, které by se týkaly Panenkáře či kohokoli jiného. Nebylo dosud ani identifikováno.“

„Vaše Ctihodnosti,“ vložila se Chandlerová, „detektiv Bosch účelově zapomněl, že během odpoledního zasedání měl patnáctiminutovou přestávku. Domnívám se, že je dost času na zpravení svého zástupce o tak důležitých okolnostech.“

Soudce se opět díval na Bosche.

„Chtěl jsem mu to o přestávce říci, ale pan Belk si ji vyhradil pro přípravu svého úvodního proslovu.“

Soudce na něm beze slova na několik vteřin utkvěl očima. Očividně poznal, že Bosch balancuje na samém okraji pravdy, a vypadal, že se rozhoduje, co dál.

„Slečno Chandlerová,“ promluvil konečně, „já skutečně na rozdíl od vás tak docela nechápu, v čem zde vidíte komplot. Nechám tedy tuto epizodu protentokrát projít s výstrahou pro obě strany. Zatajování důkazů je ten nejodpornější zločin, jakého se lze v této soudní síni dopustit. Jestliže něco takového uděláte a já vás přistihnu, budete si těžce vyčítat, že jste se

vůbec hlásili k přijímačkám na práva. Tak, chce se někdo vyjádřit k novým okolnostem?“

„Vaše Ctihodnosti,“ ozval se Belk a spěšně přistoupil k zábradlí. „Ve světle tohoto objevu, k němuž došlo ani ne před dvaceti čtyřmi hodinami, žádám o odročení, aby bylo možné situaci důkladně prošetřit a vyvodit přesné závěry, které z ní vyplynou pro tento případ.“

Tak, pomyslel si Bosch, teď když je jasné, že nemůže uspět, žádá o odročení.

„Hm,“ zamyslel se soudce, „co o tom soudíte vy, slečno Chandlerová?“

„Jsem proti, Ctihodnosti. Rodina, kterou zastupuji, na tento soud čekala čtyři roky. Myslím, že další odklady by jenom prodlužovaly stav bezpráví. A navíc, kdo by podle pana Belka měl ten případ vyšetřovat – detektiv Bosch?“

„Jsem si jist, že pan obhájce by se spokojil s tím, že se vyšetřování ujme Losangeleská policie,“ odpověděl soudce.

„Já tedy ne.“

„Já vím, že ne, ale do toho vy nemáte co mluvit. Sama jste včera řekla, že převážná většina policistů v našem městě jsou poctiví, schopní lidé. Jednejte tedy podle vlastních slov. Nicméně žádost o odročení zamítám. Soud se už rozběhl a my ho nebudeme zastavovat. Policie jistě může a měla by záležitost vyšetřit a o výsledcích nás informovat. Přesto ho nehodlám zdržovat. Tento případ bude pokračovat až do doby, než bude nutné se k těmto záležitostem vrátit. Ještě něco? Porota čeká.“ „A co ten novinový článek?“ zeptal se Belk. „Co je s ním?“

„Ctihodnosti, chci, aby porotci byli dotázáni, zda jej četli. Kromě toho by měli být vyzváni, aby nečetli noviny a dnes večer nesledovali televizní zprávy, protože je pravděpodobné, že většina kanálů půjde ve stopách Timesú.“

„Pokyn o nesledování tisku a televizních zpráv jsem porotcům včera vydal, přesto se jich chci dotázat na tento konkrétní článek. Vyslechněme si, co nám řeknou, a podle

jejich odpovědí je můžeme znovu požádat, aby odešli, budete–li si přát hovořit o zmatečním soudním řízení.“

„Já si nepřeji prohlásit líčení za zmateční,“ ozvala se Chandlerová. „To je přání obžalovaného. Tím by se jenom všechno zdrželo o další dva měsíce. Moji mandanti už čtyři roky čekají na spravedlnost a…“

„Jen si poslechneme odpovědi porotců, slečno Chandlerová. Promiňte, že jsem vás přerušil.“

„Vaše Ctihodnosti, mohu říci něco o sankcích?“ zeptal se Belk.

„Myslím, že to není nutné. Požadavky na sankce byly zamítnuty. Co se k tomu dá ještě říci?“

„Já vím, Vaše Ctihodnosti. Rád bych požádal o sankce vůči slečně Chandlerové, která hanobila mou osobu tvrzením o zatajování důkazů, přičemž…“

„Sedněte si, pane Belku. Oběma vám teď něco řeknu. Zanechte potyček mimo protokol, protože u mne tím ničeho nedosáhnete. Nebudou sankce proti žádné straně. Naposledy se ptám: Má někdo ještě něco?“

„Ano, Vaše Ctihodnosti,“ odpověděla Chandlerová.

Další karta v rukávu. Zpod žlutého bloku vytáhla nějaký dokument a přistoupila s ním k asistentce, která ho podala soudci. Poté se vrátila k pultíku.

„Vaše Ctihodnosti, toto je úřední výzva, kterou jsem zpracovala pro policejní oddělení a ráda bych ji nechala zaprotokolovat. Žádám v ní, aby mi byla poskytnuta kopie včera obdrženého vzkazu, o němž se zmiňuje článek v Timesech a který napsal Pa–nenkář, jako jedna ze zjištěných skutečností.“

Belk vyskočil.

„Počkejte, pane Belku,“ napomenul ho soudce, „nechtě druhou stranu domluvit.“

„Vaše Ctihodnosti, v souvislosti s tímto případem se jedná o důkaz, který by mi měl být neprodleně předán.“

Soudce Keyes pokynul Belkovi, který se nemotorně přesunul k pultíku. Chandlerová musela vycouvat a udělat mu místo.

„Vaše Ctihodnosti, ten vzkaz v žádném případě není důkazem k našemu případu. Nebylo ověřeno, od koho pochází. Jedná se nicméně o důkaz v případu vraždy, která nesouvisí s tímto procesem. Navíc nepatří k zvyklostem Losangeleské policie předvádět důkazní materiál před veřejným soudem v situaci, kdy případný pachatel je stále na svobodě."

Soudce Keyes sepnul ruce a krátce se zamyslel. „Uděláme to tak, pane Belku. Kopii toho vzkazu obstaráte vy, a přinesete nám ji. Já se na ni podívám a rozhodnu, jestli bude přijata jako důkaz. To je všechno. Slečno Riverová, zavolejte laskavě porotu, ať neztratíme celé dopoledne."

Jakmile porotci zaujali svá místa a všichni v soudní síni se usadili, zeptal se soudce Keyes, kdo viděl nějaké zprávy týkající se případu. Nikdo nezvedl ruku. Boschovi bylo jasné, že by se ke sledování zpravodajství stejně nikdo nepřiznal, protože by to znamenalo jisté vyřazení z případu a návrat do místnosti poroty, kde každá minuta trvá věčnost.

„Výborně," poznamenal soudce. „Slečno Chandlerová, zavolejte prvního svědka."

Terry Lloyd se postavil na svědecké místo s takovou rutinou, jako by usedal do sklápěcího křesla, v němž se každý večer opíjel u televize. Dokonce si sám a bez pomoci asistentky upravil mikrofon. Jeho nos jasně prozrazoval pijáka a vlasy měl na svůj věk –táhlo mu na šedesát – neobyčejně tmavohnědé. Tajemství syté barvy bylo napohled každému jasné, snad s výjimkou jeho samotného – nosil paruku. Chandlerová nejdříve několika předběžnými otázkami ověřila jeho totožnost jako nadporučíka Oddělení vyšetřování loupeží a vražd Losangeleské policie.

„Byl jste po určitou dobu, která začala před čtyřmi a půl lety, zodpovědný za speciální vyšetřovací jednotku, která se pokoušela dopadnout několikanásobného vraha?"

„Ano, byl.“

„Můžete porotě popsat, jak k tomu došlo a jak jednotka fungovala?“

„Byla ustavena poté, co se zjistilo, že se jeden a tentýž vrah dopustil pěti vražd. Neoficiálně se nám na oddělení říkalo Skupina škrtiče ze Západní Strany. Když se o tom doslechla media, stal se pachatel známý jako Panenkář, protože svým obětem líčil obličeje jejich vlastním makeupem jako panenkám. Do jednotky mi bylo přiděleno osmnáct detektivů, které jsme rozdělili do dvou týmů, A a B. Tým A pracoval na denní směně, tým B na noční. Vyšetřovali jsme jednotlivé vraždy tak, jak k nim docházelo a sledovali jsme telefonické tipy od veřejnosti. Poté, co se případ objevil v médiích, jsme jich dostávali snad stovku týdně. Lidé nám volali, kdo je podle nich Panenkář, a my jsme museli všechny prověřovat.“

„Ta speciální jednotka, ať už se jmenovala jakkoli, moc úspěšná nebyla, je to tak?“

„Nikoli, tak to není. Byli jsme úspěšní, protože jsme dostali vraha.“

„A kdo to byl?“

„Vrahem byl Norman Church.“

„Byl jako takový identifikován předtím, nebo potom, co byl zabit?“

„Potom. Byl shledán odpovědným za zavraždění všech obětí.“

„Tak se to hodilo policejnímu oddělení.“

„Nerozumím.“

„Oddělení přišlo vhod, že jste ho dokázali uvést do souvislosti se všemi těmi vraždami. Jinak byste…“

„Kladte otázky, slečno Chandlerová,“ přerušil ji soudce.

„Omlouvám se, Vaše Ctihodnosti. Pane nadporučíku, mezi ustavením speciální jednotky a zabitím muže, o němž hovoříte jako o vrahovi, Normana Churche, se odehrálo dalších šest vražd, je to tak?“

„Ano.“

„Jestliže jste dovolili, aby uškrtil dalších šest žen, lze to považovat za úspěch pro oddělení?“

„Nic jsme nedovolili. Dělali jsme, co bylo v našich silách, abychom vystopovali pachatele, což se nám nakonec podařilo. V tom spočíval náš úspěch, pro mne dokonce velký úspěch.“

„Pro vás velký. Povězte mi, pane nadporučíku, vyskytlo se jméno Norman Church v průběhu vyšetřování ještě předtím, než byl oné noci neozbrojený zastřelen detektivem Boschem? Padla o něm vůbec nějaká zmínka?“

„Ne, ale měli jsme souvislost…“

„Děkuji, stačí odpovědět na otázku, pane nadporučíku.“ Chandlerová nahlédla do bloku položeného na zábradlí. Bosch si všiml, že Belk si střídavě dělá do jednoho bloku poznámky a do druhého zapisuje otázky.

„Takže,“ pokračovala, „pane nadporučíku, vaší speciální jednotce se nepodařilo dostihnout domnělého pachatele, jak říkáte, dokud nedošlo k dalším šesti vraždám. Bylo by výstižné říci, že jste vy i vaši detektivové byli pod silným tlakem, který vás poháněl k dopadení vraha, k uzavření případu?“ „Pod tlakem jsme byli, ano.“ „Od koho? Kdo na vás tlačil, pane nadporučíku?“ „No, angažoval se tisk, televize, oddělení mi taky šlapalo na paty.“

„Jak to? Jaktože oddělení? Scházel jste se se svými nadřízenými?“

„Měl jsem každodenní schůzky s kapitánem z Oddělení vyšetřování loupeží a vražd a týdenní – každé pondělí – s náčelníkem

policie.“

„Co vám říkali ohledně vyřešení případu?“

„Ze ho máme vyřešit, protože umírají další lidé. Nebylo nutné mi to připomínat, ale stejně mi to říkali.“

„A vy jste to předával detektivům ze speciální jednotky?“

„Jistěže. Ale ani jim se to nemuselo připomínat. Ti hoši prohlíželi každé tělo, které se našlo. Bylo to těžké a chtěli toho

lumpa dostat. Nemuseli o tom číst v novinách, ani slyšet od náčelníka nebo ode mě.“

Zdálo se, že Lloyd se pouští do líčení policistů jako osamělých lovců. Bosch viděl, že nevědomky sklouzává Chandlerce do pasti. V závěru soudu bude tvrdit, že Bosch a ostatní policisté byli pod takovým tlakem, aby už našli vraha, že nakonec Bosch zastřelil Churche a padělal falešné souvislosti s vraždami. Teorie obětního beránka. Kéž by tak Harry mohl vyhlásit pauzu a říct Lloydovi, ať už sakra ztichne.

„Čili všichni členové speciální jednotky věděli, že existuje tlak na to, aby nějakého vraha našli.“

„Ne nějakého vraha, ale skutečného vraha! Ano, tlak existoval, ale to patří k této práci.“

„Jakou roli hrál ve speciální jednotce detektiv Bosch?“

„Byl velitelem týmu B, který pracoval v noci. Jako detektiv třetího stupně de řacto jednotku v mé nepřítomnosti řídil, čili poměrně často. Já jsem měl pracovní dobu vlastně volnou, ale obvykle jsem pracoval na ranní s týmem A.“

„Vzpomenete si, že byste někdy říkal detektivu Boschovi ‚musíme toho chlapa dostať nebo něco v tom smyslu?“

„Přímo jemu ne, ale v tomto smyslu jsem hovořil na schůzích jednotky, kterých se účastnil. No ale to byl náš cíl, takže na tom není nic špatného. My jsme ho museli dostat. Kdybych v té situaci byl znova, mluvil bych stejně.“

Bosch začínal mít pocit, že mu to vrací za ukradený konec případu, za to, že ho uzavřel bez něj. Už neodpovídal jako dobrosrdečný hlupák, ale jakoby ze zlé vůle. Harry se naklonil k Belkovi a zašeptal: „Chce mi zatopit, protože Churche neodbouchl sám.“

Belk si přiložil prst na ústa, aby Harry nerušil, a dál se věnoval zápiskům do bloků.

„Slyšel jste někdy o oddělení vědeckého výzkumu chování v rámci FBI?“

„Ano, slyšel.“

„V čem spočívá jejich práce?“

„Zabývají se mimo jiné studiem vícenásobných vrahů, zpracovávají jejich psychologické profily, zabývají se poradenstvím a podobně.“

„Ve vašem případu došlo k jedenácti vraždám – co toto oddělení FBI poradilo vám?“

„Nic.“

„Jak to? Copak si s tím nevěděli rady?“

„Ne, my jsme je nepřizvali.“

„A proč jste je nepřizvali?“

„No, my jsme totiž byli přesvědčeni, že to zvládneme. Sami jsme si vypracovali profily a byli jsme toho názoru, že nám FBI nebude moc platná. Soudní psycholog, dr. Locke z Jihokalifornské univerzity, je bývalý poradce FBI na sexuální zločiny. Opírali jsme se tedy o jeho zkušenosti a pomáhal nám i policejní psychiatr. Byli jsme toho názoru, že naše oddělení je v tomto směru velice dobře vybaveno.“

„Nabídla vám FBI pomoc?“

Lloyd zaváhal. Zdálo se, že konečně pochopil, kam se ho snaží dovést.

„Hm, ano, jakmile se případ dostal do popředí pozornosti novin, někdo od nich nám zavolal. Chtěli se do věci zapojit. Já jsem je odmítl s odůvodněním, že není třeba.“

„Litujete dneska toho rozhodnutí?“

„Ne. Jsem přesvědčen, že FBI by si nemohla vést o nic lépe než my. Zajímá se obvykle o případy, na nichž pracují menší oddělení nebo které jsou mediálně přitažlivé.“

„A vy si myslíte, že to není fér, že?“

„Co?“

„Lezení do zelí – tak se tomu, myslím, říká. Nechtěli jste, aby přišli z FBI a případ od vás převzali, že?“

„Nikoli. Bylo to, jak jsem řekl: Zvládli jsme to bez nich.“

„Není snad pravda, že mezi Losangeleskou policií a FBI dlouhodobě vládne žárlivost a rivalita, v jejímž důsledku spolu tyto dvě složky skoro nekomunikují a nespolupracují?“

„Ne, to neberu.“

Na tom, co on bral a co ne, už nezáleželo. Bosch poznal, že žalobkyně u porotců zabodovala. Tady záleželo jedině na tom, jestli to berou oni.

„Vaše zvláštní jednotka vypracovala profil podezřelého, je to tak?“

„Ano, myslím, že jsem se o tom před chvílí zmínil.“ Chandlerová požádala soudce o svolení, aby směla přistoupit ke svědkovi s dokumentem, který označila za předmět doličný obžaloby číslo 1A. Podala ho asistentce, která ho zanesla Lloydovi.

„Co to je, pane nadporučíku?“

„Toto je obrazová montáž a psychologický profil, který jsme vypracovali, myslím, že po sedmé vraždě.“

„Jak jste sestavili podobu podezřelého?“

„Mezi sedmou a osmou vraždou jsme získali svědectví další vyhlédnuté oběti, které se podařilo uniknout a zavolat policii. Tuto podobiznu jsme vypracovali ve spolupráci s ní.“

„Dobře. Byl jste seznámen s podobou obličeje Normana Churche?“

„Moc ne, viděl jsem ho až mrtvého.“

Chandlerová znovu požádala, zda může přistoupit ke svědkovi, a podala mu doličný předmět obžaloby číslo 2A, koláž podobizny a několik Churchových fotografií nalepených na tvrdý papír. Dala mu několik minut, aby si je prohlédl.

„Shledáváte nějakou podobnost mezi vámi předpokládanou podobou pana Churche a jeho fotografiemi?“

Lloyd zaváhal a řekl: „Věděli jsme, že náš zabiják chodí maskovaný a že naše svědkyně – vyhlédnutá oběť, které se podařilo utéct – je drogově závislá. Byla to pornoherečka a považovali jsme ji za nespolehlivou.“

„Vaše Ctihodnosti, můžete poučit svědka, že má odpovídat na otázky, které jsou mu kladeny?“

Soudce jí vyhověl.

„Ne,“ odpověděl zkritizovaný Lloyd se skloněnou hlavou. „Podobnost neshledávám.“

„Výborně,“ pochválila ho Chandlerová, „vraťme se nyní k profilu, který zde máte. Odkud pochází?“

„V prvé řadě od doktora Lockea z Jihokalifornské univerzity a od doktora Shafera, psychiatra Losangeleské policie. Myslím, že ho při sestavování konzultovali ještě s někým dalším.“

„Můžete nám přečíst poslední odstavec?“

„Ano, píše se v něm: ‚Subjekt je pravděpodobně muž bílé pleti, ve věku od dvaceti pěti do třiceti pěti let s minimálním školním vzděláním. Disponuje velkou fyzickou silou, i když nemusí být velké postavy. Žije sám, v odloučení od rodiny a přátel. Reaguje na hluboce zakořeněnou nenávist vůči ženám, jejímž pravděpodobným zdrojem je hrubé zacházení od matky nebo vychovatelky. Malování obličejů obětí je pokusem přetvořit ženu v obraz, který je mu příjemný, který se na něho usmívá. Dělá ze zdroje strachu panenky. Mám přečíst tu část o opakovaných rysech jeho způsobu zabíjení?“

„Ne, to není nutné. Vy jste se účastnil vyšetřování případu pana Churche poté, co ho Bosch zabil, je to tak?“

„Zopakujte porotě všechny rysy z profilu podezřelého, které podle vaší speciální jednotky vystihovaly pana Churche.“

Lloyd se dlouze zadíval do papíru, který držel v ruce, aniž promluvil.

„Pomohu vám, pane nadporučíku,“ řekla Chandlerová. „Byl to muž bílé pleti, ano?“ „Ano.“ „Co dál se shoduje? Žil sám?“

„Ne.“

„Ve skutečnosti měl ženu a dvě dcery, je to tak?“

„Ano.“

„Co věk – bylo to dvacet pět až třicet pět let?“

„Ne.“

„Doopravdy mu bylo třicet devět, souhlasí?“

„Ano.“

„Měl minimální vzdělání?“

„Ne.“

„Pravda je, že byl strojní inženýr s magisterským titulem.“

„Co potom dělal v té místnosti?“ utrhl se Lloyd vztekle. „Proč tam měl makeup těch obětí? Proč…“

„Odpovídejte na otázky, které jsou vám kladeny, pane nadporučíku,“ přerušil ho soudce Keyes. „Nekladte otázky, zde vám to nepřísluší.“

„Omlouvám se, Vaše Ctihodnosti,“ pronesl Lloyd, „ano, měl magisterský titul, nevím přesně v kterém oboru.“

„Před chvílí jste nevěcně odbočil k jakési zmínce o makeupu,“ pražila ho Chandlerová, „co jste tím myslel?“

„To bylo v bytě nad tou garáží, kde byl Church zastřelen. Ve skříňce v koupelně se tam našel makeup, který patřil devíti obětem a přímo ho s nimi dával do souvislosti. Devět z jedenácti – to bylo přesvědčivé.“

„Kdo tam ten makeup našel?“

„Harry Bosch.“

„…poté, co tam vpadl a zabil ho.“

„To byla otázka?“

„Ne, pane nadporučíku. Beru to zpět.“

Zalistovala svým žlutým blokem a dávala porotcům čas strávit, co právě zaznělo.

„Řekněte nám, pane nadporučíku Lloyde, jak to vlastně bylo ten večer. K čemu došlo?“

Lloyd převyprávěl všechny události tak, jak zazněly už mnohokrát v televizi, v novinách, v Bremmerově knize. Nastala půlnoc a týmu B právě končila směna, když v tom se ozval telefon na horké lince speciální jednotky. Hovor převzal Bosch, který jako jediný byl ještě na směně. Ozvala se pouliční prostitutka Dixie McQueenová, která tvrdila, že právě unikla Panenkářovi. Bosch za ní vyrazil sám, protože ostatní z týmu B už odešli domů. Myslel si, že půjde o další slepou uličku. Vyzvedl ženu na rohu Západní ulice a Hollywoodského bulváru a podle jejích pokynů dojel do Silverlake. Než se dostali do Hyperion Street, přesvědčila Bosche, že utekla Panenkářovi, a ukázala mu na dvě rozsvícená okna v bytě nad

garáží. Bosch tam sám vnikl a chvíli poté byl Norman Church mrtev.

„Bosch vyrazil dveře?“ zeptala se Chandlerová.

„Ano. Nedalo se vyloučit, že mezitím byl pachatel venku a sehnal si za tu prostitutku nějakou náhradu.“

„Představil se jako policie?“

„Ano.“

„Jak to víte?“

„Protože to řekl.“

„Slyšeli to nějací svědkové?“

„Ne.“

„A co ta prostitutka, slečna McQueenová?“

„Ne, Bosch ji nechal sedět v autě, které zaparkoval na ulici, pro případ, že by nastaly potíže.“

„Takže vlastně říkáte, že máme slovo detektiva Bosche, že se obával, aby uvnitř nebyla další oběť, že se představil a že pan Church výhružně sahal pod polštář.“

„Ano,“ dostal ze sebe Lloyd neochotně. „Všimla jsem si, že i vy, pane nadporučíku, nosíte paruku.“ Zezadu zazněl tlumený smích. Bosch se otočil a zaznamenal, že přítomná novinářská obec se stále rozrůstá. Na galerii teď už seděl i Bremmer.

„Ano,“ odpověděl Lloyd, který v tváři zrudnul tak, že barevně splynula s nosem.

„Odložil jste si někdy paruku pod polštář? Dělá se to tak?“

„Ne.“

„Žádné další otázky, Vaše Ctihodnosti.“

Soudce pohlédl na hodiny na stěně a po nich na Belka.

„Co myslíte, pane Belku, dáme si přestávku na oběd, abyste pak mohl nerušené pokračovat?“

„Mám jen jednu otázku.“

„Tak to ji každopádně položte.“

Belk si vzal blok, přistoupil k pultíku a nahnul se nad mikrofon.

„Nadporučíku Lloyde, máte na základě všeho, co o tom případu víte, sebemenší pochybnost o tom, že Norman Church byl Panenkář?“

„Ani v nejmenším, ani v nejmenším!“ zdůraznil.

Když porota odešla, Bosch se naklonil k Belkovi a zašeptal mu do ucha: „Co to mělo znamenat? Ona ho roztrhala na cucky a vy položíte jedinou otázku! Co ty ostatní věci, které s tím případem souvisí?“

Belk na uklidněnou zavrtěl rukou a klidně odpověděl: „O tom všem budete svědčit vy, Harry. To bude fáze, kdy to buď vyhrajem, nebo projedem.“

6

Když jídelna Kód sedm zkrachovala kvůli recesi, najal si její prostory někdo jiný a otevřel v nich pizzerii a salátový bar hlavně pro správní úředníky z budovy. Ze Sedmičky teď zbyla jenom nálevna, čímž odzvonilo poslednímu místu, kam se dalo z Parkerova střediska zajít na oběd pěšky a které měl Harry rád. O polední přestávce si z parkoviště vyzvedl vůz a zajel ke Gorkému do čtvrti textilu a oděvů. V ruské restauraci se dalo snídat celý den. Bosch si objednal specialitu – vejce se slaninou a opékané brambory – a usadil se u stolu, kde někdo odložil Timesy.

Článek o Panenkářově dvanácté oběti měl pod nadpisem úvod od Bremmera, složený z výňatků úvodních proslovů přelíčení, ze zpráv o nálezu těla a jeho možné souvislosti s Boschovou kauzou. Psalo se tam i o vzkazu, který byl doručen detektivu Harrymu Boschovi a tvrdil, že pochází od skutečného Panenkáře.

Z Hollywoodské stanice musely unikat informace a zkušenému policajtovi bylo jasné, že viníka nikdy nikdo nevystopuje. Vzkaz se našel vpředu na recepčním pultu, takže o něm mohli vědět všichni uniformovaní a Bremmerovi to

mohl vyklopit kdokoli z nich. Mít takového novináře za přítele se koneckonců vyplácelo. I Bosch mu dříve semtam něco přihrál a jeho služby se mu příležitostně hodily.

Článek v novinách s odvoláním na nejmenované zdroje uváděl, že policejní vyšetřovatelé nedošli k jednoznačnému závěru, zda je vzkaz pravý, ani jestli nález těla skutečně souvisí s případem Panenkář, uzavřeným už před čtyřmi lety.

Jediné, co na celém příběhu dále stálo za pozornost, byla krátká historie místa nálezu, biliárového klubu U Binga. Dům shořel během druhého dne nepokojů. Podle vyšetřovatelů příčin požáru měla budova mezi skladovacími boxy jen nenosné příčky, které šíření požáru nemohly zabránit o nic lépe, než by kelímek z toaletního papíru byl schopen udržet vodu. Plameny se na celý dům stačily rozšířit za osmnáct minut. Většinu skladů měly v nájmu filmové společnosti, které požár a rabování připravily i o cenné studiové rekvizity. Budova úplně lehla popelem. Vyšetřováním se zjistilo, že oheň vzešel z kulečníkového sálu, kde někdo zapálil biliárový stůl.

Bosch odložil noviny a začal uvažovat o Lloydově svědectví před soudem. Ozývala se mu Belkova slova, že případ má v rukou on sám. I Chandlerová to určitě dobře ví, počká si na něj a připraví se tak, že Lloydův výslech bude ve srovnání s tím příjemné popovídání. Neochotně si musel přiznat, že tahle ženská zasluhuje respekt za to, co umí a jak dokáže být důsledná. Přitom si na něco vzpomněl. Vstal a odskočil si do telefonní budky před budovou. Ke svému překvapení zastihl Edgara o poledním přestávce u stolu vražd.

„Jak to jde s tou identifikací?“ zeptal se ho. „Spatně, ty otisky nám nepomohly. Nenašla se žádná shoda, ta holka u nás neměla záznam. Zkoušíme to jinak – přes erotický živnosťáky a tak.“ „Do háje!“

„No ale rýsuje se něco jiného. Vzpomínáš si na toho profesora antropologie, jak jsem ti o něm říkal? Tak dneska dopoledne tu byl s jedním studentem a nabarvili nám tu sádru. Na tři hodiny mám pozvané novináře. Rojas šel koupit blond

paruku, kterou na to přilepíme. Jestli to v týví vyjde, může nám totožnost padnout do klína sama.“

„Vidím, že to máš vymyšlený.“

„To jo. A jak to jde u soudu? Timesy to dneska rozjely. Ten Bremmer musí mít nějakej zdroj.“

„Soud běží v pohodě, ale chtěl bych se tě na něco zeptat. Když jsi včera odešel z místa činu a dostal ses na stanici, kde byl v té době Pounds?“

„Docent? No von – vraceli jsme se současně. Proč?“ „Kdy odešel?“

„Za chvíli. Těsně předtím, než jsi dorazil ty.“ „Telefonoval z kanceláře?“

„Myslím, že pár telefonátů měl, ale já ho nehlídám. O co jde, myslíš, že donáší Bremmerovi?“

„Ještě otázku. Zavřel se při tom telefonování?“

Bosch věděl, že Docent je paranoik. Nechával dveře od své buňky otevřené a žaluzie vykasané, aby viděl a slyšel, co se v místnosti mužstva šustne. Kdykoli se zavíral a zatahoval, každý kolem věděl, že se něco děje.

„No, když o tom mluvíš, myslím, že se na chvilku zavřel. Ale co se děje?“

„Bremmer mě netrápí, ale někdo se vykecá val s Drahomírou. Hned ráno věděla, že jsem tam včera byl. V Timesech se to nedočetla, takže jí to někdo musel říct.“

Nastala odmlka, než Edgar odpověděl:

„To jo, ale proč by to Pounds dělal?“

„To nevím.“

„Co třeba Bremmer? Ten jí to říct moh, i když to nenapsal.“

„V novinách se píše, že se její stanovisko nepodařilo získat, protože nebyla k zastižení. Takže to musel být někdo jiný. Někdo od nás kecal. A s Bremmerem i s Chandlerovou mluvila nejspíš jedna a tatáž osoba. Někdo, kdo má na mě pifku.“

Edgar neříkal nic a Bosch dále nepokračoval.

„No nic, musím k soudu.“

„Jo, hele, jak to šlo Lloydovi? V rádiu říkali, že svědčil jako první.“

„Zhruba podle očekávání.“

„Doprčic! A kdo jde po něm?“

„Nevím, má předvolaného Irvinga a Lockea, toho psychiatra. Podle mě to bude Irving a naváže tam, kde skončil Lloyd.“

„Tak ti přeju hodně štěstí. Jo a jestli nemáš co dělat, tak moje tisková udička bude večer v televizi a já budu sedět tady a brát telefony. Kdyby se ti chtělo, můžeš mi s tím helfnout.“

Boschovi probleskla hlavou plánovaná večeře se Sylvií. Ona to pochopí.

„Jo, přijdu.“

Odpolední výslechy působily poměrně nudně. Harrymu se zdálo, že pochopil, jakou strategii Chandlerová sleduje. Snažila se dovést porotu k zamyšlení nad dvěma otázkami a nabídnout tak svým klientům k plácnutí dvě mouchy jednou ranou. Zaprvé rozvinout teorii o tom, že Bosch jednoznačně zastřelil někoho jiného, nevinného. A zadruhé půjde o použití násilí. I kdyby porota došla k závěru, že Norman Church, otec rodiny, byl Panenkář a mnohonásobný vrah, museli by kromě toho posoudit, zda Bosch jednal přiměřeně.

Hned po obědě povolala Chandlerová na místo svědků svou klientku Deboru Churchovou, která v slzách popsala překrásný život se skvělým manželem, jenž ve svém okolí působil radost všem – dcerám, manželce, své matce i tchyni. Nejevil známky nepřátelství k ženám a v dětství nikdy nebyl týrán. Vdova mačkala v ruce balíček papírových kapesníčků a při každé druhé otázce si sahala pro nový.

Na sobě měla obvyklé černé vdovské šaty. V Boschovi vyvolávala vzpomínku na Sylvii, která tenkrát na manželově pohřbu byla v černém úžasně atraktivní. Pohled na Deboru Churchovou vyvolával hrůzu. Jako by si libovala ve své roli vdovy po nevinně zabitém, roli skutečné oběti. Chandlerová ji připravila dobře.

Show jim vyšla až příliš dobře na to, aby byla věrohodná. Zástupkyně žalující strany si to uvědomovala. Aby slabá místa v tak nádherném vztahu nevyšla najevo až při křížovém výslechu, dostala se nakonec k otázce, proč si její manžel najal ten byt nad garáží – navíc pod falešným jménem –, ve kterém ho našel Bosch, když vpadl dovnitř.

„Měli jsme určité problémy," odpověděla vdova a přestala si kapesníčkem stírat slzu pod okem. „Norman byl ve velkém stresu, protože měl zodpovědnost v konstrukčním oddělení. Potřeboval se uvolnit, a proto si najal ten byt. Říkal, že chce být sám a přemýšlet. Nevěděla jsem, že si tam pozval tu ženu. Myslím, že to bylo poprvé, co něco takového udělal. Byl hodně naivní a ona to nejspíš poznala. Sebrala mu peníze, vymyslela si falešné obvinění a policii navykládala ty nesmysly, že je Panenkář. Víte, že na něj byla vypsaná odměna."

Bosch načmáral poznámku do bloku, který měl před sebou a posunul ho před Belka. Ten si ji přečetl a něco si zapsal.

„A co všechen ten makeup, který se tam našel?" zeptala se Chandlerová. „Máte pro to nějaké vysvětlení?"

„Vím jistě, že bych poznala, kdyby můj manžel byl taková zrůda. Určitě bych o tom věděla. Jestli se tam našel makeup, pak ho tam dal někdo jiný, možná až po smrti mého manžela."

Boschovi se zdálo, že se do něj zavrtávají oči celé soudní síně. Vdova ho obviňovala ze zavraždění manžela a zfalšování důkazů.

Potom Chandlerová přešla na bezpečnější půdu vztahu Normana Churche k vlastním dcerám a zakončila srdceryvnou otázkou: „Miloval své dcery?"

„Hrozně moc," odpověděla paní Churchová, jíž se po tvářích rozkutálela nová dávka slz. Tentokrát si je neotřela. Dopřávala porotě pohled, jak se řinou po lících a mizí v záhybu dvojité brady.

Belk vdově poskytl chvíli na uklidněnou, pak vstal a zaujal své místo u pultíku.

„Budu opět stručný, Vaše Ctihodnosti. Paní Churchová, chtěl bych, aby v jedné věci měla porota zcela jasno. Řekla jste ve své výpovědi, že jste věděla, že váš manžel má ten byt, ale nevěděla jste, že by si do něj vodil nějaké ženy?“

„Ano, to souhlasí.“

Belk pohlédl do notesu.

„Neříkala jste detektivům tu noc, kdy došlo k zastřelení, že jste o žádném bytě nikdy neslyšela?“

Debora Churchová neodpověděla.

„Mohu zařídit, aby se v soudní síni přehrál záznam vašeho prvního výslechu, pokud vám to pomůže osvěžit paměť…“

„Ano, řekla jsem to. Lhala jsem.“

„Vy jste lhala? Proč byste lhala policii?“

„Protože mého manžela zastřelil policista. Já jsem…, nemohla jsem se s nimi bavit.“

„Pravda je, že jste ten večer řekla pravdu, že ano, paní Churchová? O tom bytě jste neměla ani tušení.“

„Ne, to není pravda. Věděla jsem o něm.“

„Hovořila jste o něm se svým manželem?“

„Ano, probírali jsme to.“

„Vy jste mu to schválila?“

„Ano…, ale nerada. Doufala jsem, že zůstane doma a že ten stres spolu překonáme.“

„Dobře, paní Churchová, jestliže jste tedy o tom bytě věděla a souhlasila s ním, i když nerada, proč si ho pan manžel najal pod falešným jménem?“

Neodpověděla. Belk ji dostal. Harrymu se zdálo, že vdova zajela očima k právničce. Podíval se na ni také, ale ta se ani nepohla, ani gestem nenaznačila, že by klientce chtěla pomoci.

„Myslím,“ pronesla vdova nakonec, „že jste se ho na to mohl zeptat sám, kdyby ho pan Bosch chladnokrevně nezabil.“

Aniž Belk zaprotestoval, ozval se soudce Keyes: „Posledně řečenému nebude porota věnovat pozornost. Paní Churchová, vy se jistě dokážete vyjadřovat vhodněji.“

„Omlouvám se, Vaše Ctihodnosti.“

„Žádné další otázky," oznámil Belk a odešel na místo.

Soudce vyhlásil desetiminutovou přestávku.

Bosch si o pauze zašel ven k popelníku. Drahomíra se tentokrát neobjevila, zato bezdomovec vykonal pravidelné kolečko. Harry mu nabídl celou cigaretu, kterou si muž vzal a zastrčil do košilové kapsičky. Byl neoholený a v očích mu hrál náznak nepříčetnosti.

„Vy jste Faraday," oslovil ho Bosch, jako by mluvil s dítětem.

„Jo, a co na tom, nadporučíku?"

Harry se usmál. Ten tulák ho odhalil až na hodnost.

„Vlastně nic, jenom jsem o vás slyšel. Prý jste kdysi dělal právníka."

„Pořád jsem právník, ale neprovozuji praxi."

Obrátil se a pozoroval vězeňský autobus projíždějící po Spring Street k budově soudu. Zpoza černého pletiva místo oken vyhlížely nasupené obličeje. Kdosi z nich v Boschovi poznal policajta a kvitoval to prostrčením vztyčeného prostředníku skrz dráty. Harry odpověděl úsměvem.

„Byl jsem Thomas Faraday, ale teď jsem radši, když mi říkají Tommy Faraway."

„Proč jste nechal advokátské praxe?"

Tommy se na Bosche nepřítomně podíval.

„Udeřila spravedlnost. Dík za to cígo."

S hrnkem v ruce odkráčel směrem k radnici, která asi taky patřila do jeho rajónu.

Po přestávce Chandlerová předvolala laboratorního analytika Victora Amada z pitevního oddělení. Byl to drobňoučký chlapík pedantského vzhledu, který cestou ke svědecké stolici očima přejížděl mezi soudcem a porotou. Měl silně prořídlé vlasy, i když mu nemohlo být víc než osmadvacet. Bosch si pamatoval, že před čtyřmi lety měl ještě hustou kštici a že chlapi ze speciální jednotky mu říkali mazánek. Kdyby ho nepředvolala Chandlerka, určitě by to udělal jeho advokát.

Belk se k Harrymu nahnul a zašeptal, že žalobkyně pravidelně střídá zlé svědky s hodnými, policisty se sympaťáky.

„Po Amadovi by nejspíš mohla přijít na řadu některá z dcer," spekuloval. „Dost obehraná strategie."

Bosch nechtěl Belkovi kazit náladu poznámkou, že jeho vlastní obhajoba typu – věřte policistům, kteří vás chrání, je stará jako občanskoprávní soudy.

Amado s úzkostlivou pečlivostí dosvědčil každou podrobnost o tom, jak mu byly předány lahvičky a dózický s makeupem, které se našly v Churchově bytě v Hyperion Street, a jak prokázal jejich souvislost s konkrétními Panenkářovými obětmi. Vylíčil, jak sestavil devět různých skupin makeupu – maskaru, zdravíčka, oční tužky, rtěnky atd. U každé z nich se našla shoda se vzorky setřenými z tváří obětí. Jeho závěry dále potvrdili detektivové, kteří se dotazovali příbuzných a přátel obětí na oblíbené značky kosmetiky. Vše se shodovalo, tvrdil Amado. V jednom případě byly dokonce umělé řasy z Churchovy koupelny identifikovány jako proprieta druhé oběti.

„A co ty dvě oběti, u nichž se žádná shodná kosmetika nenašla?" zeptala se Chandlerová.

„To byla záhada. Jejich makeup se nikdy nenašel."

„Čili vlastně s výjimkou těch řas, které byly údajně nalezeny a identifikovány jako náležející oběti číslo dvě, si nemůžete být stoprocentně jisti, že makeup, údajně nalezený policií v bytě, skutečně pocházel od obětí, je to tak?"

„Tyto materiály se vyrábějí ve velkém a prodávají se po celém světě, takže se vyskytují běžně, nicméně lze odhadovat, že pravděpodobnost náhodného nálezu devíti různých kombinací přesně odpovídajících devíti obětem je mizivě malá."

„Neptala jsem se vás na odhad, pane Amado, odpovězte laskavě na můj dotaz."

Analytik zamrkal překvapením, jak ho uzemnila. „Odpověď zní, že stoprocentně jisti si být nemůžeme, to je pravda.“

„Dobře, povězte teď prosím porotě o testech DNA, kterými jste prokázali souvislost mezi Normanem Churchem a jedenácti vraždami.“

„Žádné se neprováděly. Byl totiž…“

„Stačí odpovědět na otázku, pane Amado. A co sérologické testy, které by potvrdily vztah pana Churche k těm vraždám?“

„Žádné nebyly.“

„Pak tedy roli klíčového důkazu, který vedl k závěru, že Panenkářem byl pan Church, musel sehrát makeup a rtěnka.“

„Pro mne ano. Nevím, k jakým závěrům došli detektivové. V mé zprávě…“

„Předpokládám, že pro detektivy byla klíčem kulka, která ho zabila.“

„Námitka,“ vyštěkl vztekle Belk a vstal. „Vaše Ctihodnosti, není možné…“

„Slečno Chandlerová,“ zaduněl soudce Keyes, „přesně před tím jsem vás oba varoval. Proč se necháváte strhnout k výrokům, o nichž dobře víte, že jsou předpojaté a do soudní síně nepatří?“

„Omlouvám se, Vaše Ctihodnosti.“

„Na omluvu je poněkud pozdě. Tuto záležitost si probereme, až porota pro dnešek skončí.“

Soudce poučil porotce, že mají tuto poznámku ignorovat. Bosch ale poznal, že to byl z její strany pečlivě vykalkulovaný tah. Ted bude ještě více vypadat jako bitá ze všech stran – vždyť i ten soudce je proti ní! Ale ve skutečnosti nejspíš skórovala tím, že rozptýlila pozornost poroty, kterou teď bude potřebovat Belk, aby vyspravil Amadovu výpověď.

„Žádné další otázky, Vaše Ctihodnosti,“ ukončila svůj výstup. „Pane Belku,“ vyzval soudce obhájce.

Hlavně zase neříkej, že máš jenom pár otázek, pomyslel si Bosch, zatímco se advokát přesouval do ohrádky.

„Jen pár otázek, pane Amado,“ začal Belk. „Zástupkyně žalující strany se zmínila o testech DNA a sérologii, o nichž jste řekl, že nebyly prováděny. Proč?“

„Protože nebylo co testovat. Ze žádného z těl se nikdy nepodařilo získat sperma, protože vrah používal kondom. Jelikož nebyly k dispozici vzorky DNA ani krve pana Churche, neměly takové testy smysl. Měli jsme materiál obětí, ale nebylo s čím srovnávat.“

Belk si v notesu odškrtl otázku.

„Jestliže se u obětí nenašlo semeno či sperma, jak víte, že ty ženy byly znásilněny nebo že vůbec došlo k pohlavnímu styku, možná i dobrovolnému?“

„Pitvy u všech jedenácti obětí odhalily vaginální zhmožděniny v míře výrazně větší, než se považuje za obvyklou, či dokonce možnou při dobrovolném pohlavním aktu. Ve dvou případech dokonce došlo k natržení vaginální stěny. Podle mého odhadu byly oběti brutálně znásilněny.“

„Ty ženy ale pocházely ze společenských poměrů, kde je sexuální styk běžný a častý, a to dokonce v drsnějších podobách, mohu-li to tak nazvat. Dvě z nich vystupovaly v pornografických videofilmech. Jak si můžete být jistý tím, že byly sexuálně zneužity proti své vůli?“

„Rozsah zhmožděnin svědčil o velmi bolestivém průběhu, zejména v těch dvou případech s natrženou vaginou. Krvácení bylo ohodnoceno jako perimortální, což znamená, že k němu došlo v okamžiku smrti. Zástupci pitevního oddělení, kteří prováděli autopsie, se jednohlasně shodli, že tyto ženy byly znásilněny.“

Belk přeškrtl další řádek v bloku a převrátil stránku. Položil další otázku a vedl si docela dobře, dokonce lépe než Drahomíra, zdálo se Boschovi. Možná, že s předvoláním Amada udělala chybu.

„Jak víte, že vrah používal kondom?“ zeptal se Belk. „Nemohlo ke znásilnění dojít nějakým předmětem, čímž by se vysvětlila nepřítomnost semene?“

„To se stát mohlo a částečně by to i objasňovalo některá poranění. Ale v pěti případech se našel jasný důkaz pohlavního styku s mužem, který měl kondom.“ „Jaký to byl důkaz?“

„Provedli jsme důkazní sadu znásilnění a…“ „Moment, pane Amado, co je to ta sada znásilnění?“ „To je protokolovaný postup sběru důkazů na tělech osob, u nichž je podezření ze znásilnění. U žen se provádí vaginální a análníí výtěr, vyčesání ochlupení na ohanbí a podobné postupy. V případě, že máme srovnávací důkazy nalezené u podezřelého, odebíráme také vzorky krve a ochlupení. To vše se shromáždí v důkazní sadě.“

„Dobrá, ale já jsem vás přerušil, když jste nám chtěl povědět něco o důkazech nalezených u pěti obětí, které naznačovaly předchozí sex s mužem používajícím kondom.“

„Ano, důkazní sadu jsme udělali u každé Panenkářovy oběti. U pěti z jeho obětí se ve vaginálních vzorcích našla cizí látka, která ve všech případech pocházela z téhož materiálu.“ „Jaká, pane Amado?“

„Byla identifikována jako kondomový olej.“ „Šlo o materiál, který by určoval určitou značku nebo druh kondomu?“

Při pohledu na Belka Bosch poznal, že tlouštík si to vychutnává. Amado pomalu odpovídal na otázku za otázkou a na obhájci bylo vidět, že se nemůže dočkat, až položí další. Byl ve své živlu.

„Ano,“ přisvědčil Amado, „podařilo se nám identifikovat produkt. Šlo o naolejovaný kondom Trojan–Enz s upraveným vrchlíkem na zachycení ejakulátu.“

Podíval se na zapisovatelku a dodal: „Píše se to E–N–Z.“

„A o ten šlo ve všech pěti případech?“ zeptal se Belk.

„Ano.“

„Teď vám položím hypotetickou otázku. Předpokládáme-li, že násilník, který má na svědomí jedenáct žen, používal jeden a tentýž typ olejovaného kondomu, jak vysvětlíte, že se ten olej našel ve vaginálních vzorcích pouze u pěti žen?“

„Jsem přesvědčen, že zde mohlo hrát roli několik faktorů, například intenzita, s jakou se oběť bránila. V zásadě jde pouze o to, kolik oleje se z kondomu setře a zůstane v těle.“

„Když vám policisté donesli všechny ty lahvičky s kosmetikou z bytu, který si pronajímal Norman Church na Hyperion Street, dostali jste od nich i něco jiného?“

„Ano.“

„A co to bylo?“

„Krabici olejovaných kondomů Trojan–Enz se speciálně upravenou špičkou.“

„Kolik se jich do té krabice vešlo?“

„Dvanáct jednotlivě zabalených kusů.“

„A kolik jich tam ještě bylo, když vám je policie doručila?“

„Zbývaly tři.“

„Žádné další otázky.“

Belk se triumfálním krokem vrátil na své místo.

„Okamžik, Ctihodnosti,“ ozvala se Chandlerová.

Bosch pozoroval, jak otevírá tlustou složku plnou policejních dokumentů. Zalistovala v ní a vytáhla sepnuté listy s přilepenou poznámkou. Očima proběhla jednu stránku, založila si ji a pak prolistovala ostatní. Horní list patřil protokolu z důkazní sady. Pročítala dokumentaci všech jedenácti obětí.

Belk se naklonil k Boschovi a zašeptal: „Ted to bude hodně nechutný. Tohle jsem chtěl vytáhnout později, až budete svědčit vy.“

„Slečno Chandlerová?“ ozval se soudce.

Žalobkyně spěšně vstala.

„Ano, Vaše Ctihodnosti, už to mám. Ráda bych se krátce vrátila k panu Amadovi.“

Přistoupila k pultíku a hromádku protokolů si vzala s sebou. Přečetla poslední dva z nich a zadívala se na pitevního analytika.

„Pane Amado, zmínil jste se, že součástí důkazní sady byl i výčes z pohlavního ochlupení, nemám pravdu?“

„Ano.“

„Můžete nám tu metodu poněkud přiblížit?“

„No, v podstatě se hřebenem projede ohanbí oběti, čímž se vyčešou volné chlupy, které často pocházejí od násilníka nebo jiných sexuálních partnerů.“

„Jak se tam dostane?“

Amado ve tváři zrudnul jak pivoňka.

„No, tedy jaksi… během pohlavního styku dochází, asi byste to nazvala, ke tření mezi těly…?“

„Otázky tady kladu já, vy odpovídáte.“

Z galerie dolů dolehlo tiché chichotání. Boschovi bylo svědka líto. Na jeho místě by sám určitě taky zrudnul.

„Ano, dochází ke tření,“ sebral se Amado, „a tím k přenosu vypadaných chlupů mezi osobami.“

„Chápu,“ odpověděla Chandlerová. „Jako koordinátor analytických důkazů v případu Panenkář jste byl seznámen s důkazními sadami všech jedenácti případů, je to tak?“

„Ano.“

„U kolika obětí se v pohlavním ochlupení nalezly cizí chlupy?“ Bosch pochopil, kam Chandlerová míří, a dal Belkovi zapravdu. Žalobkyně se chystala šlápnout na minu. „U všech,“ odpověděl Amado.

Debora Churchová zvedla hlavu a zle se zadívala na Chandlerovou, stojící u pultíku, a potom na Bosche. Jejich pohledy se na krátký okamžik setkaly, než se odvrátila. Ale Harry poznal, že ví, co se teď stane. Věděla to, co v onu poslední noc uviděl i on – jak její muž vypadal nahý.

„Tedy u všech,“ zopakovala. „Můžete porotě říci, u kolika z nich byly nalezené chlupy analyzovány a identifikovány jako pocházející z těla Normana Churche?“

„Od Normana Churche nepocházely žádné z nich.“ „Děkuji vám.“

Než si Chandlerová stačila sebrat blok a hromádku protokolů, byl Belk na nohou a valil se k řečništi. Bosch se díval, jak si žalobkyně sedá a jak se k ní sklání její mandaníka

a cosi jí zoufale šeptá. Advokátčin pohled viditelně vyhasl. Rukou zarazila proud vdoviných slov, zapřela se do opěradla a zhluboka vydechla.

„Nejdříve si objasněme jednu věc," začal Belk. „Pane Amado, řekl jste, že jste našli cizí pohlavní ochlupení u všech jedenácti obětí. Pocházelo od jednoho a téhož muže?"

„Ne, našli jsme značné množství vzorků. Většinou se jednalo o chlupy dvou či tří mužů u každé oběti."

„Jak si to vysvětlujete?"

„Jejich způsobem života. Věděli jsme, že tyto ženy žily promiskuitně."

„Prováděli jste analýzu zaměřenou na zjištění, zda tyto vzorky nemají společný původ? Jinými slovy, zda se na každé z obětí nenašly chlupy téhož muže?"

„Ne, neprováděli. Ve všech případech se shromáždilo velké množství důkazů a my jsme se z kapacitních důvodů soustředili na ty z nich, které mohly napomoci identifikaci vraha. Vzhledem k tak velké rozmanitosti vzorků bylo rozhodnuto, že je odložíme a použijeme proti podezřelému později, až bude zadržen."

„Chápu, takže porovnání jste provedli poté, co došlo k zabití Normana Churche a jeho identifikaci jako Panenkáře?"

„Ne, neprovedli."

„Ale proč?"

„Protože pan Church si holil ochlupení. Neměl žádné pohlavní ochlupení, s nímž bychom mohli provést porovnání."

„Proč by to dělal?"

Chandlerová vznesla námitku z důvodu, že Amado nemůže odpovídat za Churche, a soudce ji uznal. Ale Harrymu bylo jasné, že na tom nezáleží. Celá soudní síň věděla: Aby po sobě nezanechal stopy.

Bosch pohlédl na porotu a všiml si dvou žen, jak si pilně zapisují do nafasovaných notesů. Měl chuť zaplatit Belkovi s Amadem pivo.

7

Výsledek práce slovutných antropologů připomínal módní dort, jaké se dneska dělají na zakázku coby vzpomínka na Ma–rilyn Monroe nebo někoho podobného. Vědci odlitek nabarvili bezovou barvou jako kůži a zvolili rudou rtěnku, která se hodí k modrým očím. Nakonec bystě nasadili vlnitou blond paruku. Boschovi to připadalo jako polité ledovou polevou. A jak tak stál v kanceláři na stanici a dílko si prohlížel, napadlo ho, jestli se to vůbec může podobat konkrétnímu člověku.

„Za pět minut to vypukne," liboval si Edgar.

Seděl uvelebený na židli před televizí a v ruce držel přepínač kanálů. Modré sako měl pečlivě srovnané na ramínku u konce stolu. Bosch si také odložil. Pověsil sako na háček a zkontroloval si přihrádku na vzkazy. Volala mu Sylvia, jinak nic důležitého. Vytočil si ji zrovna v okamžiku, když začínaly zprávy na čtvrtém kanále. V místních zpravodajských prioritách se vyznal dost dobře na to, aby věděl, že dvanáctá oběť nebude hlavní téma dne. „Harry, až to ukážou, budem tu linku potřebovat," upozornil

Edgar.

„Jo, to bude jenom chvilka. Než na to přijde řada, jestli vůbec…"

„Určitě to ukážou, mám s nima tajnou dohodu. Všichni jsou přesvědčený, že dostanou exkluzivní interview, až budem vědět, co je ta holka zač. Chtějí srdceryvnou story se zdrcenými rodiči."

„Člověče, ty si hraješ s ohněm. Co až zjistí, žes jim napřed slíbil a potom s nima vydrbal…"

Sylvia zvedla telefon.

„Čau, to jsem já."

„Ahoj, kde jsi?"

„V kanelu. Budem muset chvíli hlídat telefony. V televizi bude tvář té včerejší oběti."

„Jak bylo u soudu?“

„Zatím to režíruje žaloba, ale řekl bych, že i tak jsme uhráli pár bodíků.“

„V poledne jsem četla dnešní Timesy.“

„Hm, myslím, že mají tak napůl pravdu.“

„Budeš už končit, jak jsi říkal?“

„No, snad jo. Ale teď ještě ne. Musím tady pomoct s braním telefonů a potom bude záležet na tom, co se dozvíme. Když z toho nebude nic, jsem volný za chvíli.“

Instinktivně ztlumil hlas, aby Edgar nezaslechl, o čem se baví.

„A co když chytíte stopu?“

„Uvidíme.“

Harry zatajil dech a čekal, co se ozve z nastalého ticha.

„Tohle říkáš trochu moc často, Harry. Už jsme to probírali. Někdy…“

„Já vím.“

„…mám pocit, že prostě chceš mít ode všech pokoj. Zavřít se ve svém domečku na kopci a nechat celý svět za dveřmi, včetně mě.“

„Tebe ne, to přece víš.“

„Občas si tím nejsem jistá, jako třeba právě teď. Odstrkuješ mě v době, kdy potřebuješ, aby ti někdo stál nablízku.“

Nevěděl, co na to říct. Snažil se představit, jak to vypadá na druhém konci drátu. Sylvia asi sedí na kuchyňské židli, možná už má rozvařenou večeři pro dva. Nebo si už zvykla na jeho způsoby a jen čekala, až zavolá.“

„Hele, promiň,“ pokusil se ji chlácholit, „víš přece, jak to je. Děláš něco k večeři?“

„Ne a ani to nemám v úmyslu.“

Edgar tiše a krátce hvízdl. Harry mrkl na televizní obrazovku a uviděl nabarvenou tvář oběti. Televize byla přepnutá na sedmý kanál. Kamera zabírala dlouhý detail sádrového obličeje. Na obrazovce to vypadalo lépe, ne tak moc dortově. Nakonec probleskla policejní telefonní čísla.

„Zrovna to ukazují/ řekl Bosch Sylvii, „musím uvolnit linku. Zavolám ti později, až budu vědět víc.“

„Samozřejmě,“ odpověděla chladně a zavěsila. Edgar přepnul na čtvrtý kanál, na kterém zrovna ukazovali sádrový odlitek. Potom zachytil posledních pár vteřin stejné reportáže na dvojce. Tady dokonce udělali rozhovor s antropologem.

„Dneska nic moc zprávy,“ poznamenal Bosch. „Teda,“ odpověděl Edgar, „máme to rozjetý na plný pecky. Teď už jenom…“

Sáhl po telefonu, který právě zazvonil.

„Ne, právě to odvysílali,“ řekl do sluchátka a chvíli poslouchal. „Jo, jo, určitě. Dobře.“ Zavěsil a zavrtěl hlavou. „Pounds?“ zeptal se Harry.

„Jo. Má dojem, že deset vteřin po odvysílání už musíme mít jméno s adresou. Co je to za blba?“

Další tři telefonáty byly od vtipálků, kteří projevili leda nedostatek nápaditosti. Všichni tři řekli něco na způsob „Tvoje máma!“ a rozřehtaně zavěsili. Asi za dvacet minut si Edgar začal u jednoho hovoru dělat poznámky. Zazvonil druhý, který zvedl Bosch. „Detektiv Bosch, s kým mluvím?“ „Nahrává se to?“ „Ne, nenahrává, kdo je tam?“

„Na tom nezáleží. Jenom mě napadlo, že byste možná rádi věděli, že ta holka se jmenuje Maggie. Maggie, nevím jak dál. Je to Hispánka, viděl jsem ji na videu.“ „Na jakém videu? MTV?“

„Ne, Sherlocku. Mládeži nepřístupný filmy, filmová dupačka. Byla fakt dobrá. Uměla nasadit gumu na ptáka pusou.“

Volající zavěsil. Bosch si udělal pár poznámek do bloku, který měl před sebou na stole. Hispánka? Ten obličej, tak jak byl nabarvený, určitě ničím latinské rysy nepřipomínal.

Edgar zavěsil a řekl, že podle posledního hovoru se oběť jmenovala Becky a že před pár lety žila v hollywoodském Studio City.

„Co máš ty?“

„Nějakou Maggie, ale bez příjmení, které by mělo být hispánské. Tvrdil, že dělala porno.“

„To by pasovalo až na to, že podle mě na Mexičanku nevypadá.“

„Já vím.“

Zazvonil telefon. Edgar zvedl sluchátko, chvíli poslouchal a zavěsil.

„Další vtipnej, co poznal moji mámu.“

Následující telefonát vzal Bosch.

„Jenom jsem chtěl říct, že ta holka, co ukazovali v televizi, hrála porno,“ řekl hlas.

„Jak to víte?“

„Podle toho, co ukazovali v telce. Měl jsem půjčenou kazetu, ale jenom jednou. Ona tam hrála.“

Jenom jednou, pomyslel si Bosch, ale pamatoval si ji. To jistě.

„Víte, jak se jmenovala?“

Zazvonil druhý telefon, který zvedl Edgar.

„Jména já si, člověče, nepamatuju,“ pokračoval hlas v Boschově sluchátku, „voni stejně používaj přezdívky.“

„A jak se jmenoval ten film?“

„To už nevím. Byl jsem, no trochu sjetej. Ale jak říkám, jenom jednou.“

„Hele, já nejsem zpovědník. Ještě něco?“

„Ne, chytráku, už nic.“

„A kdo volá?“

„To nemusím říkat.“

„Hele, snažíme se chytit zabijáka. Kde sis ten škvár vypůjčil?“

„To ti neřeknu, protože vy z nich potom dostanete moje jméno. A je to fuk, protože tyhle kazety jsou všude, kde maj voddělení pro velký kluky.“

„Jak to můžeš vědět, když sis to vypůjčil jenom jednou?“

Telefon oněměl.

Bosch bral hovory ještě asi hodinu a výsledkem bylo pět tvrzení, že nabarvená tvář patřila pornohvězdě. Podle jednoho se jmenovala Maggie, ostatní čtyři prý jména nezajímala. Jeden ji označil za Becky ze Studio City a další v ní poznal striptérku, která svého času tančila v Booby Trap v ulici La Brea. Jeden volající poznal v modelu svou pohřešovanou manželku, ale z dalšího vyptávání vyplynulo, že je pohřešovaná asi dva měsíce. Na to byla mrtvola pod podlahou příliš dlouho. Naděje a zoufalství v hlase připadalo Boschovi pravé. Když muži vysvětloval, že se o jeho ženu jednat nemůže, nevěděl, jestli ho utěšuje dobrou zprávou, nebo prodlužuje utrpení z nejistoty.

Tři telefonující nejasně popsali ženy, které by dvanácté oběti mohly odpovídat, ale po pár otázkách v nich Bosch s Edgarem poznali úchyly, kterým dělají dobře rozhovory s policií. Velmi zvláštní hovor přišel od spiritistky z Beverly Hills, která tvrdila, že položila ruku na obrazovku, když byla v záběru tvář, a že slyšela, jak k ní volá duch mrtvé.

„Co volala?“ zeptal se Bosch trpělivě. „Chvály.“ „Chvály na co?“

„Na Ježíše, našeho spasitele, ale nevím to jistě. Nic víc jsem nezachytila. Možná bych slyšela víc, kdybych se mohla dotknout té sošky…“

„A ten duch, který volal, nepředstavil se vám? Víte, o to nám právě jde. Nám pomůže spíše jméno než volání chvály.“ „Jednoho dne uvěříš, ale do té doby budeš zatracen.“ Položila telefon.

Bylo půl osmé, když Bosch Edgarovi oznámil, že padá. „A co ty? Chceš počkat na noční zprávy?“ „Jo, budu tady a zvládnu to. Kdyby toho bylo moc, zavolám si jednoho z těch flákačů na vrátnici.“ Nech si ty pocty, pomyslel si Bosch. „A co dál?“ zeptal se. „Nevím, máš nějaký nápad?“

„No, když pominu všechny ty naše matky, tak se mi zdá, že ta pornoherečka by mohla být dobrá stopa.“

„Moji do toho netahej. Jak chceš ověřit to porno?“ „Zkusím mravnostní. Dělá tam nějaký Ray Mora, detektiv třetího stupně. Sleduje porno a je v tom jednička. Patřil do speciální jednotky na Panenkáře. Zavolej mu, třeba se nám přijde podívat na bystu. Možná ji pozná. A řekni mu, že nám jeden tvrdil, že se jmenuje Maggie.“

„Dobrý. To je vlastně Panenkářovi podobný, že? Teda jako to porno.“

„Jo, to sedí.“ Krátce se zamyslel a dodal: „Dělaly to ještě dvě další oběti. I ta, co mu utekla.“

„Měla štěstí. Ještě pořád se tím živí?“

„Když jsem o ní slyšel naposled, tak jo. Ale možná už je mrtvá.“

„To všechno ještě nic neznamená, Harry.“

„Co?“

„To porno. Není řečeno, že to byl Panenkář – ten pravý.“

Bosch jenom přikývl. Napadlo ho, co by mohl ověřit cestou domů. Vyšel ven a přinesl si z caprice foťák. Vrátil se do kanceláře, pořídil dva snímky sádrové busty, nechal je vyjet z přístroje a dal si je do kapsy.

Edgar, který ho pozoroval, se zeptal: „Co chceš podniknout?“

„Cestou k Sylvii se možná zastavím v tom pornokrámě ve Valley.“

„Bacha abys neskončil v kabince s ptákem z klece!“

„Díky za radu. Dej mi vědět, co na to Mora.“

Bosch se propletl ulicemi na Hollywoodskou dálnici. Vzal to po ní na sever až k výjezdu na Lankershim, který vedl do Severního Hollywoodu a do San Fernando Valley. Měl spuštěná všechna okénka a nechal se bičovat chladným vzduchem. Kouřil a odklepával popel do větru. V rádiu hráli jakýsi technofunkový jazz, tak ho raději vypnul a jen si tak užíval jízdy. Městská čtvrť Valley sloužila jako noclehárna a bylo to na ní vidět. Kromě toho se tu usídlily pornografické firmy. Okolní čtvrti Van Nuys, Canoga Park, Northridge a

Chatsworth se staly domovem prodejců vybavení, distributorů a skladů. Devadesát procent ženských i mužských modelů dodávaly zprostředkovatelské agentury. Z Herman Jaks a z Valley se tak logicky stalo největší maloobchodní odbytiště hotové produkce. Tady se točilo i prodávalo prostřednictvím zásilkových služeb, které se uhnízdily spolu s dodavateli erotického zboží v okolních skladištích a prodejnách jako „X to jistí“ na Lankershimském bulváru.

Bosch zastavil před velkou prodejnou a chvíli si ji prohlížel. Původně to býval supermarket Pie N Pay, ale přední výlohy měl teď zazděné. Pod červeným neonem „X to jistí“, byla fasáda nabílená a pokreslená černě vyvedenými nahatými prsaticemi ve stylu kovových siluet, jaké si dálkoví řidiči nechávají nýtovat na zástěrky svých nákladňáků. Tohle umění nejspíš vyrábějí stejní hoši, jací vedou tenhle podnik, uvažoval Bosch.

„X to jistí“ patřilo nějakému Haroldu Barnesovi, který zastupoval firmu Chicago Outřit. Ročně dělali obrat přes milion dolarů – oficiálně na knihách. Takže s velkou pravděpodobností museli mít ještě podpultový kšeft. To všechno měl Bosch od Mory z mravnostního, kterému před čtyřmi lety pár nocí dělal parťáka, když spolu byli ve speciální jednotce.

Bosch si prohlížel asi pětadvacátníka, který právě vystoupil z toyoty a jako agent se spěšně protáhl těžkými dřevěnými dveřmi. Sel za ním. Přední půlku bývalého supermarketu zabírala samoobslužná prodejna s půjčovnou kazet, časopisů a vybraného sortimentu, převážně gumového erotického zboží. O zadní část se dělily privátní salonky a videokabiny. Dovnitř se procházelo závěsem, přes který bylo slyšet heavymetalovou hudbu smíšenou s nepřirozeně působícími vášnivými vzdechy z kabinek s videem.

Vlevo stála zasklená přepážka a za ní dva muži. Jeden mohutný, zjevně strážce pořádku, druhý, menší a starší, měl na starosti peníze. Podle toho, jak si Bosche prohlíželi, poznal, že

ho odhalili, sotva vstoupil. Přišel k nim a položil na pult fotku sádrové podoby.

„Pokouším se zjistit, kdo to je. Přej dělala video, poznáváte ji?“ Menší chlápek se sklonil a prohlížel si snímek, ale druhý se ani nehnul.

„Hele, vypadá to jak dort,“ poznamenal starší. „Já dorty neznám, ale jím.“

Ohlédl se na velkého a vyměnili si spolu vychytralé úsměvy.

„Takže ji nepoznáváte. A vy?“

„Já říkám to samý, co on,“ odpověděl ten druhý. „Taky dorty jím.“

Tentokrát se rozřehtali nahlas a nejspíš se museli hodně ovládat, aby si spolu neplácli. Menšímu očka za růžovými brejličkami jenom jiskřila.

„Tak jo,“ řekl Bosch. „Tak já se jenom trochu porozhlédnu. Díky.“

Hromotluk udělal krok vpřed a řekl: „Zbraň si nechtě schovanou, neradi bychom vzrušovali stálý zákazníky.“

Měl tupý pohled a smrděl na dva metry kolem sebe. Hrůza, otřásl se Bosch, proč ho ten malý dávno nevyhodil?

„Určitě je nevzruším víc, než už jsou,“ odpověděl.

Obrátil se k regálům, plným stovek videokazet na půjčení a na prodej, jimiž byly lemovány dvě stěny. Potloukalo se tam asi deset chlapů včetně agenta a vybírali si. Při pohledu na množství videokazet se mu vybavilo, jak si při jednom případu musel přečíst jména všech padlých na památníku vietnamské války. Zabralo to tenkrát několik hodin.

Regály s kazetami nebyly tak náročné. Přeskočil gay sex a černošky a dal se do prohlížení ostatních řad krabičku po krabičce. Hledal obličej a jméno Maggie. Kazety byly seřazené podle abecedy a projít je až k P zabralo skoro hodinu. Do oka mu padly Příběhy z krypty. Obálka zobrazovala nahou ženu ležící v rakvi s nosem stejně nahoru jako na sádrovém odlitku. Bosch krabici obrátil a vzadu našel další hereččinu fotografii.

Tentokrát stála na všech čtyřech a zezadu se k ní tiskl muž. Ústa měla pootevřená, hlavu otočenou dozadu k partnerovi.

Byla to ona. Podíval se na herecké obsazení a zjistil, že jméno souhlasí. Vzal si prázdnou krabici k přepážce.

„Už je na čase," utrousil menší chlápek. „Tady se nám lidi nesmí jen tak potloukat. Policajti by nás za to prohnali."

„Chtěl bych si půjčit tohle."

„To nejde, je půjčená. Krabička je prázdná."

„Máte tu s ní něco jiného?"

Chlápek si vzal krabici a prohlížel si fotky na obale.

„Magna Cum Loudly – jó, to nevím. Zrovna se jí začínalo dařit, když toho nechala. Asi si vzala nějakýho bohatýho amanta, to se stává často."

Přistoupil hromotluk, aby se taky podíval, a Bosch ustoupil z dosahu jeho pachové zóny.

„To teda jo," potvrdil. „V čem ještě byla?" „Hm," přemýšlel malý, „zrovna to s ní začlo jít nahoru, ale najednou přííí, a byla pryč. Krypta je její první dobře zaplacenej film. Poprvý na sebe upozornila jako perfektní bisexuálka ve Válce růží. Po ní začla bejt v kurzu, jinak dělala jenom krátký smyčky."

Bosch se vrátil k polici s V a našel krabičku od Války růží prázdnou. Na obale nebyly žádné fotky a její jméno se vyskytovalo mezi aktéry na posledním místě. Vrátil se zpátky k malému chlapíkovi za přepážkou a ukázal na krabičku od Příběhů z krypty. „A co ta krabička? Koupím ji."

„Nemůžeme prodat samotný obal, protože jak bysme potom vystavovali tu kazetu, až se nám vrátí? Obalů se moc neprodá. Chlapi, co chtěj fotky, si kupují časáky."

„Co stojí kazeta? Koupím to celý a až se vám kazeta vrátí, tak mi ji odložíte a já se pro ni vrátím. Tak kolik?"

„No, tenhle film je populární. Normální cena je třicet devět devadesát pět, ale vám dáme slevu za udržování veřejného pořádku. Padesát."

Bosch neříkal nic. Hotovost měl a zaplatil. „Dejte mi účtenku.“

Když byla transakce hotová, vložil prcek krabici do hnědé papírové tašky.

„Jo,“ poznamenal, „Maggie Cum Loudly máme ještě pořád na pár smyčkách vzadu v kabinkách. Možná se tam budete chtít mrknout.“

S úsměvem mu ukázal na nápis vzadu na stěně. „Mimochodem, zakoupené zboží nebereme zpět.“ Bosch se taky usmál. „Mrknu se na to.“

„Jo, na jaký jméno vám máme odložit tu kazetu, až se nám vrátí?“

„Carlo Pinzi.“

Tak se jmenoval šéf firmy, která dodávala pornozboží všeho druhu do L. A.

„Strašně vtipný, pane Pinzi, odložíme vám ji.“

Bosch prošel závěsem dozadu a skoro hned ho tam odchytila prostitutka na vysokých podpatcích, s fíkovým listem kolem beder, stylizovanou bezovou portmonkou na rozměňování drobných za pasem a jinak nahá. Na velkých, silikonem vyztužených prsech jí seděly neobvykle malinkaté bradavky. Krátké vlasy si barvila na blond a sklovité hnědé oči měla dokola oplácané přemírou makeupu. Vypadala buď na devatenáct, nebo na pětatřicet.

„Přejete si privátní setkání, nebo drobné na kabinku?“

Bosch vytáhl zdecimovanou peněženku a podal jí dva dolary na rozměnění.

„Můžu si jeden dolar nechat? Nemám žádný plat, jenom dýška.“

Bosch jí podal další dolarovku a vzal si svých osm čtvrťáků do malého boxu s plentou, kde nesvítil nápis obsazeno.

„Kdybyste cokoli potřeboval, dejte mi vědět,“ zavolala za ním obsluha v bederní roušce.

Musela být buď mimořádně hloupá, nebo nadrogovaná, nebo obojí, že v něm nepoznala policajta. Bosch ji mávnutím

poslal pryč a zatáhl za sebou závěs. Ocitl se v místnosti velké jako telefonní budka. Před sebou měl okénko a obrazovku, kde si mohl vybrat z dvanácti snímků. Všechny byly nahrané na videu, i když se jim pořád říkalo smyčky jako za časů šestnáctimilimetrového filmu. Tenkrát v podobných budkách běžely pořád dokola.

V boxu nebyla židle, jenom polička s popelníkem a krabicí papírových kapesníčků. Po podlaze se válely použité a celá budka páchla dezinfekcí jako pitevní dodávka. Bosch nasypal všech osm mincí do automatu a obrazovka se rozsvítila.

Objevily se dvě ženy, které se na posteli navzájem líbaly a masírovaly. Stačilo pár vteřin, aby je Bosch jako kandidátky na dívku z obalu mohl vyloučit. Začal mačkat přepínač programů a na obrazovce před ním se střídala jedna dvojice za druhou – heterosexuální, homosexuální, bisexuální. Sledoval to jen do té míry, než poznal, jestli tam je nebo není ta, kterou hledá.

Našel ji na deváté smyčce podle obalu kazety, který si koupil. Vidět ji v pohybu mu dalo jistotu, že žena s pseudonymem Magna Cum Loudly se shoduje s tou, kterou našli pod betonovou podlahou. Na smyčce byla zachycená vleže na zádech, jak si kouše do vlastního prstu, zatímco mezi nohama jí klečel muž a rytmicky vrážel svůj klín do jejího.

Vědomí, že je mrtvá, že odešla násilnou smrtí, spolu s pohledem na to, jak se podrobuje dalšímu násilí, v Boschovi působilo pocit, který sám nechápal. V nitru se mu vzdouvaly vlny viny a lítosti. Jako většina poldů měl s prostitucí zkušenosti. Viděl i snímky jiných dvou pornohvězd, které odpravil Panenkář. Ale dnes poprvé se cítil nesvůj.

Herečka na snímku si mezitím vytáhla prst z úst a začala hlasitě vzdychat. Bosch sáhl po ovládači a ztišil zvuk. Stejně neunikl vzdechům gradujícím ve výkřiky, které se k němu linuly z jiných kabin. Pomyšlení, že tentýž snímek přitahoval pozornost různých mužů z různých příčin, mu nahánělo hrůzu.

Závěs za ním zašustil a někdo za jeho zády se v kabině pohnul. V témž okamžiku pocítil ruku, která mu přejížděla po

stehně k rozkroku. Otočil se a sáhl do bundy pro zbraň, ale vtom poznal obsluhu s kasičkou na mince.

„Co pro tebe můžu udělat, miláčku?“ zavrkala. Setřásl a odstrčil její ruku. „Pro začátek odsud můžeš vypadnout.“ „No tak, lásko, nemusíš se koukat na televizi, můžeš si to zkusit sám. Za dvacku, níž jít nemůžu, dělím se s šéfama.“

Tiskla se k němu tak, že nepoznal, jestli to cigaretami čpí jeho vlastní dech, nebo její. Měla pevné prsy a vtlačovala mu je do hrudníku. Náhle nahmatala zbraň a ztuhla. Na moment se dívali jeden druhému do očí.

„Tak dost,“ řekl jí Bosch. „Jestli nechceš skončit za mřížema, tak padej.“

„Samozřejmě, pane strážníku,“ odpověděla způsobně.

Rozhrnula závěs a byla pryč. V tom okamžiku obrazovka zhasla a objevil se výběr filmů. Čas za dva dolary vypršel.

Cestou ven Bosch slyšel, jak Magna Cum Loudly předstírá radostné výkřiky v sousedních kabinkách.

Cestou po dálnici do vedlejšího údolí si zkoušel představit, jaký asi vedla život. Jakou mohla mít naději? Jak si ji dokázala udržet naživu a chránit jako svíčku v dešti, třeba když ležela na zádech, zatímco se jí do těla dobýval cizí chlap? Naděje byla nejspíš to poslední, co jí ještě zůstalo, to jediné, co ji udržovalo při životě. Bez ní už by nezbývalo nic než tma.

Přemýšlel, jak se mohly setkat oba osudy, vrahův a její. Třeba to byla tatáž filmová smyčka, která zasela chtíč a vražednou touhu. Možná si zabiják vypůjčil totéž video, které Harry právě koupil za padesát dolarů. Mohl to udělat Church, nebo tady řádil někdo jiný? A co ten obal, vzpomněl si Harry a vyjel na nejbližším výjezdu z dálnice na Vannuyský bulvár v Pacoimě. Zastavil u obrubníku a vytáhl krabičku z papírové tašky, kterou k ní dostal. Rozsvítil si v autě a začal si obal ze všech stran pečlivě prohlížet a číst každý nápis. Ale nenašel žádné datum autorských práv, které by mu prozradilo, kdy byl film natočen, zda po Churchově smrti, nebo před ní.

Vrátil se na dálnici Golden State, po které dojel do údolí Santa Clarita. Odbočil do Bouquet Canyon a pokračoval točitými uličkami obytné čtvrti složené z nekonečných řad prefabrikovaných rodinných domků. Na Del Pradu zaparkoval před domem, kde vpředu pořád ještě stála cedule realitní kanceláře.

Sylvia se už přes rok marně pokoušela dům prodat. Vlastně mu ten neúspěch přicházel vhod, protože tak mohl odsouvat rozhodnutí, jak se spolu zařídí do budoucna. Sylvia otevřela, ještě než došel ke dveřím.

„Ahoj!“

„Ahoj!“

„Co to máš?“

„Ale, to je z práce. Musím ještě vyřídit pár krátkých telefonátů.

Už jsi jedla?“

Sehnul se k ní a ve dveřích ji políbil. Měla na sobě šedé tričko, které ráda nosila jen tak po domě. Rozpuštěné vlasy, volně spadající na ramena, odrážely blond záblesky lampy z obýváku.

„Měla jsem salát. A ty?“

„Ještě ne. Udělám si sendvič nebo něco takového. Promiň, ale ten soud a k tomu nový případ…, však víš.“

„To je dobrý, jenom mi chybíš. Promiň, jak jsem s tebou mluvila do telefonu.“

Dala mu pusu a objala ho. S ní se vždycky cítil v pohodě. Nikdy dříve takový pocit nepoznal, a když byl od ní pryč, často na něj zapomínal. Ale sotva se k ní vrátil, bylo to zpátky.

Vzala ho za ruku. Zavedla ho do kuchyně a řekla, ať se posadí, než připraví sendvič. Pozoroval ji, jak klade na pánev čtyři plátky slaniny. Nechala je smažit a mezitím krájela rajče s avokádem a rozkládala listy salátu. Harry vstal, vzal si z ledničky pivo a políbil ji zezadu na krk, ale jen letmo, protože se mu vnutila vzpomínka na ženu, která se k němu lísala v kabině. Jak je to možné, ptal se s nelibostí.

„Co se děje?“

„Ale nic.“

Vložila do opékače dva krajíce slunečnicového chleba a vyndala slaninu z pánve. Za pár minut měl před sebou na stole sendvič a Sylvia si přisedla.

„Komu ještě musíš volat?“

„Jerrymu Edgarovi a možná ještě jednomu z mravnostního.“

„Ale? Tak ta nová oběť točila porno?“

Sylvia, bývalá manželka policisty, dokázala dělat myšlenkové skoky jako polda. Harry to na ní měl rád.

„Myslím, že jo. Mám stopu, ale chci to dát klukům, protože musím k soudu.“

Přikývla. Nikdy ji nemusel krotit, aby se zbytečně nevyptávala. Vždycky věděla, odkud pokud.

„Co bylo dneska ve škole?“

„Normálka. Jez, prosím tě, a pospěš si, protože mám v plánu zapomenout na soud, na školu i na to tvoje vyšetřování, otevřít nějaké vínko, zapálit svíčky a jít do postele.“

Usmál se na ni.

Vytvořili si tak spolu pohodový styl. Svíčky, to byl její signál, úvod k milování. Harry si uvědomil, že sám žádné signály nemá, a přemýšlel, co to asi o něm vypovídá. Měl strach, aby jejich vztah nebyl založený jenom na tajemstvích a odvrácených tvářích, a doufal, že to tak není.

„Určitě je všechno v pořádku?“ zeptala se. „Jsi nějaký roztěkaný.“

„Jsem v pohodě. Je to moc dobré, díky.“ „Volala mi Penny. Má dva zájemce a chtěla by v neděli uspořádat den otevřených dveří.“ Přikývl a jedl dále.

„Možná bychom si mohli někam vyjet. Nechci tu být, až je bude provádět. Mohli bychom odjet už v sobotu a zůstat někde přes noc, ať tomu na chvíli unikneš. Třeba do Lone Pine.“ „To zní lákavě, ale uvidíme, jak se věci vyvinou.“ Odešla z kuchyně do ložnice. Bosch zavolal do práce. Ozval se mu

Edgar. Harry změnil hlas a řekl: „Jo hele, znám tu holku, jak jste ji ukazovali v televizi. Tu, co nevíte, jak se jmenuje.“ „Výborně, můžete nám pomoci?“ „Jasný!“

Bosch si zakryl ústa rukou, aby potlačil smích. Uvědomil si, že nemá vymyšlenou pointu, a snažil se rychle na něco přijít.

„Dobře, můžete mi říci, kdo volá?“ zeptal se Edgar netrpělivě. „Tady… tady…“ „Kdo je tam?“

„Tady Harve Pounds v ženskejeh šatech!“ Bosch se rozřehtal a Edgar snadno poznal, kdo mu volá. Byla to pitomost a navíc jí chyběl vtip, ale oba dva se smáli na plné kolo.

Chvíli trvalo, než se uklidnili a Bosch byl schopen mluvit. „Jenom se hlásím. Už jsi mluvil s Morou?“

„Ne–e, volal jsem k nim na oddělení, ale on dneska není ve službě. Chtěl jsem ho chytit zítra ráno. Jak se ti vede?“

„Myslím, že už mám jméno. Zavolám Morovi domů, aby mi zjistil, co mají o jejím prvním videu.“ Potom Edgarovi řekl, jak se jmenovala.

„No aspoň byla originální. A proč si myslíš, že je to ona?“

Bosch ztlumil hlas, aby ho nebylo slyšet do ložnice.

„Viděl jsem ji na smyčce a mám obal od videokazety s jejíma fotkama. Docela se podobá té tvé sádře, až na tu paruku. Ale řek bych, že to je ona. Nechám ti ten obal na vrátnici, až ráno pojedu k soudu.“

„Paráda!“

„A Mora by ti mohl začerstva sehnat pravé jméno a otisky. Vypadá to, že měla živnosťák na erotické služby. Nebude ti vadit, když mu brnknu?“

„To by bylo nejlepší, když se s ním znáš.“

Zavěsili. Bosch neměl Morovo číslo domů, tak si zavolal na policejní služby. Ohlásil se jménem a služebním číslem a nechal se spojit. Pár minut to trvalo, ale potom telefon začal vyzvánět a po třetím pípnutí se ozval Mora. Zněl zadýchaně.

„Tady Bosch, měl bys chvilku?“

„Bosch? Jo Bosch, co se děje, člověče?“

„Jak se vede?“

„Prcáme to, jak se dá,“ rozesmál se.

Tohle je nejspíš interní fórek, pomyslel si Harry.

„Spíš je to čím dál tím víc v prdeli – tohle není vtip. Video zkazilo celej byznys. Strašně se to rozšířilo – teda jako todle vodvětví – a kvalita šla dolů. Nikomu už na ní nezáleží.“

Na to, že měl pornografii šlapat na paty, mluvil trochu moc jako zainteresovaný podnikatel.

„Vzpomínám na doby zahulenejeh kin na Cahuengský a High–landský. Tenkrát jsme to měli líp pod kontrolou, aspoň teda já. A jak pokračuje soud? Přej hoši našli další holku, co vypadá jak po Panenkářovi. Co s tím děláte? Jak by…“

„Kvůli tomu ti volám. Mám její jméno a myslím, že patřila do tvýho rajónu.“

„Sem s ním.“

„Magna Cum Loudly, asi jí říkali taky Maggie.“

„Jo, tu jsem znal. Nějakej čas se tu vyskytovala a potom to pověsila na hřebík nebo se vypařila.“

Bosch čekal, že bude pokračovat. V pozadí se ze sluchátka ozval hlas. Buď tam někoho měl, nebo to byla televize. Nerozeznal, co říká, ani jestli je to muž, či žena. Od čeho jsem asi Moru tím telefonátem vyrušil, přemýšlel Harry. Po oddělení se povídalo, že se jako hlídač mravnosti do své práce ponořil až nezdravě moc, což se policajtům stávalo vlastně běžně. Když začínal, dařilo se mu úspěšně odrážet všechny pokusy o přeložení, a teď, když je z něho expert, si ho už nikdo odvolat nedovolil. Bylo by to stejné jako postavit Dominika Haška do útoku. Svou práci uměl, a tak u ní zůstával.

„Hele, Harry, já ti nevím, ale řek bych, že jsem ji tu vídal ještě před pár lety. Teda chci říct, že jestli je to vona, tak ji nemoh dostat Church. Chápeš, co tím myslím? Nevím, jestli ti to zapadá do toho, na čem zrovna děláš.“

„Tím se netrap, Rayi. Jestli ji nemá na svědomí Church, tak někdo jiný a my ho musíme dostat.“

„Jasný. Tak já se na to mrknu. Jo – a jaks na ni přišel?“

Bosch mu vylíčil své zážitky z „X to jistí“.

„Jo, ty hochy znám. Ten velkej, to je Jimmie Pinzi, synovec velkýho kápa Carla Pinziho. Říkaj mu Jimmie Pins, dělá blbýho, ale dovopravdy je šéf Pinkyho, toho prcka. Celý to tam strejdovi hlídá. Tomu druhýmu se říká Pinky podle těch jeho růžovejeh brejlí. Jó, Pinky a Pins, sehraná dvojka. A mimochodem za tu kazetu ti naúčtovali tak vo čtyřicet babek víc, než se sluší.“

„Taky si myslím. Jo, ještě něco jsem se chtěl zeptat. Na tom obalu není žádný copyright. Bude přímo na kazetě nebo poznám nějak, kdy to bylo natočený?“

„Na krabičku se copyright většinou nedává, protože kunčofti chtěj čerstvý maso. Kdyby viděli pár let starý datum, sáhli by raději po něčem jiným. Tohle je rychloobrátkový zboží, takže časový údaje se nevedou. Ale já mám v kanelu katalogy za posledních dvanáct let, takže datum ti bez problémů seženu.“

„Dík, Rayi, já se asi nebudu mít čas zastavit, ale měl by za tebou přijít kolega z vražd, Jerry Edgar. Já budu u soudu.“

„V pohodě, Harry.“

Další otázky Bosch neměl a chystal se rozloučit, když se ozval Mora.

„Hele, dost vo tom přemejšlím.“

„O čem?“

„Tenkrát, vo speciální jednotce. Škoda že jsem ten večer odešel dřív, moh jsem tam jet s tebou. Kdo ví, třeba bysme ho dostali živýho.“ „Hm.“

„A dneska bys nebyl před soudem.“

Bosch neříkal nic a díval se na fotku na zadní straně obalu z videa. Měla hlavu obrácenou na stranu, stejně jako tělo v betonu. Je to ona, tím si byl jistý.

„Rayi, pomůže ti tenhle pseudonym, Magna Cum Loudly, k pravému jménu a k otiskům?“

„Určitě, hele, ať si lidi myslej, co chtěj, existujou legální a ilegální nahrávky. U Maggie to vypadá, že se vypracovala do legální sféry. Ze smyček a podobnejeh sraček byla venku a začla dělat hlavní proud. To znamená, že nejspíš měla svýho agenta a živ–nosťák na erotický služby. Tyhle holky je potřebujou jako důkaz, že jim už bylo vosumnáct. A v papírech bude mít pravý jméno. Můžu se v nich prohrábnout, jsou na nich totiž fotky. Bude to práce na pár hodin, ale najdu ti ji.“

„Tak jo, fajn, moh by ses na to mrknout hned zrána, a kdyby se nezastavil Edgar, poslat mu to do Hollywoodu?“

„Jerrymu Edgarovi. Spolehni se.“

Na pár vteřin se oba odmlčeli, ponoření každý do svých myšlenek.

„Harry?“

„No?“

„V novinách psali, že se našel vzkaz – je to pravda?“

„Je.“

„Je teda fakt, že jsme to tenkrát zvorali?“

„Zatím nevím, Rayi, ale cením si, že říkáš ‚zvoralť. Spousta lidí se to dneska snaží hodit na mě.“

„Jo, hele, měl bych ti říct, že mě ta kráva – Drahomíra – předvolala taky.“

Pro Bosche to nebylo překvapení, protože svědčit museli všichni z bývalé speciální jednotky.

„Tím se netrap. Nejspíš obeslala každýho, kdo honil Panen–káře.“

„Tak jo.“

„Ale tohle zatím zkus udržet pod pokličkou, pokud budeš moct.“

„Jo, co nejdýl to pude.“

„Musí dopředu vědět, na co se má ptát. Já se jenom snažím získat čas, abych se v tom tady vyznal.“

„Dobrý, kámo. Voba dobře víme, že jsme dostali toho pra–výho. Vo tom není pochyb.“

Ale ujišťovat se nahlas tímhle způsobem znamenalo pochybovat, přiznal si Bosch. Mora si kladl stejné otázky jako on sám.

„Potřebuješ ode mě ten obal, abys věděl, jak vypadala, než ji začneš hledat?“

„Ne, jak říkám, máme všelijaký katalogy. Stačí mi najít Příběhy z krypty a mám se od čeho odpíchnout. A kdyby to nikam nevedlo, můžu si prolistovat seznam agentur.“

Položili sluchátka a Harry si zapálil, i když to Sylvia v domě neměla ráda. Jí samotné cigarety nevadily, ale bála se, že by případní kupci mohli couvnout, kdyby si mysleli, že tu bydlel kuřák. Zůstal pár minut sedět o samotě. Uvažoval, jak rychle se věci mění, a mimoděk přitom loupal pivní nálepku. Čtyři roky člověk něčemu věří a najednou zjistí, že to mohlo být úplně jinak.

Vzal láhev buehlerského vína a dvě sklenice a šel do ložnice. Sylvia ležela v posteli s dekou přetaženou přes nahá ramena a četla si knížku Aí tě nevidí plakat. Harry přistoupil k její straně postele a přisedl si. Nalil víno, přiťukli si a usrkli.

„Na vítězný soud,“ řekla.

„To se mi líbí.“

Políbili se.

„Zase jsi tam kouřil?“

„Promiň.“

„Nějaké špatné zprávy – jak jsi volal?“

„Ne, nic konkrétního.“

„Chceš si o tom popovídat?“

„Ne, tedne.“

Vzal si své víno do koupelny dal si rychlou sprchu. Umyl si zuby, což mu úplně zkazilo požitek ze znamenitého vína. Když se vrátil do ložnice, byla lampička na čtení zhasnutá a knížka odložená na poličce. Na obou nočních stolcích a na prádelníku hořely svíčky, zastrčené do kostelních svícnů s vyřezanými půlměsíci a hvězdičkami po stranách. Mihotavé plaménky

kreslily po zdech, závěsech a zrcadle kakofonii pohyblivých, bizarních stínů.

Sylvia se vleže opírala o tři polštáře, přikrývku měla odhozenou. Harry stál nahý v nohách postele a chvíli se tak na sebe usmívali. Byla v jeho očích krásná s opáleným, skoro dívčím tělem. Štíhlá, s drobnými prsy a plochým břichem. Ramena měla pihatá od přemíry letních dnů strávených zamlada na pláži.

Harry byl o osm let starší a věděl, že je to na něm znát. Nestyděl se za své tělo. Zachoval si rovné břicho a šlachovitou, přirozeně svalnatou postavu – ne z přístrojů ve fit centru, ale ze zvedání každodenní zátěže životního poslání. Chlupy mu po těle šedivěly kupodivu mnohem rychleji než vlasy a Sylvia si ho proto často dobírala – prý se barví, aby se líbil, což – jak oba věděli – nebyla pravda.

Hupl do postele a ona mu rukou přejela po tetování z Vietnamu a po jizvě, kterou mu loni zanechala kulka na pravém rameni. Prsty ohmatávala stopu po sešívání jako pokaždé, když byli spolu.

„Miluju tě, Harry."

Převalil se a dlouze ji políbil. Chuť po vínu a dotek teplé kůže ho odváděly od obav a zaháněly myšlenky na násilné konce. Vstupuji do chrámu domova, pomyslel si, ale nahlas to neřekl. Taky tě miluju, pomyslel si ještě – opět beze slov.

9

Po všem, co se během úterý odehrálo v Boschův prospěch, nastal hned druhý den zrána prudký obrat. Katastrofa číslo jedna se odehrála v soudcově zasedačce, kam si Keyes svolal klienty a jejich právní zástupce na základě půlhodinového osobního studia vzkazu od domnělého Panenkáře. Rozhodl se k tomu po Belkově hodinovém protestování proti úmyslu zahrnout jej mezi podklady pro soudní líčení.

„Pročetl jsem si vzkaz a zvážil jsem argumenty," oznámil soudce. „Nedovedu si představit, jak bychom tento dopis, vzkaz, básničku, jakkoli to nazveme, mohli před porotou tajit, protože natolik zapadá do věci slečny Chandlerové, že prostě je podstatná. Nechci posuzovat, jestli je ten papír pravý, nebo ho psal nějaký blázen. To ať si rozváží porota, pokud toho bude schopna. Ale fakt, že vyšetřování teprve probíhá, není důvodem, abychom jej nepřipustili. Žádosti o zahrnutí mezi důkazy vyhovuji. Slečno Chandlerová, můžete vzkaz ve vhodném okamžiku uvést, ale za předpokladu, že pro něj vybudujete vhodný základ – to říkám bez vedlejších významů. Pane Belku, vaše procesní námitka bude zaprotokolována."

„Vaše Ctihodnosti?" pokusil se o protest.

„Ne, už se o to přeme dost dlouho. Ted už se konečně zase věnujme soudu."

„Vaše Ctihodnosti! Nevíme přece, kdo to napsal. Jak můžete připustit důkaz, u něhož nemáme ani ponětí, odkud se vzal a kdo ho poslal?"

„Chápu, že jste mým rozhodnutím zklamán, proto vám toleruji tento projev neúcty k rozhodnutí soudu do té míry, že se neobrátí proti vám. Nicméně, pane Belku, řekl jsem konec sporů a opakuji ještě jednou a naposledy: To, že tento vzkaz vedl přímo k odhalení těla, které nese všechny znaky Panenkářových obětí, je samo o sobě určitou validací autentičnosti. Neberte to jako schválnost nebo špatný vtip, pane Belku. Něco na něm prostě je a porota se o tom dozví. Tak, půjdeme, rozejděte se, prosím."

Další debakl přišel, sotva začal soud. Belk, který se zřejmě stále ještě nevzpamatoval z ranní porážky, vtančil Chandlerové do obratně nastražené pasti. Jejím prvním středečním svědkem byl jistý Wieczorek, který dosvědčil, že znal Normana Churche docela dobře, a byl si jistý, že nemohl spáchat těch jedenáct vražd, které jsou mu přičítány. Wieczorek tvrdil, že s Churchem dvanáct let pracovali v konstrukční laboratoři. Byl

to padesátník s vlasy sestřiženými tak nakrátko, že mu jimi prosvítala růžová kůže.

„Jak si můžete být tak naprosto jistý tím, že vrahem nebyl Norman?“ zeptala se Chandlerová.

„Tak předně vím jistě, že jednu z těch holek nezabil, tu jedenáctou, protože celou tu dobu, co ji… No, to je fuk, celou tu dobu byl prostě se mnou. Potom ho policajti odbouchli a přišili mu jedenáct vražd. No a já si myslím, že když vím, že nezabil tuhle jednu, tak nejspíš lžou i o těch ostatních. Celé to je fraška, aby zakamuflovali vraždu…“

„Děkuji, pane Wieczorku,“ zarazila ho Chandlerová.

„Jenom říkám, co si myslím.“

Belk přesto vstal a cestou do ohrádky téměř plačtivě vznesl námitku, že celá ta odpověď byla ryzí spekulace. Soudce mu dal zapravdu, ale sdělení už vykonalo své. Belk se vrátil na své místo a zalistoval v tlustém přepisu svědkovy výpovědi, učiněné před několika měsíci.

Zástupkyně mu položila pár dalších otázek o tom, kde byl s Churchem ten večer, kdy došlo k jedenácté vraždě, a svědek vylíčil, že u něj doma pořádali ještě se sedmi dalšími kolegy pánskou jízdu. Jeden spolupracovník z laboratoře se loučil se svobodou.

„Jak dlouho se Norman Church zdržel u vás v bytě?“

„Zůstal celou dobu, řek bych tak od devíti. Končili jsme někdy po druhé ráno. Podle policie ta holka, jedenáctá oběť, šla v jednu do nějakého hotelu a někdo ji zabil. Norman byl v jednu ráno se mnou.“

„Nemohl se na hodinku vytratit, aniž si toho někdo všiml?“

„V žádném případě. Když trávíte čas s osmi dalšími v jedné místnosti, tak si všimnete, jestli někdo na půl hodiny záhadně zmizne.“

Chandlerová mu poděkovala a posadila se. Belk se nahnul k Boschovi a zašeptal mu do ucha: „To by mě zajímalo, čeho chce s tímhle novým troubou dosáhnout. Já ho teďka rozcuckuju.“

Vstal s přepisem výpovědi pod paží a nemotorně se vydal k pultíku, jako by vláčel pušku na slony. Wieczorek si ho podezřívavě prohlížel očima zvětšenýma za silnými skly brýlí.

„Pane Wieczorku, pamatujete si na mě? Vzpomenete si na místopřísežnou výpověď, kterou jste přede mnou učinil před pár měsíci?“

„Pamatuji se na vás,“ odpověděl Wieczorek.

„Je toho devadesát pět stran, ale nikde v celé téhle bichli není o tom loučení se svobodou ani zmínka. Jakto?“

„Nejspíš jste se neptal.“

„Ale vy jste se o něm nezmínil, že ne? Policie si začne tvrdit, že váš nejlepší kamarád zabil jedenáct žen, vy údajně víte, že je to lež, a neřeknete ani slovo, je to tak?“

„Ano, to je pravda.“

„Vysvětlil byste nám proč?“

„Pokud mě se týče, tak vy jste byl jedním z nich. Takže jsem jenom odpovídal na otázky. Sám od sebe vám neřeknu ani hov… nic.“

„Dovolte mi otázku: Zmínil jste se o tom někdy policii? Třeba v době, kdy byl Church zastřelen a kdy všechny noviny psaly, že zabil jedenáct žen? Zvedl jste někdy telefon a informoval ji, že si vybrali nepravého?“

„Ne, tehdy jsem to nevěděl. Až když jsem si o tom případu přečetl knížku, která vyšla před pár lety a kde byly všechny podrobnosti o tom, kdy zabil to poslední děvče. Potom jsem si uvědomil, že byl celou dobu se mnou. Volal jsem na policii a chtěl jsem speciální jednotku, ale řekli mi, že už je dávno rozpuštěná. Nechal jsem vzkaz tomu, co to podle té knížky vedl – myslím, že se jmenoval Lloyd –, ale on se mi neozval.“

Belk si povzdechl do mikrofonu, čímž dal porotcům hlasitě najevo, jak nesmírně ho dohadování s tímhle blbcem unavuje.

„Čili kdybych to mohl zrekapitulovat: Vy porotě tvrdíte, že když dva roky po všech těch vraždách vyšla ta kniha, tak jste si ji přečetl a okamžitě si uvědomil, že pro svého mrtvého přítele máte neprůstřelné alibi. Vystihl jsem to, pane Wieczorku?“

„Hm, až na to okamžitě. Já jsem si to neuvědomil hned.“

„A kdy tedy?“

„No, když jsem tam viděl to datum, osmadvacátého září, začalo mi to vrtat hlavou a přišel jsem na to, že ten den jsme měli pánskou jízdu. Tak jsem si to ověřil a zavolal Normanově ženě, že neudělal, co se o něm tvrdí.“

„Jak jste si to ověřil, u ostatních účastníků té párty?“

„Ne, to nebylo třeba.“

„A jak tedy, pane Wieczorku?“ zeptal se Belk už podrážděně.

„Pustil jsem si video, které jsme tenkrát natočili. Dole v rámečku je datum a čas.“

Bosch si všiml, že Belk v obličeji pobledl. Zadíval se na soudce, potom do svých poznámek a zpátky na soudce. Bosch cítil, že je zle. Jeho právník porušil totéž kardinální pravidlo, na které včera dojela Chandlerová. Položil otázku, na niž předem neznal odpověď.

I laik se dokázal dovtípit, že pokud Belk přivedl řeč na videonahrávku, dal tím Chandlerové možnost se jí zabývat a uvést ji jako předmět doličný. Byla to chytrá past. Jelikož šlo o nový důkaz, který se v dosavadní výpovědi nevyskytoval, musela by žalobkyně dát obhajobě předem vědět, kdyby ho chtěla použít pro přímé zkoumání před soudem. Takhle šikovně nechala Belka, aby se do toho vložil a udělal to za ni. On tam teď stál úplně bezbranný, protože stejně jako porotci o videu slyšel poprvé.

„Nemám další otázky,“ skončil obhájce a se sklopenou hlavou se vrátil na místo. Okamžitě si vzal ze stolu zákoník a v klíně jím začal listovat.

Chandlerová se vrátila k mikrofonu.

„Pane Wieczorku, máte ještě tu nahrávku, o níž jste se zmínil panu Belkovi?“

„Jistě, vzal jsem ji s sebou.“

Chandlerová poté požádala o předvedení porotě. Soudce Keyes pohlédl na Belka, který se pomalu došoural k pultíku.

„Vaše Ctihodnosti,“ zmohl se, „mohla by být obhajobě poskytnuta desetiminutová přestávka na prostudování příslušných paragrafů?“

Soudce pohlédl na hodiny.

„To je trochu brzo, pane Belku, nemyslíte? Vždyť jsme právě začali.“

„Vaše Ctihodnosti,“ ozvala se Chandlerová, „žaloba nemá námitek, stejně mi chvíli zabere, než zapojím video.“

„Tak dobře,“ souhlasil soudce, „deset minut na poradu. Porota si může dát patnáctiminutovou pauzu a poté se vrátit zpět do soudní síně.“

Zatímco všichni povstali, aby porotci mohli odejít, Belk stále listoval v tlustém zákoníku. Když si mohli sednout, přisunul si Bosch židli blíže k advokátovi.

„Teď ne, mám jenom deset minut,“ odmítl ho Belk.

„Zvoral jste to.“

„Ne, my jsme to zvorali. Jsme tým, na to nezapomínejte.“

Bosch opustil týmového partnera a šel si zakouřit. Když došel k soše, Chandlerka už tam stála. Harry si bez ohledu na to zapálil, ale držel se opodál. Podívala se na něj se samolibým úsměvem, který ho donutil promluvit.

„Pěkně jste ho převezla, že?“

„Jenom pravdou.“

„Vážně?“

„To víte, že ano.“

Zapíchla nedokouřenou cigaretu do písku v popelníku a řekla: „Raději se vrátím a připravím techniku.“

Znovu se ušklíbla. Je vážně tak dobrá, říkal si Bosch, nebo je Belk takový trouba?

Belk prohrál půlhodinovou argumentaci proti uvedení nahrávky. Tvrdil, že pokud nebyla zmíněna během výpovědi, jedná se o nový důkaz, na jehož předložení obžaloba v této fázi už nemá právo. Soudce Keyes jeho tezi odmítl s tím nejjasnějším odůvodněním, totiž že o něm začal on, Belk, nikoli obžaloba.

Když se porota vrátila do sálu, položila Chandlerová Wieczorkovi několik otázek kolem nahrávky a zajímala se, kde ji ty čtyři roky měl. Poté, co Keyes zamítl další obhájcovu námitku, přitáhla televizor s vestavěným videem a postavila ho tak, aby porotci viděli. Zasunula pásku, kterou Wieczorkovi podal známý z galerie, a Bosch s Belkem se museli přesunout nahoru, aby viděli také. Během stěhování Harry zaznamenal v zadních řadách Bremmera z Timesú. Reportér mu nenápadně pokynul a Bosche napadlo, co tady dělá – je předvolán, nebo píše reportáž?

Nahrávka byla dlouhá a nudná, ale nezabírala celý večer. V dolním rohu však celou dobu ukazovala datum a čas. Byla to pravda. Church měl alibi na poslední z vražd, které mu byly přičítány.

Boschovi z toho šla hlava kolem. Viděl Churche bez paruky, plešatého jako mimino, jak tam popíjí pivo a baví se s přáteli. Muž, kterého zabil, připíjel příteli na šťastné manželství a vypadal jako neškodný, vyjukaný človíček, nezvyklý na společnost, jako někdo, kým v žádném případě nebyl.

Nahrávka trvala devadesát minut a vrcholila příjezdem striptérky, která budoucímu ženichovi zpívala a při svlékání mu na hlavu odkládala luxusní prádélko. Church na tom záznamu vypadal celý nesvůj a sledoval spíše oslavence než tu ženu.

Bosch se odtrhl od obrazovky a sledoval porotu. Video mu zničilo obhajobu. Raději se díval jinam.

Když představení skončilo, položila Chandlerová Wieczorkovi pár doplňujících otázek. Hodily by se spíše do úst obhajoby, ale zřejmě chtěla Belka dorazit sama.

„Jak se do nahrávky vloží datum a čas?“ „Když si koupíte kameru, tak ji nastavíte a baterka už to udržuje v chodu. Co jsem ji koupil, nikdy jsem nemusel nic seřizovat.“

„Ale kdybyste chtěl, mohl byste tam nastavit libovolné datum a čas, jak by se vám zachtělo, je to tak?“ „Myslím, že ano.“

„Čili kdybyste chtěl natočit nějaké video jako alibi pro svého přítele, mohl byste nejdříve nastavit datum třeba o rok dozadu a potom začít natáčet?“

„Jistě.“

„Mohl byste změnit datum na už natočeném videu?“

„Ne, datum se nedá doplnit později, tohle zařízení to neumožňuje.“

„Jak byste to tedy mohl udělat, jak byste mohl zfalšovat alibi pro Normana Churche?“

Belk vstal a protestoval v tom smyslu, že Wieczorkova odpověď by byla spekulativní, ale soudce ho odmítl s odůvodněním, že svědek má odborné vědomosti o videokamerách.

„No, nedalo by se to natočit po Normanově smrti,“ odpověděl Wieczorek.

„Čili vy říkáte, že k falšování nahrávky byste se musel domluvit s panem Churchem a natočit ji ještě předtím, než jej zabil pan Bosch, je to tak?“

„Ano, museli bychom vědět, že někdy v budoucnu takovou nahrávku bude potřebovat, a musel by mi říct, jaké datum tam mám dát, a tak dále a tak dále. Ale to všecko je dost nereálné, protože byste si třeba mohla vzít noviny z toho roku a podívat se na svatební oznámení. A tam byste se dočetla, že se kamarád ženil třicátého září. Tím by se ukázalo, že to video muselo být natočené osmadvacátého nebo někdy kolem. Takže padělané není.“

Soudce souhlasil s Belkovu námitku proti poslední větě jakožto nesouvisející s položenou otázkou a přikázal porotě nebrat na ni ohled. Ale Harrymu bylo jasné, že to ani nemuselo být vysloveno – každý, i on sám, věděl, že ta nahrávka je pravá. Potil se a bylo mu mdlo. Někde se stala chyba, ale

netušil kde. Chtělo se mu vstát a jít pryč, ale uvědomil si, že by to vyznělo jako jasné přiznání viny.

„Poslední otázka," blížila se Chandlerová k závěru s ruměncem vítězství na tváři. „Všiml jste si, že by někdy Norman Church nosil nějakou paruku?"

„Nikdy. Znal jsem ho léta a v ničem takovém jsem ho nikdy neviděl."

Soudce Keyes předal svědka Belkovi, který se došoural k pultíku se žlutým notesem v ruce. Byl nejspíš náhlým zvratem příliš zdrcený, než aby se zmohl na obligátní „Jen pár otázek", a pustil se rovnou do chabých snah zachránit, co se dá.

„Řekl jste, že jste si přečetl knihu o Panenkářovi a teprve pak jste zjistil, že datum na nahrávce se shoduje s jednou z vražd, je to tak?"

„Ano, je to tak."

„Zkusil jste najít alibi i pro ty ostatní vraždy?"

„Ne."

„Takže nemáte v ruce nic, co byste mohl vznést na obranu svého dlouholetého přítele v ostatních případech, které speciální jednotka sestavená z řady policistů spojila s jeho jménem?"

„Ta páska zpochybňuje všechny. Ta vaše speciální…"

„Neodpovídáte na mou otázku."

„Ale ano, když dokážete, že jeden případ je lživý, tak zpochybňujete celou tuhle střeleckou kovbojku, když chcete znát můj názor."

„Na váš názor jsem se neptal, pane Wieczorku. Vy jste tedy říkal, že Norman Church nikdy nenosil paruku, je to tak?"

„To jsem řekl, ano."

„Věděl jste, že si pod falešným jménem držel byt?"

„Ne."

„O svém příteli jste toho asi nevěděl více, že?"

„Nejspíš ne."

„A myslíte, že občas mohl nosit paruku podobně bez vašeho vědomí, jako si platil ten byt?"

„To ano.“

„A pokud by pan Church byl tím vrahem, jak tvrdí policie, dalo by se…“

„Námitka,“ vykřikla Chandlerová.

„… předpokládat, že by se tam našla…“

„Námitka!“

„…třeba paruka?“

Soudce vyhověl námitce obžaloby proti spekulativní povaze požadované otázky a zkritizoval Belka za dopovězení otázky po vznesení námitky. Belk napomenutí přijal a řekl, že nemá další otázky. Když si sedl, stékaly mu z vlasů po spáncích potůčky potu.

„To bylo dobrý,“ šeptl mu Bosch. ! Belk si ho nevšímal, vytáhl si kapesník a utřel si tvář.

Soudce ještě přijal nahrávku jako důkaz a vyhlásil polední přestávku. Jakmile se porota vzdálila, okamžitě se kolem Chandlerové shluklo několik reportérů. Bosch se na to díval a bylo mu jasné, jak se věci vyvíjejí. Média se vždycky točila kolem vítězů, předpokládaných vítězů a konečných vítězů. Jim se otázky vždycky kladly snadněji.

„Raději zkuste něco vymyslet, Boschi,“ ozval se Belk. „Před půl rokem jsme to mohli urovnat za padesát táců. Jak se situace vyvíjí, bylo by to za babku.“

Harry se otočil a zadíval se na něj. Stáli u zábradlí za stolem obhajoby.

„Vy jste tomu všemu uvěřil, že jo? Že jsem ho nejdřív zabil a pak jsme to všechno naaranžovali tak, abychom to na něj mohli hodit.“

„Čemu věřím já, to je fuk, Boschi.“

„Běžte do prdele!“

„Jak jsem řek, měl byste něco vymyslet.“

Prohrnul se dvířky a vyšel ze soudní síně. Cestou k němu přistoupil Bremmer a ještě jeden reportér, Belk je gestem odehnal. Bosch za chvíli odešel také a stejně jako on odmítl

odpovídat na dotazy. Ale Bremmer ho v těsném závěsu sledoval chodbou až k eskalátoru.

„Poslyš, člověče, mně jde taky o krk. Napsal jsem o tom chlápkovi knížku, a jestli to nebyl on, tak bych to chtěl vědět.“

Bosch se zastavil, až do něj novinář skoro vrazil, a zblízka si ho přeměřil. Bylo mu asi pětatřicet, měl nadváhu a hnědé vlasy mu řídly. Nahrazoval si je jako mnozí jiní plnovousem, který ho dělal starším. Košili v podpaždí měl propocenou, ale tělesný odér dokázal přerazit cigaretovým dechem.

„Hele, jestli si myslíš, že to nebyl on, tak napiš jinou knížku a nech si předem vyplatit dalších sto tisíc. Co je ti po tom, jestli to schytal ten právej, nebo ne?“

„Mám v tomhle městě určitou pověst, Harry.“

„Já ji měl taky. O čem budeš psát zítra?“

„Musím udělat reportáž o tom, co se tady dneska dělo.“

„A kromě toho budeš svědčit? Není to neetické?“

„Nebudu. Včera mě zprostila předvolání. Jenom jsem musel podepsat prohlášení.“

„O čem?“

„Že podle svého nejlepšího vědomí obsahuje kniha, kterou jsem napsal pravdivé a přesné informace, že zdrojem těchto informací byly téměř výhradně policejní a jiné veřejné dokumenty.“

„Když už je řeč o zdrojích, kdo ti řekl o tom vzkazu pro včerejší reportáž?“

„To ti nemůžu povědět. Vzpomeň si, kolikrát jsem držel v tajnosti tebe jako zdroj. Víš, že to nikdy neříkám.“

„Jo, já vím. A taky vím, že na mě někdo šije boudu.“

Bosch nastoupil na pojízdné schody a odjel.

10

Správa pro dohled nad prostitucí sídlila ve třetím poschodí centrální stanice. Cesta Boschovi trvala deset minut a Raye

Moru našel bez potíží, jak sedí za stolem v místnosti mužstva s telefonem na uchu. Před sebou měl otevřený časopis s barevným snímkem souložící dvojice. Dívka na fotce vypadala mladičká. Mora listoval časopisem a poslouchal přitom hovor ze sluchátka. Kývl na Bosche a ukázal mu na volnou židli u stolu.

„Ano, zajímalo mě jenom tohle," odpověděl volajícímu, „snažím se topícímu hodit záchranné lano. Tak se vyptej a dej mi vědět, co zjistíš."

A zase mlčky poslouchal. Bosch si ho mezitím prohlížel. Měl bronzovou pokožku a hnědé oči a byl zhruba stejně velký jako on sám. Rovné, hnědé vlasy měl sestřižené nakrátko a tváře téměř bez vousů. Jako většina policajtů z tohohle ranku si liboval v neformálním vzhledu. Nosil džíny a černou sportovní košili rozepnutou pod krkem. Kdyby se Harry mohl nahnout pod stůl, s jistotou by tam očekával kovbojské botky. Ještě si všiml zlatého medailonku na prsou s obrázkem holubice v letu, symbolem Svatého ducha.

„Takže bys mě mohl dostat na natáčení?"

A zase nastalo ticho. Mora prošel časopis do konce, udělal na přední stranu jakousi značku, vzal další a začal v něm listovat.

Bosch si všiml nástěnného kalendáře, přilepeného páskou k vysokému spisu, který stál na stole. Pocházel od Svazu představitelů filmové erotiky. Nahoře se na dnech v týdnu povalovala nahá pornohvězda známá jako Delta Bush. V posledních letech se dostala do všeobecného povědomí díky bulvárním časopisům, které přišly se story o jejím románku s jedním renomovaným filmovým hercem. Pod kalendářem stála soška svatého, v níž Harry poznal Pražské Jezulátko.

Věděl o něm od jedné ze svých zkušebních macech, která mu dala podobnou sošku na cestu zpátky do ústavu v McClarenu. Nevyhovoval představám adopcechtivého páru. K dárku na rozloučenou se mu dostalo výkladu, že se Jezulátku říkalo malý král a že to byl svatý, který se zaměřoval hlavně na

vyslýchání dětských modliteb. Bosch přemýšlel, jestli kolega ten příběh zná, nebo tam má sošku z hecu.

„Hele, říkám ti, zkus to," řekl Mora do telefonu. „Když já se dostanu na to natáčení, na tebe zbude něco z informátorskýho fondu. Jo, jo, pozdějc," a zavěsil.

„Ahoj, Harry, jaká?"

„Byl tady Edgar, že jo?"

„Před chvílí odešel. Mluvili jste spolu?"

„Ne."

Mora si všiml, že si Harry prohlíží celostránkovou fotku v otevřeném časopise – dvě ženy vkleče před mužem. Založil si to žlutým papírkem a zavřel.

„Bože můj, všechen tenhle brak musím prohlížet. Mám tip, že vydavatel nechává fotit nezletilý modelky. Víš, jak to poznám?"

Bosch zavrtěl hlavou.

„Ani podle tváře, ani podle prsů, ale podle kotníků."

„Podle kotníků?"

„Jo, mladý holky je maj prostě jiný, hladší. Jestli je některý přes osumnáct nebo pod, většinou poznám podle kotníků. Samozřejmě že potom jdu a ověřím to podle rodnýho listu, živnosťáku a tak. Zní to pitomě, ale fachčí to."

„To máš dobrý. Cos povídal Edgarovi?"

Zazvonil telefon. Mora ho zvedl, představil se a chvíli poslouchal.

„Teď nemůžu, zavolám ti pozdějc, měj se."

Zapsal si poznámku a zavěsil.

„Promiň. Dal jsem Edgarovi identifikaci Maggie Cum Loudly. Měl jsem tady otisky, fotky, prostě všecko. Jestli chceš, mám i nějaký její fotky v akci. – Vlastně ne, Edgar si to odnes. Myslím, že otisky vzal na pitevnu k ověření identifikace. Holka se jmenovala Rebeka Kaminská, čili Becky. Dneska by jí bylo třiadvacet, kdyby ještě žila. Pocházela z Chicaga, než se vydala za slávou a bohatstvím do

města hříchu. Hrozná škoda, co? Byla fakt kus, pámbu požehnej.“

Bosch se v Morově přítomnosti cítil nesvůj. Už když spolu dělali ve speciální jednotce, měl pocit, že pro něj vraždy nic moc neznamenají. Nijak zvlášť si je nepřipouštěl, jenom jim podle potřeby věnoval svůj čas a energii. Ve svém oboru byl určitě třída, ale zdálo se, jako by mu bylo jedno, jestli Panenkáře dostali, nebo ne.

Měl osobitý způsob vyjadřování, v němž se mísil pouliční slang s pobožnými průpovídkami. Harry si zpočátku myslel, že si hraje na znovuzrozeného, což bylo před pár lety na oddělení populární, ale nikdy v tom nezískal jistotu. Jednou v terénu, když našli další Panenkářovu oběť, si všiml, jak se nad ní pokřižoval a tiše pomodlil. Nějak to mezi ně stavělo plot, takže od zastřelení Normana Churche a rozpuštění speciální jednotky se moc nevídali. Mora se tenkrát vrátil k pornografii a Harry putoval do Hollywoodu. Semtam se potkávali u soudu, v Sedmičce nebo v Rudém větru. Ale i v lokále většinou seděli v různých skupinkách a jen se navzájem častovali pivem.

„Harry, ta holka ještě tak před dvěma lety byla určitě mezi živejma. Ten biják, cos přines, Příběhy z krypty, je dva roky starej. Čili Church to v žádným případě nebyl…. To spíš ten, co poslal vzkaz. Nevím, jestli je to pro tebe dobrý, nebo špatný.“

„Ani já ne.“

Na vraždu Kaminské měl Church neotřesitelné alibi: Byl mrtvý. Když k tomu Bosch přidal evidentní svědectví Wieczorkovy videonahrávky, začaly paranoidní myšlenky přecházet v paniku. Čtyři roky o svém zásahu ani v nejmenším nepochyboval.

„A jak jde soud?“ zeptal se Mora.

„Ani se neptej. Můžu si od tebe brnknout?“

Bosch si vytočil Edgarův operátor a vyťukal Morovo číslo. Zavěsil a dal se do čekání, než se mu ozve. Nevěděl, co říct.

„Soud je prostě soud. Pořád chce, abys svědčil?“

„Nejspíš jo, mám předvolání na zítra. Nevím, co si ode mě slibuje. Dyť sem tam ten večer ani nebyl, když jsi toho lumpa sejmul.“

„No, patřils se mnou ke speciální jednotce. To stačí, aby tě do toho zatáhla.“ „No, takovi…“

Zazvonil telefon, Mora ho zvedl a předal Boschovi. „Jaká, Harry?“ „Jsem zrovna u Mory. Řekl mi, co ti dal. Víš už něco o těch otiscích?“

„Ještě ne. Nestihl jsem koronéra, asi šel na oběd. Nechal jsem mu ty otisky tam. Měl bych mít výsledky ještě dneska, ale nesedím a nečekám.“

„A kde jsi ted?“

„Na pohřešovaných, když už mám k tělu i jméno. Hledám, jestli někdy někdo nahlásil, že se ztratila.“

„Zdržíš se tam?“

„Teprve jsem začal. Listujeme v papírovým archivu. Oni tady dostali počítače teprve před rokem a půl.“

„Přijedu za tebou.“

„Máš přece soud, ne?“

„Ted je chvíli pauza.“

Harry potřeboval zůstat v pohybu a zaměstnat se přemýšlením. Jedině tak se dokázal ubránit hororovým představám, které se mu rojily v hlavě, a vidinám, že skolil někoho jiného. Zajel k Parkerovu středisku a po schodech se dostal do prvního suterénu. Kancelář pohřešovaných osob byla v malinké místnůstce v oddělení hledaných osob. Edgar tam seděl za stolem a prohlížel kupku bílých formulářů. Bosch poznal, že jde o případy, které po ohlášení nikdo ani nevyšetřoval. Kdyby nějak pokračovaly, dostaly by se do příslušných spisů.

„Zatím nic, Harry,“ přivítal ho Edgar. Představil ho detektivu Morganu Randolphovi, který seděl u vedlejšího stolu. Ten Boschovi podal hromádku hlášení. Harry se na příští čtvrthodinku zahloubal do lidských příběhů, které narazily na hluché uši oddělení.

„Podle popisu se dívej po tetování nad zadkem,“ doporučil Jerry.

„Jak to víš?“

„Mora měl od Magny Cum Loudly pár fotek v akci, jak sám říká. Je tam vidět tetování – Josemita Sam, jestli znáš ten kreslenej film – na levý půlce hned vedle škvíry.“

„Hm, a na těle jste to našli?“

„Nepostřehli jsme ho kvůli silnýmu vybělení kůže. A kromě toho jsem ji zezadu ani moc neviděl.“

„A co bude dál? Neříkal jsi, že pitva měla být včera?“

„Jo, tohle mi povídali, ale když jsem volal, tak měli ještě nedodělanou práci z víkendu a ta naše se ani nedostala do přípravny. Před chvilkou jsem mluvil se Sakaiem, který se nám po obědě mrkne do ledničky na to tetování.“

Bosch se vrátil ke své hromádce. Opalcoval se v ní dokola mladý věk všech pohřešovaných. L. A. byla stoka, do které se stahovali utečenci z celé země. Na druhé straně ale hodně lidí mizelo pryč.

Harry dodělal svůj štos, aniž narazil na jméno Rebeka Kaminská, pracovní přezdívku, ani žádnou shodu v popisu. Podíval se na hodinky a zjistil, že je čas na návrat k soudu. Přesto si vzal z Randolphova stolu další kupku a energicky se na ni vrhl. Při hledání poslouchal, jak se kolegové baví. Museli se znát už z dřívějška. Edgar ho oslovoval Morg. Nejspíš se už potkali v Mírovém sdružení černošských policistů.

Ani napodruhé nenašel nic.

„Musím už jít, abych nepřišel pozdě.“

„Jasný. Dám ti vědět, až něco najdem.“

„A nezapomeň na ty otisky.“

„Máš je mít.“

Když vstoupil do jednací síně číslo čtyři, bylo už přelíčení v běhu. Tiše si otevřel branku a protáhl se na své místo vedle Belka. Soudce ho počastoval káravým pohledem, ale neříkal nic. Bosch se podíval na místo svědků, kde právě seděl

zástupce náčelníka Irvin Irving. V ohrádce stála Drahomíra Chandlerová.

„To je dobrý," šeptnul mu Belk, „přijít pozdě k vlastnímu soudu…"

Harry si ho nevšímal a sledoval, jak žalobkyně začíná výslech obecnými otázkami o svědkově dosavadní práci a létech v policejním sboru. Byly to jen předběžné dotazy, takže o moc nepřišel.

„Poslyšte," ozval se zase Belk, „jestli je vám to tady fuk, tak aspoň předstírejte zájem před porotou. Já vím, že jde jenom o peníze daňových poplatníků, ale dělejte, jako by šlo o vaše vlastní, o kterých oni rozhodujou."

„Zdržel jsem se a víckrát se to už nestane. Víte, že se snažím vyřešit ten nový případ. Na něm pro změnu nezáleží vám, protože vy už jste si závěr udělal," odpověděl a opřel se do židle, aby neměl Belka tak blízko. Ostrá žaludeční křeč mu připomněla, že zanedbal oběd, a tak se snažil soustředit myšlenky na svědecké vystoupení.

„Co vlastně spadá do vaší kompetence zástupce náčelníka?" zeptala se Chandlerová Irvinga.

„V současnosti jsem velícím důstojníkem všech detektivních služeb."

„A v době, kdy běželo vyšetřování případu Panenkář, jste byl o stupeň níže, zástupce velitele, je to tak?"

„Ano."

„A v této pozici jste měl na starosti Oddělení vnitřního vyšetřování, ano?"

„Ano, OVV a Operační kancelář, což v zásadě znamená, že jsem odpovídal za řízení a rozdělování personálu."

„Co je běžně posláním OVV?"

„Policejní dohled nad policií. Vyšetřujeme veškeré stížnosti občanů a všechny vnitřní disciplinární stížnosti."

„Vyšetřujete i policejní přestřelky?"

„Nikoli jako takové. Existuje tým vyšetřování případů použití střelných zbraní policisty, který provádí předběžné

šetření. Pokud se objeví podezření ze zneužití úřední moci nebo jiná abnormalita, je záležitost předána k dalšímu prošetření nám.“

„Ano. Nač si vzpomínáte ohledně vyšetřování zastřelení Normana Churche detektivem Harrym Boschem, které OVV provádělo?“

„Pamatuji si to celé.“

„Proč bylo předáno vám?“

„Tým předběžného šetření dospěl k závěru, že detektiv Bosch nepostupoval podle předpisů. Použití střelné zbraně jako takové je sice součástí policejní práce, ale některé z kroků, které podnikl předtím, nikoli.“

„Můžete být konkrétnější?“

„Ano. V zásadě šel do akce sám. Vstoupil do bytu toho muže bez zálohy, čímž se vystavil riziku, které skončilo střelbou.“

„Tomu se říká hrát si na kovboje, že?“

„Ten výraz už jsem slyšel, ale sám ho nepoužívám.“

„Ale je výstižný, ne?“

„Netroufám si říci.“

„Netroufáte si říci. Dobrá, náčelníku, troufl byste si říci, zda by pan Church dneska žil, kdyby detektiv Bosch nevyvolal tuto situaci hrou na kov…“

„Námitka!“ vyjekl Belk a než se stačil zvednout, aby ji obhájil, soudce námitku přijal a poučil Chandlerovou, že se má vyhýbat spekulativním otázkám.

„Ano, Vaše Ctihodnosti,“ odpověděla způsobně. „Náčelníku Irvingu, vy jste v zásadě dosvědčil, že detektiv Bosch svým jednáním vyvolal sled událostí, které v konečném důsledku vedly k zabití neozbrojeného muže, je to tak?“

„To nesouhlasí. Vyšetřováním nebyly shledány žádné podstatné náznaky toho, že by tento scénář vyvolal detektiv Bosch. Šlo o okamžitý impuls při sledování stopy. Když se stopa potvrdila, měl si zavolat posily, což neučinil. Vstoupil dovnitř a identifikoval se. Pan Church poté provedl onen

podezřelý pohyb, čímž k událostem došlo. Nelze tvrdit, že by za přítomnosti posily byl výsledek jiný. Tím chci říci, že člověk, který neposlechl příkaz jednoho policisty s namířenou zbraní, by se pravděpodobně zachoval stejně, i kdyby na něj mířili dva policisté.“

Chandlerové se podařilo nechat poslední větu odpovědi vyškrtnout z protokolu.

„K závěru, že detektiv Bosch situaci nevyvolal záměrně, jste došli po prostudování všech okolností střelby?“

„Ano, jistě.“

„A co detektiv Bosch, ten byl podroben zkoumání?“

„Bezesporu. Absolvoval důkladný výslech ohledně všech svých kroků.“

„A co jeho motivy?“

„Jeho motivy?“

„Náčelníku, věděl jste vy nebo někdo z vyšetřovatelů, že matka detektiva Bosche byla asi před třiceti lety v Hollywoodu zavražděna, aniž se podařilo vypátrat pachatele? A že předtím byla několikrát vězněna pro potulku?“

Bosch cítil, jak se mu rozpaluje pokožka, jako by na něj mířily vyšetřovací lampy a oči celé soudní síně, což nejspíš odpovídalo pravdě. Sám se ale díval jenom na Irvinga, který tiše hleděl před sebe, na tváři výraz ohromení, kapiláry po obou stranách nosu rozšířené. Když dlouho neodpovídal, Chandlerová začala naléhat.

„Věděl jste to, náčelníku? Je o tom záznam v osobní dokumentaci detektiva Bosche. Když se přihlásil k policii, byl dotázán, zda už se někdy stal obětí zločinu, a uvedl, že přišel o matku.“

Irving nakonec odpověděl: „Ne, to jsem nevěděl.“

„Myslím, že jako potulka se v padesátých letech zjemněle označovala prostituce, když se Los Angeles snažilo zastírat problém bující kriminality a prodejné lásky na bulváru, je to tak?“

„To si nevzpomínám.“

Chandlerová požádala o svolení přistoupit ke svědkovi a podala mu hromádku několika listů. Dala mu téměř minutu na pročtení. Irving svraštil obočí, takže mu nebylo vidět do očí. Lícní svaly od spánků dolů měl napjaté.

„Co je to, náčelníku Irvingu?“ zeptala se.

„Toto je takzvané následné hlášení o podrobnostech vyšetřování vraždy ze dne třetího listopadu 1962.“

„Co je to následné hlášení?“

„Každý nevyřešený případ se jednou za rok otevírá – proto následné hlášení –, a to tak dlouho, než dospějeme k závěru, že prognóza dovedení případu do úspěšného konce je beznadějná.“

„Jak se jmenuje oběť a jaké byly okolnosti její smrti?“

„Marjorie Phillips Lowe. Byla znásilněna a udušena 31. října 1961 a její tělo se našlo v uličce přilehlé k Hollywoodskému bulváru mezi ulicemi Vista a Gowerskou.“

„K jakému závěru dospěl vyšetřovatel, náčelníku?“

„Tvrdí, že v současné době, což bylo rok po spáchání zločinu, neexistují žádné použitelné stopy a prognóza na úspěšné uzavření případu je beznadějná.“

„Děkuji vám. A ještě něco. Je na tom formuláři rámeček pro uvedení nejbližších příbuzných?“

„Ano, uvádí se v něm Hieronymus Bosch a za tím v závorce je ‚Harrý. Dále je zaškrtnutá kolonka ‚syn.“

Chandlerová se zadívala do svého poznámkového bloku, aby dala porotě čas zažít informaci. Panovalo takové ticho, až k Boschovi doléhalo škrábání jejího pera po papíře, jak si psala poznámku.

„Takže,“ pokračovala, „náčelníku, byla by pro vás vědomost o matce detektiva Bosche důvodem k podrobnějšímu vyšetřování té střelby?“

Po delší odmlce odpověděl: „Těžko říci.“

„Zastřelil muže podezřelého z téměř identického zločinu, jaký byl spáchán na jeho matce – i její zavraždění zůstalo

neobjasněné. Chcete tvrdit, že by to ve vašem vyšetřování nebylo relevantní?“

„Já, ano… V této chvíli nevím.“

Bosch měl chuť položit hlavu na stůl. Postřehl, že i Belk si dokonce přestal dělat poznámky a jenom sledoval výměnu otázek a odpovědí mezi Irvingem a Chandlerkou. Snažil se setřást vztek, který se v něm vzdouval a soustředit se na to, jak žalobkyně přišla ke všem těm informacím. Musela se v rámci pátrání dostat k osobnímu spisu, ale ani tam by nenašla podrobnosti o matce. Následné hlášení si nejspíš vymohla přes petici o svobodném přístupu k informacím.

Než se uklidnil, uteklo mu několik dalších otázek. Znovu se pozorně zaposlouchal. Kéž by měl právníka, jako je Drahomíra Chandlerová!

„Náčelníku, byl jste vy osobně nebo někdo z vyšetřovatelů OVV na místě činu?“

„Ne, nikdo.“

„Takže vaše informace o tom, co se stalo, pochází od týmu vyšetřujícího zákrok s použitím střelných zbraní, který má informace od střílejícího, tedy detektiva Bosche, je to tak?“

„V zásadě ano.“

„Vy tedy nemáte žádné osobně získané poznatky o nalezených důkazech – o paruce pod polštářem, či kosmetice pod umývadlem v koupelně?“

„Přesně tak, já jsem tam nebyl.“

„Věříte, že tam všechno bylo tak, jak jsem to právě uvedla?“

„Ano.“

„Proč?“

„Protože tak to bylo popsáno ve všech hlášeních, která zpracovalo několik různých policistů.“

„Ale všechna byla založená na informacích poskytnutých detektivem Boschem, je to tak?“

„Do jisté míry. Místo činu se vyšetřovateli jen hemžilo a Bosch jim neříkal, co mají napsat.“

„Jak dlouho předtím, než se to, jak jste řekl, začalo hemžit vyšetřovateli, tam byl Bosch sám?“

„Nevím.“

„Je tato informace v některém z hlášení, o nichž víte?“

„Nejsem si jist.“

„Je pravda, náčelníku, že jste měl v úmyslu Bosche vyhodit a předat jeho případ okresnímu prokurátorovi pro obvinění ze spáchání trestního činu?“

„Ne, to není pravda. Okresní prokurátor se s případem seznámil a poté ho odložil. Šlo o rutinní postup. I on shledal, že použití zbraně nebylo v rozporu s předpisy.“

Konečně jedna nula pro mě, pomyslel si Bosch. Byla to první chyba, které se u Irvinga dopustila.

„Co se stalo s tou ženou, která Boschovi dala tip? Jmenovala se McQueenová a myslím, že se živila prostitucí.“

„Asi rok poté zemřela na hepatitis.“

„Byla v době své smrti zahrnuta do pokračujícího šetření ohledně detektiva Bosche a jeho střílení?“

„Pokud vím ne, přičemž v té době jsem měl odpovědnost za OVV.“

„A co ti dva detektivové, kteří vedli vyšetřování použití zbraně? Jmenovali se, tuším, Lewis a Clarke. Nepokračovali v šetření ještě dlouho poté, co střílení ze služební zbraně bylo oficiálně uznáno jako předpisové?“

Irving si dal s odpovědí načas. Asi tušil, že je zase veden na porážku.

„Pokud prováděli nějaké takové další vyšetřování, pak bez mého vědomí či schválení.“

„Kde tito dva detektivové pracují dnes?“

„Jsou rovněž po smrti. Oba zahynuli před několika lety při plnění služebních povinností.“

„Nebylo vaší zvyklostí velitele OVV iniciovat skryté vyšetřování problémových policistů, vámi označených za kandidáty na propuštění? A nebyl detektiv Bosch jedním z nich?“

„Na obě otázky odpovídám ne. Jednoznačně ne.“

„A jaké následky mělo porušení služebních předpisů během střelby na Normana Churche pro detektiva Bosche?“

„Na jedno období byl postaven mimo službu a převelen v rámci detektivních služeb na okrsek Hollywood.“

„Jednoduše řečeno to znamená, že byl měsíc mimo službu a poté degradován z elitní jednotky vyšetřovatelů loupeží a vražd do Hollywoodu, je to tak?“

„Dá se to tak říct.“

Chandlerová obrátila stránku v notesu.

„Náčelníku, kdyby v koupelně nebyla ta kosmetika a neexistovaly by důkazy, že Norman Church byl někdo jiný než osamělý muž, který si do bytu přivedl prostitutku, zůstal by Harry Bosch stále členem policejního sboru? Nebyl by souzen za zabití toho muže?“

„Nejsem si jist, zda rozumím otázce.“

„Ptám se vás, zda údajné důkazy uvádějící pana Churche do souvislosti s vraždami a údajně nalezené v jeho bytě zachránily detektiva Bosche? Nezachránily ho nejen před ztrátou práce, ale i před obviněním ze spáchání trestného činu?“

Belk vstal, vznesl námitku a vykročil směrem k pultíku.

„Žalobkyně opět svědka vyzývá ke spekulacím, Vaše Ctihodnosti. Nemůže říci, co by se stalo, kdyby nastala složitá shoda fiktivních okolností.“

Soudce sepnul ruce, opřel se do křesla a přemýšlel. Potom se prudce předklonil k mikrofonu a řekl:

„Slečna Chandlerová si připravuje půdu pro vedení argumentace, že důkazy nalezené v bytě byly zfalšovány. Neposuzuji, zda to učinila dostatečně, nebo ne, ale jelikož to je její poslání, myslím, že na tuto otázku odpovědět lze. Otázku připouštím.“

Irving chvíli přemýšlel, až konečně řekl: „Na to nemohu odpovědět. Nevím, co by se bylo stalo.“

11

Během desetiminutové přestávky, vyhlášené po Irvingově svědectví, si Bosch stihl vykouřit dvě cigarety. Jakmile dostal slovo Belk, položil jen pár otázek stylem, který se dal přirovnat ke snaze opravit rozeschlý srub kladivem a bez hřebíků. Škody už se nedaly odčinit.

Chandlerová dnešní stání zručně využila k zasévání pochybností o Churchovi i o Boschovi. Alibi pro jedenáctou oběť otevřelo možnost Churchovy neviny. Ted navíc nastínila možný Boschův motiv – pomstu za vraždu, k níž došlo před třiceti lety. Než soud skončí, budou tahle semínka v plném květu.

Harry přemýšlel o tom, co žalobkyně řekla o jeho matce. Že by na tom bylo něco pravdy? Sám takto vědomě nikdy nepřemýšlel. Pomsta v něm doutnala vždycky jen vzdálenou ozvěnou odkudsi ze zasutých zákoutí paměti, v nichž zůstala i vzpomínka na matku. Ale nikdy ji nevytáhl na světlo k důkladnému prozkoumání. Proč se tam ten večer pustil sám? Proč si nepřivolal některého z kolegů – Moru nebo kohokoli z těch, které měl na povel?

Sám vždycky tvrdil, že ho k tomu vedly pochybnosti o prosti–tutčině věrohodnosti. Ted si ale začal uvědomovat, že pochybuje o svém vlastním výkladu.

Byl tak ponořený do vlastních myšlenek, že ani nepostřehl advokátčin příchod, dokud neblýskl její zapalovač. Obrátil pohled přímo na ni.

„Nezdržím se," řekla, „jenom na půlku."

„Mně je to jedno."

Sám měl skoro dokouřenou druhou cigaretu.

„Kdo bude další?"

„Locke."

Psycholog z univerzity. Bosch přikývl, i když to znamenalo narušení pravidelného střídání hodných a zlých svědků. Ledaže by Lockea brala za kladase.

„No, docela vám to jde," pokračoval v konverzaci, „ale to určitě víte i beze mě."

„Ne, nevím."

„Máte šanci vyhrát – asi nakonec i vyhrajete, ale každopádně se ve mně mýlíte."

„Skutečně? Vy to dokonce víte jistě!"

„Ano, vím. Vím!"

„Musím už jít."

Zadusila z větší části nedokouřenou cigaretu. Jaký poklad pro Tommyho Farawaye!

Doktor John Locke byl holohlavý pán s šedým plnovousem a brýlemi, kterému k dovršení podoby prototypu univerzitního profesora a experta na výzkum sexuálního chování scházela už jen dýmka. Dosvědčil, že nabídl své odborné služby speciální jednotce pro vyšetřování případu Panenkář, jakmile se o jeho vraž–dění dočetl v novinách. Psychiatrovi z Losangeleské policie pak pomáhal zpracovat první profily podezřelého.

„Popište porotě, v čem spočívá vaše odbornost," vyzvala ho Chandlerová.

„Tedy, jsem ředitelem Psychohormonální výzkumné laboratoře na Jihokalifornské univerzitě. Jsem rovněž zakladatelem tohoto výzkumného oddělení. Prováděl jsem rozsáhlé studie sexuálních návyků, parafilie a psychosexuální dynamiky."

„Co to znamená parafilie, pane doktore? Prosím, mluvte jazykem, kterému budeme všichni rozumět."

„Tedy, laicky řečeno, parafilie je to, co veřejnost obecně označuje za zvrácené sexuální chování, čili chování obecně považované za společensky nepřijatelné."

„Například uškrcení sexuálního partnera?"

„Ano, i takové druhy zábavy sem patří."

Soudem zašumělo zdvořilé ocenění humorné formulace a Locke se usmál. Boschovi se zdál na lavici svědků velmi uvolněný.

„Napsal jste nějaké vědecké články nebo knihy na témata, o nichž jste se zmínil?“

„Ano, do odborných časopisů jsem přispěl četnými články. Napsal jsem sedm knih na různá témata jako sexuální vývoj dětí, prepubescentní parafilie, studie o sadomasochismu – všechno možné o sexuálním otroctví, pornografii, prostituci. Moje poslední kniha pojednává o průběhu dětství u deviantních vrahů.“

„Takže s tím máte docela slušné zkušenosti.“

„Pouze vědecké.“

Locke se znovu usmál a Bosch zřetelně viděl, jak porotci vůči němu roztávají. Všech čtyřiadvacet očí na psychosexuologovi viselo.

„Jak se jmenuje vaše poslední kniha, která pojednává o vrazích?“

„Zatmění srdce – klíč k erotické formě.“

Chandlerová se na pár vteřin zadívala do poznámek.

„Co znamená pojem erotická forma?“

„Tedy, slečno Chandlerová, kdybych mohl trochu odbočit, mohl bych se pokusit o vysvětlení.“

Právnická přikývla na souhlas.

„Pokud se týče studia sexuální parafilie, existují obecně dvě oblasti, či dvě názorové školy. Lidé jako já jsou obvykle označováni za psychoanalytiky. My jsme přesvědčeni, že kořenem parafilie bývají u jednotlivce antagonismy živené v dětství. Jinými slovy se sexuálně perverzní chování – de facto normální zájem o erotiku – formuje v raném dětství, přičemž projevovat se začíná, jakmile jedinec dospívá.

Na druhé straně ale behavioristé považují parafilii za naučené způsoby chování. Například zážitek sexuálního obtěžování v dětství může v dospělosti spustit podobné mechanismy. Oba tyto směry, mohu-li to tak nazvat, nejsou

zcela protichůdné. Stojí si mnohem blíže, než psychoanalytici či behavioristé obvykle připouštějí.“

Kývl hlavou a založil ruce, jako by zapomněl původní otázku.

„Chtěl jste nám vysvětlit, co je to erotická forma,“ napověděla Chandlerová.

„Ach ano, promiňte, ztratil jsem nit. Tedy erotická forma je pojem, kterým shrnuji celý soubor psychosexuálních tužeb, jež tvoří ideální erotickou představu jednotlivce. Takový svůj ideál má vlastně každý. Mohou to být preferované tělesné znaky milence, místo a druh sexuálního styku, vůně, chuť, dotek, hudba, prostě cokoli. Všechno to, z čeho se skládá dokonalý vrcholný erotický zážitek. Jedna přední vědecká kapacita z Hopkinsovy univerzity to nazývá milostnou mapou. Jde vlastně o jakéhosi průvodce k erotickému ideálu.“

„Dobře, a vy jste to ve své knize aplikoval na sexuální vrahy.“

„Ano, u pěti subjektů, z nichž každý byl odsouzen za vraždu, při níž sehrála určitou úlohu sexuální motivace nebo akt, jsem se pokusil identifikovat jejich erotické formy, rozluštit je a vysledovat jejich složky až do dětství. Tito muži byli, abych tak řekl, deformováni a já jsem se snažil zjistit, kde k té deformaci došlo.“

„Jak jste si vybíral své subjekty pozorování?“

Belk vstal, vznesl námitku a vydal se směrem k pultíku.

„Vaše Ctihodnosti, jakkoli je toto všechno úchvatné, já považuji odborné znalosti doktora Lockea na tomto poli za prokázané. Nemyslím si však, že bychom se měli zabývat životopisy dalších pěti vrahů. Toto je soud o vrahovi, o kterém se kniha doktora Lockea nezmiňuje. Jsem s ní seznámen a vím, že o Normanu Churchovi se v ní nepíše.“

„Slečno Chandlerová?“ obrátil se soudce na žalobkyni.

„Vaše Ctihodnosti, pan Belk má pravdu, pokud se týče té knihy. Pojednává o sadistických sexuálních vrazích a Norman Church v ní nefiguruje. Nicméně její význam z hlediska tohoto

případu objasní následující série otázek. Domnívám se, že si to pan Belk uvědomuje, pročež také vznesl tuto námitku.“

„No, pane Belku, vhodný čas na vyslovení námitky byl podle mě asi před deseti minutami. Nyní jsme už v tomto směru výslechu značně postoupili a domnívám se, že nám nezbývá, než dojít do konce. Navíc máte pravdu v tom, že jde vskutku o velmi zajímavé téma. Pokračujte, slečno Chandlerová, námitka se zamítá.“

Belk dopadl zpátky do židle a pošeptal Boschovi. „To není možný, ten chlap s ní snad spí, nebo co.“ Pronesl to dost nahlas, aby to slyšela ona, ale soudce už ne. Jestli to zachytila, tak nedala nic znát.

„Děkuji vám, Ctihodnosti,“ ujala se opět slova. „Pane doktore, když jsme pan obhájce a já říkali, že Norman Church nebyl mezi sledovanými subjekty vaší studie, měli jsme pravdu?“

„Ano, to souhlasí.“

„Kdy ta kniha vyšla?“

„Teprve loni.“

„Čili tři roky po uzavření případu Panenkář?“

„Ano.“

„Ale jestliže jste byl členem speciální jednotky a tedy jste se logicky seznámil s jeho zločiny, proč jste ho do své studie nezařadil? Vždyť by to bylo logické.“

„Mohlo by se to tak jevit, nicméně věc se má jinak. Zaprvé byl Norman Church mrtvý, zatímco já jsem potřeboval subjekty živé a spolupracující. Samozřejmě ale zajištěné. Chtěl jsem psát o lidech, s nimiž bych mohl vést rozhovory.“

„Ale z té pětice popsaných byli naživu pouze čtyři. Proč jste tedy psal i o pátém, o Alanu Karpsovi, který byl popraven v Texasu, ještě než jste na knize začal pracovat? A proč ne o Normanu Churchovi?“

„Důvodem bylo, že Karps strávil značnou část dospělosti po různých ústavech. O jeho léčení existovaly obsáhlé záznamy včetně psychiatrických studií. O Churchovi nebylo k

dispozici nic. Nikdy předtím neměl potíže se zákonem, představoval určitou anomálii.“

Chandlerová nahlédla do žlutého notesu a převrátila stránku, aby se bod, který právě uhrála, vznášel soudní síní jako obláček kouře.

„Ale předběžný průzkum o Churchovi jste si provedl, ne?“

Locke zaváhal.

„Ano, velmi předběžný. Spojil jsem se s jeho příbuznými a požádal jsem manželku o rozhovor. Byl jsem ale odmítnut, a jelikož on sám byl po smrti a záznamy neexistovaly – kromě podrobností o provedení vražd, které jsem už znal –, nepokračoval jsen v tomto případu. Věnoval jsem se Karpsovi z Texasu.“

Bosch viděl, jak si Chandlerová škrtá několik otázek a pak převrací pár stránek na novou sérii. Čekal, že změní taktiku.

„V době, kdy jste pracoval ve speciální jednotce, jste sestavil psychologický profil vraha, souhlasí?“

„Ano,“ odpověděl Locke váhavě. Změnil posed a připravoval se na to, co tušil, že přijde.

„Na čem se zakládal?“

„Na analýze míst činu a toho mála, co jsme vyčetli ze způsobu provedení vražd o jeho choré mysli. Doplnil jsem obvyklé atributy, které podle mne mohly jaksi vybarvit jeho podobu – bez jakýchkoli narážek.“

Nikdo v soudní síni se tentokrát nezasmál. Bosch se rozhlédl a zjistil, že v řadách přihlížejících začíná být plno. Asi se tu odehrává nejlepší podívaná z celé budovy, pomyslel si, možná v celém městě.

„Ale příliš dobře jste to nevystihl, že? Tedy, pokud byl Pa–nenkářem Norman Church.“

„Ne, nevystihl. To se žel stává. Je tam spousta nejistoty. Ale to nedokládá profesionální selhání, spíše je to potvrzení faktu, že o člověku víme stále málo. Chování tohoto muže nikomu nepřipadalo ani trochu podezřelé – teď samozřejmě

nehovořím o těch zavražděných ženách –, až do toho večera, kdy byl zabit.“

„Říkáte to, jako by bylo dokázáno, že Norman Church byl oním vrahem – Panenkářem. Jste si jist, že je to pravda založená na nesporných faktech?“

„Tedy, já vím, že je to tak, protože mi to bylo řečeno policií.“

„Pokud byste to vzal obráceně, pane doktore, tedy začal od toho, co víte o Normanu Churchovi nyní a kdybyste vynechal to, co vám řekla policie o údajných důkazech, považoval byste jej za schopného spáchat to, z čeho byl obviněn?“

Belk se užuž chystal vstát a vznést námitku, ale Bosch mu položil ruku na rameno a silou ho donutil zůstat sedět. Advokát se na něj zlostně obrátil, ale Locke už mezitím začal odpovídat.

„Nemohl bych ho označit ani vyloučit jako podezřelého. Na to o něm víme příliš málo. Ani o lidské mysli obecně toho nevíme dost. Já bych také mohl být sexuálním vrahem, právě tak jako vy, slečno Chandlerová. Každý z nás prošel erotickým formováním, které u většiny z nás proběhlo normálně. U některých se mohou vyskytnou drobné odchylky, které se považují nanejvýš za zábavné. U jiných, kteří jsou v extrémním případě schopni dospět do stavu erotického vzrušení a naplnění jedině tím, že působí jiným bolest, či dokonce zabitím svého partnera, jsou deformace temné a hluboko ukryté.“

Když domluvil, Chandlerová se skláněla nad blokem a něco si zapisovala. Když nepoložila další otázku, Locke sám od sebe pokračoval.

„Zatmění srdce žel nikdo nemá napsané na čele. Oběti, které se o něm dozvědí, už obvykle nemají příležitost o tom někomu vyprávět.“

„Děkuji vám, pane doktore,“ zakončila výslech Chandlerová. „Nemám další otázky.“

Belk se pustil do díla bez předběžných zahřívacích otázek. Na růžovoučké tváři měl soustředěný výraz, jaký u něj Bosch ještě neviděl.

„Pane doktore, tito lidé, tito takzvaní parafilici, jak vlastně vypadají?“

„Jako každý jiný. V jejich vizáži není nic, co by je prozradilo.“

„A jsou neustále na lovu? Rozumějte, hledají bez přestání příležitosti k uspokojení svých úchylných fantazií tím, že by si je inscenovali?“

„Ne, příslušné studie spíše ukazují, že tito lidé jsou si vědomi abnormality svých sklonů a snaží se je držet pod kontrolou. Ti z nich, kdo mají dost odvahy na to, aby se ke svým problémům přiznali, jsou často schopni vést normální život za pomoci chemické a psychologické terapie. Ti druzí periodicky podléhají nutkání vybít se. Mohou se těmto pudům poddávat a páchat trestné činy.

U recidivujících vrahů s psychosexuální motivací se často projevují určitá schémata jednání, takže policisté, kteří po nich pátrají, jsou schopni s přesností na týden či několik dnů předpovědět, kdy znovu udeří. Je to díky tomu, že nashromážděný stres a ne–odbytnost nutkání jednat se řídí podle určitého schématu. Často se setkáváme s tím, že intervaly mezi jednotlivými činy se zkracují, protože ona neodolatelná touha se vrací pokaždé dříve a dříve.“

Belk se opíral celou svou váhu o zábradlí.

„Chápu, ale mezi těmito okamžiky podlehnutí neodolatelnému nutkání, kdy sahají k činu, jeví se takový člověk, jako by vedl normální život, nebo obrazně řečeno stojí v koutě a z úst mu tečou sliny?“

„Ne, nic takového, alespoň ne do chvíle, než se ty intervaly zkrátí tak, že vlastně zaniknou. Pak by se mohlo stát, že by někdo byl neustále na lovu. Ale v mezičase u nich panuje naprostá normálnost. Prožitek úchylného sexuálního aktu – znásilnění, skrčení, voyeurismus, či cokoli jiného – se subjektu

zapíše do paměti a poskytuje mu látku k fantaziím, které podporují vzrušení při masturbaci a normálním sexu.“

„Chcete tím říci, že si jakoby přehrávají vraždu v myšlenkách, a tak se mohou sexuálně vzrušit při normálním pohlavním styku například s vlastní manželkou?“

Chandlerová vznesla námitku a Belk musel otázku přeformulovat tak, aby nebyla sugestivní.

„Ano, pachatel si přehrává úchylný akt v myšlenkách tak, aby byl schopen prožít akt, který je společensky přijatelný.“

„Takže přitom například manželka takového pachatele ani nemusí znát jeho skutečné touhy, je to tak?“

„Přesně tak, to se stává často.“

„A takový člověk může normálně pracovat a mít přátele, aniž by odhaloval svou odvrácenou stránku, je to tak?“

„Ano, je to přesně tak. O tom existuje množství důkazů v popsaných případech vraždících sexuálních sadistů. Například Ted Bundy vedl podrobně popsaný dvojí život. Randy Kraft zavraždil několik desítek stopařek zde v jižní Kalifornii a mohl bych jmenovat řadu dalších. Víte, právě z toho důvodu se jim daří zabít tolik obětí, než se je podaří chytit, a i pak je to většinou díky jedné drobné chybě.“

„Jako v případě Normana Churche?“

„Ano.“

„Dříve jste nám řekl, že se vám nepodařilo nalézt a shromáždit dostatek informací o vývoji a chování Normana Churche, abyste ho mohl zařadit do své knihy. Odrazuje vás tato skutečnost od přesvědčení, že byl oním vrahem, za kterého jej policie označila?“

„Ani v nejmenším. Jak jsem řekl, takový chtíč je snadné zastřít normálním chováním. Lidé tohoto typu vědí, že jejich tužby jsou společensky nepřijatelné, a věřte mi, že si dají záležet, aby je skryli. Pan Church nebyl jediný, s kým jsem původně počítal pro svou knihu a později jej zamítl pro nedostatek hodnotných informací. Předběžné studie jsem provedl ještě na nejméně dalších třech vícenásobných vrazích,

mrtvých nebo odmítajících spolupráci, a nakonec jsem od nich upustil pro nedostatek dostupných záznamů nebo dat o jejich osobách.“

„Zmínil jste se, že kořeny těchto problémů spadají až do dětství. Jak?“

„Správnější by bylo říci, že mohou sahat až do dětství. To je složitý vědecký problém, kde nic není jisté. Ale abych neodbíhal od otázky, kdybych měl na všechno jasnou odpověď, asi bych se ocitl bez práce. Psychoanalytikové jako já se domnívají, že parafilie se může vyvinout z citového nebo fyzického traumatu, popřípadě z kombinace obou. V zásadě jde o jejich syntézu a snad i určité biologické determinanty a společenské návyky. Není snadné je přesně vysledovat, ale jsme přesvědčeni, že vznikají ve velmi útlém věku, obecně od pěti do osmi let. Jeden z případů, které popisuji ve své knize, byl zneužíván svým strýcem, když mu byly tři roky. Moje teze, či přesvědčení, či jakkoli to chcete nazvat, je, že toto trauma ho nasměrovalo k vraždám homosexuálů, které ke všemu většinou kastroval.“

Soudní síň během Lockeova svědectví ztichla tak, že Bosch až zezadu uslyšel slabé klapnutí dveří. Ohlédl se a postřehl, jak si do zadní řady s kývnutím sedá Edgar. Harry zajel očima k hodinám. Bylo čtvrt na pět. Soud bude už za čtvrt hodiny odročen na zítra. Jerry je asi zrovna na cestě od pitvy, přemýšlel Harry.

„Bývá trauma z dětství, ze kterého pak vyplývá zločinné jednání v pozdějším dospělém věku, vždycky tak zjevné? Jinými slovy musí to být něco tak traumatizujícího jako je zneužívání?“

„Nemusí, kořenem mohou být i obvyklejší formy emocionálního stresu, který na dítě doléhá. Například tlak, aby dítě v očích rodičů uspělo, spolu s dalšími faktory. V hypotetickém kontextu se o tom špatně mluví, protože lidská sexualita je tak mnohostranná.“

Belk před závěrem ještě položil několik obecných otázek k Lockeovým studiím. Pak si znovu vzala slovo Chandlerová, ale Bosch už ztratil zájem. Věděl, že Edgar by se neobjevil, kdyby neměl něco důležitého. Díval se střídavě na hodiny v soudní síni a na své hodinky. Když Belk na soudcův dotaz konečně odpověděl, že nemá další otázky, vyhlásil Keyes pro dnešek konec.

Harry se díval, jak Locke schází po schůdcích a míří brankou ke dveřím a jak hned za ním vychází pár reportérů. Pak se zvedli porotci a opustili soudní místnost.

Když odcházeli, Belk se obrátil k Boschovi a řekl: „Na zítřek se radši připravte. Tuším, že přijdete na řadu.“

„Co máme?“ vypálil Bosch otázku, sotva na chodbě dohonil Edgara, který mířil k pojízdnému schodišti.

„Parkuješ u Parkráče?“

„Jo.“

„Já taky, tak se spolu projdem.“

Nastoupili na eskalátor, ale nemluvili, protože s nimi jel dav zvědavců ze soudní síně. Když se dostali ven a konečně osaměli, vytáhl Edgar z kapsy poskládaný bílý formulář a podal ho Harrymu.

„Takže to máme potvrzený. Otisky Rebeky Kaminské od Mory se shodují s odlitkem ruky, který jsme udělali u dvanáctý holky. Kromě toho jdu zrovna od pitvy a to tetování tam bylo – Josemita Sam hned nad zadkem.“

Bosch rozložil protokol. Byla to kopie běžného záznamu pohřešované osoby.

„Tohle je záznam o Rebece Kaminské, známé též jako Magna Cum Loudly. Pohřešuje se dvaadvacet měsíců a tři dny.“

Bosch si prohlížel formulář.

„Podle mě není pochyb,“ řekl.

„Ne, to teda není. Byla to ona. Pitva potvrdila uškrcení jako příčinu smrti. Uzel byl dotažený vpravo, s velkou pravděpodobností levačkou.“

Beze slova ušli vzdálenost půl bloku. Na tak pozdní čas bylo neobvyklé horko. Konečně se ozval Edgar.

„Takže to máme jasně potvrzený. Vypadá to na další Churchovu panenku, jenže on to v žádném případě být nemohl, ledaže by vstal z mrtvých.

Tak jsem si to zašel prověřit do knihkupectví u Union Station. Ta Bremmerova knížka Panenkář vyšla se všemi detaily, které by Imitátor potřeboval, sedmnáct měsíců po tom, cos ho složil. Becky Kaminská se ztratila zhruba o čtyři měsíce později. Takže náš vrah si mohl tu knížku koupit a použít ji jako návod, jak to narafičit, aby to vypadalo na Panenkáře.“

Edgar pohlédl na parťáka a usmál se.

„Jsi z toho venku, Harry.“

Bosch přikývl, ale bez úsměvu. Jerry ještě neví o tom videu.

Šli dál po Temple Street až k Losangeleské. Harry si nevšímal lidí kolem, bezdomovců chrastících hrnky na nárožích. Kdyby ho Edgar nechytil za rameno, možná by vběhl pod auto. Čekali na zelenou a Bosch se znovu zadíval do zápisu. Bylo to jasné. Rebeka Kaminská si prostě vyšla na rande a už se nevrátila. Setkala se v Hyatru na Sunset Stripu s neznámým mužem a tím to končí. Žádné pátrání, žádné další informace. Zmizení nahlásil jistý Tom Cerrone uvedený jako její spolubydlící ve Studio City. Když naskočila zelená, přešli ulici a zabočili doprava k Parkerovu středisku.

„Zajdeš si promluvit s tím Cerronem, co s ní bydlel?“ zeptal se Edgara.

„Nevím, asi nakonec jo. Ale rád bych slyšel, co si o tom myslíš ty? Co s tím budem dělat? Ta Bremmerova knížka šla pořádně na dračku a podezřelý je každý, kdo ji četl.“

Bosch neříkal nic, dokud nedošli až na parkoviště a nezůstali stát u budky hlídače, než se rozejdou. Bosch se znovu zadíval na papír, který držel v ruce, a potom na Edgara.

„Můžu si to nechat? Možná bych se za tím chlápkem podíval.“

„Beze všeho. Hele, Harry, musím ti říct ještě něco.“

Edgar sáhl do kabátu a vytáhl z kapsy další papír. Byl žlutý a Bosch v něm poznal předvolání.

„Dělal jsem tenkrát na pitevně. Nevím, jak na to ta ženská přišla.“

„Kdy tam máš být?“

„Zítra v deset. Se speciální jednotkou jsem neměl nic společného, takže je jasné, na co se mě bude ptát. Na Rebeku Kaminskou.“

12

Bosch cvrnkl cigaretu do fontánky, která patřila k památníku mužů zákona padlým při plnění služebních povinností, a vešel skleněnými dveřmi do Parkerova střediska. Policistovi za přepážkou se prokázal služebním odznakem a zamířil k výtahům. Vedla jej červená čára na černé dlažbě. Podle ní se měli orientovat návštěvníci přicházející k výslechu před policejní komisí. Kromě toho tu byla ještě žlutá do vnitřního vyšetřování a modrá pro zájemce o práci u policie. K místnímu folklóru patřilo postávání policistů na žluté čáře, aby je občané cestou na vnitřní vyšetřování – nejčastěji se svými stížnostmi – museli obcházet. Manévr byl zpravidla doprovázen zlověstným kukučem upřeným na stěžovatele.

Pokaždé, kdy tudy Bosch procházel k výtahům, vzpomněl si na fórek, na kterém měl kdysi svůj podíl ještě jako frekventant akademie. S jedním dalším kadetem přišli tenkrát opilí na středisko ve čtyři ráno se štětci a plechovkami černé a žluté barvy schovanými pod větrovkami a v odvážné, bleskové akci ten druhý zatřel původní žlutou čáru černě, zatímco Bosch ji nove prodloužil chodbou kolem výtahů až na pánské záchodky. Vyneslo jim to tenkrát slávu mezi spolužáky i instruktory.

Vystoupil z výtahu ve třetím patře a vydal se k Oddělení vyšetřování loupeží a vražd. Bylo tam prázdno, protože většina zdejších poldů dělala striktně od sedmi do tří. Tak se daly pohodlně zvládnout i všechny lepší noční štace, které si dokázali pošhánět. Stály za to: dělat šoféry návštěvám saúdskoarabských princů, ochranku bosům filmových studií, bodyguardy lasvegaským veličinám, kteroužto zvlášť lukrativní bokovku měli kolegové z Lasvegaské policie zakázanou.

Když tady Bosch nastoupil poprvé, setkal se s pár posledními detektivy třetího stupně, kteří kdysi chránili Howarda Hughese. Vyprávěli o tom tenkrát, jako by oddělení bylo hlavně prostředkem k dosažení cíle, způsobem, jak se dostat do služeb vyšinutého miliardáře, který žádné bodyguardy nepotřebuje už proto, že nikdy nikam nechodí.

Bosch prošel až do zadní místnosti a zapnul si tam jeden počítač. Čekání, než se obrazovka rozehřeje, si krátil cigaretou, ke které si z kapsy vytáhl materiály od Edgara. Hlášení nebylo k ničemu – odložené, nesledované, propadlé nezájmu.

Všiml si, že bylo podáno osobně. Tom Cerrone se dostavil na severohollywoodskou stanici a oznámil pohřešovanou dozorčímu, což znamená, že ho sepisoval nějaký bažant na praxi nebo zkrachovalý veterán, kterému už bylo všechno jedno. Každopádně nikoho nenapadlo, o co tady doopravdy šlo – zajistit si alibi.

Cerrone se prohlásil za spolubydlícího Kaminské. Podle stručného shrnutí odešla dva dny předtím na schůzku s neznámým mužem, s nímž se měla setkat v hotelu Hyatt na Sunset Stripu, přičemž doufala, že to nebude žádný ucbyl. Od té doby se neukázala, až Cerrone dostal strach a šel to nahlásit. Zápis byl pořízen, prošel rukama severohollywoodských detektivů, a aniž u kohokoli z nich vzbudil nejmenší pozornost, putoval rovnou do centra na Oddělení pohřešovaných osob, kde čtyři detektivové měli za úkol najít v průměru šedesát nezvěstných týdně.

Ve skutečnosti to dopadlo tak, že skončil ve štosu dalších podobných, o které nikdo ani okem nezavadil, dokud ho nenašel Edgar se svým kamarádem Morgem. Bosche nic z toho netrápilo, i když stačilo si hlášení přečíst, aby bylo každému hned jasné, že Cerrone nebyl tím, za koho se vydával. Ale Kaminská mohla být po smrti a ležet ve své betonové rakvi dávno předtím, než ji přišel nahlásit. Takže by s tím stejně nikdo nic nenadělal.

Naťukal Cerroneovo jméno do počítače a nechal si ho vyhledat v databázi Kalifornského ministerstva spravedlnosti. Podle očekávání ho našel. Počítačový záznam prozradil, že čtyřicetiletý Cerrone byl v průběhu devíti let devětkrát chycen při organizování prostituce a dvakrát zadržen za kuplířství.

Čili pasák Rebeky Kaminské, jak Bosch ostatně tušil. Za pozornost stálo, že za poslední prohřešek dostal jenom šest měsíců podmíněně. Harry si vytáhl černý diář s adresářem a přejel na kolečkové židli k telefonu. Vytočil si odpolední službu na registraci podmínečně propuštěných, uvedl službu konající úřednici Cerroneovo jméno a číslo záznamu a získal jeho současnou adresu. Pasák si polepšil. Od té doby, co si Kaminská vyšla na poslední štaci do Hyattu, se přestěhoval ze Studio City do Van Nuys.

Když zavěsil, napadlo ho zavolat Sylvii. Přemýšlel, jestli jí říct, že zítra nejspíš bude vypovídat. Nedokázal se rozhodnout, jestli chce, aby u toho byla nebo ne, aby viděla, jako ho Drahomíra tlačí ke zdi na lavici svědků. Nakonec nezavolal.

Cerrone měl byt na Sepulvedském bulváru v místech, kde se prostitutky příliš netajily tím, jak shánějí zákazníky. Bylo ještě světlo a Bosch na úseku dvou domovních bloků napočítal čtyři mladé ženy v minimálních topech a nejkratších možných šortkách. Na projíždějící auta mávaly zdviženým palcem jako stopařky. Nedalo se ale přehlédnout, že se chtěly svézt nanejvýš za roh na nejbližší parkoviště, kde se mohly dát do práce.

Bosch zaparkoval naproti obytnému komplexu Van Aire, kde měl Cerrone podle údajů dohlížejících kurátorů bydlet. Pár číslic z domovní adresy na průčelí bylo opadaných, ale jejich obrysy na omítce zůstaly zachované, protože smog nechal zbytek fasády zešednout. Dům volal po nových nátěrech a žaluziích, po vyspravení prasklin ve fasádě a možná i po jiných nájemnících.

Nejvíc ze všeho by mu ale prospěla demolice. Začít znovu, pomyslel si Bosch cestou přes ulici. Na seznamu nájemníků hned vedle bezpečnostních dveří sice našel Cerroneovo jméno, ale na zvonek v bytě číslo šest nikdo nereagoval. Zapálil si a rozhodl se poflakovat kolem. Podle vývěsky napočítal čtyřiadvacet bytů. Bylo šest, takže někdo z obyvatel se určitě časem objeví.

Odstoupil od vchodu k obrubníku. Chodník byl počmáraný černě vyvedenými grafitti s přezdívkami místních kluků. Scrip se velkými tiskacími písmeny ptal:

BUDEŠ PŘÍŠTÍ RODDY KING? Jak může někdo takhle zkomolit jméno, o kterém se všude píše už tak dlouho, napadlo Harryho.

Z druhé strany přišla k zamřížovaným dveřím žena se dvěma dětmi. Bosch si to načasoval tak, aby ji dohnal zrovna, když bude otevírat.

„Neviděla jste tady Tommyho Cerronea?“ zeptal se, když procházel kolem.

Neodpověděla, protože měla plno práce s dětmi. Bosch vešel do dvora, aby se zorientoval a porozhlédl po bytě číslo šest, pasákově bydlišti. I vybetonovaný dvůr byl počmáraný grafitti od gangu, který Bosch podle podpisu nepoznal. Šestku našel vzadu v přízemí. Na zemi u dveří ležela zrezivělá mřížka ze zahradního grilu a pod předním oknem stálo odstavené dětské kolo s pomocnými kolečky. To mu sem nepasovalo. Pokusil se nahlédnout dovnitř skulinou mezi závěsy, skrze kterou neviděl nic než pět centimetrů tmy. Zaklepal na dveře a jako obvykle ustoupil stranou. Otevřela mu Mexičanka ve

vybledlém růžovém županu, který prozrazoval snad osmý měsíc těhotenství. Za drobnou ženou Bosch zahlédl chlapečka, jak sedí na podlaze a sleduje španělský program na černobílé televizi.

„Holá," pozdravil, „Seňor Tom Cerrone aqui?"

Žena si ho vylekaně prohlížela. Vypadala, jako by se choulila do sebe a dělala se před ním menší a ještě menší. Pažemi dosud spuštěnými podél těla si nyní objala zvětšené břicho.

„No migra," pokračoval, „policia. Tomáš Cerrone. Aqui?"

Zavrtěla hlavou a chystala se zavřít dveře. Bosch je rukou zachytil. Lámanou španělštinou se zeptal, jestli Cerronea zná a ví, kde je. Odpověděla, že si jenom jednou za týden chodí pro poštu a pro nájemné. Ustoupila o krok dovnitř a ukázala na stolek s hromádkou dopisů. Úplně nahoře ležel výpis od zlaté karty American Express.

„Teléfono? Necessidad urgente?"

Uhnula očima a její váhání prozradilo, že telefon má.

„Por favor?"

Řekla mu, ať počká, a zašla dovnitř. Klučík, sedící na zemi asi tři metry od Harryho, se obrátil od televize, kde běžela jakási dětská soutěž, a zadíval se na Harryho. Nebylo mu to příjemné, a tak si raději prohlížel dvůr. Když zajel pohledem zpátky, zjistil, že se chlapeček směje a prstem ukazuje na Bosche. Napodobil střelbu z pistole a začal se hihňat. Mezitím se vrátila matka s útržkem papíru, na kterém stálo místní telefonní číslo a nic víc.

Bosch si ho opsal do notýsku a řekl, že si vezme Cerroneovu poštu. Žena se zadívala na stolek, jako by na něm ležela odpověď na nejistotu, co si počít. Bosch ji ujistil, že všechno bude v pořádku, a ona nakonec sáhla po kupce obálek a podala mu ji. Do očí se jí přitom vrátil strach.

Harry se chystal odejít, ale zarazil se a znovu se na ni podíval. Zeptal se, kolik platí nájem, a ona odpověděla, že sto dolarů týdně. Bosch přikývl a šel.

Když se dostal na ulici, zamířil k nejbližšímu telefonnímu automatu před vedlejším obytným komplexem. Zavolal si na celoměstskou komunikační centrálu, nahlásil číslo, které právě získal, a požádal operátorku o adresu. Čekání na odpověď si krátil přemýšlením o těhotné ženě. Uvažoval, proč tady vlastně žije. Měla by se snad v Mexiku, ve městě, odkud pochází, hůře než tady? Věděl, že pro některé je cesta tak těžká věc, že návrat nepřichází v úvahu.

Prohlížel si Cerroneovu poštu a mezitím k němu přistoupila jedna stopařka. Přes chirurgicky zvětšené poprsí nosila upjatou oranžovou halenku. Džíny měla zastřižené tak vysoko nad stehny, že z nich vykukovaly bílé kapsy. V jedné z nich se jasně rýsoval balíček kondomů. Vychrtlým a unaveným vzhledem se prozrazovala jako feťačka, která pro trochu cracku udělá všechno. S ohledem na zjevnou vnějškovou omšelost ji Harry odhadoval tak nanejvýš na dvacet. Překvapila ho otázkou: „Sháníš rande, brouku?“

Usmál se a odpověděl: „Měla bys bejt opatrnější, jestli nechceš skončit za katrem.“

„Do prdele!“ ulevila si a obratem se dala na ústup.

„Počkej chvilku, počkej chvilku! Já tě přece znám! No jasně. Ty jsi…, jak se jmenuješ?“

„Hele, já se s tebou nebavím, ani ti nekouřím, takže musím jít.“

„Počkej přece! Nic od tebe nechci. Jenom jsem si myslel, že jsme se už viděli. Nejsi ty náhodou vod Tommyho Cerronea? Jo, určitě tě znám přes něho.“

To jméno zapůsobilo. Holka trochu zaváhala v chůzi. Bosch nechal viset sluchátko na šňůře a dohonil ji. Ona se zastavila a snažila se ho odpálkovat: „Hele, s Tommým už nemám nic společnýho, jasný? Musím vydělávat.“

Obrátila se k němu zády a vystrčila stopařský palec proti proudu aut, který se rozjel na jih.

„Hele, jenom mi něco řekni. Kde se Tommy zrovna vyskytuje? Potřeboval bych s ním kvůli něčemu dát řeč.“

„Kvůli čemu? Já nevím, kde je.“

„Kvůli jedny holce. Pamatuješ si na Becky? Bylo to před pár rokama. Blondýnka, měla ráda červený rtěnky, podobný jako máš ty. Možná si říkala Maggie. Vzpomeneš si na ni?“

„To jsem tu ještě nebyla. Kromě toho jsem Tommyho neviděla už čtyři měsíce a kromě toho ty kecáš.“

Šla pryč a Bosch za ní zavolal: „Dám ti dvacku.“

Zastavila se a přišla zpátky.

„Za co?“

„Za adresu. Nekecám, potřebuju s ním mluvit.“

„Tak naval.“

Vytáhl z peněženky slíbený obnos a podal jí ho. Napadlo ho, že je možná sleduje někdo z vannuyského mravnostního a diví se, proč dává šlapce dvacku.

„Mrkni se do Grandview,“ řekla mu, „nic víc nevím, ani číslo, ale je to úplně nahoře. Nesmíš mu říct, že to víš ode mě, jinak by mě přizabil.“

Odcházela a peníze si cestou strkala do vyhřezlé kapsy. Nemusel se ptát, kde najde Grandview. Sledoval, jak zahýbá a mizí v uličce mezi obytnými bloky. Nejspíš si šla shánět dávku. Uvažoval, jestli mu řekla pravdu a proč vlastně uplatil ji a ne tu ženu v bytě číslo šest. Vrátil se zpátky do telefonní budky, ale policejní operátorka mezitím zavěsila.

Zavolal znovu, nechal se spojit k ní a vzal si od ní k telefonnímu číslu adresu. Apartmá P–l v Grandview Apartments na Sepul–vedské v Sherman Oaks. Takže právě zbytečně vyhodil dvacet dolarů za kokain pro feťačku.

Nasedl do auta a prohlédl si zbytek pošty. Polovičku tvořily všudypřítomné reklamy, zbytek výpisy z kreditních karet a letáky republikánských kandidátů. Kromě toho našel pohlednici s pozvánkou na banket při příležitosti udělování cen Svazu představitelů filmové erotiky na příští týden do Resedy.

Bosch rozlepil obálku od American Express. Porušoval sice zákon, ale vůbec ho to netrápilo. Cerrone byl zločinec v podmínce, který obelhával svého kurátora, takže stěžovat si

určitě nebude. Za poslední měsíc dlužil úvěrové společnosti osmnáct set padesát pět dolarů a pět centů. Výpis měl dvě stránky a Bosch na nich mimo jiné našel dvě položky za letenky do Las Vegas a tři za nákupy od Victorias Secret. Harry tuhle značku znal ze Sylviina zásilkového katalogu na luxusní dámské prádlo. Cerrone si ho za měsíc poštou objednal za čtyři sta dolarů. Takže z peněz od chudé nájemnice za byt, který mu sloužil jako fasáda pro kurátory, si v podstatě financoval prádlo pro kurvy. Bosche to štvalo, ale zároveň dostal nápad. Grandview Apartments představovaly nejvyšší kalifornský ideál. Stály hned vedle velkého nákupního střediska, čímž nájemníkům poskytovaly ojedinělé pohodlí nákupů bez jinde v Jižní Kalifornii nezbytného prostředku kulturního života a komunikace – auta. Bosch zaparkoval v garáži u supermarketu a zadním vchodem vešel do chodby. Dostal se do haly z italského mramoru, kde uprostřed stálo samočinné piano. Vydávalo ze sebe melodii Caba Callowaye, v níž se zpívalo, že ‚každý, kdo ke mně zavítá, musí si něco dáť.

Na zdi u bezpečnostních dveří k výtahům visela orientační tabule. Apartmán P–l byl označen jmenovkou Peachy, což Harry považoval za vtip pro zasvěcené. Zvedl sluchátko komunikátoru a stiskl tlačítko. Ozval se ženský hlas, kterému odpověděl: „UPS, mám pro vás balík.“

„Hm,“ řekla, „a od koho?“

„No, stojí tady – nemůžu to pořádně přečíst – něco jako Viktorova sekretářka nebo tak.“

„Aha,“ zahihňala se, „musím to podepsat?“

„Ano, madam, potřebuji podpis.“

Čekal, že mu bzučákem otevře, ale oznámila, že sejde dolů. Bosch asi dvě minuty stál u skleněných dveří, než mu došlo, že finta nezabere. Byl v obleku a žádný balíček neměl. Obrátil se zpátky k výtahu, zrovna když se naleštěné chromované dveře začaly otevírat.

Stál u piána a fascinovaně si ho prohlížel, jako by ani nezaznamenal příjezd zdviže. Uslyšel, jak se za ním otevírá bezpečnostní mříž, a otočil se.

„Jste od UPS?“

Oslovila ho blondýna, která i v džínách a bleděmodrém triku vypadala fantasticky. Zkřížili pohledy a Bosch postřehl, že ho okamžitě odhalila. Chtěla zavřít dveře, ale byl rychlejší a protáhl se dovnitř.

„Co to děláte? Já budu…“

Zakryl jí rukou ústa, aby nemohla křičet. S polovinou tváře pod jeho prackou měla v očích hrůzu. Už mu nepřipadala tak skvělá.

„Jen klid. Neublížím vám, jenom si chci promluvit s Tommym. Jedeme nahoru.“

Pomalu uvolnil stisk. Zůstala potichu.

„Tommy tam není,“ zašeptala s náznakem, že nechce dělat problémy.

„Tak na něho počkáme.“

Jemně ji strčil do výtahu a stiskl knoflík.

Říkala pravdu. Tommy Cerrone nebyl doma, ale Bosch na něj nemusel dlouho čekat. Sotva si stačil prohlédnout výstavný nábytek ve dvou ložnicích, dvou koupelnách a v podkrovní části se „soukromou nástřešní zahrádkou, Tommy přijel.

Vešel hlavním vchodem s časopisem o závodních autech v ruce ve stejném okamžiku, kdy se Harry vrátil do obývacího pokoje z balkónu s výhledem na Sepulvedu a přecpanou dálnici Ventura Freeway.

Cerrone se chvíli usmíval, než jeho tvář ztratila výraz. Tohle se Boschovi stávalo často, když měl co do činění s gaunery. Vysvětloval si to tím, že ho poznali, což bylo dost pravděpodobné. Jeho fotografie se v posledních pár letech objevovala v novinách a televizi, naposledy tenhle týden. Byl přesvědčený, že větší část podsvětí, která čte noviny nebo sleduje televizi, věnovala obrázkům policajtů pečlivou pozornost. Asi pro sebe spatřovali výhodu v tom, že vědí, po

kom se dívat. Skutečný efekt ale spočíval ve familiárnějším přístupu. Cerrone zpočátku nasadil úsměv, jako by potkal dávno ztraceného přítele, a teprve po chvíli si uvědomil, že má před sebou pravděpodobného nepřítele a policajta.

„To je v pořádku," promluvil Bosch.

„Tommy, on mě donutil, abych ho vzala nahoru," spustila dívka. „Zavolal do…"

„Zmlkni," uťal ji Cerrone a obrátil se k Boschovi.

„Kdybys měl zatykač, tak bys tu nebyl sám. A když ho nemáš, tak se pakuj."

„Bystrý postřeh," odpověděl Harry, „posad se, mám pár otázek."

„Na otázky, co tě přivedly až sem, ti seru. Vypadni!"

Bosch se posadil na gauč z černé kůže a vytáhl si cigarety.

„Tome, jestli odsud odejdu, tak jedině za tvým kurátorem, aby tě zrušil za tu boudu s adresama, co na něho hraješ. Hoši z podmínek nemaj rádi šizuňky, co jim tvrdí, že bydlí někde, kde doopravdy nebydlí, a už vůbec ne, když mají bejt ve špinavý díře a přitom si bydlí v Grandview."

Cerrone mrsknul časopis přes celou místnost po holce.

„Vidíš to?" utrhl se na ni. „Vidíš, do čeho jsi mě dostala?"

Očividně usoudila, že bude lépe nic neříkat. Cerrone založil ruce, zůstal stát uprostřed pokoje a zjevně si nehodlal sednout. Původně dobře stavěnou postavu měl z přemíry odpoledních koktejlů na dostizích v Hollywoodu nebo Del Mar trochu ob–tloustlou.

„Hele, co chceš?"

„Vědět, jak to bylo s Becky Kaminskou."

Cerrone byl zaskočený.

„Vzpomínáš si, Maggie Cum Loudly, ta blondýna, cos ji nejspíš řek, ať si nechá zvětšit prsa. Byls její kouč, když dělala video a k tomu semtam chodník. A potom se ti ztratila."

„A co s ní má bejt? To už je dávno."

„Prý dvaadvacet měsíců a tři dny."

„No a? Jestli se zas objevila a chce na mě něco hodit, tak je mi to fuk. Ať si s tím jde k soudu a uvidíme.“

Bosch vyskočil z gauče a vší silou mu dal facku. Potom ho přes kožené křeslo shodil na zem. Cerrone se okamžitě ohlížel po holce, čímž potvrdil, že Harry má situaci plně pod kontrolou. Pokoření bývá někdy účinnější než namířená zbraň. Pasák byl v obličeji celý rudý.

Trestající ruka pálila. Bosch se sklonil k ležícími chlápkovi a řekl: „Neobjevila se a ty to víš. Je mrtvá, což jsi věděl, už když jsi šel nahlásit, že zmizela. Jenom sis dělal alibi. Ted mi řekneš, jak jsi to věděl.“

„Hele, já jsem neměl ani…“

„Ale věděls, že se nevrátí. Jak to?“

„Jenom jsem to tušil. Neukázala se několik dní.“

„Chlápci jako seš ty nechodí na policii kvůli tušení. Neohlásí, ani když je někdo vykrade. Jak říkám, jenom sis kryl záda. Chtěls bejt z obliga, protože jsi věděl, že se živá nevrátí.“

„Tak jo, dobře, nebylo to jenom tušení. To ten chlápek. Nikdy jsem ho neviděl, ale ten hlas a ty věci, co říkal, mně byly prostě nějaký povědomý, chápeš? A když jsem ji tam poslal a ona se nevrátila, tak se mi rozsvítilo. Vzpomněl jsem si na něho. Už jednou jsem mu poslal holku a skončila mrtvá.“

„Koho?“

„Holly Lere. Nevím, jak se jmenovala doopravdy.“

Zato Bosch ano. Holly Lere byl pracovní pseudoným pornoherečky Nicole Knappové, Panenkářovy sedmé oběti. Sedl si zpátky na gauč a dal si do úst cigaretu.

„Tommy,“ ozvala se holka, „on kouří.“

„Drž sakra hubu,“ odsekl.

„Ty jsi ale říkal, že se tady nekouří, leda na bal…“

„Drž už tu hubu!“

„Nicole Knappová,“ řekl Bosch.

„Jo, to bude ono.“

„Věděls, že podle policie jí to udělal Panenkář?“

„Jo, a myslel jsem si to celou dobu, než zmizela Becky a než jsem si vzpomněl na toho chlápka a na to, co říkal.“

„Ale nikomu jsi o tom ani necek. Policii jsi nezavolal.“

„Jak jsi říkal. Lidi jako já policajty nevolaj.“

Bosch přikývl.

„Co říkal? Myslím ten, co ti volal?“

„Říkal: ‚Mám dneska večer speciální potřebu. Pokaždý stejně. Jenom tohle. Říkal to stejně poprvý i podruhy a měl přitom divnej hlas. Jakoby mluvil přes stisknutý zuby nebo co.“

„A tys ji tam poslal.“

„Nedošlo mi to, až když se nevrátila. Hele, já jsem to vohlásil. Řek jsem policajtům, do kterýho šla hotelu, a oni nehli prstem. Takže nejsem jedinej, kdo to zavinil. Dyť kruci poldové tvrdili, že toho chlapa mají a že je po něm. Tak jsem myslel, že je to bezpečný.“

„Bezpečný pro tebe, nebo pro ty holky, cos posílal na chodník?“

„Hele, myslíš si, že bych ji poslal, kdybych to věděl? Investoval jsem do ní spoustu peněz.“

„To ti věřím.“

Bosch se zadíval na blondýnku a napadlo ho, jak dlouho asi potrvá, než bude vypadat stejně jako ta dvacítka z ulice. Tušil, že všechny Cerroneovy holky končily buď jako zbědované stopařky, nebo mrtvé. Vrátil se pohledem k Cerroneovi.

„Kouřila Rebeka?“

„Co?“

„Jestli kouřila? Žil jsi s ní, tak bys to moh vědět.“

„Ne, nekouřila, to je odpornej zvyk.“

Cerrone zlostně pohlédl na blondýnku. Bosch upustil cigaretu na bílou předložku a při vstávání ji zašlápl. Šel ke dveřím, otevřel si a pak se zarazil.

„Cerrone, ještě k té ženské, co ti k ní chodí pošta.“

„A co jako?“

„Ode dneška tam bydlí zadarmo.“

„O čem to mluvíš?“

Zvedl se z podlahy, čímž se mu navrátila část důstojnosti.

„Mluvím o tom, že už ti nebude platit nájem. Občas si to zajdu ověřit. Když bude platit, tvůj kurátor dostane telefonát a ty máš po fintě. Bude konec podmínky a půjdeš si to odsedět. Z okrsko–výho vězení se tyhle služby řídí dost špatně. Stačí dvakrát brnknout na každý patro a bráchové okamžitě vědí, kdo je využívá a jak dlouho. Myslím, že by ses s nima musel začít dělit.“

Cerrone jen zíral a spánky mu tepaly zlostí.

„A bude lepší, když v tom bytě pořád bude, až si to zajdu zkontrolovat,“ pokračoval Bosch. „Jestli se dozvím, že se vrátila do Mexika, obviním tě a zatelefonuju. Jestli se dozvím, že si musela koupit nějakej brloh, zatelefonuju. Nejlepší bude, když zůstane, kde je.“

„To je vydírání,“ bránil se pasák.

„Kdepak, lumpe, to je spravedlnost.“

Nechal dveře otevřené. Než přijel výtah, uslyšel zevnitř ještě jednou: „Drž sakra hubu!“

13

Cestou k Sylvii doznívaly poslední záchvěvy večerní dopravní špičky. Harry ji při příjezdu zastihl ve vybledlých džínách a školním tričku, jak v jídelně čte studentské práce o povinné četbě. Na Grantově Škole ve Valley vyučovala v jedenácté třídě mimo jiné i předmět nazvaný Los Angeles v literatuře. Vyprávěla, že je koncipovaný tak, aby studenti lépe poznali své město. Většinou pocházeli z nejrůznějších koutů země nebo i z ciziny. Jednou mu řekla, že má v téže třídě směsici jedenácti různojazyčných kultur.

Položil jí ruku za krk a sehnul se k polibku. Všiml si, že cvičení tentokrát pojednávají o Dnu kobylek od Nathanaela Westa.

„Četl jsi to?“ zeptala se.

„Kdysi dávno. Vnutila nám to angličtinářka na střední škole. Byla úplně pitomá.“

Dala mu šťouchanec loktem do stehna.

„Jak myslíš, chytráku. Snažím se střídat těžší kusy s lehčí četbou. Ted jsem jim zadala Velký spánek.“

„Neříkali ti študáci, že se tak měla jmenovat už tahle?“

„Ty ses nám dneska přejedl vtipné kaše. Nějaké příznivé zprávy?“

„Ani ne. Tam se všechno obrací podělaným navrch. Ale tady to je něco úplně jiného.“

Vstala a objali se. Přejížděl jí dlaní po zádech nahoru a dolů, jak to měla ráda.

„Jak pokračuje ten tvůj případ?“

„Nijak zvlášť. Asi v tom budu až po krk. Jsem zvědavý, jestli mě potom ještě někde vezmou jako soukromé očko, jako Marlowa.“

Odstrčila ho.

„O čem to mluvíš?“

„Nevím, jen tak. Musím na tom dělat dneska v noci. Rozložím si to v kuchyni, ty můžeš zůstat tady i s kobylkami.

A potom si najmu plukovníka.“

„Krucinál!“

„Takhle by učitelka angličtiny mluvit neměla. Je s ním snad něco v nepořádku?“

„Už má pár let po smrti. Ale to nic, to je v pohodě.“

Usmála se na něj. Tenhle rituál měli zaběhlý a často vyzkoušený. Když byl na řadě s vařením Harry, obvykle ji vyvezl někam ven. Chápal, že vyhlídka na další smažené kenrucké kuře plukovníka Sanderse s sebou do krabice je pro ni zklamáním, ale události se valily jedna za druhou a na přemýšlení toho měl moc.

Když se jí díval do očí, dostal chuť svěřit se se všemi špatnostmi, co se jich kdy dopustil, ale věděl, že by to nešlo. Ona to chápala taky.

„Dneska jsem ponížil jednoho chlapa.“

„Jak? Proč?“

„Protože on ponižuje ženy.“

„To dělají všichni muži, Harry. Cos mu udělal?“

„Srazil jsem ho na zem před holkou.“

„Asi to potřeboval.“

„Hele, zítra k soudu nechod. Chandlerka mě asi předvolá jako svědka a já nechci, abys u toho byla. Bude to nechutné.“

Odmlčela se.

„Proč to děláš, Harry? Proč mi říkáš všechno, co v sobě nosíš, kromě posledního tajemství? V něčem jsme si tak blízko, a v něčem zase… Vykládáš mi o chlapovi, kterého jsi zbil, ale ne o sobě. Co vlastně o tobě vím, co vím o tvé minulosti? Chtěla bych, abychom to spolu probrali. Musíme tím projít, jinak skončíme u vzájemného ponižování. Tohle jsem zažila už jednou.“

Bosch přikývl a sklonil hlavu. Nevěděl, co na to říct. Tížila ho spousta jiných věcí, než aby se pouštěl ještě do tohohle.

„Dala by sis dneska zvlášť do křupavá vypečené?“

„Jo.“

Začetla se do svých školních prací a Harry jel koupit večeři.

Když dojedli a Sylvia se vrátila ke stolu v jídelně, otevřel si Harry v kuchyni kufřík a vytáhl modré knihy vražd. Měl připravené pivo, ale žádné cigarety. Uvnitř kouřit nebude, alespoň ne dokud ona bude vzhůru.

Rozepnul první šanon a rozložil si na stůl svazky ke každé z jedenácti obětí. Vstal i s lahví, aby viděl všechny najednou. První strany patřily fotografiím posmrtných pozůstatků tak, jak se našly. Měl před sebou jedenáct snímků. Chvíli o nich přemýšlel a pak zašel do ložnice prohledat kapsy u obleku, který nosil předevčírem. Snímek bysty dvanácté oběti tam ještě byl.

Vrátil se s ním do kuchyně a přiložil ho k ostatním. Číslo dvanáct. Hrůzostrašná galerie zničených a zneužitých těl a nevkusně namalovaných falešných úsměvů pod pohledy mrtvých očí. Všechna byla nahá a odhalená ostrému světlu policejních fotoblesků.

Bosch vyprázdnil láhev a pokračoval v prohlížení. Procházel si jména a data úmrtí. Zkoumal tváře andělů ztracených ve městě tmy. Ze Sylvia stojí za ním, zaregistroval až už bylo pozdě.

„Bože můj," uniklo jí šeptem, když ty snímky zahlédla. Ucukla. V ruce měla jednu studentskou práci, druhou rukou si zakryla ústa.

„Promiň, Sylvie," omluvil se, „měl jsem tě varovat."

„To jsou ty ženy?"

Přikývl.

„A co to děláš?"

„Ani nevím, asi zkouším na něco přijít. Řekl jsem si, že když si to znovu projdu, třeba mě něco napadne."

„Ale jak se na něco takového můžeš dívat? Vždyť jsi tady jenom stál a hleděl."

„Já musím."

Sklouzla očima na práci, kterou držela v ruce.

„Co to je?" zeptal se.

„Nic. Jenom jedna studentka napsala něco, co jsem ti chtěla přečíst."

„Tak čti."

Poodešel ke zdi a zhasl lampu nad stolem, čímž se i s fotografiemi ocitl v přítmí. Sylvia stála ve světle, které sem dopadalo z jídelny.

„Tak čti."

Zvedla si stránku k očím a začala: „Psala to dívka a je to takhle:

‚*West předpověděl konec blažených časů Los Angeles. Viděl, jak se z města andělů stává město zoufalství, místo, kde*

se naděje hroutí pod vahou zdivočelého davu. Jeho kniha byla varováníní.“

Harry obdivoval, jak necynicky se pisatelka vyjádřila. Nejdříve ho napadlo, že to odněkud opsala – už třeba, kde vzala slovo blažený? Ale Sylvie to dokázala přehlédnout. Viděla krásu věcí, zatímco on vnímal tmu.

„Není to špatný,“ řekl.

„Je to černoška. Jezdí do školy autobusem a patří ve třídě k premiantům. Mám z toho jejího dojíždění strach. Řekla mi, že jedna cesta jí trvá hodinu a čtvrt a že si cestou čte úkoly, které jim zadávám. Ale mám o ni strach. Je strašně citlivá, možná až příliš.“

„Dej jí čas a naroste jí kolem srdce stejný krunýř jako ostatním.

„Právě že jí ne, Harry, a proto si s ní dělám starosti.“

Upřela na něj do tmy dlouhý pohled.

„Promiň mi to vyrušení.“

„Ty mě nikdy nevyrušuješ, Sylvie. Nezlob se, že jsem si přinesl tohle. Jestli chceš, můžu jít a vzít si to k sobě.“

„Ne, Harry, chci tě mít tady. Mám postavit na kafe?“

„Ne, je mi fajn.“

Vrátila se do pokoje a Harry si rozsvítil. Znovu se zadíval na svou galerii. Díky malování od vraha vypadaly všechny stejně. Přesto se daly rozdělit do početných fyzických kategorií podle rasy, velikosti, archetypu a tak dále.

Locke to speciální jednotce vysvětloval tím, že vraha prostě lákala příležitost. Nezajímal ho tělesný typ, šlo jedině o to, aby dostal oběť v rámci svého erotického programu. Nezáleželo jestli černou nebo bílou, hlavně že nebyl nápadný. Patřil na konec řetězce. Pohyboval se na úrodni, kde se ženy staly oběťmi dávno předtím, než je vystopoval. Ženy, které svá těla obětovaly rukám bez lásky a očím cizích mužů a čekaly jen na něj. Bosch si uvědomoval, že teď jde o to, jestli pořád ještě někde číhá.

Sedl si a z kapsy zakladače vytáhl mapu západní části L. A. Když ji roztahoval a urovnával na rozložených fotkách, šustila a praskala v záhybech. Pořád na ní držely černé nálepky, které označovaly místa nálezů. Ke každé tečce bylo připsáno jméno oběti a datum nálezu. Z hlediska lokalizace se speciální jednotce až do Churchovy smrti nepodařilo najít žádné schéma. Oběti se objevovaly roztroušené od Silverlake po Malibu. Panenkář řádil po celé Westside. Přesto většinou nebyly daleko od Silverlake nebo od Hollywoodu, přičemž pouze po jedné se našlo v Malibu a v Západním Hollywoodu.

Dvanáctou oběť vykopali nejjižněji ze všech dosud nalezených těl. Také jako jediná byla pohřbená. Podle Lockea je vrah odkládal tam, kde to pro něj bylo pohodlné. Po Churchově smrti se zdálo, že to odpovídá. Čtyři z nich se našly v okruhu jedné míle od bytu v Silverlake, další čtyři pak ve východním Hollywoodu, také nedaleko.

Data činů do pátrání nevnesla nic, žádné schéma. Zpočátku se mezi nálezy obětí rýsoval zkracující se interval, pak ale ztratil pravidelnost. Panenkář udeřil po pěti týdnech, pak po dvou, po třech. Nedalo se vypozorovat vůbec nic, takže zapojení detektivové to nakonec nechali stranou.

Bosch pokračoval dále. Začal si pročítat stručné životopisy, přiložené ke každému případu. Byly to většinou krátké, smutné osudy shrnuté na dvou třech stránkách. Jedna z nich trávila noci na Hollywoodském bulváru a přes den chodila do kosmetické školy. Další posílala peníze do Chihuahua v Mexiku rodičům, kteří byli přesvědčení, že jejich dcera má dobře placené místo ve světoznámém Disneylandu. Ojediněle se mezi oběťmi našly shodné rysy, ale nic, na čem by se dalo stavět.

Tři z nich, šlapky z bulváru, chodily každý týden na kapav–kové injekce ke stejnému doktorovi. Speciální jednotka ho tři týdny sledovala, ale jednou v noci, když na něho byli pověšení, si pravý Panenkář vybral prostitutku z bulváru Sunset a její tělo se druhý den našlo v Silverlake.

Další dvě taky měly společného doktora, plastického chirurga z Beverly Hills, který jim voperoval implantáty. Jednotka se toho chopila, protože plastický chirurg předělává vzhled podobným způsobem, jako Panenkář makeupem. Začali sledovat i plastikáře, jak si ho nazvali, ale on se nikdy nedopustil ničeho podezřelého. Žil v dokonalé domácí idylce s ženuškou, jejíž tělo si také vylepšil podle svých představ. Byl pod dohledem ještě v době, kdy Bosch dostal po telefonu tip na Normana Churche.

Pokud Harry věděl, ani jeden doktor se nikdy nedozvěděl, že byl sledován. I v Bremmerově knize vystupovali pod pseudonymy.

Když byl asi ve dvou třetinách životopisů a došel k Nicole Knappové, oběti číslo sedm, objevil schéma ve schématu, které dříve uniklo jemu i všem ostatním – speciální jednotce, Lockeovi, médiím. Všichni klasifikovali oběti jedním metrem. Šlapka jako šlapka. Přece ale mezi nimi byly rozdíly. Jedny šlapaly chodník, jiné to dotáhly na společnice. V rámci těchto dvou skupin bylo několik tanečnic a jedna striptérka na zavolání. Dvě se živily pornografií – podobně jako poslední oběť Rebeka Kaminská – a přivydělávaly si bokem jako společnice.

Bosch sundal ze stolu životopisy a fotografie Nicole Knappové, sedmé oběti, a Shirleen Kempové, jedenácté. Tyto dvě hrály v erotických snímcích pod pseudonymy Holly Lere a Heather Cumhitherová.

Potom zalistoval jedním vazačem, až našel složku jediné zachráněné, které se podařilo utéct. I ona byla pornoherečka, která si přivydělávala službami na zavolání. Jmenovala se Georgia Sternová a vystupovala pod pseudonymem Velvet Box. Odjela do motelu Hollywood Star na schůzku zprostředkovanou kuplířskou agenturou, pro kterou dělala reklamu v místních bulvárních plátcích. Když přijela, klient ji požádal, ať se svlékne. Začala tím, že se k němu otočila zády, a chtěla mu předvést cudnou rajcovací variantu. Pak

zaregistrovala, jak jí přes hlavu přetahuje kožený ře–mínek od kabelky, načež ji začal zezadu škrtit. Bránila se jako asi všechny a naštěstí se jí podařilo dát mu loktem ránu do žeber, otočit se a nakopnout ho do rozkroku.

Nahá vyběhla z pokoje, zjevně bez jakéhokoli pomyšlení na cudnost. Ale než dorazila policie, byl útočník dávno pryč. Trvalo tři dny, než se informace o celé události dostaly až ke speciální jednotce. Hotelový pokoj, kde se to odehrálo, mezitím posloužil desítkám dalších – Hollywood Star účtoval nájem od hodiny –, takže pro sběr fyzických důkazů byl k nepotřebě.

Jak si Harry pročítal hlášení, pochopil, proč se podoba sestavená za pomoci Georgie Sternové tak rozcházela se vzhledem Normana Churche.

Šlo o jiného muže.

O hodinu později nalistoval v jednom ze svazků poslední stránku, na které měl adresář a telefonní seznam hlavních osob zapojených do vyšetřování. Přistoupil k nástěnnému telefonu a vytočil si dům doktora Lockea. Doufal, že se mu za poslední čtyři roky nezměnilo číslo.

Psycholog se ozval po pátém vyzvonění.

„Omlouvám se, pane doktore, vím, že už je pozdě, tady Harry Bosch.“

„Jak se máte, Harry? Škoda že jsme si dneska nemohli promluvit. Asi to pro vás nebyla ta nejvhodnější příležitost, ale…“

„Jistě, pane doktore, poslyšte, objevilo se něco, co souvisí s Panenkářem. Mám pár věcí, které bych vám chtěl ukázat a probrat s vámi. Nemohl bych k vám přijet?“

Locke se na chvíli odmlčel.

„Týká se to toho nového případu, o kterém jsem četl?“

„Ano, ale i několika dalších věcí.“

„No, tedy je už skoro deset. Určitě by to nepočkalo do rána?“

„Já budu ráno u soudu, pane doktore, a potom celý den. Je to důležité. Opravdu bych velice uvítal, kdybyste mi věnoval čas. Dorazím k vám před jedenáctou a do půlnoci budu pryč.“

Když Locke neodpovídal, Harry přemýšlel, čím to bude. Bojí se ho uhlazený pan doktor, nebo si prostě nechce pustit do domu policejního zabijáka?

„Navíc si myslím,“ pokračoval Bosch do ticha, „že vás to bude zajímat.“

„Tak tedy dobře,“ odpověděl konečně.

Harry si vzal adresu a sbalil všechny papíry zpátky do vazačů. Sylvia vešla do kuchyně, ale zarazila se ve dveřích, dokud ne–sklidil fotky.

„Slyšela jsem tě mluvit. Jedeš teď večer k němu?“

„Ano, zrovna se chystám. Je to v Laurel Canyon.“

„A co se děje?“

Zastavil se ve svém spěchu. V pravém podpaždí držel oba šanony.

„Já jsem… No prostě, něco jsme přehlédli. Tenkrát ve speciální jednotce jsme to zbabrali. Myslím, že od samého začátku byli dva, jenže jsem si toho všiml až teď.“

„Dva vrazi?“

„Myslím, že ano. Chci se na to zeptat Lockea.“

„Vrátíš se ještě?“

„Nevím. Bude pozdě. Spíš jsem myslel, že bych zajel k sobě, vyzvedl poštu a převlékl se.“

„Takže teď o víkendu to nevypadá nadějně, že?“

„Co? – A jó, ten výlet do Lone Pine, aha, no , já…“

„Pusť to z hlavy. Ale asi bych se potřebovala uklidit k tobě, když tady bude ten den otevřených dveří.“

„Jasně.“

Doprovodila ho a podržela dveře. Pobídla ho, ať si na sebe dá pozor a ať zítra zavolá. Slíbil a na prahu se ještě zarazil. „Víš,“ řekl, „žes měla pravdu?“

„V čem?“

„Jak jsi říkala to o těch mužích.“

14

Laurel Canyon se vine jako zářez pohořím Santa Monica od Studio City do Hollywoodu až po Sunset Strip. Na jižní straně, kde silnice podjíždí Mulhollandskou a ze čtyř rychlostních pruhů hubne na rozbitou dvouproudovou stezku smrti, nabývá rozsedli–na na typicky losangelesky křiklavé bizarnosti, v níž se mísí čtyřicet let staré přízemní bungalovy s moderními skleněnými věžáky a s perníkovými chaloupkami jako z pohádky. Mezi strmými úbočími si Harry Houdini postavil hrad. Poblíž malého tržiště, které stále ještě slouží jako jediná příležitost k nákupům v celém kaňonu, tu žil i Jim Morrison v prkenné boudě.

Právě sem do kaňonu se stahovali noví zbohatlíci – rockové hvězdy, spisovatelé, filmoví herci a drogoví překupníci. Ochotně vzdorovali sesuvům půdy a neskutečným dopravním zácpám, jen aby mohli říci, že žijí v Laurel Canyon. Locke sídlil Na vyhlídce, strmém kopci nad bulvárem, který dal Boschovu erárnímu caprici pořádně zabrat. Nemohl se splést, protože na průčelí psychologova domu blikal modrý neon s adresou. Harry zastavil u chodníku za barevným volkswagenem, který byl starý nejmíň dvacet pět let. Ale Laurel Canyon, to je časová smyčka, do které určitě patřil.

Bosch vystoupil, odhodil cigaretu na zem a zašlápl ji. Okolí dýchalo tichem a tmou. Bylo slyšet, jak motor v caprici s tikáním chladne, a zpod auta se linul pach přehřátého oleje. Harry sáhl otevřeným okénkem dovnitř a vytáhl oba šanony.

Cesta k Lockeovi zabrala téměř hodinu, kterou Bosch využil k uspořádání myšlenek o čerstvě objeveném schématu ve schématu. Také ho za tu dobu napadlo, že existuje klíčový způsob, jak by se to mohlo dát prokázat.

Locke přišel otevřít se sklenicí červeného vína v ruce. Byl naboso jen v džínách a zelené chirurgické blůze. Na krku měl na koženém řemínku zavěšený růžový krystal.

„Dobrý večer, detektive, pojďte dál.“

Uvedl ho vstupní halou do velkého obývacího pokoje s jídelním koutem. Prosklená stěna vedla na cihlami vydlážděný dvorek s modře podsvětleným bazénkem. Narůžovělý koberec na podlaze byl opotřebený a špinavý, ale jinak si na univerzitního profesora přes sex a autora vědeckých publikací nežil špatně. Voda v bazénku se vlnila, jako by v něm někdo ještě před chvílí plaval, a Harrymu se zdálo, že cítí zatuchlý pach marihuanového kouře.

„Máte to tu hezké,“ řekl, „víte, že jsme skoro sousedé? Já bydlím na opačné straně kopce, na ulici Woodrowa Wilsona.“

„Ale, vážně? Jaktože vám to trvalo tak dlouho?“

„Já vlastně nejedu z domu. Byl jsem u přítelkyně v Bouquet Canyon.“

„Á, přítelkyně, tak tím se ta třičtvrtěhodina vysvětluje.“

„Nezlobte se, že vás obtěžuji, pane doktore. Nepustíme se do toho, ať vás nezdržuji déle, než je třeba?“

„Prosím.“

Pokynul Boschovi, aby si složil náklad šanonů na jídelní stůl. Nenabídl mu ani víno, ani popelník, ani plavky.

„Omlouvám se za ten vpád,“ začal Harry, „budu stručný.“

„Ano, to jste říkal. Je mi také líto, že k tomu došlo. To svědectví u soudu mi narušilo výzkumný a autorský plán, takže jsem měl v úmyslu dnes v noci to dohnat.“

Bosch si všiml, že profesor nemá mokré vlasy. Asi pracoval a v bazénu se koupal někdo jiný. Přisedl si k jídelnímu stolu a Harry mu vylíčil okolnosti pátrání v souvislosti s dvanáctou obětí přesně v chronologickém pořadí, počínaje vzkazem, který se v pondělí objevil na stanici.

Když popisoval podrobnosti nejnovější tragické smrti, pozoroval, že se profesorovy oči rozjasňují zájmem. Když domluvil, psycholog založil ruce, zavřel oči a řekl: „Nechtě mě chvíli přemýšlet, než budeme pokračovat.“

Seděl bez hlesu a bez pohybu, takže Harry nevěděl, co si o tom má myslet. Když uplynulo asi dvacet vteřin, řekl: „Jestli chcete přemýšlet, já bych si mezitím rád zatelefonoval.“

„V kuchyni,“ odpověděl Locke, aniž otevřel oči.

Bosch si z telefonního seznamu v šanonu vybral Amadovo číslo a vytočil ho. Bylo jasné, že pitevního analytika vzbudil.

Představil se a začal omluvou: „Promiň, že tě budím, ale události kolem toho dalšího Panenkářova případu nabírají obrátky. Četl jsi o tom v novinách?“

„Ano, ale psali tam, že se neví jistě, že by to byl on.“

„Přesně tak. Já na tom právě dělám. Měl bych jednu otázku.“

„Mluv.“

„Předevčírem jsi u soudu vypovídal o důkazních sadách znásilnění. Kde jsou teď, myslím ty důkazní materiály?“

Nastala dlouhá pauza, než Amado odpověděl: „Nejspíš pořád ještě ve skladu. Na pitevně je zvykem archivovat důkazy sedm let po vyřešení případu. To je pro případ odvolání a podobně. Ale pokud je několikanásobný násilník mrtvý, není důvod to skladovat tak dlouho. Nicméně na likvidaci důkazů je nutný příkaz pitevního vyšetřovatele. Je šance, že se na to nemyslelo nebo zapomnělo, když jsi tenkrát… zastřelil Churche. Je to strašně složitá byrokracie, než aby to mohlo slušně fungovat. Podle mě tam ty sady ještě budou, protože správce skladu žádá o povolení k likvidaci až po sedmi letech.“

„Výborně,“ řekl Bosch s patrným napětím v hlase. „V jakém budou stavu? Půjdou použít jako důkazy a pro analýzu?“

„Neměly by podléhat zkáze, aspoň si to myslím.“

„Jak moc toho máte?“

„Jedem naplno jako vždycky. Ale tohle mě zajímá. O co jde?“

„Potřeboval bych, aby někdo vytáhl sady od obětí sedm a jedenáct, to byla Nicole Knappová a Shirleen Kempová. Máš to? Sedm a jedenáct, jako ten obchodní řetězec.

Porovnejte ochlupení ohanbí. Hledejte u obou žen cizí chlupy téhož původu. Kolik času vám to zabere?“

„Tak tři čtyři dny. Musíme to poslat do laboratoře Ministerstva spravedlnosti. Když budu tlačit, snad by to šlo i rychleji? A proč to máme udělat?“

„Vypadá to, že kromě Churche tady máme ještě někoho dalšího, Imitátora, který má na kontě sedmou, jedenáctou a tu z tohohle týdne. A napadlo mě, že třeba nebyl dost chytrý na to, aby se oholil jako Church. Kdybyste v těch výčesech našli podobné chlupy, mohlo by se to potvrdit.“

„No o těch dvou, sedmičce a jedenáctce, ti můžu rovnou říct jednu zajímavost.“

Bosch čekal.

„Než jsem šel svědčit, všecko jsem si to znovu prošel, víš? Možná si vzpomeneš, že dvě z těch obětí měly zvlášť silná zranění, trhliny ve vaginální stěně. No tak to byly ony, sedm a jedenáct.“

Bosch se nad tím zamyslel. Z jídelny se ozval Lockeův hlas: „Harry?“

„Hned jsem tam,“ zavolal. Amadovi odpověděl: „To je zajímavé.“

„To by znamenalo, že ten druhý, ať už je to kdokoli, používá hrubší násilí než Church. Ty ženy měly opravdu nejhorší zranění.“

Harrymu v myšlenkách sepnul kontakt a jedna věc, která mu v Amadově svědectví z předvčerejška neseděla, teď byla jasná.

„A ty kondomy…“ řekl.

„Co s nimi?“

„Svědčil jsi, že v krabičce chybělo z dvanácti devět.“

„Přesně tak! Devět použil. Když si odmyslíš sedmičku a jedenáctku, máš obětí devět. Sedí to, Harry. Dobrý, hned ráno na to vlítnu. Dej mi maximálně tři dny.“

Zavěsili. Jestli vůbec bude schopný dneska usnout, pomyslel si Bosch.

Locke si dolil vína, ale Harrymu, který se vrátil do jídelny a posadil ke stolu naproti němu, nenabídl.

„Můžeme pokračovat," řekl psycholog.

„Dobře."

„Říkáte, že tělo nalezené tento týden vykazovalo všechny známé detaily připisované Panenkáři."

„Ano."

„S jednou výjimkou, a to způsobu, jak se těla zbavil. Odklizení místo veřejného vystavení na odiv. To je všechno velmi zajímavé. Co dál?"

„Podle soudních svědectví asi můžeme vyloučit Churche jako pachatele jedenácté vraždy. Jeden svědek u soudu předvedl nahrávku, která…"

„Nahrávku?"

„Videozáznam. Byl to Churchův přítel. Přinesl nahrávku, kde je nahraný Church na party přesně v době zavraždění jedenácté oběti. Je to naprosto nezpochybnitelné."

Locke přikývl a mlčel. Aspoň že nezavírá oči, pomyslel si Harry. Mnul si šedivé vousy na bradě a Bosch bezděky začal dělat totéž.

„Dále je tady oběť číslo sedm," pokračoval.

Vylíčil Lockeovi, co věděl od Cerronea o hlasu, který pasák poznal.

„Hlas jako důkaz neobstojí, ale pro účely pátrání je dobrý. Tím bychom měli souvislost mezi dvanáctou a sedmou obětí. Video potom vylučuje Churche z jedenáctého případu. A Amado z pitevny – nevím, jestli si na něho vzpomenete – tvrdí, že sedmička a jedenáctka měly podobná zranění, kterými se výrazně lišily od ostatních.

Další věc, která mě zrovna napadla, je makeup. Po Churchově smrti se našla v tom jeho bytě v Hyperion Street kosmetika, vzpomínáte? Souhlasila s devíti oběťmi. A ty dvě, jejichž líčení se nenašlo, byly…"

„Sedm a jedenáct."

„Správně. Takže mezi případy sedm a jedenáct máme několikanásobnou souvislost. A dále existuje volnější souvislost k číslu dvanáct z tohoto týdne na základě hlasu, který poznal ten pasák. Podobnost životních stylů těch tří to taky podporuje. Všechny točily porno a bokem chodily dělat zákazníkům společnost.“

„To schéma ve schématu vidím,“ řekl Locke.

„A je čím dál jasnější. Ted si připočtěme tu jednu, co mu utekla – taky pornoherečka a externí služby na zavolání.“

„A popsala pachatele, který se nijak nepodobal Churchovi.“

„Přesně tak. Protože to nejspíš nebyl Church. Podle mě ty tři plus ta šťastná patří k obětem jednoho vraha. Ostatních devět je skupina druhého vraha – Churche.“

Locke vstal a začal přecházet sem a tam podél jídelního stolu. Rukou si pořád mnul bradu.

„Ještě něco?“

Bosch otevřel jeden svazek, vytáhl mapu a složený papírek, kam si předtím poznamenal sérii dat. Opatrně mapu rozložil, uhladil na stole a sklonil se k ní.

„Tak podívejte. Řekněme, že těch devět tvoří skupinu A, a ty tři jsou béčko. Tady na mapě jsem zakroužkoval místa nálezu obětí A. Když si odmyslíte skupinu B, dostáváme jasné soustředění do jednoho místa. Oběti B se našly v Malibu, v Západním a Jižním Hollywoodu. Ale všechna áčka jsou soustředěná tady, ve Východním Hollywoodu a Silverlake.“

Bosch udělal prstem na mapě kroužek, jímž vymezil oblast, kam odkládal své oběti Church. „A zde, téměř uprostřed celé zóny, je Hyperion Street – Churchova základna.“

Narovnal se a pohodil na mapu složený lístek.

„Tady mám seznam dat jedenácti vražd, původně přičítaných Churchovi. Na začátku je tady patrný pravidelný interval – třicet dnů, třicet dva, dvacet osm, třicet jedna, třicet jedna. Ale potom se ztrácí – vzpomínáte, jak jsme z toho tenkrát byli vedle?“

„To ano.“

„Máme tady dvanáct dní, potom šestnáct, dvacet sedm, třicet a jedenáct. Ted si ale data rozdělme na skupinu A a B.“

Bosch rozložil papírek a objevily se dva sloupečky dat. Locke se nahnul do světla nad stůl, aby si je prohlédl. Boschovu zraku tím odhalil tenkou čárečku, jizvičku na vrchlíku holé, skvrnité lebky.

„Ve skupině A máme pravidelné opakování,“ pokračoval Bosch, „jasně se opakující intervaly – třicet dnů, třicet dva, dvacet osm, třicet jedna, třicet jedna, dvacet osm, dvacet sedm a třicet. Ve skupině B je odstup mezi vraždami osmdesát čtyři dny.“

„Lepší zvládání stresu.“

„Cože?“

„Intervaly mezi potřebou vybít sexuální fantazie jsou dány nahromaděním stresu, jak jsem o tom vypovídal. Čím lépe ho subjekt zvládá, tím delší je interval mezi vraždami. Ten druhý zabiják má stress lépe pod kontrolou – aspoň měl.“

Bosch pozoroval, jak přechází místností. Vytáhl cigaretu a zapálil si. Locke nic nenamítal.

„Zajímalo by mě, jestli je to možné,“ řekl Harry. „Už se někdy stalo něco podobného?“

„Jistěže je to možné. Zatmělé srdce nebije samo. Spoustu důkazů, že to možné je, najdete přímo ve svém policejním okrese. Třeba ti Skrtiči z úbočí. Někdo o nich dokonce napsal knihu, jmenuje se Dva téhož druhu.

Zaměřte se na podobné rysy v metodice Nočního stopaře a Skrtiče ze Sunset Stripu z počátku osmdesátých let. Čili stručně řečeno, ano, je to možné.“

„Ty případy znám, ale tenhle se od nich liší. Skrtiči z úbočí řádili spolu. Byli to bratranci. Ti druzí dva jsou blíže, ale byly mezi nimi velké odlišnosti. Tady jde o přesnou nápodobu, dokonce tak detailní, že jsme je ani nerozlišili.“

„Dva vrazi, fungující nezávisle na sobě, ale postupující přesně stejným způsobem.“

„Správně.“

„Já opakuji znovu, že možné je všechno. Uvedu další příklad: Pamatujete, jak jsme v osmdesátých letech měli Dálničního vlka v okrese Orange i L. A.?“

Bosch, přikývl. Na těch případech nedělal, takže o nich nevěděl moc.

„No, jednoho dne policii přálo štěstí a chytila vietnamského veterána Williama Bonina. Prokázali mu pár případů a mysleli si, že udělal i ty ostatní. Skončil v cele smrti, ale vraždění pokračovalo dál a trvalo až do chvíle, kdy dálniční patrola zastavila nějakého Randyho Krafta, který jel po dálnici s mrtvolou v kufru. Kraft a Bonin se neznali, ale tajně se nějakou dobu dělili o značku Dálniční vlk. Páchali každý sám to svoje a všichni si mysleli, že je to jeden a tentýž člověk.“

To se silně podobalo Boschově teorii. Locke pokračoval ve výkladu, aniž ho jakkoli trápila pozdní noční hodina.

„Víte, znám se s jedním bachařem z cel smrti v San Quentinu, když jsem tam dělal výzkum. On mi povídal, že měli najednou čtyři vícenásobné vrahy – včetně Krafta a Bonina –, kteří čekali na plynovou komoru. A tahle čtverka spolu každý den hrála karty, bridž. Dohromady měli na svědomí padesát devět prokázaných vražd a prostě si hráli bridž. No ale pointa je v tom, že podle něho Kraft a Bonin uvažovali tak podobně, že spolu skoro nikdy neprohráli.“

Bosch začal skládat mapu. S očima upřenýma na práci se zeptal: „Zabíjeli Kraft a Bonin stejným způsobem? Úplně stejně?“

„Ne tak docela. Ale já tím chci říct, že mohli být dva, přičemž Imitátor je v našem případě chytřejší. Přesně totiž věděl, jak navést policii falešným směrem, jak to nahrát na Churche. A když byl Church po smrti a nedal se použít jako kamufláž, šel takříkajíc do ilegality.“

Bosch zvedl hlavu a zadíval se na profesora. Najednou ho napadlo něco, co všechny dosavadní poznatky vrhlo do úplně jiného světla, jako když kulečníková koule zasáhne osmičku a barvy se rozletí na všechny strany. Ale neříkal nic. Byla to

příliš nebezpečná myšlenka, než aby ji řekl nahlas. Místo toho se Lockea zeptal: „Ale kdyby Imitátor přešel do ilegality, pokračoval by v Panenkářových stopách? Proč by to dělal, když by se o tom nikdo nedověděl? Nezapomeňte, že když Panenkář odhazoval oběti na veřejných místech s nalíčenými obličeji, považovali jsme to za součást jeho erotického programu, součást toho, čím se vzrušoval. Ale proč to dělal ten druhý, když to tělo nemělo být nikdy nalezeno?“

Locke se opřel oběma rukama o stůl a zamyslel se. Boschovi se zdálo, že z dvorku doléhají nějaké zvuky. Vyhlédl otevřenou skleněnou stěnou, ale neviděl než tmavý příkrý svah nad osvětleným bazénkem. Hladina na modravé ledvině byla hladká. Podíval se na hodinky. Nastala půlnoc.

„Dobrá otázka,“ odpověděl Locke. „Nevím, jestli na ni mám odpověď. Imitátor možná věděl, že se tělo nakonec najde, že ho časem odhalí sám. Musíme totiž předpokládat, že ty vzkazy vám a do novin posílal před čtyřmi lety on. To ukazuje na exhibicionistickou složku jeho naprogramování. Church zřejmě neměl stejnou potřebu trápit ty, kdo po něm pásli.“

„Toho druhého uspokojovalo, když nás mohl dráždit.“

„Přesně tak. Jeho bavilo vysmívat se policii a přitom svalovat vinu za všechny svoje vraždy na skutečného Panenkáře. Chápete?“

„Ano.“

„Dobře, a k čemu došlo potom? Skutečný Panenkář Church je zabit, Imitátor ztrácí krytí. Takže se rozhodne pokračovat další vraždou, tentokrát ale svou oběť pohřbí do betonu.“

„Tvrdíte, že se pořád řídí podle stejného erotického programu, který ho vzrušuje. Ale nemůže si už dovolit veřejně pohazovat oběti, aby neodhalil své tajemství. A proč potom poslal ten vzkaz? A proč by ho policii posílal právě tento týden, kdy je nebezpečí odhalení největší?“

Locke už zase v zamyšlení přecházel sem a tam podél jídelního stolu.

„Věří si,“ řekl nakonec. „Za poslední čtyři roky mu narostla sebedůvěra. Myslí si, že je neporazitelný. To je obvyklý rys fáze psychopatického rozkladu. Věří si čím dál víc a má pocit, že se mu nic nemůže stát. Ve skutečnosti se v rostoucí míře dopouští chyb. Nastává rozklad, který ho činí zranitelnějším a odhalitelnějším.“

„Čili to, že mu to čtyři roky procházelo, ho přivádí k přesvědčení, že je z toho venku a že se nemůže naprosto nic stát, a proto nakonec pošle další vzkaz, aby nás podráždil?“

„Přesně tak, ale to je jen jeden faktor z mnoha. Hraje tady roli hrdost, pocit autorství. Začal velký soud o Panenkářovi a on chce na sebe upoutat alespoň část pozornosti. Chápejte, touží po tom, aby se lidé zabývali jeho skutky. Koneckonců ty vzkazy předtím posílal on, ne Church. Je tedy sám na sebe pyšný, má pocit, že stojí mimo dosah policie – asi by se to dalo popsat jako pocit jakéhosi vlastního božství – a rozhodne se napsat právě tento týden další vzkaz.“

„Zkuste si mě chytit.“

„Ano, to patří k nejstarším lidským hrám. Ale také vám ten vzkaz mohl poslat proto, že na vás má pořád vztek.“

„Na mě?“

To Bosche překvapilo. Na něco podobného nikdy nepomyslel.

„Jistě, vy jste mu sebral Churche. Zničil jste mu dokonalou kamufláž. Dokážu si představit, že ten lístek a publicita, které se mu dostalo, vám u soudu nijak zvlášť nepolepšila, že?“

„Ne, mohl by mě i potopit.“

„No, takže tohle může být odplata. Imitátorova pomsta.“

Bosch se nad tím zamyslel. Cítil, jak mu tělem prostupuje adrenalin. Půlnoc dávno minula, ale necítil se ani trochu unavený. Konečně měl jasno. Už se nepotácel ztracený pustinou.

„Asi si myslíte, že jich bude víc, že?“ zeptal se.

„Máte na mysli zabetonované nebo jinak ukryté ženy? Ano, bohužel ano. Myslím si to. Čtyři roky jsou dlouhá doba. Obávám se, že jich může být mnoho.“

„Jak je mohu najít?“

„Nevím. Já obvykle nastupuji až na konci, když jsou pachatelé chyceni a oběti mrtvé.“

Bosch přikývl, zavřel složky a vzal si je do podpaždí.

„Jedna stopa by tu přece byla,“ řekl Locke. „Zamyslete se nad výběrem obětí. Kdo jsou? Jak se k nim dostává? Všechny tři i ta jedna, co mu utekla, dělaly porno, jak jste říkal.“

Bosch složil náklad zpátky na stůl a zapálil si další cigaretu.

„Ano, a všechny také chodily na zavolání k zákazníkům,“ doplnil.

„Čili zatímco Church lovil příležitostně a bral oběti bez ohledu na velikost, věk a rasu, Imitátor má vyhraněnější vkus.“

Bosch si rychle vybavil zavražděné pornoherečky.

„Ano, jeho oběti jsou mladé blondýny, bělošky a mají velké poprsí.“

„To se jasně opakuje. Inzerovaly tyto ženy v mládeži nepřístupných médiích?“

„Pokud vím, dvě ano a ta, co přežila, také. Poslední oběť chodila na zavolání, ale nevím, jestli dělala i reklamu.“

„A ty tři tam dávaly své fotografie?“

Bosch si vzpomněl na inzerát Holly Lere, kde fotka nebyla. Obsahoval jednom umělecký pseudonym, telefon a záruku obscénních rozkoší.

„Myslím, že ne. Vzpomínám si na jednu, která inzerovala bez fotek. Ale uvedla tam své pracovní jméno, takže každý, kdo znal její filmy, znal i vizáž a všechno ostatní.“

„Výborně. Takže se nám rýsuje Imitátorův profil. Jde o někoho, kdo si pro svůj erotický program vybírá ženy z pornofilmů. Potom se s nimi kontaktuje prostřednictvím inzerátů, buď podle jména, nebo otištěných fotografií. Pomohl jsem vám tím, detektive?“

„Samozřejmě. Mnohokrát vám děkuji za čas. A prosím, nechtě si to pro sebe. Myslím, že zatím bychom s tím neměli vycházet na veřejnost.“

Bosch znovu sebral složky a zamířil ke dveřím. Locke ho ale zarazil.

„Moment, ještě jsme neskončili.“

Harry se otočil.

„Jak to myslíte?“ zeptal se, i když věděl, o čem bude řeč.

„Ještě jste nehovořil o tom nejznepokojivějším aspektu – jak si náš Imitátor osvojil zvyky vraha. Speciální jednotka médiím neprozradila všechny detaily Panenkářova programu. V té době ne. Podrobnosti se tajily, aby se různí cvoci nedověděli, k čemu se mají přiznat. Byla to pojistka pro snadné rozpoznání falešných pachatelů.“

„Takže?“

„Takže otázka zní, jak se to Imitátor dověděl?“

„Já ne…“

„Ale ano. Kniha, kterou napsal pan Bremmer, ty detaily zpřístupnila celému světu. Tím by se samozřejmě dala vysvětlit dvanáctá oběť… Ale jak si jistě uvědomujete, ne oběti sedm a jedenáct.“

Locke měl pravdu. Bosche napadlo totéž už dříve. Nechtělo se mu o tom přemýšlet, protože měl strach, co z toho vyplyne.

Locke pokračoval: „Odpověď zní, že pachatel byl do podrobností nějak zasvěcen a na základě toho začal jednat. Nezapomínejte, že máme co do činění s člověkem, který už v té době vedl těžký vnitřní boj, když tu najednou připadl na erotický program, který vyhovoval jeho vlastním potřebám. Měl svoje problémy, ať už se projevoval zločinem, nebo ne. Bylo to nemocné mládě, Harry, které zahlédlo Panenkářovu erotickou formu a zajásalo. Tohle chci, tohle je moje naplnění. Pak přijal Panenkářův program a řídil se jím do nejmenších podrobností. Otázka zní: Jak se o něm mohl dozvědět? A odpověď je, že měl přístup k informacím.“

Chvíli mlčky hleděli jeden na druhého. Nakonec promluvil Bosch.

„Mluvíte o policajtovi, o někom ze speciální jednotky. To by nešlo. Já jsem tam byl a všichni jsme toho chlapa chtěli dostat. Nikdo z nás… se v takových věcech nevyžíval."

„Příslušník speciální jednotky je jenom jedna možnost, Harry, jenom jedna z mnoha. Pamatujte, že okruh lidí, kteří ten program znali, byl mnohem širší než speciální jednotka – pitevní lékaři, vyšetřovatelé, pochůzkáři, fotografové, reportéři, saniťáci, kolemjdoucí, kteří ta těla nacházeli. Lidí, co měli přístup k podrobnostem, které Imitátor znal, byla spousta."

Bosch se snažil sestavit si v myšlenkách stručný profil. Locke mu rozuměl.

„Musel by to být účastník nebo spolupracovník při pátrání. Nemuselo jít o klíčovou úlohu, ani o stálou spolupráci. Šlo o někoho, kdo se pátrám účastnil v klíčovém okamžiku, kdy mohl poznat celý program. Více, než bylo tehdy zveřejněno."

Bosch neříkal nic, dokud ho Locke nevyzval.

„Co dál, Harry? Zužme výběr."

„Levák."

„Může být, ale nemusí. Church byl levák, ale Imitátorovi stačilo, aby používal levačku jenom pro co nejdokonalejší napodobení předlohy."

„To je pravda, ale co ty vzkazy? Lidi, kteří zkoumali podezřelé dokumenty byli přesvědčení, že pisatel byl levák. Nebylo to na sto procent, ale to nebývá nikdy."

„Dobře, takže pravděpodobně levák. Co dál?"

Bosch se krátce zamyslel.

„Možná byl kuřák. V betonu se našla krabička od cigaret. Kaminská, ta zavražděná, nekouřila."

„Hm, to je dobrý postřeh. Takhle je třeba postupovat při vylučovací metodě. Klíč je skrytý v detailech, o tom jsem přesvědčen, Harry."

Z úbočí dovnitř otevřenými dveřmi vnikl studený závan, který Bosche zamrazil. Byl čas jít a zůstat sám s myšlenkami.

„Díky moc,“ rozloučil se a znovu se vydal ke dveřím.

„Co chcete dělat?“ zavolal za ním Locke.

„Ještě nevím.“

„Harry?“

Bosch se zastavil na prahu a ohlédl se zpátky k Lockeovi, za kterým přízračně zářil bazén.

„Ten Imitátor je možná tak chytrý, jak jsme už dlouho nezažili.“

„Protože je polda?“

„Protože o tom případu nejspíš ví totéž co vy.“

V caprici bylo chladno. Soutěsky se v noci vždycky plnily tmavým chladem. Bosch obrátil vůz a tiše se spustil z Vyhlídky do Laurel Canyon. Odbočil doprava a na tržišti si koupil karton šesti piv, které si spolu s hromádkou otázek odvezl domů na kopec nad Mulhollandem.

Jel ulicí Woodrowa Wilsona a z ní s kopce ke svému visutému domku nad Cahuengským průsmykem. Nenechával uvnitř svítit, protože od té doby, co do jeho života patřila Sylvia, si nikdy nebyl jistý, jak dlouho se sem nepodívá.

První pivo si otevřel, sotva zaparkoval u chodníku před domem. Díval se, jak kužel světla z Universal City líže mraky nad domem. S párvteřinovým zpožděním ho následoval další. Pivo chutnalo a v krku mu dělalo dobře. Ale v břichu tížilo tak, že ho nedopité vložil zpátky do kartonu.

Zdrojem vší té tíhy nebylo pivo, jak dobře věděl. Myslel na Raye Moru. Ze všech, kteří byli do případu zasvěceni dost na to, aby znali Churchův erotický program, mu právě on dělal starosti. Všechny tři Imitátorovy oběti vystupovaly v pornofilmech, což byla Morová parketa. Nejspíš se s nimi znal. Boschovi se začala vnucovat otázka, jestli je nezabíjí on? Bylo to bolestivé pomyšlení, ale nedalo se mu vyhnout. Pokud se chtěl řídit Lockeovými radami, musel začít u Mory, který mu v představách vyvstával jako někdo, v němž se snadno mohly spojovat oba světy, erotický byznys a Panenkářovy můry. Stačila tato shoda pro označení Mory za podezřelého? Neměl

jistotu. Věděl, že s nevinným se musí zacházet stejně opatrně jako s viníkem.

V domě to páchlo zatuchlinou. Hárry šel rovnou k zadním dveřím, které otevřel. Na chvíli se zastavil a naslouchal svištění kol po dálnici na dně průsmyku. Ten zvuk nikdy neustával, ani ve dne, ani v noci. Auta pořád někam proudila jako krev kolující v žilách města.

Na záznamníku blikala trojka. Bosch si přetočil pásku a zapálil cigaretu. Jako první se ozval Sylviin hlas: „Jenom ti chci popřát dobrou noc, miláčku. Miluji tě, buď na sebe opatrný.“

Následoval Jerry Edgar: „Harry, tady Edgar. Chtěl jsem ti říct, že už na tom nedělám. Irving mi volal domů a řekl, že mám ráno všechno předat Oddělení vyšetřování loupeží a vražd, nějakému poručíku Rollenbergerovi. Tak se měj a bacha na sex.“

Bacha na sex, usmál se Bosch. To znamená, dávej si pozor, ať ti někdo zezadu nenatrhne prdel. Tohle slyšel naposledy ve Vietnamu, kde Edgar nikdy nebyl.

„Tady Ray,“ ozval se z pásky třetí hlas, „přemejšlel jsem vo tý zabetonovaný holce a napadlo mě pár věcí, co by tě mohly zajímat. Ráno mi brnkni a dáme řeč.“

15

„Chci odročení procesu.“

„Co?“

„Musíte dosáhnout přerušení procesu. Jděte za soudcem.“

„Co to do prdele žvaníte, Boschi?“

Bosch s Belkem seděli u stolu obhajoby a čekali, až začne čtvrteční dopolední stání. Mluvili hlasitým šeptem. Když Belk zaklel, znělo to Harrymu uměle, jako by se chlapeček snažil vyrovnat o dva roky starším klukům.

„Mluvím o tom, že ten včerejší svědek, Wieczorek, měl pravdu.“

„V čem?“

„Ohledně toho alibi, Belku, alibi pro jedenáctou oběť. Potvrdilo se, že Church to ne…“

„Tak moment,“ vyštěkl advokát a pokračoval potichu šeptem. „Jestli se mi chystáte přiznat, že jste zabil někoho jiného, tak o tom nechci nic slyšet. Na to je pozdě, příliš pozdě, Boschi.“

Obrátil se ke svému bloku.

„Krucinál, Belku, poslouchejte mě. Nic takového jsem neřek. Střílel jsem na pravého, ale jedna věc nám unikla – druhý chlap. Ti vrazi tam byli dva. Church jich zabil devět – ty, co se u něho našel jejich makeup. Další dvě plus tu z tohohle týdne oddělal někdo jiný. Musíte to zarazit, dokud nebudeme přesně vědět, co se tady vlastně děje. Pokud se to proflákne před soudem, upozorní to druhého vraha, Imitátora, že jsme mu v patách.“

Belk mrsknul perem o blok, až se skutálelo na zem. Nechal ho ležet.

„Tak já vám, Boschi, řeknu, co se tady děje. Nebudeme nic zastavovat. I kdybych chtěl, tak s tím nejspíš nic nenadělám, protože soudce jí zobe z ruky. Stačí, aby vznesla námitku, a je po odročení.

Takže já se o ničem takovém ani nezmíním. Pochopte, Boschi, že jsme u soudu a celý váš svět se teď točí kolem něj. Nemůžete to ovlivnit. Nemůžete čekat, že se proces odročí pokaždé, když se vám zachce změnit verzi…“

„Už jste skončil?“

„Jo, skončil.“

„Belku, tohle všechno já chápu. Ale musíme chránit vyšetřování. Venku řádí další chlap, co zabíjí lidi. A jestli Chandlerová zavolá mě nebo Edgara do ohrádky a začne se vyptávat, zabiják se o tom dočte a dozví se do detailu všechno,

co víme my. Potom ho už v životě nedostanem. Tohle chcete způsobit?“

„Boschi, mou povinností je vyhrát tenhle případ. Jestliže přitom bude ohroženo vaše…“

„Přesně tak. A chcete slyšet pravdu, co se toho týče? Podle mě to máme na dosah. Odročte soud na příští týden, do té doby bude pachatel pod zámkem. Potom nastoupíme se vší parádou a vypálíme Drahomíře rybník.“

Bosch se opřel do židle. Boj s Belkem ho unavoval.

„Boschi, jak dlouho už děláte policajta?“ zeptal se právník, aniž se na něj podíval. „Dvacet let?“

Skoro se trefil. Harry neodpovídal, protože věděl, co teď přijde.

„A to mi tady chcete sedět a vykládat něco o pravdě? Kdy jste naposledy viděl pravdivé policejní hlášení? Kdy jste naposledy napsali nezkreslenou pravdu do žádosti o domovní prohlídku? O pravdě mi nic nevykládejte. Jestli vám jde o pravdu, zajděte si za farářem. Nevím sice, kde ho najdete, ale sem s ní nelezte. Po dvaceti letech téhle práce byste měl vědět, že s tím, co probíhá tady, nemá pravda nic společného. Ani spravedlnost. Tady platí slova zákoníku, který jsem četl někdy v minulém životě.“

Belk se odvrátil a z kapsičky u košile si vytáhl další pero.

„Jak chcete, Belku, vy jste tady šéf. Ale já vám řeknu, jak to bude vypadat, až to praskne. Uslyšíme jenom střepy a dojem bude špatný. To je Chandlerčina specialita. Bude to vypadat, že jsem zabil někoho jiného.“

Belk si ho nevšímal a čmáral do bloku.

„Jste cvok. Ona nám to napálí tak, že to z nás vyleze druhým koncem ven. Celou dobu mi vyprávíte, jak s ní soudce spí, ale oba dobře víme, jak rád byste jí sám aspoň podržel tácek s obědem. Naposled vám říkám, chtějte odročení.“

Belk vstal a obešel stůl, aby si podal spadlé pero. Když se narovnal, upravil si manžety a vázanku a posadil se. Sklonil se nad notes, a aniž na Bosche pohlédl, řekl: „Máte z ní prostě

strach, co? Bojíte se octnout té kundě tváří v tvář a odpovídat na otázky, které odhalí, kdo doopravdy jste: policajt, co rád zabíjí lidi.“

Obrátil se k Boschovi.

„Jenomže je pozdě. Přišel váš čas a vycouvat se nedá. Žádné odklady nebudou, představení začíná.“

Harry vstal a sklonil se k tlusťochovi.

„Jděte se vysrat, Belku. Já odcházím.“

„To je hezké,“ odpověděl mu, „víte, vy jste všichni stejní. Někoho odstřelíte a potom si přijdete, zamáváte služebním odznakem a máte dojem, že si můžete dělat, co se vám zachce. Moc, kterou vám ten kus plechu dává, je ta nejhorší droga.“

Bosch odešel a zamířil k řadě telefonních automatů. Zavolal Edgarovi, který se mu ozval od stolu vražd hned po prvním zazvonění.

„Dostal jsem tvůj včerejší vzkaz.“

„Jo, tak už víš vlastně všechno. Hoši z loupeží a vražd se ráno objevili a vzali si celý svazek. Viděl jsem, jak se motají kolem tvého místa, ale nic nesebrali.“

„Kdo to byl?“

„Sheehan a Opelt. Znáš je?“

„Jo, ti jsou v pořádku. Objevíš se na to předvolání?“

„Jo, mám tam být na deset.“

Otevřely se dveře od soudní síně číslo 4, vyhlédl soudní sekretář a zamával na Harryho.

„Musím jít.“

Když se vrátil, stála Chandlerová u mikrofonu a mluvil soudce. Porota zatím nebyla na svých místech.

„A co bude s dalšími předvoláními?“ zeptal se jí.

„Vaše Ctihodnosti, moje kancelář bude dnes ráno rozesílat uvědomění o zproštění povinnosti svědčit.“

„Tedy dobrá. Pane Belku, jste připraven pokračovat?“

Bosch se ve vrátkách minul s advokátem, který mířil k řečnickému pultíku, ani se na něho nepodíval.

„Vaše Ctihodnosti, jelikož je tento krok nečekaný, rád bych požádal o půlhodinovou přestávku, abych se mohl poradit se svým klientem. Po ní budeme schopni pokračovat.“

„Výborně, čili uděláme to tak: půl hodiny přestávka, po které se všichni zase sejdeme zde. A pane Boschi, až příště přijdu, abych zahájil slyšení, očekávám, že budete na svém místě. Nerad nechávám sekretáře běhat po chodbách, když obžalovaný ví, kdy a kde má být.“

Bosch neříkal nic.

„Omlouvám se, Ctihodnosti,“ odpověděl za něj Belk.

Vstali, aby soudce mohl odejít, a advokát řekl: „Pojdme do některého salonku na konci chodby.“

„Co se stalo?“

„Pojďme.“

Když vycházeli ze soudní síně, potkali se s přicházejícím Bremmerem, který držel v ruce notes a pero.

„Hele, co se děje?“

„Nevím,“ odpověděl Bosch, „půl hodiny pauza.“

„Potřebuju s tebou mluvit, Harry.“

„Ted ne.“

„Je to důležité.“

Na konci chodby bylo hned u záchodků několik konferenčních místností velkých jako výslechový kamrlík na Hollywoodské stanici. Bosch a Belk si vybrali jednu z nich a zasedli po opačných stranách šedého stolu.

„Co se stalo?“ zeptal se Bosch.

„Vaše hrdinka ukončila obžalobu.“

„Ukončila obžalobu, aniž mě předvolala?“

Tohle Harrymu nedávalo smysl.

„Co tím sleduje?“ zeptal se.

„Je chytrá jak opice. Tohle je perfektně promyšlený tah.“

„Jakto?“

„Když se zamyslíte, jak to s případem vypadá, tak si momentálně stojí velice dobře. Kdyby soud dneska skončil a porota měla

rozhodnout, kdo by vyhrál? Ona. Podívejte, Chandlerová dobře ví, že musíte nastoupit vy a obhájit, co jste udělal. Jak jsem už říkal, o výhře nebo prohře rozhodne vaše svědectví. buď teď chytíme míč a zasmečujeme jí přímo do ksichtu, nebo to zkazíte, což ona ví. Kdyby vás předvolala, musela by se ptát jako první a potom bych přišel já se snadnými otázkami, které zvládnete z čisté vody.

Ale teď to obrátila. Já teď mám na vybranou buď vás nepředvolat a prohrát, nebo předvolat, a tím jí dát to nejlepší palebné postavení. Má to moc dobře vymyšlené.“

„Takže co podniknem?“

„Předvoláme vás.“

„A s tím odročením?“

„S jakým?

Bosch přikývl. Odročení se nekoná a nic se na tom nedá změnit. Došlo mu, že to vzal za špatný konec. Měl jít na Belka jinak. Zkusit mu to podat jako jeho vlastní nápad, pak by to mohlo zabrat. Teď ale začínal být nervózní a nesvůj, jako když se blíží něco neznámého. Znal ten pocit z dřívějška, když se ve Vietnamu poprvé spouštěl do vietkongských tunelů. Byl to strach, který rašil v prsou jako rakovina.

„Máme dvacet pět minut,“ začal Belk. „Zapomeňme na odročování a zkusme si nastínit, jak bude vypadat vaše svědectví. Já vás povedu a porota nás bude sledovat. Pamatujte, že musíte postupovat pomalu, ať neztratí niť. Jasné?“

„Máme dvacet minut,“ opravil Bosch. „Musím si jít zakouřit, než půjdu na popravu.“

Belk tlačil dál, jako by neslyšel.

„Pamatujte, že tady může jít o miliony dolarů. Já vím, že ne o vaše, ale vám jde o kariéru.“

„Jakou kariéru?“

Když Bosch za dvacet minut vycházel z konferenčního salonku, Bremmer postával u dveří.

„Stačil sis to všechno zapsat?“ obrátil se na něj Harry.

Prošel kolem něj a zamířil k pojízdným schodům. Reportér vykročil za ním.

„Ale ne, já jsem neposlouchal. Jenom jsem čekal na tebe. Hele, co je s tím novým případem? Edgar mi nechce nic říct. Máte už totožnost nebo něco?“

„Jo, identifikovali jsme ji.“

„A kdo byl?“

„To není můj případ, já ti nemůžu nic říct. A navíc bys to začerstva letěl vyklopit Drahomíře, že jo?“

Bremmer se zastavil.

„Co? Cos to řek?“

Pak Bosche rychlým krokem dohonil a zašeptal: „Poslouchej, Harry, ty jsi jeden z mých hlavních zdrojů, takhle bych tě nikdy nepodrazil. Jestli jí nějaký hajzlík donáší, tak na mě se nedívej.“

Bosch se za to obviňování zastyděl. Neměl žádné důkazy.

„Víš to jistě? Takže v tomhle se pletu, jo?“

„Jasně! Máš pro mě velkou cenu. To bych ti neudělal.“

„Tak jo.“

Na lepší omluvu se nezmohl.

„Tak co mi povíš o té identifikaci?“

„Nic, prostě to není můj případ. Zeptej se na loupežích a vraždách.“

„Oni na tom dělají? Sebrali to Edgarovi?“

Bosch došel až ke schodům a ohlédl se po reportérovi. Cestou dolů přikývl. Bremmer už ho dál nepronásledoval.

Když Harry vyšel před budovu, Drahomíra už stála na schodech a kouřila. Zapálil si a opětoval její pohled.

„To je ale překvapení,“ řekl.

„Co?“

„Konec obžaloby.“

„Nanejvýš pro Bejka,“ odpověděla, „každý jiný právník by to předvídal. Skoro je mi vás líto, Boschi. Skoro, ale kousek mi k tomu chybí. V občanskoprávních sporech jsou šance na výhru otázkou dlouhodobé taktiky. Ale s městským zástupcem

je to vždycky svým způsobem snadnější. Právníci jako je Bejk by se na volné noze neuživili. Kdyby musel vyhrát, aby měl co jíst, byl by štíhlý jak proutek. Jeho záchrana je pravidelný plat od města, ať vyhraje nebo ne.“

Měla samozřejmě pravdu, i když mu neřekla nic nového. Bosch se usmál. Nevěděl, jak se má chovat. Určitým způsobem k ní cítil sympatie, možná pro tu její neústupnost a ryzí rozhořčení – i když mířilo vedle.

A možná i proto, že neměla strach s ním konverzovat mimo soudní síň. Všiml si, jak se Belk úzkostlivě snaží vyhýbat kontaktu s Churchovými. O přestávkách zůstával sedět u stolu obhajoby, dokud všichni bezpečně nesjeli po schodech dolů. Ale Chandlerová tyhle hry neprovozovala. Bojovala přímo.

Tak nějak to musí vypadat, pomyslel si Harry, když si boxeři před zápasem v ringu ťuknou rukavicemi, než zazní zvonek. Změnil téma.

„Tuhle jsem tady mluvil s Tommým Faradayem. Ted si říká Tommy Faraway. Ptal jsem se ho, co se mu přihodilo, ale nechtěl mi to říct. Jenom že prý udeřila spravedlnost, ale co tím myslel…“

Chandlerová vyfoukla dlouhý šluk modrého kouře a nejdřív neříkala nic. Bosch mrkl na hodinky. Zbývaly jim tři minuty.

„Pamatujete si Galtonův případ?“ zeptala se. „Šlo o občanskoprávní spor, nepřiměřené použití síly.“

Bosch přemýšlel. To jméno mu připadalo známé, ale nedokázal si ho vybavit v té směsici podobných případů, o kterých za ta léta slyšel nebo věděl.

„Nebylo tam něco se psem?“

„Ano. Případ André Galtona, ještě před Rodneyem Kingem, kdy převážná většina města nevěřila, že by policie běžně a hrubě zneužívala svou moc. Galton byl černoch. Jednou projížděl vrchovinou kolem Studio City a měl propadlý techničák. Stavěla ho hlídka.

Ničeho se nedopustil, nebyl hledaný, jenom měl měsíc prošlou nálepku. Začal ujíždět. Proč, to zůstane navždy

tajemstvím. Jel až do Mulhollandu, tam zastavil na vyhlídkovém parkovišti, vyskočil z auta a začal slézat po skále dolů. Neměl odtamtud kam utéct, ale odmítal vylézt nahoru a policajtům se nechtělo dolů – u soudu tvrdili, že to bylo příliš nebezpečné.“

Boschovi se ten příběh už vybavil, ale nechal ji ho dopovědět. Mluvila s tak ryzím rozhořčením, bez jakékoli právnické pózy, že si prostě chtěl poslechnout, jak to bude vyprávět dál.

„Pak tam poslali psa,“ pokračovala. „Galton přišel o varlata a měl poškozené nervy na pravé noze. Chodit mohl, ale tahal tu nohu za sebou…“

„Načež na scénu vstoupil Tommy Faraday,“ popohnal ji.

„Ano, ujal se toho případu. Bylo to úplně jasné. Galton se ničeho nedopustil, jen že nezastavil. Reakce policie v žádném případě nebyla přiměřená závažnosti přestupku. To muselo být jasné každé porotě. A věděli to i městští právníci. Myslím dokonce, že to byl Bejkův případ. Nabídli půlmiliónové vyrovnání, ale Faraday to nevzal. Čekal, že vysoudí aspoň třikrát tolik, tak do toho šel.

Ale jak jsem řekla, byla jiná doba. Právníci, co dělají občanskoprávní spory, říkají PK, před Kingem. Porota Čtyři dny poslouchala svědectví, a pak za půl hodiny rozhodla ve prospěch policistů. Galtonovi zůstala akorát zmrzačená noha a utržený pytlík. Když bylo po všem, vyšel ven a došoural se tady k plotu. Měl tam schovanou bouchačku, zabalenou do sáčku a zahrabanou. Přišel s ní k pomníku a dal si ji do pusy. Zrovna v tom okamžiku vycházel Faraday, takže to všechno viděl na vlastní oči. Celá socha byla od krve.“

Bosch neříkal nic. Ted už si to jasně vybavoval. Zadíval se na radniční věž, nad kterou kroužili racci. Vždycky se divil, co je k ní přitahuje. K moři to bylo několik mil, ale vršek radnice se bez přestání hemžil ptáky. Chandlerová pokračovala.

„Vždycky jsem byla zvědavá na dvě věci,“ řekla. „Zaprvé, proč Galton ujel, a zadruhé, proč si skrýval tu zbraň? A

myslím, že odpověď je v obou případech stejná: nedůvěřoval justici a systému. Ztratil naději. Neudělal nic špatného, ale dal se na útěk, protože byl černoch v bílé čtvrti a protože celý život slýchal historky o tom, jak v takovém případě zacházejí bílí policisté s černochy. Jeho právník mu sice řekl, že má vítězství jisté, ale raději si přinesl k soudu pistoli, protože celý život slýchal, jak rozhoduje porota, když stojí slovo černocha proti policistům.“

Bosch se podíval na hodinky. Byl čas jít, ale nechtělo se mu od ní pryč.

„Proto Tommy řekl, že udeřila spravedlnost,“ dopověděla. „Tak vypadala spravedlnost pro André Galtona. Faraday potom předal všechny své případy jiným. Taky jsem jich pár vzala. Do soudní síně už nikdy nepáchl.“

Zadusila zbytek cigarety.

„A to je celé,“ dodala.

„Tak tenhle případ se mezi občanskoprávními advokáty vypráví asi dost často,“ řekl Bosch. „A teď v něm vidíte mě a Churche, že? Já jsem jako ten, co pustil psa dolů na Galtona?“

„Musíme rozlišovat míru, detektive Boschi. I kdyby Church byl ta zrůda, za kterou ho vydáváte, nemusel umřít. Když se systém bude odvracet od násilí páchaného na vinících, kdo přijde na řadu po nich – nevinní? Víte, proto vám tam uvnitř musím udělat to, k čemu se chystám. Kvůli nevinným.“

„No tak hodně štěstí,“ popřál jí.

Uhasil cigaretu.

„Nebudu ho potřebovat,“ odpověděla.

Bosch se zahleděl stejným směrem jako ona – k místu, kde se u sochy zastřelil Galton. Chandlerová se tam dívala, jako by na ní dodnes ulpívala krev.

„Taková je spravedlnost,“ dodala a hlavou kývla k monumentu. „Neslyší vás, nevidí vás, necítí vás a nemluví s vámi. Spravedlnost, detektive, není nic než kus betonu v ženské podobě.“

16

Když Bosch cestou ke stanovišti svědků procházel kolem stolů obou stran a míjel místa porotců, panovalo v soudní síni mrtvolné ticho. Složil přísahu a uvedl své plné jméno, které musel zapiso–vatelce vyhláskovat.

„H–I–E–R–O–N–Y–M–U–S B–O–S–C–H.“

Poté dal soudce slovo Belkovi.

„Detektive Boschi, povězte nám něco o sobě, o své profesní kariéře.“

„Dělám téměř dvacet let policistu. V současnosti mám přidělení u stolu vražd v Hollywoodské divizi. Předtím…“

„Proč se tomu říká stůl?“

Proboha, pomyslel si Bosch.

„Protože to tak vlastně vypadá. Naše skupina sedí u šesti stolů sražených dohromady, na každé straně tři detektivové. Tak se tomu říká odjakživa.“

„Dobře, pokračujte.“

„Před tímto přidělením jsem osm let sloužil ve zvláštní jednotce vražd na Oddělení vyšetřování loupeží a vražd. Předtím jsem byl detektiv stolu vražd v Severním Hollywoodu a stolů loupeží a vloupání ve Van Nuys. Asi pět let jsem byl v motorizované hlídce, převážně na stanicích Hollywood a Wilshire.“

Belk ho pomalu provázel profesionálním životopisem až ke speciální jednotce na případu Panenkář. Výslech se táhl a byl nudný dokonce i pro Bosche, a to šlo o jeho vlastní život. Když odpovídal, očima každou chvíli zajel k porotcům, z nichž mu očividně věnovali pozornost jenom někteří. Byl nervózní a potily se mu ruce. Před soudem svědčil už nejméně stokrát, ale ještě nikdy takto, ve vlastní obraně. Zalévalo ho horko, i když v síni panoval poměrně chlad.

„Kde fyzicky sídlila speciální jednotka?“

„Měli jsme k dispozici skladiště ve druhém poschodí na hollywoodské stanici. Skladoval se tam důkazní a spisový materiál, ten jsme ale provizorně přestěhovali do pronajatého přívěsu, abychom si mohli zařídit kancelář. A druhou jsme měli v Parkerově středisku. Noční směna, na které jsem byl já, obvykle pracovala v Hollywoodu.“

„Abyste byli blíže ke zdroji, je to tak?“

„Tak jsme uvažovali, ano. Většina obětí byla z hollywoodských ulic a mnohé se později našly také v této oblasti.“

„Chtěli jste tedy být schopni rychle reagovat na tipy a stopy, přičemž být uprostřed dění vám k tomu pomáhalo, je to tak?“

„Ano.“

„Když jste tu noc dostal ono oznámení od ženy, která se jmenovala Dixie McQueenová, jak k tomu došlo?“

„Zavolala na devět set jedenáct, a když si služba uvědomila, o čem je řeč, spojila ji na speciální jednotku do Hollywoodu.“

„Kdo vzal ten hovor?“

„Já.“

„Jakto? Vy jste dosvědčil, že jste na té noční směně byl jako velící důstojník. To jste tam neměli službu u telefonu?“

„Ano, na to jsme lidi měli, ale tento telefonát přišel pozdě v noci. Všichni už byli pryč. Zůstal jsem tam jedině já, protože jsem dopisoval chronologický záznam vyšetřování, který jsme museli odevzdávat vždycky na konci týdne. Byl jsem tam sám, a tak jsem vzal i telefon.“

„Proč jste si nezavolal posily, než jste odjel za tou ženou?“

„Po telefonu jsem se od ní nedozvěděl dost informací, aby mě to přesvědčilo, že nejde o planý poplach. Takových telefonátů jsme dostávali denně desítky a žádný z nich nebyl o ničem. Musím přiznat, že jsem za ní jel splnit povinnost, aniž jsem si od toho něco sliboval.“

„Ale když jste od toho nic nečekal, proč jste tam vůbec jel? Proč jste jenom nezapsal její telefonické sdělení?“

„Hlavním důvodem bylo, že neznala adresu, kde s tím mužem byla, ale byla schopná mi to ukázat, pokud bych s ní zajel na Hyperion Street. Také se mi zdálo, že mluví tak nějak opravdově.

Víte, jako by ji něco vážně vylekalo. Chystal jsem se už jet domů, a tak jsem si řekl, že se na to cestou podívám.“

„Povězte nám, co nastalo, když jste přijeli do Hyperion Street.“

„Když jsme dorazili, v bytě nad garáží se svítilo, takže tam ještě byl. Slečna McQueenová mi přitom pověděla o kosmetice, kterou našla ve skříňce pod umývadlem.“

„Co to pro vás znamenalo?“

„Hodně. Okamžitě mě to zaujalo, protože fakt, že vrah sbíral makeup svých obětí, jsme do médií nepustili. Proslechlo se, že jim líčil tváře, ale ne, že si nechával líčidla. Takže když mi řekla, že tam viděla sbírku makeupu, okamžitě jsem zbystřil. To jí bezprostředně dodávalo na důvěryhodnosti.“

Bosch se napil vody z papírového kelímku, který pro něho připravil sekretář.

„Dobrá, co jste udělal dále?“ zeptal se Belk.

„Došlo mi, že za tu dobu, než mi zavolala, než jsem ji vyzvedl a než jsme se dostali na Hyperion Street, si mohl obstarat další oběť. Takže jsem věděl, že v ohrožení může být další žena, a šel jsem, vlastně vyběhl jsem nahoru.“

„Proč jste si nezavolal posily?“

„Především jsem nechtěl čekat, i kdyby posily dorazily za pět minut. Pokud tam někoho měl, mohlo těch pět minut být otázkou života a smrti. Zadruhé jsem u sebe neměl rovera. Neměl jsem jak zavolat, i kdybych…“

„Rovera?“

„Přenosnou vysílačku. Detektivové ve službě je obvykle nosí u sebe. Potíž je v tom, že jich nemáme dost. Já jsem byl na cestě domů, a tak jsem si ji nechtěl brát, protože jsem

nastupoval zase až večer a ona by na denní směně mohla chybět.“

„Takže jste si nemohl přivolat posily vysílačkou. Proč jste nepoužil telefon?“

„Byli jsme v obytné čtvrti. Mohl jsem odjet a zkusit najít telefonní automat nebo u někoho zaklepat. Bylo kolem jedné po půlnoci. Takže kdyby někomu začal bušit na dveře samotný chlap, asi by to trvalo, než mu uvěří, že je policista. Šlo o čas a ten jsem neměl. Musel jsem tam jít sám.“

„Co bylo dál?“

„Protože jsem byl přesvědčený, že někomu hrozí bezprostřední nebezpečí, vešel jsem bez zaklepání a s namířenou zbraní.“

„Vyrazil jste dveře?“

„Ano.“

„Co jste tam uviděl?“

„Především jsem se ohlásil. Křikl jsem ‚Policie!,‘ potom jsem šel dál – byl to obytný ateliér – a uviděl jsem muže, později identifikovaného jako Church, jak stojí u postele. Byl to vlastně rozložený gauč.“

„Co dělal?“

„Stál nahý hned u lůžka.“

„Viděl jste ještě někoho dalšího?“

„Ne.“

„Co bylo dál?“

„Zakřičel jsem něco jako ‚Ani hnout!‘ nebo ‚Nehýbejte se!‘ a popošel jsem dál. On zpočátku ztuhl a potom se náhle shýbl k posteli a rukou zajel pod polštář. Křikl jsem ‚Ne!,‘ ale on se nezastavil. Viděl jsem, jak se mu hýbe paže, jako by něco uchopil a začal to vytahovat. Vypálil jsem jednu ránu, která ho zabila.“

„Jak daleko jste od něj asi byl?“

„Takových sedm metrů. Ta místnost byla velká a my jsme stáli každý na jiném konci.“

„Zemřel okamžitě?“

„Velmi rychle. Padl na postel. Pitva později prokázala, že kulka do něj vnikla pod pravou paží, kterou sahal pod polštář, a prošla hrudním košem. Zasáhla srdce a obě plíce.“

„Když padl, co jste dělal pak?“

„Přistoupil jsem k lůžku a zkontroloval, jestli žije. V tom okamžiku byl ještě živý, a tak jsem mu nasadil pouta. Chvíli poté zemřel. Zvedl jsem polštář, ale nebyla pod ním žádná zbraň.“

„Co tam bylo?“

Bosch se zadíval přímo na Chandlerovou a řekl: „Sahal si pro paruku. Proč, to navždy zůstane tajemstvím.“

Chandlerová, která si zrovna se skloněnou hlavou něco zapisovala, se zarazila, zvedla oči a jejich pohledy se na okamžik setkaly.

„Námitka, Vaše Ctihodnosti.“

Soudce souhlasil s vyškrtnutím Boschovy poznámky o věčném tajemství. Belk pokračoval několika otázkami o místě incidentu a pak přešel na vyšetřování Churche.

„Toho jste se už neúčastnil, že?“

„Ne, po dobu vyšetřování mého postupu jsem byl převelen na kancelářskou práci, jak je v takových případech obvyklé.“

„Byl jste seznamován s postupem vyšetřování speciální jednotky o Churchovi?“

„Ano. Podílel jsem se na jeho výsledku, takže jsem byl informován.“

„A co jste se dozvěděl?“

„Že kosmetika nalezená v koupelnové skřínce odpovídala líčení devíti obětí.“

„Měl jste někdy pochybnosti nebo slyšel jste, že by někdo z ostatních vyšetřovatelů pochyboval o tom, že Church byl odpovědný za smrt těch žen?“

„Těch devíti? Ne, nikdy žádné pochyby.“

„Ale, detektive Boschi, slyšel jste, jak pan Wieczorek svědčil, že strávil s panem Churchem tu noc, kdy byla zavražděna jedenáctá oběť, Shirleen Kempová. Viděl jste i

videonahrávku, která to dokazuje. Nevyvolalo to ve vás pochybnosti?“

„O tomto případě ano. Ale Shirleen Kempová nepatří k těm, jejichž makeup se našel u Churche v bytě. Já ani nikdo jiný ze speciální jednotky nepochybuje o tom, že Church zabil těch devět žen.“

Chandlerová vznesla protest, že Bosch mluví za zbytek speciální jednotky, což soudce uznal. Belk změnil téma, aby nezacházel dále na horkou půdu obětí číslo sedm a jedenáct. Strategicky se vyhýbal jakékoli zmínce o druhém vrahovi, čímž nechával Chandlerové možnost, aby se do toho pustila sama, jestli bude chtít.

„Byl jste disciplinárně potrestán za to, že jste při zásahu neměl krytí. Jednalo podle vás oddělení v této věci korektně?“

„Ne.“

„Jakto?“

„Jak už jsem řekl, byl jsem přesvědčen, že nemám na výběr. Kdybych to měl udělat znovu, musel bych postupovat stejně, i kdybych věděl, že mě za to čeká přeložení. Kdyby tam byla další žena, další oběť, kterou bych tím zachránil, dostal bych za to nejspíš povýšení.“

Když Belk bezprostředně neměl další otázku, Harry pokračoval.

„Podle mne to přeložení vyplynulo z politické nezbytnosti. Šlo o to, že jsem zastřelil neozbrojeného muže. Nevadilo, že to byl mnohonásobný vrah a zrůda. Kromě toho jsem už měl několik vroubků ze…“

„To by stačilo…“

„střetů s…“

„Detektive Boschi!“

Harry nedomluvil. Co chtěl říct, to už stejně zaznělo.

„Takže tvrdíte, že nikterak nelitujete toho, co se odehrálo v, tom bytě, je to tak?“

„Ne, není.“

To Belka očividně překvapilo. Sklonil oči k poznámkám. Položil otázku, na kterou očekával jinou odpověď. Ale pochopil, že musí pokračovat.

„Čeho litujete?“

„Že Church neposlechl a hýbal se. Že vyprovokoval střelbu. Nemohl jsem dělat nic jiného, než reagovat. Chtěl jsem zarazit to zabíjení, ale ne tak, že ho zabiju. Ale nakonec to dopadlo jinak. Celé to byla jeho hra.“

Belkovi se ulevilo, což dal najevo mocným oddechnutím do mikrofonu, než skončil s tím, že nemá další otázky.

Soudce Keyes vyhlásil desetiminutovou přestávku, než začne křížový výslech. Bosch se vrátil ke stolu obhajoby. Belk mu pošeptal, že si vedl dobře, ale on na to nereagoval.

„Myslím, že se to vyvíjí proti ní. Jestli to přečkáte bez velkých ztrát, máme to v kapse.“

„A co když začne o Imitátorovi a vyrukuje s tím vzkazem?“ „To si nemůže dovolit. Musela by střílet naslepo.“ „Právě že ne. Má na oddělení svůj zdroj. Někdo jí o tom vzkazu řekl.“

„Jestli se k tomu dostane, požádám o uzavřenou konzultaci.“

Neznělo to moc povzbudivě. Bosch se podíval na hodiny, jestli si ještě stihne dát cigaretu. Moc času nezbývalo, a tak se vrátil na své svědecké místo. Když míjel Chandlerovou, byla zrovna zabraná do psaní poznámek.

„Zůstane navždy tajemstvím,“ utrousila, aniž odlepila oči od papíru.

„Jo, jo,“ odpověděl Bosch, ani se na ni nepodíval.

Sedl si a čekal. Viděl, jak vchází Bremmer s kolegou z Daily News a pár dalších agenturních reportérů. Někdo musel rozhlásit, že začíná vrcholné představení. Objevilo se pár kreslířů, protože kamery na jednání federálního soudu neměly přístup.

Bosch ze svého místa sledoval, jak Chandlerová pracuje. Snadno si domyslel, že si chystá otázky pro něj. Debora Churchová seděla vedle ní s rukama složenýma na stole a

odvráceným pohledem. Za moment se otevřely dveře a porotci zaujali svá místa. Objevil se soudce. Bosch se s hlubokým nadechnutím připravil na žalobkyni, která se žlutým blokem zamířila k pultíku.

„Pane Boschi," spustila, „kolik lidí jste zabil?"

Belk okamžitě protestoval a požádal o uzavřenou konzultaci. Právníci a zapisovatelka se shlukli kolem konce soudcovské lavice a pět minut si něco špitali. K Harrymu dolehl jen sem tam útržek, většinou od Belka, který šuškal nejhlasitěji. V jednom okamžiku namítal, že jednání se týká pouze jednoho případu střelby, Churchovy smrti, a že ty ostatní sem nepatří. Pak bylo slyšet Chandlerovou, jak tvrdí, že jde o podstatné informace, protože popisují způsob uvažování obžalovaného. Bosch nezaslechl soudcovu odpověď, ale jakmile se právníci i zapisovatelka vrátili na místa, Keyes oznámil: „Obžalovaný zodpoví otázku."

„To nemohu," odpověděl Bosch.

„Detektive Boschi, soud vám přikazuje, abyste odpověděl na otázku."

„Nemohu odpovědět, pane soudce. Nevím, kolik lidí jsem zabil."

„Sloužil jste v bojových akcích ve Vietnamu?" zeptala se Chandlerová.

„Ano."

„Jaké jste tam měl pověření?"

„Dělal jsem tunelovou krysu. Pronikal jsem do nepřátelských tunelů, což někdy vyústilo v přímou konfrontaci. Někdy jsem ničil tunelové komplexy pomocí výbušnin. Nemohu vědět, kolik v nich bylo lidí."

„Dobře, a kolik lidí jste zabil od té doby, kdy jste skončil službu v ozbrojených silách a stal se policistou?"

„Tři včetně Normana Churche."

„Můžete nám říci o těch dvou případech, které se netýkaly pana Churche? Jen stručně, prosím."

„Ano, jeden se stal před Churchem, druhý po něm. V prvním případě, kdy jsem někoho zabil, šlo o vyšetřování vraždy. Šel jsem vyslechnout muže, o kterém jsem se domníval, že byl svědkem. Ukázalo se ale, že jde o vraha. Když jsem zaklepal na dveře, vypálil na mě jednu střelu a minul. Pak jsem vyrazil dveře a vnikl dovnitř. Slyšel jsem, jak utíká k zadnímu východu. Pronásledoval jsem ho na dvůr, kde se snažil přelézt zed. V okamžiku, kdy se chtěl přehoupnout na druhou stranu, se otočil, aby na mě mohl znovu vypálit. Já jsem vystřelil první a on padl.

Podruhé, to se stalo po Churchovi, jsem se účastnil vyšetřování vraždy a loupeže spolu s FBI. Došlo k přestřelce mezi dvěma podezřelými, a mnou a mým tehdejším partnerem z FBI. Zabil jsem jednoho z podezřelých.“

„Takže v obou těchto případech byli muži, které jste zabil, ozbrojení.“

„To je pravda.“

„Tři přestřelky se smrtelnými následky, to je hodně i na dvacetiletého veterána, ne?“

Bosch čekal, že Belk vznese námitku, ale tlusťoch si právě něco pilně zapisoval a příležitost zmeškal.

„No, vím o policistech, kteří za dvacet let nevytáhnou zbraň, a znám jiné, kteří mají na kontě i sedm mrtvých. Záleží na tom, jaké případy dostanete, na štěstí.“

„Na štěstí, nebo na smůle?“

Tentokrát se Belk ozval a soudce námitku přijal. Advokátka pokračovala.

„Když jste zabil pana Churche, který nebyl ozbrojen, měl jste z toho špatný pocit?“

„Ani ne. Určitě ne, dokud jsem se nedostal před soud a nedozvěděl se, že žalobu povedete vy.“

V soudní síni se ozval smích a dokonce i Honey Chandlerová se usmála. Soudce prudce udeřil kladívkem, aby zklidnil síň, a poučil Bosche, že má odpovídat věcně a bez osobních poznámek.

„Žádný špatný pocit jsem neměl,“ odpověděl vážně. „Jak jsem řekl už dříve, raději bych ho dostal živého než mrtvého, ale s jeho řáděním jsem chtěl skoncovat tak nebo tak.“

„Ale zařídil jste celou věc strategicky tak, aby musela skončit jeho definitivním odstraněním, že?“

„Ne, nic jsem nezařídil. Nastal sled událostí.“

Bosch se nehodlal nechat vyvést vůči ní z míry. Zkušenost a instinkt velely, že bude lépe odpovídat na otázky, jako by mluvil s někým, kdo se prostě mýlí.

„Ale že pan Church byl zabit neozbrojen, nahý a naprosto bezbranný, to vás uspokojilo, že?“

„Tady vůbec nejde o uspokojení.“

„Vaše Ctihodnosti,“ obrátila se k soudci, „smím přistoupit ke svědkovi s předmětem doličným? Jde o předmět obžaloby číslo 3A.“

Podala kopie listu papíru Belkovi a soudní zapisovatelce, která ho přes stůl podala soudci. Zatímco si ho Keyes pročítal, Belk přistoupil k pultíku a vznesl námitku.

„Vaše Ctihodnosti, jestliže toto má být dokument obžaloby, nechápu, jakou může mít platnost. Toto jsou slova psychiatra, nikoli mého klienta.“

Chandlerová přistoupila k mikrofonu a kontrovala: „Pane soudce, podíváte-li se na část označenou jako shrnutí, chtěla bych, aby svědek přečetl poslední odstavec. Povšimněte si také, že obžalovaný dokument dole podepsal.“

Soudce pokračoval ve čtení, pak si přejel hřbetem ruky ústa a prohlásil: „Přijímá se. Můžete ho ukázat svědkovi.“

Advokátka zanesla další kopii Boschovi a položila ji na stolek, aniž na něj pohlédla. Potom se vrátila na místo.

„Můžete nám říci, co to je, detektive?“

„Je to důvěrný schvalovací formulář psychiatra. Spíše bych měl říci, že je pravděpodobně důvěrný.“

„Ano, a čeho se týká?“

„Jde o schválení, kterým se povoluje můj návrat do služby po incidentu s Churchem. Policista, který se zúčastní přestřelky

se standardně podrobuje vyšetření u policejního psychiatra. To mu umožňuje návrat do služby.“

„Musíte se s ním dobře znát.“

„Pardon?“

„Kolegyně Chandlerová, toto není nutné,“ napomenul ji soudce, než Belk stačil vstát.

„Není, Vaše Ctihodnosti, vyškrtněte to, prosím. Byl jste tedy schválen pro návrat do služby – na vaše nové pracoviště v Hollywoodu, je to tak?“

„Ano.“

„Není pravda, že jde o pouhou formalitu? Že psychiatr nikdy nebrání policistovi v návratu do služby pouze z psychiatrických důvodů?“

„Na první otázku: Ne. Na druhou: Nevím.“

„Tak to tedy řeknu jinak. Slyšel jste někdy, že by psychiatrické vyšetření zabránilo policistovi v nástupu do služby?“

„Ne, neslyšel. Tato vyšetření mají být důvěrná, takže pochybuji, že bych se něco takového mohl dovědět.“

„Přečetl byste poslední odstavec části ‚Shrnutí ze zprávy, kterou máte před sebou?“

„Prosím.“

Harry vzal papír a začal si ho potichu číst.

„Nahlas, prosím, detektive Boschi,“ řekla podrážděně. „Myslím, že to jasně vyplynulo z otázky.“

„Promiňte. Píše se tady:

‚*Vlivem válečných a policejních zkušeností, k nimž patří zejména dříve zmíněná přestřelka s následkem smrti, subjekt do značné míry znecitlivěl vůči násilí. Vyjadřuje se v tom smyslu, že násilí a jeho jednotlivé aspekty se mu staly běžně přijímanou součástí každodenního života, a to už od dětství. Z tohoto důvodu je nepravděpodobné, že by na něj předchozí události působily jako psychická zábrana, kdyby se znovu ocitl v situaci, kdy musí použít smrtící sílu na ochranu sebe či*

jiných. Jsem přesvědčen, že dokáže jednat neprodleně. Je schopen použít zbraň. Způsob jeho vyjadřování nevykazuje de facto žádné negativní dopady z uvedené přestřelky, s výjimkou toho, že jeho pocit uspokojení s výsledkem incidentu – smrtí podezřelého – lze považovat za nepřiměřený.“

Bosch odložil zprávu. Zaznamenal, že celá porota se dívá na něj. Neměl ponětí, jestli jeho případu ten papír hrubě uškodil, nebo naopak pomohl.

„Subjektem, o kterém se zpráva zmiňuje, jste vy, že?“ zeptala se Chandlerová.

„Ano, já.“

„Právě jste prohlásil, že o uspokojení tady nejde. Ale psychiatrická zpráva tvrdí, že jste měl pocit uspokojení s výsledkem incidentu. Tak co je pravda?“

„Ve zprávě jde o slova psychiatra, ne o moje. Já bych to tak neřekl.“

„Jak byste to řekl?“

„Nevím, ale takhle ne.“

„Proč jste tedy ten schvalovací formulář podepsal?“

„Podepsal jsem, protože jsem se chtěl vrátit do práce. Kdybych se s ním začal přít o slovíčka, která tam napsal, tak bych se ke své práci už nemusel dostat vůbec.“

„Povězte mi, detektive, věděl ten psychiatr, který vás vyšetřoval a sepsal tuto zprávu, o vaší matce?“

Bosch zaváhal.

„Nevím,“ řekl nakonec. „Já jsem mu o tom neříkal a nevím, jestli tu informaci už měl.“

Skoro se nesoustředil na vlastní slova a mozek mu pracoval na plné obrátky.

„Co se přihodilo vaší matce?“

Než odpověděl, dlouze se na advokátku zadíval. Ona jeho pohled vydržela.

„Jak bylo dosvědčeno dříve, byla zavražděna, když mně bylo jedenáct. Došlo k tomu v Hollywoodu.“

„A nikdo za to nebyl zavřený, že?“

„Ne, to je pravda. Mohli bychom změnit téma? To se tady už probíralo.“

Bosch zajel očima na Belka, který pochopil, vstal a vznesl námitku proti duplicitnímu vedení výslechu.

„Detektive Boschi, chtěl byste přestávku?“ zeptal se soudce. „Možná na uklidnění.“

„Ne, děkuji, pane soudce, to je v pořádku.“

„Je mi líto, ale nemohu bránit v důkladném křížovém výslechu. Námitka se zamítá.“

Keyes pokynul advokátce.

„Je mi líto, že kladu tak osobní otázky, ale kdo vás vychovával po její smrti, otec?“

„Ne, není vám líto. Vy…“

„Detektive Boschi!“ zahřměl soudce. „Toto nemůžeme tolerovat. Musíte odpovídat na otázky, které jsou vám kladeny. Neříkejte nic jiného, jen odpovídejte na otázky.“

„Ne, otce jsem neznal. Byl jsem dán do domova mládeže a poté do pečovatelských rodin.“

„Máte nějaké sourozence?“

„Ne.“

„Takže muž, který uškrtil vaši matku, vám nejen vzal nejbližší příbuznou, ale zničil vám v té době i kus života?“

„Dalo by se to tak říct.“

„Měl tento zločin nějakou souvislost s tím, že jste se stal policistou?“

Bosch už nebyl schopen vydržet pohled na porotu. Cítil, že je v obličeji celý rudý, a měl pocit, jako by byl pod lupou.

„Nevím, do té míry jsem se nikdy nezkoumal.“

„Mělo to něco společného s uspokojením, které jste pociťoval ze zabití pana Churche?“

„Jak jsem už řekl, pokud tam hrálo roli nějaké uspokojení – protože to slovo tady neustále používáte vy –, pak snad nad tím, že je uzavřen případ. Smím-li použít vašeho výrazu, ten

člověk byl zrůda, zabiják. Byl jsem spokojen, že jsme ho zastavili, vy byste nebyla?“

„Vy máte na otázky odpovídat, detektive Boschi,“ řekla Chandlerová. „Moje další otázka zní: Zastavili jste další vraždy – všechny?“

Belk vyskočil a požádal o uzavřenou konzultaci. Soudce se otočil k porotcům a rozhodl: „Přece jen si teď uděláme přestávku. Zavoláme vás, až budeme hotovi.“

17

Na Belkovu žádost o projednání námitky vůči otázce obžaloby z doslechu médií soudce svolal slyšení ve své kanceláři. Účastnili se ho Keyes, Chandlerová, Belk, Bosch, soudní zapisovatelka a sekretář. Museli si přinést pár židlí ze soudní síně a všichni se rozsadili kolem soudcova velkého stolu z tmavého mahagonu, který velikostí připomínal kontejner na dovozové auto nižší třídy.

Soudce začal tím, že si zapálil cigaretu. Když Harry viděl, jak ho Chandlerová následuje, přidal se také. Keyes posunul popelník na roh stolu, aby na něj dosáhli všichni.

„No, pane Belku, parket je váš,“ zahájil soudce.

„Vaše Ctihodnosti, mám obavy ze směru, kterým žalobkyně Chandlerová záležitost vede.“

„Říkejte slečna Chandlerová, víte přece, že je to vhodnější. Pokud se týče směru výslechu, jak ho můžete poznat z jediné otázky?“

Boschovi bylo zjevné, že Belkova námitka přišla předčasně. Nevěděli, kolik toho Chandlerová kromě toho vzkazu ví. Ale Belkův tanec kolem horké kaše mu připadal jako ztráta času.

„Pane soudce,“ ozval se, „pokud odpovím na poslední otázku, naruší to probíhající vyšetřování.“

Soudce se zaklonil do polstrovaného křesla.

„Jakto?“ zeptal se.

„Domníváme se, že existuje ještě jeden vrah,“ vysvětlil Bosch. „Tělo, které se našlo tento týden, bylo včera identifikováno. Zjistilo se, že nemůže jít o Churchovu oběť, protože ještě před dvěma lety byla naživu. Nicméně…“

„Způsob zabití se shoduje se skutečným Panenkářem,“ vmísil se Belk. „Policie se domnívá, že jde o někoho, kdo znal Churchovy metody a kopíroval je. Existují důkazy, které naznačují, že Imitátor má na svědomí oběti číslo sedm a jedenáct, které dříve byly přisuzovány Churchovi.“

Bosch pokračoval: „Ten druhý musí být někdo, kdo měl blízko k původnímu vyšetřování a znal podrobnosti.“

„Pokud připustíte, aby kolegyně kladla otázky tím směrem,“ převzal štafetu Belk, „dostane se to do médií a pachatel bude varován. Dozví se, jak blízko je jeho odhalení.“

Soudce mlčel a v tichosti o všem uvažoval.

„To zní opravdu zajímavě a já vám přeji hodně štěstí při chytání Imitátora, jak mu říkáte,“ řekl konečně, „ale potíž je v tom, pane Belku, že jste mi neuvedl jediný právní důvod, na jehož základě bych mohl vašemu klientovi zabránit v zodpovězení otázek slečny Chandlerové. Nikdo nechce kazit vyšetřování, ale svého klienta jste jako svědka předvolal vy.“

„Pokud nějaký druhý vrah vůbec existuje,“ řekla Chandlerová. „Je zřejmé, že vrah byl jenom jeden a že to nebyl Church. Pánové přišli s touto vyumělkovanou…“

„Slečno Chandlerová,“ přerušil ji soudce, „o tom rozhodne porota. Nechtě si své argumenty pro ni. Pane Belku, potíž spočívá v tom, že svědek je váš. Vy jste ho předvolal a vy jste ho také vystavil tomuto výslechu. Nevím, co vám mám říct. Určitě kvůli vám nevyhodím média. To do zápisu nedávejte, slečno Pennyová.“

Soudce se díval, jak zapisovatelce odskočily prsty od klávesnice.

„Pane Belku, tohle jste zprasil – promiňte mi ten výraz, dámy. Svědek na tu otázku prostě odpoví a pak na další a další a další. To je všechno. Budeme pokračovat.“

Zapisovatelka se znovu připravila.

„Vaše Ctihodnosti, to ne…“

„Už jsem rozhodl, pane Belku. Ještě něco?“

„Chtěli bychom odročit líčení,“ překvapil Belk.

„Cože?“

„Vaše Ctihodnosti, žaloba nesouhlasí,“ ozvala se Chandlerová.

„Já vím,“ odpověděl soudce. „O čem to mluvíte, pane Belku?“

„Vaše Ctihodnosti, musíte soud odročit alespoň na příští týden. Tím poskytnete vyšetřovatelům čas, aby s velkou pravděpodobností došli k určitým závěrům.“

„K určitým závěrům? Na to zapomeňte, příteli, tady probíhá soud.“

Belk vstal a opíral se o velký, široký stůl.

„Ctihodnosti, žádám přerušení jednání pro stav nouze, abychom mohli podat odvolání k devátému okrsku.“

„Žádat můžete, co chcete, ale nic se přerušovat nebude. Tady probíhá soud.“

Nastalo ticho, v němž se všichni soustředili na Belka.

„Co když odmítnu vypovídat?“ zeptal se Bosch.

Soudce se na něj dlouze zadíval a řekl: „Obviním vás z pohrdání soudem. Pak vás znovu vyzvu, abyste odpověděl, a pokud odmítnete podruhé, pošlu vás do vězení. A až váš advokát požádá o propuštění na kauci, já řeknu ne. Navíc tohle všechno se odehraje přede všemi – porotou a novináři. Nebudu nijak omezovat slečnu Chandlerovou v tom, co bude chtít říct médiím mimo soudní síň. Tím tedy chci říct, že si můžete zahrát na hrdinu a nevypovídat, ale do médií se to dostane stejně. Jak jsem před chvílí řekl panu Belkovi mimo záznam,…“

„To nemůžete!“ znenadání vyjekl Belk. „To je nespravedlivé. Musíte chránit vyšetřování, musíte…“

„Chlapče, nikdy mi neříkejte, co musím dělat,“ odpověděl soudce pomalu a přísně. Zdálo se, jako by rostl a rostl, zatímco advokát se před ním smrskával. „Jediné, co musím, je zajistit v této záležitosti čestný soud. Vy ode mne chcete, abych tajil informace, které mohou být důležité pro dokazování žaloby. Kromě toho se mě snažíte zastrašit, což neberu. Já nejsem žádný okresní soudce, co potřebuje váš hlas v příštích volbách. Já jsem jmenovaný doživotně. Konec schůze.“

Slečna Pennyová přestala psát. Boschovi se na zdecimovaného Belka nechtělo ani dívat, jak tam tak stál se skloněnou hlavou, zničený a odsouzený, s odhaleným zátylkem nastaveným popravčí sekyře.

„Takže já vám radím, abyste odsud začerstva vypadl a začal hodně rychle přemýšlet, jak se to dá v druhém kole ještě zachránit. Detektiv Bosch totiž za pět minut buď odpoví na tu otázku, nebo odevzdá zbraň, služební odznak, pásek a tkaničky od bot zřízenci ve federálním lochu. Slyšení je skončeno, pokračuje soud.“

Soudce Keyes masivní paží rozdrtil nedopalek své cigarety v popelníku, aniž na okamžik spustil oči z Belka.

Když vcházeli v zástupu do soudní síně, Bosch se držel těsně za Chandlerovou. Ohlédl se, jestli soudce už odbočil ke svému stolci, a tiše na ni zabručel: „Jestli máte informace z oddělení, tak rozdrtím váš zdroj napadrť, až na něho přijdu.“

Šla bez zaváhání dál a aniž se otočila sykla: „Pokud nebudete napadrť vy.“

Bosch zaujal své místo na svědecké lavici a byla povolána porota. Soudce vyzval zástupkyni žaloby k pokračování.

„Aby zapisovatelka nemusela hledat poslední otázku, položím ji znovu. Poté, co jste zabil pana Churche, přestal takzvaný Panenkář vraždit?“

Bosch zaváhal a přemýšlel. Pohledem přejel po divácích, v jejichž řadách přibylo reportérů – alespoň ti lidé vypadali jako novináři. Všichni seděli pohromadě.

Zahlédl i Sylvii, jak sedí sama v poslední řadě. Slabě se na něj usmála, ale Harry gesto neopětoval. Jak dlouho už tam asi je, napadlo ho.

„Detektive Boschi?“ pobídl soudce.

„Na tu otázku nemohu odpovědět, aniž bych ohrozil probíhající vyšetřování,“ řekl konečně Harry.

„To jsme už probrali,“ odpověděl Keyes zlostně. „Odpovězte na otázku.“

Boschovi bylo jasné, že odmítnout a nechat se zašít informacím v úniku na veřejnost nepomůže. Chandlerová to stejně novinářům vyzvoní, když jí to soudce dovolil. Takže když se nechá zavřít, docílí leda toho, že nebude moci honit Imitátora. Rozhodl se odpovědět. Dlouze se napil vody z kelímku a přitom si v hlavě pečlivě skládal větu, kterou řekne.

„Norman Church po své smrti očividně vraždit přestal. Ale existoval ještě jeden, který je na svobodě dodnes. Zabiják vraždící stejným způsobem jako Norman Church.“

„Děkuji, pane Boschi. A kdy jste došel k tomuto závěru?“

„Tento týden, když se našlo další tělo.“

„Kdo je další oběť?“

„Žena, která se jmenuje Rebeka Kaminská. Je pohřešována dva roky.“

„Shodují se podrobnosti její smrti s vraždami jiných Panenkářových obětí?“

„Přesně, až na jednu věc.“

„A to jakou?“

„Byla zabetonována do podlahy, tedy ukryta. Norman Church pohazoval své oběti na veřejných místech.“

„Žádné další rozdíly?“

„Zatím o žádných nevím.“

„Nicméně, jelikož zemřela dva roky poté, co jste zabil Normana Churche, je vyloučeno, že by za to mohl on, je to tak?“

„Ano.“

„Má dokonalé alibi, protože byl mrtvý, že?“

„Ano.“

„Jak se našlo tělo?“

„Jak jsem řekl, bylo zabetonované v podlaze.“

„A co přivedlo policii na místo, kde bylo pohřbeno?“

„Dostali jsme vzkaz s popisem toho místa.“

Chandlerová nato vyrukovala s kopií předmětu doličného číslo 4A, který soudce po zamítnutí Belkovy námitky přijal. Žalobkyně podala kopii Boschovi, aby ji identifikoval a přečetl.“

„Tentokrát prosím nahlas,“ stačila poznamenat, než začal číst, „pro porotu.“

Když předčítal Imitátorův vzkaz hlasitě před ztichlou soudní síní, cítil tajuplné mrazení v zádech. Chandlerová nechala ta slova pár vteřin doznít a pokračovala.

„Píše tam ‚já stále v hře svůj mám díl. Co to znamená?“

„To znamená, že si chce přisvojit všechny ty vraždy. Jde mu o pozornost.“

„Může to být tím, že spáchal všechny ty vraždy?“

„Ne, protože devět z nich má na svědomí Norman Church. Nalezené důkazy nezvratně prokazují souvislost mezi ním a devíti oběťmi. O tom není pochyb.“

„Kdo ty důkazy našel?“

„Já,“ odpověděl Bosch.

„Čili není zde spíše mnoho pochyb, detektive Boschi? Není vaše verze s druhým vrahem, který vraždí stejným způsobem, absurdní?“

„Ne, není absurdní. Takové případy se stávají. Já jsem nezabil nesprávného muže.“

„Není snad pravda, že tyhle řeči o plagiátorovi, o Imitátorovi, jsou jen vyumělkovanou šarádou na zastření

skutečnosti, že právě to jste udělal, že jste zabil nesprávného muže? Nevinného, ne–ozbrojeného člověka, který se nedopustil ničeho špatného, než že si s tichým souhlasem své ženy najal prostitutku?“

„Ne, není. Norman Church zabil…“

„Děkuji vám, pane Boschi.“

„…mnoho žen. Byl zrůda.“

„Jako ten, kdo zabil vaši matku?“

Bezděky se podíval do publika, zahlédl Sylvii a odvrátil pohled. Snažil se uklidnit a zpomalit dech. Nechtěl se před Chandlerovou otevřít.

„Řekl bych, že ano. Patrně si zrůdností byli podobní.“

„A proto jste ho zabil, že? Pod polštářem žádná paruka nebyla. Chladnokrevně jste ho zastřelil, protože jste měl před očima vraha své matky.“

„Ne, mýlíte se. Nemyslíte, že bych byl schopen přijít s lepším nápadem než paruka, kdybych si to celé vymyslel? Byla tam třeba kuchyňka a v ní zásuvka plná nožů. Proč bych…?“

„Zadržte, zadržte, zadržte!“ vykřikl soudce Keyes. „To už se dostáváme někam jinam. Slečno Chandlerová, vy jste místo kladení otázek začala předkládat tvrzení a vy, pane Boschi, jste dělal totéž místo odpovídání. Vraťme se k původnímu postupu.“

„Ano, Vaše Ctihodnosti,“ odpověděla Chandlerová. „Není pravda, detektive Boschi, že celá věc – svalování všech těch vražd na Normana Churche – byla jen vyumělkovaná zástěrka, která se nyní, po nalezení zabetonovaného těla tento týden, začíná odhalovat?“

„Ne, to není pravda. Nic se neodhaluje. Church byl vrah a dostal, co si zasloužil.“

Bosch sebou v myšlenkách trhl. Sotva to vyslovil, zavřel víčka. Dostala ho. Otevřel oči a díval se přímo na ni. Její oči byly bezvýrazné, studené, prázdné.

Tiše řekla: „Řekl jste, že dostal, co si zasloužil. Kdy jste byl jmenován soudcem, porotcem a katem?“

Bosch se znovu napil z kelímku.

„Chtěl jsem tím říci, že to byla jeho vlastní hra. Nesl plnou odpovědnost za všechno, co se mu přihodilo. Když vsadíte na takovou hru, musíte pak nést následky.“

„Tak jako Rodney King dostal, co si zasloužil?“

„Námitka!“ vykřikl Belk.

„Jako André Galton dostal, co si zasloužil?“

„Námitka!“

„Přijímá se, jedna i druhá,“ prohlásil soudce. „Tak, slečno Chandlerová,…“

„To není totéž.“

„Detektive Boschi, námitky jsem přijal, což znamená, že na tyto otázky nemáte odpovídat.“

„Nemám další otázky, Vaše Ctihodnosti,“ skončila Chandlerová.

Vrátila se ke stolu obžaloby a pohodila blok na dřevěnou desku. Na krk jí už zase padal uvolněný pramen vlasů. Bosch byl skálopevně přesvědčený, že i tenhle drobný detail je součástí dopodrobna naplánovaného vystoupení. Když dosedla, Debora Churchová jí stiskla paži, ale právnická ani gestem nezareagovala.

Belk se ve druhém kole pokusil napravit škody otázkami na odporné podrobnosti Churchových zločinů, o přestřelce a vyšetřování. Ale zdálo se, že už nikdo neposlouchá. Soudní síň se zůstala zcela vtažená do vzduchoprázdna, které zůstalo po výkonu žalob kyne.

Belkův pokus byl natolik chabý, že Chandlerové nestálo zato pokračovat ve výslechu. Bosch byl propuštěn ze svědeckého místa. Cesta ke stolu obhajoby se mu zdála dlouhá jako míle.

„Další svědek, pane Belku?“ zeptal se soudce.

„Dovolil byste mi pár minut, Ctihodnosti?“

„Jistě.“

Advokát se obrátil k Harrymu a šeptal: „Když teď skončíme, bude vám to nějak vadit?“

„Nevím.“

„Nemám už koho předvolat, ledaže byste chtěl pozvat další členy speciální jednotky. Oni budou vypovídat totéž co vy a Chandlerka s nimi bude zacházet úplně stejně. Já bych to raději nechal tak.“

„Co kdybychom znovu předvolali Lockea? Ten by mě podpořil ve všem, co jsem řekl o tom Imitátorovi.“

„To je riskantní. Locke je psycholog. Když z něho dostaneme, že je něco možné, může ho ona přimět k prohlášení, že to tak nemuselo být. Tohle jsme s ním neprobírali a nebudeme vědět, co doopravdy vypoví. Navíc bychom se měli vyhýbat tomu druhému vrahovi. Porotu to jenom mate a my…“

„Pane Belku,“ ozval se soudce, „čekáme.“ Belk vstal a řekl: „Vaše Ctihodnosti, končíme obhajobu.“

Soudce věnoval Belkovi dlouhý pohled. Pak se obrátil k porotcům a řekl, že pro dnešek je to vše, protože právní zástupci obou stran využijí odpoledne k přípravě závěrečných řečí a on sám ke zpracování pokynů pro porotu.

Když porotci odešli, Chandlerová se zvedla a od pultíku požádala o přímý verdikt ve prospěch žaloby, což soudce zamítl. Nato Belk učinil totéž ve prospěch obhajoby, ale soudce ho se sarkastickým podtónem poslal sednout.

Když se přecpaná soudní síň konečně vyprázdnila, čekala Harryho na chodbě Sylvia. Vzal ji za ruku, spolu se prosmekli kolem obou právníků obležených shluky reportérů a odcházeli.

„Říkal jsem ti, abys sem nechodila, Sylvie.“

„Já vím, ale musela jsem přijít. Abys věděl, že jsem s tebou, ať se děje, co chce. Znám tě tak, jak tě porota nikdy nepozná. Ať si tě ta ženská líčí, jak chce, já tě znám nejlíp, na to nezapomeň.“

Oblékla si černé šaty se stříbřitě bílým vzorem, které na ní měl rád. Byla v nich krásná.

„Já… Kdy jsi vlastně přišla?“

„Stihla jsem větší část a jsem ráda, že jsem tu byla. Bylo to drsné, ale viděla jsem, že děláš dobrou práci i při všech těch hrůzách, kterými musíš projít.“

Neměl co říct a jen se na ni díval.

„Ber to optimisticky, Harry.“

„To s mojí matkou…“

„Ano, to jsem slyšela. Bolelo mě, že se o tom dozvídám až tady. Harry, co je to s námi, že máme před sebou taková tajemství? Kolikrát ti musím opakovat, že to ohrožuje to, co máme?“

„Poslyš,“ řekl konečně, „já to teď nejsem schopen probírat. Celý ten soud a k tomu tohle – náš vztah, je toho najednou moc. Tady není to pravé místo. Proberme si to později. Máš pravdu, Sylvie, ale, já… no prostě… já o tom teď nemůžu…“

Utáhla mu kravatu a uhladila mu ji dlaní na prsou.

„To je dobrý,“ řekla. „Co máš teď v plánu?“

„Pokračovat v pátrání a je mi jedno jestli oficiálně, nebo ne. Musím najít toho druhého, musím najít vraha.“

Spočinula na něm pohledem prozrazujícím, že doufala v jinou odpověď.

„Nezlob se, ale tohle nemůžu odkládat. Věci se vyvíjejí dál.“

„Tak to půjdu do školy, abych nepřišla o celý den. Objevíš se večer doma?“

„Pokusím se.“

„Dobře. Budu se těšit a věř, že to dopadne dobře.“

Usmál se. Natáhla se, políbila ho na tvář a zamířila k pojízdným schodům.

Bosch se za ní díval, když se objevil Bremmer.

„Nechtěl bys mi o tom něco říct? Bylo to docela zajímavé svědectví, cos tam vykládal.“

„Nepovím nic víc, než co jsem už řek na potítku.“

„Vůbec nic?“

„Ne.“

„A co ta její verze, že ten druhý je ve skutečnosti jediný a že Church nezabil nikoho.“

„A co bys tak od ní čekal? Jsou to kraviny. Nezapomeň, že já jsem tam vevnitř vypovídal pod přísahou. Ona tady venku může plácat, co chce. Hele, Bremmere, jsou to nesmysly, tak jí neskoč na špek.“

„Poslouchej, Harry, já o tom musím napsat, rozumíš? Za to mě platěj. Chápeš to, všechno dobrý, jo?“

„Všechno dobrý, reportére. Každý máme nějakou práci a já teď jdu dělat tu svou, jo?“

Vykročil k eskalátoru. Když se dostal ven, zapálil si cigaretu a druhou podal Tommymu Farawayovi, který se zrovna probíral popelníkem.

„Jak to jde, poručíku?“ zeptal se.

„Drtí mě spravedlnost.“

18

Bosch přijel k centrální stanici a zastavil na volném místě před budovou. Zůstal sedět v autě a pozoroval dva bachaře, jak myjí glazurovanou mozaiku vyvedenou přes průčelí, které jinak připomínalo spíše bunkr. Měla znázorňovat nirvánu, stav blaženosti s hrajícími si dětmi černé, bílé i kakaové pleti, které se usmívají na přívětivé policisty. Zobrazovala místo, kde děti ještě měly naději. Pod obrazem někdo černým sprejem zlostně připsal: „Tohle je hnusná lež!“

Načmáral to tam někdo místní, nebo spíš nějaký polda, napadlo Bosche. Vykouřil dvě cigarety a snažil se vyhnat z hlavy myšlenky na soud. Cítil podivný pocit smířenosti s tím, že některá z jeho tajemství vyplula na povrch. Ale nedoufal v příznivý rozsudek. Přepadla ho rezignace, vyrovnával se s tím, že porotci rozhodnou proti němu a že zkreslené podání důkazů je přesvědčí, že jednal – když ne podle Chandlerové jako zrůda –, přinejmenším tedy s nepřípustnou bezohledností. Nikdy se

nedozvědí, jaké to je, činit taková rozhodnutí ve zlomcích okamžiku.

Byl to starý známý bludný kruh. Občané chtějí, aby je policie chránila a aby udržovala epidemii zločinu v uctivé vzdálenosti od jejich dveří. Jenže titíž spořádaní občané jako první nevěřícně hledí a pobouřeně hrozí prstem, když sami musejí zblízka pohlédnout na práci, kterou přisoudili svým policistům. Bosch nebyl žádný tvrdý radikál. Neomlouval postup policie v případech An–drého Galtona a Rodneye Kinga. Ale chápal, jak k nim mohlo dojít, a věděl, že jeho jednání vychází z týchž kořenů.

Oportunismus a hloupost politiků připustily, aby policejní oddělení jako ozbrojená složka léta trpělo nedostatkem lidí a vybavení. Kromě toho samo podlehlo politické nákaze, která ho obtěžkala nadpočtem řídicích byrokratů, zatímco řady pěšáků drasticky prořídly. Ti, co zbyli na ulicích, skoro neopouštěli svá pojízdná brnění, služební vozy, a ztratili kontakt s veřejností, které měli sloužit. Ven vylézali jedině kvůli grázlům. To v nich utvrdilo dojem, že grázl je každý, kdo na sobě nemá uniformu. A podle toho jednali, až to dospělo k André Galtonům a Rodneyům Kingům, k nepokojům, které pěšáci nemohli zvládnout, k hnusně prolhaným mozaikám na zdech.

Dozorčím se prokázal odznakem a vzal to po schodech nahoru na mravnostní. Ve dveřích kanceláře mužstva se zastavil a asi půl minuty zpovzdálí pozoroval Raye Moru, jak sedí na druhém konci místnosti u svého stolu. Vypadal, jako by psal hlášení ručně místo na stroji. Takže šlo asi o denní výkaz činnosti, na který nebylo třeba moc soustředění – stačilo pár řádků – a pro nějž nestálo za to vstávat a hledat funkční psací stroj.

Bosch postřehl, že Mora píše pravačkou, což ho ovšem nevylučovalo z okruhu podezřelých. Imitátor znal podrobnosti a věděl, že aby napodobil Panenkáře, musí smyčku utahovat

oběti kolem krku zleva. A také věděl o bílém křížku na palci u nohy.

Mora zvedl hlavu od psaní a uviděl ho.

„Co tady děláš, Harry?“

„Nechtěl jsem rušit.“

Bosch vstoupil.

„Rušit od denního výkazu? Blbneš?“

„Myslel jsem, že děláš něco rozumnýho.“

„Jo, psát tyhle ptákoviny je rozumný, když chci dostat vej–platu. Ale tím to končí.“

Bosch si přitáhl od vedlejšího stolu židli a sedl si. Soška Pražského Jezulátka se přestěhovala, vlastně jen otočila. Už se nedívala přímo na nahatou pornohvězdu v kalendáři. Bosch se zahleděl na Moru a znejistěl, co má dělat.

„Nechal jsi mi včera večer vzkaz.“

„Jo, trochu jsem přemejšlel…“

„O čem?“

„No, víme, že Church Magnu Cum Loudly nezabil, v té době už nemoh, že jo? Když holka skončila v tom betonu, měl to už za sebou.“

„To sedí.“

„Takže ho někdo napodobuje.“

„Přesně tak.“

„No a tak mě napadlo, co když to ten chlápek dělá už nějakou

dobu?“

Bosch cítil, jak se mu svírá hrdlo. Snažil se, aby na něm Mora nic nepoznal a udržoval si bezvýrazný pohled.

„Jak nějakou dobu?“

„No, co když ty dvě mrtvé pornoholky oddělal taky on? Kdo může říct, že začal řádit až po Churchově smrti?“

Ted už Bosche mrazilo. Jestli je Imitátor tenhle kluk, věří si tak moc, že by byl schopný odhalit úplně všechno? Anebo je Harryho domněnka – ano, domněnka, nic víc to zatím není – úplně mimo mísu? Tak nebo onak, ze seděni s Morou u stolu

plného pornočasopisů se sexuálními momeníkami na obálkách, z poťouchlého pohledu kalendářové krásky na postaveném zakladači a z odvrácené tváře hliněné sošky měl husí kůži. Uvědomil si, že Delta Bush, herečka z kalendáře nad Morovým místem, byla prsatá blondýna. Zapadala do obrazu. Že by tam Mora proto ten kalendář měl?

„Popravdě řečeno, Rayi," řekl, když dostal hlasivky do nezúčastněného tónu, „mě napadlo to samé. Všechno by to sedělo líp – myslím důkazy –, kdyby je Imitátor oddělal všecky tři… Jak jsi na to přišel?"

Mora založil výkaz do šuplíku a opřel se o stůl. Podvědomě si levou rukou sáhl na krk a vytáhl si medailonek se Svatým duchem zpod košile. Zaklonil se v křesílku, rukama se opřel o podničky a přívěsek si mnul mezi palcem a ukazováčkem.

Pak ho pustil a řekl: „Vzpomněl jsem si na jednu věc. Těsně předtím, než jsi vyřídil Churche, jsem dostal tip. No a potom jsem ho prostě vypustil."

„To jako před čtyřmi lety?"

„Jo. Všichni jsme byli přesvědčení, že případ skončil spolu s Churchem."

„Tak už to vyklop, Rayi, na co sis vzpomněl?"

„Jasně, jasně. Pár dní, možná tejden předtím, jsem dostal po telefonu tip. Předali ho mně, protože jsem byl šéf expert na porno a ten tip byl od jedny pornokočky. Říkala si Gallery, nijak dál, jenom tohle jméno. Patřila do poslední ligy – smyčky, živej sex, čumkabinky, nula šest nula devět a tak. Její jméno se objevilo na pár videokazetách a holce se začínalo dařit.

No tak teda zavolala na speciální jednotku – krátce předtím, než jsi dostal Churche – a povídala, že existuje šmírák, kterej se motá po různejeh natáčeních ve Valley. Chápeš, kouká, jak se to dělá, pokecá si s producentama, no ale tenhle byl trochu jinej.

„Počkej, šmírák – co to znamená?"

„To je takový slovo. Takhle holky říkaj chlápkům, co se potulujou vždycky tam, kde se zrovna natáčí. Většinou se kamarádí s producentama nebo přihrajou nějaký prachy. Za tác je producent nechá bejt přitom a koukat na natáčení. Tohle přitahuje spoustu lidí, kterejm nestačí video. Prostě chtěj bejt přímo u toho."

„No dobře, a co s ním?"

„Hele, důvod, proč se potulujou kolem scény, je jenom jeden. Vo přestávkách jedou po těch holkách. Prostě chtěj, aby jim to udělaly, nebo je chtěj sklátit sami, dostat se mezi ně. A to právě na něm bylo divný. Von tam po nikom nevyjížděl, jenom se tam motal. Vona – jako Gallery – říkala, že nikdy neviděla, jak po někom jede. S pár holkama se bavil, ale nikdy s žádnou nešel."

„A kvůli tomu byl divnej? Že se nechtěl nechat sbalit?"

Mora pozvedl ruce a pokrčil rameny, jakože ví, že to nezní moc přesvědčivě.

„V podstatě jo. Ale počkej! Gallery natáčela s Heather Cumhitherovou a s Holly Lere, s oběma Panenkářovými oběťmi, a toho chlápka prý viděla zrovna na jejich natáčení. Proto nám zavolala."

Ted už Harry zbystřil, ale stejně nevěděl, co si má myslet. Mora by se prostě mohl snažit odvést pozornost jinam a poslat ho po falešné stopě.

„Neznala jeho jméno?"

„Právě že ne. Proto jsem po tom taky dál nešel. Měl jsem na krku plnej šanon jinejeh tipů a tenhle neměl ani jméno. Nakonec bych se k němu dostal, ale pár dnů nato jsi poslal Churche do hlíny a byl konec."

„Nechals to být."

„Jo, zahodil jsem to jak pytel hoven."

Bosch čekal. Věděl, že Mora ještě nedomluvil, že toho měl na srdci víc. Musel vědět víc.

„No a když jsem se ti včera díval do záznamu Magny Cum Loudly, našel jsem pár jejích prvních nahrávek. Taky zpočátku

dělala s Gallery, podle toho jsem si vlastně vzpomněl na ten tip. Potom mě napadlo, že bych mohl zkusit najít Gallery, poptat se lidí z branže, co znám. A zjistil jsem, že Gallery před třemi lety zničehonic zmizela. Znám se s jedním špičkovým producentem, kterej mi řek, že se mu ztratila uprostřed natáčení. Von to nikomu neřek a vo tý holce už nikdo nikdy neslyšel. Pamatoval si to dobře, protože ten biják musel točit znova, což ho přišlo na pěkný prachy. Kdyby ji jenom tak nahradil jinou holkou, ztratil by se děj.“

Fakt, že děj v těchhle filmech vůbec hraje roli, Bosche překvapil. Oba s Morou mlčeli a přemýšleli. Nakonec promluvil Harry.

„Takže podle tebe může být někde zakopaná? Mluvím o Gallery. Zabetonovaná jako ta z minulýho týdne?“

„Jo, přesně tohle si myslím. Lidi v tyhle branži nejsou úplně normální, takže není nic extra divnýho, když si někdo zmizí. Pamatuju na jednu, co se takhle ztratila, a za chvíli ji vidím v People magazínu. Je tam vo ní článek, jak si narazila nějakýho slavnýho bohatýho, fotky s chlápkem, co nevím, jak se jmenuje, ale má svůj pořad v televizi vo tom s tím psincem – už vím, Noah Bark. Nevím ani…“

„Rayi, tohle je mi fuk…“

„Jo, jo, no podstatný je, že holky z tyhle branže přicházej a vodcházej. Na tom není nic divnýho. Moc jim to sice nepálí, ale dycky si uzmou, že chtěj dělat něco jinýho. Třeba potkaj nějakýho sladouše, co je bude krmit koksem a kaviárem, jako tenhle televizní píčus, a do práce se už nevrátí, dokud nezjistí, že udělaly botu. V typickým případě neplánujou dál než do příštího čísla.

Kdyby ses mě zeptal, co by v životě chtěly, tak ti řeknu, že nějakýho ta tíká. Když byly malý, platily za votloukánky a tohle je jejich podělanej způsob, jak taťkovi dokázat, že za něco stojej. Aspoň jsem to tak někde čet. Ale třeba je to krávovina jako dycky.“

Bosch nepotřeboval lekci z psychologie.

„Hele, Rayi, mám na krku soud a kromě toho se snažím dělat tenhle případ. Tak mluv k věci. Co je s Gallery?“

„No, pokud se Gallery tejče, tak u ní je netypický to, že je pryč už tři roky a za celou dobu se neukázala. Tyhle holky se pokaždý vracej, i když vykejvou producenta tak, že se musí přetáčet. Každá se dřív nebo pozdějc ukáže, začne pěkně vod píky – vod smyček a načechrávaček – a jedou zase nahoru.“

„Nace… Co?“

„Načechrávačky jsou šikovný holky, co ještě nedělaj před kamerou. Udržujou herce v ráži, když se přestavujou kamery, světla, úhly a tak, aby byli připravený. Víš, co myslím.“

„Jo, rozumím ti.“

Stačilo deset minut zasvěceného výkladu a o Bosche se pokoušela deprese. Prohlížel si Moru, který na mravnostním dělal, co ho znal.

„A co ta holka, která mu utekla? Neptal ses jí na tenhle tip?“

„Nedostal jsem se k tomu. Jak říkám, když Church dohrál, tak jsem to všechno pustil z hlavy. Myslel jsem, že to máme za sebou.“

„Jo, to já taky.“

Bosch si vytáhl malý kapesní záznamník a udělal si z rozhovoru pár poznámek.

„Nezůstaly ti z té doby nějaké zápisky?“

„Ne, všechno je pryč. Možná že v hlavní složce speciální jednotky bude záznam s původním tipem, ale ten ti neřekne víc, než co jsem ti dal já.“

Bosch přikývl. Mora měl nejspíš pravdu.

„Jak vypadala ta Gallery?“

„Blondýnka, dobře stavěná, určitě po chirurgický rekonstrukci někde v Beverly Hills. Měl bych tu mít fotku.“

Odstrčil se na židli ke spisovým skříním, zalovil v jedné zásuvce a vrátil se s komerčně nafoceným snímkem pohlednicového formátu. Blondýna na něm pózovala na břehu oceánu, celá nahá a mezi nohama vyholená. Bosch vrátil fotku

Morovi a styděl se, jako když si kluci o přestávce vyměňují tajemství o holkách. Zdálo se mu, jako by se Mora mírně usmál a napadlo ho, jestli kolegovi připadají legrační ty rozpaky, nebo snad něco jiného,,

„Člověče, to je děsná práce.“

„No jo, někdo to dělat musí.“

Bosch ho chvíli zkoumal pohledem. Rozhodl se to zkusit. Zjistí, co ho u toho svinstva drží.

„Jasně, ale proč zrovna ty? Už to děláš dlouho.“

„Asi jsem něco jako hlídací pes. Nejvyšší soud tvrdí, že tyhle věci jsou do určitý míry legální. No a já rozhoduju vo tý míře. Musí se to sledovat a držet čistej standard – to není fór. To znamená, že tihle lidi musí mít živnosťáky, přes osumnáct let a nikdo je nesmí nutit do věcí, který sami nechtěj. Spoustu času trávím prohlížením těchhle sraček a hledám svinstvo, který by ani Nejvyšší soud nesnes. Potíž je v místních zvyklostech. L. A. žádný nemá. Už léta se tady nekonal žádnej úspěšnej mravnostní soud. Dělal jsem pár případů dětský pornografie, ale pořád ještě čekám na svůj první mravnostní případ.“

Udělal pauzu. „Poldové tu většinou stráví rok a nechaj se přeložit pryč. Víc nesnesou. Já jsem tady sedmej rok, ale proč, na to se mě neptej. Asi proto, že je to tady pestrý.“

„No dobře, ale rok za rokem tenhle hnus – jak to můžeš vydržet?“

Mora očima sklouzl k sošce na stole.

„O mě je postaráno. Netrap se tím.“ Zase se odmlčel. „Nemám rodinu, žena už je pryč, tak kdo by si stěžoval na to, co dělám?“

Tohle Bosch věděl z doby speciální jednotky. Mora se dobrovolně přihlásil do týmu B, na noční směny, protože ho právě opustila žena. Jednou se svěřil, že nejhorší je přečkat noci. Harryho napadlo, jestli byla taky blond a pokud ano, co to může znamenat.

„Hele, Rayi, to s tím Imitátorem mě napadlo taky. Ona – Gallery – by tam docela zapadala, že? Všechny tři oběti i ta jedna, co utekla, byly blondýnky. Church si nevybíral, ale ten druhej zjevně jo.“

„To máš teda pravdu,“ řekl Mora a prohlížel si Galleryinu fotku. „Tohle mě nenapadlo.“

„No koneckonců začít se dá třeba od toho tvýho čtyři roky starýho tipu. Třeba jsou ještě další oběti. Máš toho moc?“

Mora s úsměvem odpověděl: „Harry, to je fuk, kolik tu mám práce. Ve srovnání s tímhle je to všecko prd. Příští tejden mám dovolenou, ale odjíždím až v pondělí. Do tý doby dělám pro tebe.“

„Zmínil ses o tom hereckým sdružení. To je…“

„Svaz představitelů filmové erotiky. Jo, řídí to jedna právnická kancelář v Sherman Oaks.“

„Hm, znáš se tam s někým?“

„Znám jejich hlavního právníka. Má zájem udržovat v branži určitej standard a dá se s ním spolupracovat.“

„Mohl bys s ním hodit řeč, vyptat se co a jak a zjistit, jestli se jich takhle ztratilo víc? Jde hlavně o dobře stavěné blondýnky.“

„Chceš vědět, kolik bysme mohli mít ještě dalších obětí, co?“

„Přesně.“

„Dám se do toho.“

„A co takhle agenti a svaz herců?“

Bosch kývl na kalendář s Deltou Bush.

„Mrknu se ti na ně. Devadesát procent celýho kšeftu ovládaj dva borci. A vod těch začnu.“

„A co holky na zavolání? Dělají to všechny?“

„Ty nejlepší herečky ne. Ale nižší ranky jo, ty si takhle po nocích přivýdělávaj dost často. Víš, opravdový hvězdy stráví deset procent času natáčením a zbytek někde tancujou. Dělaj každej večer v jiným klubu a přijdou si na pěkný prachy. Vytancujou si i sto tisíc ročně. No a o patro níž, holky, co

stoupaj nebo upadaj, si kromě filmování a tance přivydělávaj jako společnice na zavolání. Taky je v tom spousta peněz. Za jednu noc klidně utrží i tisícovku.“

„Mají svoje pasáky?“

„Některý jo, ale nemusí to bejt. To už není jako šlapat chodník, kde holka potřebuje chránit proti úchylákům a jinejm kurvám. Tyhle společnice potřebujou někoho, aby jim bral telefony. Daj si inzerát s fotkou do bulváru a čekaj na telefon. Většinou maj pevný zásady, jako nejít k nikomu domů, výhradně do hotelu. Cenová skupina hotelu jim hlídá úroveň klientů, protože chátra si to nemůže dovolit.“

Bosch si vzpomněl na Rebeku Kaminskou a její poslední štaci hotel Hyatt na Sunset Stripu. Nóbl plac, ale před lůzou ji nezachránil.

Mora asi myslel na totéž: „No, někdy to nepomůže.“

„To je fakt.“

„Takže uvidím, co se mi podaří sehnat. Ale ze zkušenosti bych řek, že to nebude nic moc. Kdyby bylo víc holek jako Gallery, co se z ničeho nic na vždycky ztratí, určitě by se mi to doneslo.“

„Máš moje číslo na operátor?“

Mora si ho zapsal a Bosch odešel.

Procházel kolem dozorčích, když mu zapípalo na opasku. Podíval se, kdo volá. Byla to policejní ústředna 485. Asi si Mora ještě na něco vzpomněl. Vyběhl po schodech do druhého poschodí a vpadl zpátky do mravnostní kanceláře.

Mora tam seděl, před sebou Galleryinu fotku, a zamyšleně na ni hleděl. Zvedl hlavu a uviděl Bosche.

„Volal jsi mi?“

„Já? Ne.“

„Aha, myslel jsem, že mě chceš stihnout, než vypadnu. Hele, já si brnknu, jo?“

„Jasně, bez ptaní.“

Bosch si vybral prázdný stůl a vytočil číslo z operátoru. Mora vrátil fotku do složky, kterou si dal do aktovky pohozené na zemi u židle.

Telefon dvakrát zazvonil a ozval se mužský hlas.

„Kancelář náčelníka Irvina Irvinga, u telefonu poručík Felder. Přejete si, prosím?“

19

Jako jeden ze tří zástupců náčelníka měl Irving vlastní zasedačku v Parkerově středisku. Zařízení sestávalo z velkého kulatého stolu s dýhovanou deskou a šesti židlí, k tomu květináč s pokojovou kytkou a police podél zadní stěny. Místnost neměla okna. Vstupovalo se do ní z Irvingovy kanceláře nebo z hlavní chodby na šestém patře. Bosch se na schůzi svolanou Irvingem dostavil jako poslední a zaujal jedinou volnou židli. Na dalších už seděli zástupce náčelníka osobně a dokola proti směru hodinových ručiček Edgar a tři další příslušníci z Oddělení vyšetřování loupeží a vražd. Dva z nich – Frankicho Sheehana a Mikea Opelta – Bosch znal ze speciální jednotky z doby před čtyřmi lety.

O třetím chlápkovi z OVLV věděl jenom jméno a drby z doslechu. Poručík Hans Rollenberger se k loupežím a vraždám dostal až po Boschově vyhazovu, ale přátelé mu průběžně doplňovali informace. Podle nich to byl ukázkový byrokrat, který se vyhýbal kontroverzním a kariéře nebezpečným rozhodnutím jako čert kříži, a nedůvěryhodný kariérista. Na oddělení si vysloužil přezdívku Honza Rucepryč, což přesně charakterizovalo jeho velitelský styl. Morálka v OVLV, kde toužil pracovat snad každý detektiv, dosáhla nejnižšího bodu od zveřejnění nahrávek s Rodneyem Kingem v televizi.

„Posadte se, detektive Boschi,“ přivítal ho Irving srdečně. „Myslím, že se s ostatními znáte.“

Než Bosch stačil odpovědět, vztyčil se pobočník ze židle a podal mu ruku.

„Poručík Hans Rollenberger.“

Potřásli si pravicí a zasedli. Uprostřed stolu se tyčila hromada spisů, v nichž Harry okamžitě poznal akta speciální jednotky Panenkář. Knihy vražd, které měl doma, byly jeho osobní záznamy, zatímco spisy na stole představovaly kompletní hlavní dokumentaci vytaženou nejspíše z archivního skladu.

„Sešli jsme se, abychom zvážili, co se dá dělat s problémem, který se nám vyskytl kolem případu Panenkář,“ uvedl sezení Irving. „Já jsem ho, jak už asi víte od detektiva Edgara, převedl do pravomoci OVLV. Počítám s tím, že poručík Rollenberger na vyšetřování vyčlení tolik lidí, kolik bude třeba. Zařídil jsem také výpůjčku detektiva Edgara a vás, jakmile vám skončí soud. Chci co nejrychleji výsledky, protože to, co vyšlo najevo během dnešního svědeckého výslechu, už začíná nabírat rozměry mediální katastrofy.“

„No, já se omlouvám, ale byl jsem pod přísahou.“

„Chápu. Potíž je v tom, že jste svědčil o faktech, která znáte jen vy sám. Já jsem tam poslal svého pobočníka, který nás informoval o vaší – hm – hypotéze k tomuto novému případu. Včera večer jsem rozhodl, že se případu ujme OVLV. Po vyslechnutí smyslu vašeho dnešního svědectví chci ustavit speciální jednotku a rozjet pátrání.

Ted bych od vás chtěl, abyste nás zasvětil do toho, o co přesně jde, co o tom víte a co si myslíte. Potom naplánujeme, co dál.“

Všichni se zadívali na Bosche, který nevěděl odkud začít. Sheehan mu pomohl otázkou, která mimo jiné znamenala, že Irving tentokrát jedná na rovinu a že Harry nemusí mít strach.

„Edgar říkal, že někdo kopíruje a že s Churchem problém nemáme.“

„To je pravda,“ chytil se Bosch. „Church vraždil, ale má na svědomí jenom devět obětí, ne všech jedenáct. Zhruba v polovině zplodil Imitátora a my jsme si toho nevšimli.“

„Povězte nám o tom,“ napověděl Irving.

V dalších čtyřiceti pěti minutách Harry vylíčil, co věděl. Sheehan s Opeltem mezitím položili pár otázek. Nezmínil se o jediném – o Morovi.

Když domluvil, zeptal se Irving: „Když jste tu hypotézu o Imitátorovi předložil Lockeovi, je to podle něho možné?“

„Ano. Ale on považuje za možné skoro všechno. Přesto mi pomohl a vnesl mi do věci jasno. Rád bych ho informoval i dále. Je to dobrý analytik.“

„Takže máme únik informací. Mohl to být Locke?“

Bosch zavrtěl hlavou a řekl: „Já jsem za ním byl až včera večer, ale Chandlerová má svoje informace už od začátku. Věděla, že jsem byl první den na místě činu. Dneska dokonce znala směr našeho pátrání a věděla o Imitátorovi. Má kvalitní zdroj, který jí stále dodává informace. A Bremmer z Timesů? Kdo ví, ten má zdrojů spousty.“

„Dobře,“ zamyslel se Irving. „Takže s výjimkou doktora Lockea se nic z téhle místnosti nedostane ven. Nikdo nebude s nikým mluvit. Vy dva,“ zadíval se na Edgara s Harrym, „neřeknete ani svým nadřízeným, na čem pracujete.“

Aniž někoho jmenoval, naznačil tím, že za únikem může stát Pounds. Oba detektivové souhlasně přikývli.

„Takže,“ náčelník se zadíval na Bosche, „co podnikneme dál?“

Harry bez zaváhání odpověděl: „Musíme se vrátit ve vyšetřování nazpět. Jak jsem říkal, podle Lockea se jedná o někoho, kdo měl k případu blízký vztah, znal každou podrobnost a mohl kopírovat. Měl dokonalou kamufláž, aspoň dočasně.“

„Takže řeč je o policistovi,“ ozval se Rollenberger poprvé od začátku schůze.

„Možná, ale možností je víc. Okruh podezřelých je vlastně poměrně široký. Policisté, lidé, kteří nalezli těla, osazenstvo pitevny, náhodní chodci, reportéři – celá spousta lidí.“

„Do prdele,“ ulevil si Opelt. „Tak to budem potřebovat posily.“

„S tím si nedělejte starosti,“ uklidnil ho Irving, „já vám je seženu. Jak můžeme zúžit výběr?“

Bosch začal vysvětlovat: „Když se zaměříme na oběti, zjistíme o pachateli několik věcí. Všechny včetně jedné, která se ubránila, spadají do stejného archetypu: dobře stavěné blondýny, porno–herečky, které si přivydělávaly jako společnice na zavolání. Podle Lockea si tímhle způsobem vrah vybíral oběti. Nejdřív je viděl na videu, a pak si zjistil kontakt podle inzerátu v místním erotickém tisku.“

„Takže nakupoval podle inzerátů,“ poznamenal Sheehan.

„Jo.“

„Co dál?“ zeptal se Irving.

„Nic moc. Locke povídal, že Imitátor je chytrý, chytřejší než Church, ale že možná dospěl do stadia rozkladu, jak tomu říkal. Prostě se rozkližuje. Proto taky poslal ten vzkaz. Je ve fázi, kdy touží po Panenkářově pozornosti. Žárlí na Churche, kterému se věnuje soud.“

„A co další oběti,“ zeptal se Sheehan, „o kterých ani nevíme? Jsou to už čtyři roky.“

„Jo, na tom dělám. Podle Lockea jich musí existovat víc.“

„Do prdele,“ ulevil si znovu Opelt. „Tak to budem potřebovat další lidi.“

V místnosti na moment zavládlo ticho.

„Neměli bychom se spojit s FBI a chtít jejich behavioristy?“ zeptal se Rollenberger.

Všichni se zadívali na Honzu Rucepryče jako na chlapečka, který si přišel zahrát fotbal v bílých kamaších.

„Sérem na ně!“ odpověděl Sheehan.

„Zdá se, že to zvládneme sami, aspoň pro začátek,“ rozhodl Irving.

„Co dál víme o tom Imitátorovi?“ zeptal se Rollenberger v naději, že se na jeho plácnutí rychle zapomene. „Nemáme nějaké fyzické znaky, které by nám k němu pomohly?“

„No, potřebovali bychom vypátrat tu ženu, která přežila útok,“ řekl Bosch, „protože ona sestavila obrazovou montáž, na kterou ale všichni zapomněli, když jsem dostal Churche. Teď víme, že ta podobizna patřila Imitátorovi. Musíme ji najít a zjistit, jestli si nepamatuje víc, co by nám pomohlo.“

Když mluvil, Sheehan zalovil v hromadě spisů a vytáhl odtamtud fotomontáž. Byla dost obecná a Boschovi nepřipomínala nikoho známého a nejméně ze všech Moru.

„Musíme předpokládat, že se maskoval podobně jako Church, takže ta podobizna nemusí být k ničemu. Ale ona si možná na něco vzpomene, třeba jeho způsoby. Podle toho bychom poznali, jestli to byl policista.

Kromě toho jsem požádal Amada z pitevny, aby porovnal důkazní sady těch dvou obětí, které přisuzujeme tomu druhému. Mohl se totiž dopustit jedné chyby.“

„Vysvětlete nám to,“ řekl Irving.

„Imitátor dělal všechno podle Panenkáře, že?“

„Správně,“ odpověděl Rollenberger.

„Právě že ne. Kopíroval pouze to, co bylo v té době známo, co jsme o něm věděli. No a my jsme netušili, že je Church mazaný a že si holí celé tělo, aby po něm nikde nezůstaly chlupy. Tohle jsme se dozvěděli až posmrtně, čili ani Imitátor to nemohl vědět. Jenže mezitím už zabil dvě oběti.“

„Čili důkazní sady by mohly obsahovat fyzické důkazy proti našemu podezřelému,“ doplnil Irving.

„Přesně tak. Požádal jsem Amada, aby obě sady porovnal. Výsledky by měly být v pondělí.“

„To byl dobrý nápad, detektive Boschi.“

Irving se díval přímo na Harryho a jejich pohledy se setkaly. Působilo to, jako by zástupce náčelníka vysílal nějaké sdělení a zároveň sám nějaké čekal.

„Uvidíme,“ odpověděl Bosch.

„Kromě toho nemáme už nic," konstatoval Rollenberger.

„Ne."

„Máme."

To se ozval Edgar, který až do té doby neříkal nic. Všichni obrátili pozornost na něj.

„V té podlaze jsme našli – vlastně to objevil Harry – krabičku od cigaret, která se dostala do čerstvého betonu. Je pravděpodobné, že patřily Imitátorovi. Obyčejné měkké marlborky."

„Ale mohly by patřit i oběti, ne?" zeptal se Rollenberger.

„Ne," odpověděl Bosch, „včera večer jsem mluvil s jejím manažerem, podle kterého byla nekuřačka. Takže ty cigarety s nejvyšší pravděpodobností patřily jemu."

Sheehan se usmíval na Bosche, který mu úsměv opětoval. Natáhl ruce před sebe, jako se nastavují k nasazení pout.

„Tady mě máte, kluci," řekl, „to je moje značka."

„Moje taky," přidal se Bosch, „jenže já jsem na rozdíl od tebe levák. Takže mám nejvyšší čas si sehnat slušný alibi."

Celý stůl se usmíval. Harry zvážněl jako první, když ho náhle napadlo něco, co ale zatím nemohl říct. Zadíval se na hromadu spisů uprostřed stolu.

„Marlbora nebo kamelky kouří kruci každej polda," ulevil si Opelt.

„Odporný zvyk," poznamenal Irving.

„Přesně," pospíšil si přehorlivě Rollenberger.

Rozhostilo se ticho.

„Koho podezříváte?"

Otázku položil Irving. Zase už upíral na Harryho ten svůj nerozluštitelný pohled. Vědomě ho tím šokoval. Bylo vidět, že si toho je vědom. Bosch neodpovídal.

„Detektive, je jasné, že o tom, co se tady celý den odehrává, už něco víte. Kromě toho jste na tom případu od začátku pracoval, takže si myslím, že nějaké podezření máte. Povězte nám to, ať máme od čeho začít."

Harry zaváhal, ale nakonec řekl: „Nejsem si jistý. Nechtěl bych…“

„…zničit pověst nevinného, pokud byste se mýlil? Vypustit psy na nevinného? To chápeme, ale nemůžeme připustit, abyste tu stopu sledoval sám. Copak jste se z toho soudu nepoučil? Drahomíra Chandlerová tomu myslím říká hrát si na kovboje.“

Všichni hleděli na něj. Přemýšlel o Morovi. Policajt z mravnostního byl podivín, ale zakládá to podezření? Bosch si za ta léta užil vnitřního vyšetřování dost a nechtěl tuhle kládu naložit na bedra nevinnému.

„Detektive,“ naléhal Irving, „i kdybyste měl pouhou domněnku, musíte nám ji říct. Každé vyšetřování začíná od domněnek. Snažíte se ochránit jednoho člověka, ale co potom máme dělat my? Musíme začít vyšetřovat policisty. Jaký je v tom rozdíl, jestli u něho začneme, nebo se k němu dostaneme za čas? Na řadu přijde tak nebo tak. Povězte nám, kdo to je.“

Bosch přemýšlel o Irvingových slovech i o svých vlastních pohnutkách. Chce chránit Moru, nebo si jen nechat něco pro sebe? Po chvíli uvažování řekl: „Nechtě mě pět minut o samotě tady s těmi akty. Jestli tam najdu to, co čekám, tak vám to řeknu.“

„Pánové,“ rozhodl Irving, „půjdem si dát kafe.“

Když se místnost vyprázdnila, zůstal Harry dobrou minutu sedět a bez hnutí hleděl na haldu papírů. Nevěděl, co má dělat.

Nevěděl, jestli je mu milejší najít důkazy pro to, že Imitátor je Mora, nebo proti. Přemýšlel o tom, co Chandlerová vyprávěla porotě o zrůdách a temné propasti, ve které žijí. Nikdo, kdo proti nim bojuje, by o tom raději neměl moc přemýšlet.

Zapálil si a přitáhl si akta k sobě. Hledal dvě složky. Tenká obálka chronologických záznamů ležela skoro nahoře. Obsahovala prakticky jen rychlého průvodce důležitými daty vyšetřování. Personální složku speciální jednotky vytáhl zespoda. Byla tlustší, protože obsahovala týdenní rozpisy směn

členů jednotky a schvalovací formuláře na přesčasy. Tuhle složku vedl Bosch jako detektiv třetího stupně a velící důstojník speciální jednotky.

V chronologii si našel dny a časy, kdy došlo k vraždám prvních dvou pornohereček, spolu s dalšími okolnostmi jejich smutného konce. Potom vyhledal tatáž data o jediné šťastné, která to přežila. Zapsal si je po řadě do kapesního notesu.

– 17. červen, 23.00

Georgia Sternová alias Velvet Box přežila

– 6. červenec, 23.30

Nicole Knappová alias Holly Lere Západní Hollywood

– 28. září, 04.00

Shirleen Kempová alias Heather Cumhitherová Malibu

Otevřel si personální složku a vytáhl z ní rozpisy směn v týdnech, kdy k útokům na ženy došlo. Sedmnáctého června, kdy se vrah pokusil dostat Georgii Sternovou, byla neděle a tým B měl volno. Mora to být mohl stejně jako kdokoli jiný z béčka.

U Knappové také našel shodu, a když v ruce držel směny na týden od prvního července, začaly se mu mírně třást prsty. Adrenalin stoupal. Šestého července, kdy Knappovou v devět večer poslali k volajícímu zákazníkovi a v půl dvanácté ji našli mrtvou na chodníku ve Sweetzer Street v Západním Hollywoodu, byl pátek. Mora měl plánovanou směnu od tří do půlnoci s týmem B, ale vedle jeho jména byla Boschovou rukou psaná poznámka ‚nemoc'.

Spěšně vytáhl plán na týden kolem dvacátého osmého září. Nahé tělo Shirleen Kempové se našlo pohozené u pobřežní dálnice v Malibu v pátek ve čtyři ráno. To nestačilo. Začal hledat složku s vyšetřováním její smrti.

Prolistoval ji a zjistil, že Kempová spolupracovala s agenturou, která přijala požadavek na její služby v Malibu Innu v 0.55. Na místě se detektivové dozvěděli, že hovor v tu dobu měl obyvatel pokoje 311. Recepční ho nebyli schopni pořádně popsat a udaná identita se prokázala jako falešná. Platil hotově.

Jediné, co v hotelu věděli přesně, byl čas ubytování 0.35. Na každou registrační kartu se tiskl čas příchodu. Muž si oběť zavolal dvacet minut poté, co přišel.

Bosch se vrátil k rozpisu směn. Na čtvrteční noční před zavražděním Kempové byl Mora ve službě. Zjevně ale přišel i odešel dříve. Příchod měl ve 14.40 a odchod 23.45.

To mu dávalo padesát minut, aby se dostal z hollywoodské stanice do Malibu Innu a aby se v 0.35 ubytoval. Stihnout se to dalo. Provoz na pobřežní dálnici byl tak pozdě v noci slabý.

Mohl to být Mora.

Cigareta, kterou si odložil na hranu stolu, mezitím dohořela až k filtru a popálila desku. Rychle hodil zbytek do květináče s fíkusem, který stál v rohu, a otočil stůl tak, aby se vypálený flek ocitl na Rollenbergerově místě. Spisovou složkou rozehnal kouř a otevřel dveře vedoucí do Irvingovy kanceláře.

„Raymond Mora."

Irving to jméno nahlas zopakoval, aby si vychutnal jeho zvuk. Když Bosch vylíčil všechno, co věděl, neřekl jinak nic. Místo očekávaného dodatku jen zašňupal, a když poznal cigaretový dým, zamračil se.

„A ještě něco," pokračoval Harry, „Locke není jediný, s kým jsem mluvil o Imitátorovi. Mora ví zhruba totéž, co jsem zrovna řekl vám. Byl ve speciální jednotce, takže jsme se na něho tento týden obrátili, aby nám pomohl s identifikací dvanácté oběti. Když jste mě zavolali na operátor, byl jsem zrovna u něj, protože mi včera večer nechal vzkaz."

„Co chtěl?" zajímal se Irving.

„Říct mi svou teorii o Imitátorovi, který mohl mít na svědomí ty dvě pornoholky z původních jedenácti. Povídal mi, že ho napadlo, že Imitátor mohl začít už tehdy."

„Sakra," prohodil Sheehan, „ten kluk si s náma hraje. Jestli je…"

„Co jste mu řekl?" skočil do řeči Irving.

„Že si to myslím taky. A požádal jsem ho, aby vyzkoušel svoje zdroje a zkusil zjistit, jestli ty dvě odešly z branže nebo zmizely podobně jako Becky Kaminská.“

„Vy jste ho požádal, aby na tom dělal?“ zeptal se v úžasu Rollenberger s pobouřeně zvlněným obočím.

„Nic jiného mi nezbylo. Logicky to vyplynulo ze situace, pokud jsem nechtěl prozradit, že ho podezřívám.“

„Má pravdu,“ řekl Irving.

Rollenbergerovi se propadl hrudník. Nic se mu nedařilo uhodnout.

„Aha, už chápu,“ odvětil přičinlivě. „Dobrá práce.“

„Budeme potřebovat další lidi,“ využil Opelt atmosféry všeobecného souhlasu.

„Chci, aby byl od zítřka od rána sledován,“ rozhodl Irving. „Budeme potřebovat nejméně tři týmy. Jeden bude tvořit Sheehan a Opelt. Boschi, vy jste zatím u soudu a po vás, Edgare, chci, abyste našel tu jedinou, která mu utekla z lopaty. Takže vy dva jste zatím mimo hru. Poručíku Rollenbergere, koho nám ještě můžete dát?“

„No, je tady nevyužitý Yde, protože Buchert má dovolenou. Mayfield s Rutherfordem jsou u soudu kvůli jednomu případu. Jednoho z nich můžeme uvolnit a dát do týmu s Ydem. To je všechno, co mám, pokud nechceme odvolávat lidi z probíhajících…“

„Ne, to bych nechtěl. Přidělte to Ydemu a Mayfieldovi. Zajdu za poručicí Hilliardovou, jestli by nám nemohla půjčit někoho z Valley. Má tam tři týmy na případu toho zásobovacího nákla–dáku a stejně s tím už měsíc nemohou hnout. Jeden jim z toho vezmu.“

„Výborně, pane,“ řekl Rollenberger.

Sheehan pohlédl na Harryho a zatvářil se, jako by se mu z toho byrokrata chtělo zvracet. Bosch se ovládl, aby potlačil úsměv. Zmocňovala se jich nedočkavost a závrať jako vždycky, když dostávají rozkazy vytáhnout do boje a vydat se po stopě.

„Opelte, Sheehane, zítra v osm se pověsíte na Moru," přikázal Irving. „Poručíku, na ráno mi svolejte schůzku s novými členy jednotky. Předejte jim všechny informace, co zatím máme, a v šestnáct hodin pošlete jeden tým vystřídat Opelta s Sheehanem. Budou ho hlídat, dokud nezhasne a nepůjde spát. Pokud budou třeba přesčasy, povoluji. Druhá dvojice převezme hlídku v sobotu ráno v osm, a Opelt se Sheehanem nastoupí ve čtyři odpoledne. Takhle se budete střídat. Noční hlídka zůstává ve službě, dokud nebude mít jistotu, že subjekt leží doma v posteli a že z ní do rána nevyleze. Žádné chyby! Jestli něco vyvede v době, kdy ho budeme hlídat, můžeme jeden vedle druhého dát kariéře sbohem a šáteček."

„Náčelníku?"

„Ano, Boschi."

„Není jisté, že něco vyvede. Locke říkal, že Imitátor se dost dobře kontroluje. Podle něho není na lovu každou noc. Žije v domnění, že to zvládá, chová se prakticky normálně a jenom sem tam nepravidelně ulítne."

„Nemáme ani jistotu, že hlídáme toho pravého, detektive. Přesto ho chci hlídat. Úpěnlivě doufám, že podezření na detektiva Moru je strašný omyl, nicméně, co jste o něm řekl, jsou přesvědčivé okolnostní důkazy. Samozřejmě, že před soudem by to v žádném případě neobstálo. Takže ho budeme sledovat, a pokud je to on, rozpoznáme příznaky, než stačí ublížit někomu dalšímu. Já…"

„Souhlasím, pane," ozval se Rollenberger.

„Nepřerušujte mě, poručíku. Já nejsem ani detektiv, ani psychoanalytik, ale něco mi říká, že ať je tím Imitátorem kdo chce, cítí se pod tlakem. Ano, vyvolal ho sám tím vzkazem a asi si myslí, že si s námi bude v klidu hrát na kočku a myš. Přesto ten tlak musí cítit. A jako policajt vím jedno: Ti, co balancují na hraně, jak já tomu říkám, na tlak reagují. Někdy uletí, někdy se musí vybít. Čili můj závěr je, že podle toho, co

o tom případu vím, chci mít Moru pod dohledem, i kdyby si šel jenom vybrat poštu ze schránky.“

Ponořili se do ticha včetně Rollenbergera, který po přehmatu se skočením Irvingovi do řeči vypadal vystrašeně.

„Takže máme své úkoly: Sheehan a Opelt hlídka, Boschi, vy jste na volné noze, dokud nebudete mít z krku ten soud. Edgare, vy půjdete po té zachráněné, a jestli vám zbude čas, proklepnete Moru. Ale aby se nic nedoslechl.“

„Je rozvedený,“ přidal Bosch. „Rozešli se těsně před ustavením speciální jednotky na Panenkáře.“

„Fajn, od toho začnete. Zajděte k soudu a vytáhněte si rozvodovou dokumentaci. Kdo ví, třeba se na nás usměje štěstí. Možná ho žena opustila, protože ji chtěl malovat jako panenku. Ten případ nám už dal zabrat dost, takže nějaká taková náhoda by se sešla.“

Irving se rozhlédl kolem stolu a každému pohlédl do očí.

„Našemu oddělení hrozí blamáž. Ale nechci, aby někdo něco tajil. Ať se věci pohnou, padni komu padni.

Čili každý ví, co má dělat, tak se do toho dejte. Všichni můžete jít, detektiv Bosch zůstane.“

Když ostatní odcházeli, Bosch měl dojem, že na Rollenbergerově tváři zahlédl zklamání z nenaplněné naděje na chvíli soukromého lezení Irvingovi do zadku.

Dveře se zavřely. Irving zůstal chvíli beze slova sedět a skládal si myšlenky. Po celou dobu, co Bosch dělal detektiva, představoval Irving mstivou moc, která se ho snažila usměrňovat a zahánět do stáda, čemuž se soustavně bránil. Osobně proti němu nic neměl, ale takový byl jejich vztah.

Teď měl ale dojem, že Irving měkne. Už jak s ním jednal během schůzky, jak pro něj začátkem týdne svědčil. Mohl mu pořádně zatopit, ale nestalo se. Přesto to Harry nebral jako zásluhu, kterou by mohl či měl ocenit. Tiše seděl a čekal, co přijde.

„Odvedl jste dobrou práci, detektive, zvlášť když přitom máte na krku ten soud a tak dále.“

Bosch přikývl, ale věděl, že tohle nebylo jádro věci.

„No a kvůli tomu soudu jsem vás tady zdržel. Chtěl jsem, no jak bych to řekl… Chtěl jsem vám říct – odpusťte mi ta slova –, že je mi úplně u prdele, jak porota rozhodne a kolik těm lidem dají prachů. Porotci nemají ponětí, co to je, dělat na hraně a přijímat rozhodnutí, která mohou zničit nebo zachránit život. Vy musíte konat během vteřiny a nemáte týden na to, abyste do detailu zvažoval a posuzoval varianty."

Bosch se snažil přijít na vhodnou odpověď, ale ticho plynulo po vteřinách dál.

„No nic," ujal se nakonec slova Irving, „mně trvalo čtyři roky, než jsem to pochopil. Ale raději pozdě než vůbec."

„Nechtěl byste se zítra ujmout závěrečné řeči?"

Irving se s nelibostí zamračil a svalnaté čelisti se mu zkroutily, jako by polykal hrst kyselého zelí.

„Nerozčilujte mě ještě s tímhle. Co pro nás dělá město? Městské zastupitelství není nic než škola pro soudní právníky, jejichž školné se platí z daní. A nám dávají na obranu zelenáče, obyčejné praktikanty, co o soudním právu nevědí vůbec nic. Učí se z chyb, co nasekají na nás, a když se to konečně naučí, tak vypadnou a jdou vést spory proti nám!"

Bosch nikdy neviděl Irvinga tak rozčileného. Jako by z něj spadla škrobená maska, kterou na veřejnosti nosil jako uniformu. Harry byl unesen.

„Promiňte mi ten exkurs," uklidnil se konečně, „nechal jsem se unést. Každopádně vám přeji hodně štěstí u porotců, ale nedělejte si s nimi hlavu."

Harry pořád nic neříkal.

„Víte, Boschi, stačí půlhodinová schůzka s poručíkem Rollenbergerem v jedné místnosti a musím se zamyslet nad sebou, nad tímhle oddělením a kam to všechno spěje. Už to není ten policejní sbor, do kterého jsme nastoupili. On je dobrý manažer jako já, aspoň si to o sobě myslím. Ale nesmíme zapomínat, že jsme policisté…"

Bosch nevěděl, co říct a jestli vůbec něco říkat. Irving budil zdání, že bezcílně těká. Snad chtěl něco říct, ale snažil se to zastřít vším možným.

„Hans Rollenberger, už to jméno! Dovedu si představit, jak mu detektivové říkají – nejspíš něco jako Hloupý Honza, ne?“

„Tak nějak.“

„No, to jsem čekal. On… Víte, Harry, já dělám na oddělení už třicet osm roků.“

Bosch přikývl. Tohle už bylo divné. Irving ho nikdy v životě neoslovil křestním jménem.

„A spoustu let po akademii jsem dělal pochůzkáře v Hollywoodu… Jak se mě Chandlerka ptala na vaši matku, to jsem vážně nečekal a je mi to líto. Upřímnou soustrast.“

„To už je dávno.“ Bosch čekal nějaké vyvrcholení, ale Irving klopil zrak k rukám, které měl sepnuté na stole. „Jestli to je všechno, tak bych…“

„Ano, v podstatě je, ale chtěl jsem vám říct, že jsem tam tenkrát byl.“

„Kdy?“

„Když se našla vaše matka… Já jsem to nahlásil.“

„Vy jste…?“

„Ano, to já jsem ji našel. Byl jsem na rajónu na bulváru a zahnul jsem do té uličky vedle Gowerské. Chodil jsem tam většinou jednou za den a… Prostě jsem ji tam našel.

Když mi Chandlerová ukázala ta hlášení, okamžitě jsem ten případ poznal. Ona nezná číslo mého odznaku – na tom hlášení je uvedené –, jinak by věděla, že jsem ji našel já. Myslím, že by to pro ni bylo velké vítězství.“

Tohle byla na Harryho silná káva. Ještěže se Irving díval jinam. Věděl, nebo aspoň tušil, co náčelník nechce říct naplno. Jestli dělal pochůzkáře na bulváru, musel znát, co jeho matka byla zač.

Irving zvedl hlavu, podíval se na něj, a pak pohledem uhnul do rohu. Spočinul očima na fíkusu.

„Někdo mi hodil do květináče špačka,“ vydechl. „To jste byl vy, Harry?“

20

Bosch vycházel prosklenými dveřmi z Parkerova střediska a zapaloval si cigaretu. Irvingův příběh z kategorie ‚jak je ten svět malý s ním docela otřásl. Vždycky si představoval, že jednoho dne narazí v oddělení na někoho, kdo bude znát matku nebo její případ, ale nikdy si do té představy nedokázal zasadit Irvinga.

Zamířil k parkovišti na jižní straně, kde měl odstaveného caprice, když tu zahlédl, jak na rohu Losangeleské a První stojí Jerry Edgar a čeká, až na přechodu naskočí zelená. Mrkl na hodinky. Bylo pět deset, čas pro dnešek to zabalit. Napadlo ho, že kolega nejspíš míří do Kódu sedm nebo do Rudého větru na jedno, než nastane čas poprat se s provozem na dálnici. Pomyslel si, že to není špatný nápad a že Sheehan s Opeltem už mají někde své barové stoličky zabrané.

Než se dostal na roh, získal Edgar blok a půl náskok a šel po První směrem k Sedmičce. Bosch přidal do kroku. Poprvé po dlouhé době cítil téměř hmatatelnou touhu po alkoholu. Chtěl aspoň na chvíli zapomenout na Churche, Moru a Chandlerovou i na svá vlastní tajemství a Irvingovo čerstvé odhalení.

Edgar ale bez povšimnutí prošel kolem obušku, který na dveřích Kódu sedm sloužil jako madlo. Přešel Spring Street a pokračoval kolem budovy Timesú k Broadwayi. Tak to jde do Rudého větru, pomyslel si Bosch.

Z hlediska žíznivých úst to v Rudém nebylo tak špatné. Až na to, že weinharda tam měli v lahvích místo z pípy, čímž lokál ztrácel body. A další mínus znamenali zazobaní yuppíci z Timesú, kterým se tam líbilo tak, že občas dokonce početně převážili policajty. Na druhé straně měl ale velké plus v

podobě kapely, která tam hrávala každý čtvrtek a pátek od šesti do deseti. Muzikanti byli už trochu vysloužilí a ne každý tón jim ladil, ale jako způsob přežití odpolední špičky se dali vydržet.

Harry neztrácel z očí Edgara, který překřížil Broadway a pokračoval po První ulici, místo aby to vzal doleva k hospůdce. Zpomalil a nechal Jerryho nabrat původní jedenapůlblokový náskok. Zapálil si další. Sledovat kolegu mu bylo docela proti mysli, ale raději pokračoval v jeho stopách. Neměl dobrý pocit z toho, že mu leze do soukromí.

Edgar odbočil vlevo na Hill Street a vešel do prvních dveří na východní straně ulice, hned proti vchodu do podzemky. Lokál se jmenoval U oběšené poroty a šlo se do něj přes chodbu Advokátního střediska Fuentes, osmipodlažní administrativní budovy plné kanceláří. Právníci ten nevábný barák nemastné neslané architektury obsadili z jediného praktického důvodu – půl bloku odtud stál trestní soud a o další blok dále federální soud.

Bosch to všechno věděl od Belka, se kterým Fuentes navštívil, když hledali Honey Chandlerovou kvůli předvolání k výslechu v případu Normana Churche.

Nedobrý pocit se změnil ve svírání v útrobách, když procházel hlavní chodbou střediska směrem k hospůdce. Věděl, jak to v lokále vypadá, protože se tam po výslechu stavil na jedno zazděné panákem. Vyšel z chodby do výklenku ve zdi se dvěma telefonními automaty a dveřmi od záchodků. Přiblížil se k rohu zdi a opatrně odtamtud přehlédl celý bar.

Neviditelný jukebox odkudsi hrál Sinatrův Letní vítr a barmanka v nadýchané paruce a s bankovkami mezi prsty – deseti, pěti a jednodolarovkami – právě servírovala čtyřem špičkovým právníkům usazeným proti vchodu objednané martini. Barman se mezitím opíral o decentně osvětlený pult, kouřil a četl si v Hollywoodském reportéru. Kdyby nečepoval pivo, mohl by klidně hrát ve filmu nebo psát scénáře nebo vyhledávat talenty. Ale kdo v tomhle městě byl jiný?

Když se barman předklonil, aby típl cigaretu, odhalil Harrymu pohled na Edgara, sedícího na opačném konci barpulru, jedno Čepované před sebou. Z přítmí vedle něj se rozzářila sirka, kterou si Honey Chandlerová zapálila, načež ji odhodila do popelníku vedle sklenky něčeho, co vypadalo jako Bloody Mary.

Bosch zapadl zpátky do výklenku, aby jí zmizel ze zorného pole.

Čekal za starou dřevěnou trafikou postavenou na chodníku na rohu Hill Street a První ulice. Byla už na noc zavřená a zabedněná. Stmívalo se. Krátil si dlouhou chvíli odháněním pouličních prodavačů nádobí a prostitutek, které vyhlížely opožděné byznysmeny na poslední rychlovku, než nastane čas na přesun do Hollywoodu za drsným nočním kšeftem.

Než Edgar vyšel z Oběšené poroty, navršil Harry pod sebe na chodník pěknou hromádku špačků. Poslední nedokouřenou cvrnkl na cestu a ustoupil za boudu, aby ho Edgar neviděl. Po advokátce nebylo ani vidu, ani slechu, z čehož usoudil, že odešla druhým východem do garáže pro auto. Edgar zřejmě moudře odmítl nabídku svezení k Parkerovu středisku.

Když minul trafiku, Bosch vystoupil z úkrytu a zezadu zavolal:

„Jaká, Jerry?“

Edgar sebou trhl, jako by mu hodil za košili led a bleskově se otočil.

„Harry? Co tu děláš? Hele, nezajdem se napít, zrovna jsem si chtěl něco dát.“

Bosch ho nechal chvíli smažit ve vlastní šťávě a pak řekl: „Tys přece už měl.“

„Co jako?“

Přistoupil těsně k němu. Bylo vidět, že Edgar má nefalšovaný strach.

„Víš dobře co. Ty pivo, že? A dáma Bloody Mary.“

„Poslyš, Harry, hele…“

„Takhle mi neříkej. Už nikdy mi neříkej Harry, jasný? Pro tebe jsem Bosch. Tak mi říkají lidé, kteří nepatří mezi mé přátele a kterým nemůžu věřit. Tak mi budeš říkat ty.“

„Necháš mě to vysvětlit? Har… Dej mi šanci!“

„Co chceš vysvětlovat? Prostě jsi mě využíval, tady není co vysvětlovat. Co jsi jí pověděl dneska? Předložils zápis ze schůze u Irvinga? Myslím, kamaráde, že ho nebude potřebovat. Už mě stejně dostala.“

„Ne. Odešla už dávno. Byl jsem tam dlouho sám a přemýšlel jsem, jak se z toho dostanu. O té schůzi jsem ani necek. Harry, já jsem…“

Bosch udělal ještě krok a otevřenou dlaní dal Edgarovi ránu do prsou, až spadl.

„Řek jsem, že mi tak nemáš říkat!“ zařval. „Ty svině! Ty… Byli jsme parťáci! Všechno jsem tě naučil… Ted mám na krku soud, kde ze mě dělají vyvrhela a zrůdu, a kdo jim na mě nedonáší? Ty!“

„Promiň, já…“

„A co Bremmer? To tys mu řekl o tom vzkazu? Teď si jdeš na drink za ním? Jdeš si s ním povykládat? Tak to abych tě nezdržoval!“

„Neblbni, člověče. Já jsem s Bremmerem nemluvil. Hele, udělal jsem chybu, rozumíš? Omlouvám se. Dostala i mě. Vydírala mě. Nemoh jsem ven. Zkusil jsem se z toho dostat, ale držela mě pod krkem. Musíš mi, prosím tě, věřit!“

Bosch se na kolegu dlouze zadíval. Byla už tma, ale viděl, jak se mu ve zvlhlých očích odrážejí pouliční lampy. Možná zadržoval slzy. Ale jaké slzy, říkal si Harry. Truchlil nad ztrátou dlouholetého přátelství, nebo měl jenom strach? Bosch pocítil, že má nad ním moc, a Edgar to věděl.

Tiše a klidným tónem mu řekl: „Chci vědět všechno. Povíš mi, cos napáchal.“

Kapela ve Větru měla pauzu. Sedli si k volnému stolku až vzadu. Interiér byl obložený tmavým dřevem jako stovky jiných lokálů ve městě. Hrany barpultu s množstvím šrámů od

cigaret lemovalo červené polstrování. Barmanky nosily černé uniformy s bílými zástěrami a rty jim přetékaly přemírou rtěnky. Bosch si poručil dvojitého Jacka Blacka a láhev weinharda a dal barmance i na cigarety. Mrtvolně sinalý hříšník si objednal Jacka Blacka s vodou.

„To ta zatracená recese," promluvil Edgar, než stačila padnout první otázka. „Obchod s nemovitostmi je na huntě. Musel jsem toho nechat a zůstala mi hypotéka, víš jak to je, Brenda si zvykla na urči…"

„Na to ti seru. Nemám zájem poslouchat, jaks mě musel zradit, aby ta tvoje chudinka nemusela jezdit v ševroletu místo v bavoráku. Radši toho nech, ty…"

„Tak to není! Já…"

„Drž hubu! Ted mluvím já. Ty si prostě…"

Oba zmlkli. Přišla barmanka a postavila jim na stůl pití a cigarety. Bosch jí dal na tácek dvacku. Edgarův temný, zlostný pohled ignoroval.

„Tak, teď přeskoč ty kecy a pověz mi, jak to bylo doopravdy."

Edgar do sebe hodil štamprli a spláchl ji vodou.

„No, víš, v pondělí k večeru, když jsme se vrátili z vyšetřování u Binga, jsem byl ještě v kanceláři. Zazvonil telefon a ozvala se Chandlerová. Nevím jak, ale věděla, že jsme dostali vzkaz a že se našlo tělo. Musela dostat tip od Bremmera nebo někoho podobnýho. Začala se vyptávat jako ‚Potvrdilo se, že to byl Panenkář? a tak. Já jsem ji odpálkoval jako že bez komentáře."

„A dál?"

„Dál? No, potom mi udělala nabídku. Dlužím už dvě splátky hypotéky a Brenda o tom ani neví."

„Cos řekl jí? Tvoje pohádky mě nezajímají. Hele, já ti říkám, že s tímhle u mě sympatie nevzbudíš, leda mě ještě víc nasereš!"

„Jo, dobrý, dobrý. Nabídla mi peníze. Řek jsem jí, že si to rozmyslím. Odpověděla, že jestli s ní chci udělat kšeft, tak

mám večer přijít k Oběšený porotě. Ty nechceš slyšet proč, ale já jsem měl důvod tam jít. Tak jsem přišel, jo, přišel jsem tam.“

„Jo, a udělal jsi ze sebe kurvu,“ podrážděl ho Bosch, aby rozptýlil vzdorovitý tón, který se Edgarovi začal vkrádat do řeči.

Dopil druhého panáka a mávl na barmanku, která ho přehlédla. Muzikanti se začali usazovat k nástrojům. Kapelu vedl saxík a to se Harrymu za daných okolností nehodilo.

„Cos jí vyklopil?“

„Jenom to, co jsme se ten den dozvěděli. Ale ona už v podstatě všechno znala. Rek jsem jí, že to vypadá na Panenkáře. Nebylo toho moc a většina stejně druhý den vyšla v novinách. A Brem–merovi to dal někdo jiný, já ne. Věř mi!“

„Tys jí řekl, že jsem byl na místě? U vyšetřování?“

„Jo, to jsem jí řek. To přece nebylo nic tajnýho.“

Bosch se zamyslel. Díval se na kapelu, která zahájila Skvělým životem od Billyho Strayhorna. Kvarteto bylo od jejich stolu dost daleko a nehrálo zbytečně nahlas. Potom očima pohledal po baru známé a nakonec našel Bremmera, který na konci barpultu srkal pivo. Byl tam ve společnosti pár novinářských týpků. Jeden z nich měl dokonce s sebou tenký, dlouhý notes, jaký má každému správnému žurnalistovi trčet ze zadní kapsy.

„Když už je řeč o Bremmerovi, tak sedí támhle. Možná by potřeboval upřesnit pár detailů, až budeme hotoví.“ „Harry, já to nebyl.“

Tentokrát mu to oslovení nechal projít. Tahle situace ho unavovala a ničila. Chtěl to mít za sebou, vypadnout a být se Sylvií. „Kolikrát jsi s ní mluvil?“ „Každý večer.“

„Obrátila to, že jo? Tys musel chodit za ní.“ „Byl jsem blbej. Potřeboval jsem prachy. Od prvního setkání mě měla v hrsti. Požadovala čerstvé informace o průběhu pátrání, jinak že ti to na mě řekne a dá hlášku na vnitřní vyšetřování. Kurva jedna, ani mi za to nezaplatila.“ „Proč dneska odešla dřív?“

„Říkala, že případ skončil, že zítra budou už jenom závěrečné řeči a že už nemá zájem. Nechala mě být.“

„Ale tím to neskončí, to je ti snad jasný, ne? Kdykoli bude něco potřebovat, někoho potopit, adresu z naší kartotéky, neuvedené svědecké číslo, bude volat tobě. Ta tě teda dostala!“

„Já vím, musím s tím žít.“

„A za co to všechno? Kolik ti nabídla ten první večer?“

„Chtěl jsem jednu zasranou hypoteční splátku… Prodat ten barák nemůžu a platit nemám z čeho. Nevím, co mám dělat!“

„A co já? Nemáš strach, co ti teď udělám já?“

„Jo. Jo, mám.“

Bosch se zadíval na kapelu. Hráli další Strayhornovy písničky, právě zněl Krevní obraz. Saxofonista hrál s řemeslnou precizností, držel rytmus a čistě frázoval.

„Co chceš dělat?“ zeptal se Edgar.

Harry se nemusel rozmýšlet. Měl jasno. S očima upřenýma na saxík řekl: „Nic.“

„Nic?“

„Protože všechno uděláš ty. Já už s tebou spolupracovat nemůžu. Jo, doděláme ještě tu Irvingovu věc, ale tím to končí. Potom zajdeš za Poundsem a požádáš ho o přeložení z Hollywoodu.“

„Ale nikde jinde na vraždách není nic volnýho. Díval jsem se na tabuli, víš, že to bývá málokdy.“

„O vraždách nebyla řeč. Já jsem jenom řekl, že požádáš o přeložení. To znamená při první příležitosti, jasný? Je mi jedno, jestli třeba skončíš na ukradených autech, prostě vezmeš první volný flek.“

Zadíval se na Edgara, který zíral s pootevřenými ústy. „To je cena, kterou zaplatíš.“

„Ale přece víš, že já dělám vraždy. Tam se dá něco dokázat.“

„Jenže tam jsi ty skončil. O tom s tebou nebudu diskutovat. Jinak můžeš zkusit štěstí s vnitřním vyšetřováním. Čili buď za

Poundsem zajdeš ty, nebo já. Protože s tebou už nedělám. Tečka.“

Vrátil se pohledem k muzikantům. Edgar mlčel, a tak mu za chvíli řekl, ať jde pryč.

„Běž první. S tebou k Parkerovu středisku nejdu.“

Edgar vstal a na pár vteřin ztuhl nad stolem. Pak řekl: „Jednoho dne poznáš, jaké to je, když potřebuješ přátele. Potom si vzpomeneš, cos mi proved.“

Harry odpověděl, aniž po něm mrkl okem: „Já vím.“

Když odešel, přivolal si Bosch barmanku a objednal další rundu. Kapela hrála Rain Check a saxofonistovi se povedlo pár improvizovaných rifů, kterými si Harryho získal. Zaklonil se do židle, whisky v žaludku příjemně hřála, kouřil, poslouchal a snažil se nemyslet na policajty a vrahy.

Ucítil něčí přítomnost a obrátil se. Bremmer stál za ním s pivem v ruce.

„Podle toho, jak se Edgar tvářil, předpokládám, že už nepřijde. Můžu si přisednout?“

„Nepřijde a ty si dělej, co chceš, ale já mám po službě, nic nevím a všechno ostatní je bez komentáře.“

„Jinými slovy – neřekneš mi ani prd.“

„Pochopils.“

Reportér si sedl a zapálil cigaretu. Pronikavýma zelenýma očičkama propichoval kouřovou clonu.

„V pohodě, já už dneska taky nedělám.“

„Bremmere, ty přece děláš pořád. I teď, jestli se uřeknu, tak si to budeš pamatovat.“

„Asi jo. Ale zapomínáš, že jsme kdysi spolupracovali na článcích, které pomohly tobě, Harry. Stačí mi napsat jednu věc, co ti nejde pod nos, a na všecko dobrý hned zapomínáš. Ted je ze mě ten zatracenej novinář, kterej…“

„Na nic jsem nezapomněl. Dyť se mnou sedíš u jednoho stolu, ne? Vím, cos udělal pro mě i proti mně. Nakonec se to vyrovná.“

Seděli mlčky a poslouchali muziku. Kapela dohrála, právě když barmanka před Harryho stavěla třetí dvojitou whisky.

„Netvrdím, že to někdy prozradím," řekl Bremmer, „ale proč ti tak záleží na tom, kdo byl můj zdroj na ten vzkaz?"

„Už na tom nezáleží. Když jsem se tě ptal, jenom jsem chtěl vědět, kdo se mě snaží potopit."

„To už jsi říkal. Někdo tě chtěl falešně obvinit. Fakt si to myslíš?"

„To je fuk. Cos napsal na zítra?"

Reportér se narovnal a očka mu zazářila.

„Uvidíš. V podstatě to, co bylo u soudu. Tvoje svědectví o druhém vrahovi, co zabíjí dál. Bude to na první stránce jako hlavní událost. Proto jsem tady. Pokaždé, když jsem na titulní stránce, chodím to sem zapít."

„Příležitost k oslavě, co? A to s mou matkou, tos tam dal taky?"

„Harry, jestli tě trápí tohle, tak můžeš být klidný. O tom jsem se ani nezmínil. Popravdě řečeno, tebe to možná vrcholně zajímá, ale pro noviny se to nehodí, to je látka pro zasvěcené. Tak jsem to vynechal."

„Jak to myslíš?"

„Tyhle informace jsou určeny pro úzký okruh lidí, jako takové ty sportovní kvizy, co jima reportéři vyplňují přestávky. Jako třeba kdo vstřelil druhou branku stříbrného týmu v závěru druhého poločasu semifinále fotbalového mistrovství Evropy v roce 1958?

Pro mě to s tvou matkou – jak se ji Chandlerová snažila vykreslit jako tvou motivaci při střelbě na Churche – zachází příliš do soukromí."

Bosch přikývl. Byl rád, že tato část jeho života se zítra nedostane na přetřes milionů čtenářů, ale snažil se vypadat lhostejně.

„Ale musím ti říct," pokračoval Bremmer, „že jestli padne verdikt ve tvůj neprospěch a porota to zdůvodní, jako že ses

podle ní chtěl pomstít za matčinu smrt, tak to změní situaci a já nebudu mít na vybranou.“

Bosch znovu přikývl. To mu připadalo fér. Mrkl na hodinky. Blížila se desátá. Musí zavolat Sylvii a hlavně musí vypadnout, než se znovu rozezní saxofon a dostane ho do své moci.

Dopil a řekl: „Musím padat.“

„Jo, já taky,“ odpověděl reportér. „Půjdem spolu.“

Chladný noční vzduch prolomil Harryho alkoholové opojení.

„Jestli máš cestu až k Parkráči, tak si nasedni, já tě tam hodím.“

Bremmer odemkl dveře spolujezdce na svém le sabru zaparkovaném u chodníku přímo před lokálem. Bosch beze slova díků nastoupil, natáhl se na druhou stranu a odemkl dveře řidiče. V opilosti u něj nastávalo stadium, kdy skoro nemluvil, poslouchal a věnoval se svým vegetativním funkcím.

Cestou dlouhou čtyři bloky, které je dělily od Parkerova střediska, udržoval konverzaci Bremmer.

„Tahle Drahuš Chandlerová, to je jiný kafe, co? Ta ví, jak to na porotu zahrát.“

„Podle tebe to má v kapse, že?“

„Myslím, že to bude tak tak. Ale i kdyby to nerozhodli proti policii, jak je dneska moderní, stejně se holka napakuje.“

„Jakto?“

„Tys ještě u federálního soudu nebyl, že?“

„Ne, nerad bych si vypěstoval závislost.“

„No, když v občanskoprávním sporu vyhraje obžaloba, čili Chandlerová, tak obhajoba, čili v našem případě město, platí náklady právníka navrhovatele. Garantuju ti, Harry, že zítra v závěrečné řeči porotě řekne, že stačí prohlásit, že jsi jednal špatně. A k takovému prohlášení stačí, aby ti nařídili symbolickou náhradu škod. V očích poroty to bude cesta nejmenšího odporu. Mohou říct, že jsi jednal nesprávně a odsoudit tě k zaplacení jednoho dolaru, ale nedoví se – protože

Belk jim to říct nesmí –, že kromě dolaru, který inkasuje žalující strana, pošle Chandlerka městu svoji fakturu. A to nebude jenom dolar, spíš pár set tisíc. Je to děsná levárna.“

„Do prdele!“

„Jo, taková je justice.“

Bremmer zajel na parkoviště a Bosch mu ukázal, kde má caprice.

„Budeš schopný řídit?“ zeptal se reportér.

„V pohodě.“

Když zavíral dveře, Bremmer ho zarazil.

„Hele, Harry, oba dobře víme, že ti nemůžu dát svůj zdroj. Ale můžu ti říct, kdo to není, a není to nikdo, od koho bys to čekal. Jestli podezříváš Edgara a Poundse, tak ty můžeš pustit z hlavy. Nemáš šanci uhodnout, kdo to je, tak to nech být, jo?“

Bosch se zmohl na přikývnutí a zabouchl za sebou dveře.

21

Po chvíli neobratného hledání konečně zastrčil ten správný klíček do zapalování, ale neotočil jím. Přemýšlel, jestli má vyrazit, nebo si raději nejdřív skočit do kantýny na kafe. Předním oknem si prohlížel šedivý monolit Parkerova střediska, kde se ve většině kanceláří svítilo, i když byly dávno prázdné. V místnostech mužstva se nikdy nezhasínalo, aby vznikl dojem, že boj proti zločinu nikdy nespí. Byla to ovšem lež.

Vzpomněl si, že v jedné výslechové kobce na loupežích a vraždách je gauč, který představoval další možnost, jak se vyhnout jízdě domů. Samozřejmě pokud už není obsazený. Pak si ale vybavil Sylvii a její návštěvu u soudu, od které ji zrazoval, a chtělo se mu být doma u ní. Ano, doma, zopakoval si.

Sáhl po klíčcích, ale znovu nechal ruku klesnout. Promnul si unavené oči. Myšlenky mu chaoticky plavaly ve whisky a

mísily se s tenorem saxofonu v Harryho vlastním improvizovaném rifu.

Chytil se Bremmerových posledních slov o tom, že Bosch na jeho zdroj nikdy nepřijde. Proč to řekl zrovna takhle? Ta formulace ho napínala daleko víc, než chuť zjistit, kdo tím zdrojem je.

Vždyť je to jedno, řekl si. Za chvíli bude po všem. Opřel si hlavu o okénko ve dveřích a přemýšlel o soudu a o svém vlastním svědectví. Jak se asi musel jevit všem těm párům upřených očí? Už nikdy by se nechtěl ocitnout v takové situaci. Už nikdy v koutě a pod palbou Chandlerčiných slov.

Každý, kdo bojuje proti zrůdám, uvažoval. Co to řekla porotě? Co to říkala o propasti? Ano, tam přebývají zrůdy. Bydlím tam i já, dole v temnotě? Zatmělé srdce, vybavilo se mu vzápětí. Tohle říkal Locke, že prý nikdy nebije samo. V myšlenkách si přehrával obraz Normana Churche, jak se po zásahu kulky narovnal a potom bezmocný a nahý padl na postel. Pohled umírajících očí Harryho nikdy neopustil. Jsou to čtyři roky, ale ta představa je živá, jako by to bylo včera. Proč, ptal se. Proč si pamatuje tvář Normana Churche, a ne své matky? Mám taky zatmělé srdce, ptal se sám sebe, mám ho?

Pak ho jako přílivová vlna zalilo objetí tmy. Ocitl se mezi zrůdami.

Ozvalo se ostré klepání na sklo. Bosch prudce otevřel oči a uviděl u auta stát pochůzkáře s připraveným obuškem a baterkou. Rychle se rozhlédl, chytil volant a šlápl na brzdu. Přece neřídím tak špatně, pomyslel si, a teprve potom mu došlo, že neřídí vůbec. Pořád ještě stál na parkovišti u Parkerova střediska. Stáhl okénko.

Kluk v uniformě hlídal před budovou. Kadeti s nejhoršími známkami vždycky začínali jako noční hlídači na parkovišti před Parkráčem. Vznikla z toho tradice, která kupodivu měla smysl. Kdyby si policajti nedokázali uhlídat vloupačky do aut a jinou neplechu před vlastní centrálou, veřejnost by se ptala, jak potom můžou chránit společnost před zločinem.

„Detektive, jste v pořádku?“ zeptal se mladík a zavěsil obušek na opasek. „Viděl jsem vás, jak jste přijel a jak nastupujete do svého auta. A když jste neodjížděl, chtěl jsem jen zkontrolovat, co se děje.“

„Ano,“ vypravil ze sebe s námahou Bosch. „Nic mi není, díky. Asi jsem usnul, byl to dlouhej den.“

„Jo, to už tak někdy bývá. Budte opatrný.“

„Jo.“

„Jste schopen řídit?“

„Jo, jo, díky.“

„Určitě?“

„Určitě.“

Počkal, až policista zmizí, a nastartoval. Podíval se na hodinky a zjistil, že spal nanejvýš půl hodinky. Ale ta chvilka spolu s náhlým probuzením ho osvěžily. Zapálil si cigaretu a vyjel po Losangeleské směrem k nájezdu na Hollywoodskou dálnici.

Cestou na sever si spustil okénko, aby ho osvěžoval čerstvý vítr. Noc byla jasná. Kdesi vpředu sahala světla z Hollywood Hill až k nebi, kde se reflektory ze dvou různých míst prohánělo noční oblohou. Vypadalo to krásně, ale Harry se přitom nořil do melaneholické nálady.

Los Angeles se za poslední léta změnilo, ale v jistém smyslu se nic nového nestalo. Město se měnilo pořád a kvůli tomu ho měl tak rád. Ale do mapy paměti se zvlášť silně zapsaly nepokoje a hospodářská recese. Nikdy nezapomene na ten kouřový příkrov, který se nad městem rozprostřel jako fantastický smog, s nímž si nedokázal poradit ani noční vítr. Na ty televizní záběry hořících domů a paličů, které neprošly cenzurou. Tohle byla ta nejčernější policejní hodinka, ze které se oddělení ještě nevzpamatovalo.

A město vlastně také ne. Mnohé boláky, které vyvolaly ten gigantický výbuch nenávisti pořád ještě nikdo neošetřil. Los Angeles mělo tolik krás a současně v sobě chovalo tolik nebezpečí a nenávisti. Zažilo prudký otřes sebevědomí a vy

trvá válo jen díky nashromážděným nadějím. Harry si představoval rozdělení na nemajetné a chudáky jako trajekt vyplouvající z přelidněného doku. Lod odplouvá, ale někteří ještě stojí jednou nohou na pevnině. Nezadržitelně se vzdaluje od mola a je otázkou krátké chvíle, než ti lidé skončí ve vodě. I bez nich je trajekt pořád ještě tak přetížený, že ho první vlna musí převrátit. A ti, kdo zůstali v doku, tleskají a modlí se, aby vlna přišla.

Vzpomněl si na Edgara a na to, kam to dopracoval. Tenhle kolega patřil k lidem, kteří padnou do vln, s tím se už nedalo nic dělat. Skončí tam i se ženou, které nebyl schopen říct, v jaké jsou situaci. Harry se ptal sám sebe, jestli se zachoval správně. Nešťastník mu načrtl, že jednou taky bude potřebovat přátele. Nebylo by lepší to setřást, nechat to Edgarovi projít, netrestat a nešpinit se? Nevěděl, ale na přemýšlení měl času dost. Bude se muset rozhodnout.

V Cahuengském průsmyku mu začalo být zima, a tak vyroloval okénko až nahoru. Díval se do kopců na západní straně a zkoušel najít svůj potemnělý dům. Byl rád, že tam dneska nemusí a že jede k Sylvii.

Když konečně dorazil, bylo půl dvanácté. Otevřel si svým klíčem. V kuchyni se svítilo, ale jinak vládla všude tma. Sylvia spala. Na zprávy bylo pozdě a u nočních talk shows nikdy dlouho nevydržel. V obýváku si zul boty, aby se mohl pohybovat neslyšně a zamířil chodbou do ložnice.

Zastavil se v úplné tmě a čekal, až se oči přizpůsobí.

„Ahoj," ozvalo se z postele, na které pořád ještě nikoho neviděl.

„Čau."

„Kdes byl, Harry?"

Znělo to sladce a rozespale. Nechtěla se hádat, ani vyslýchat.

„Musel jsem vyřídit pár věcí a pak jsem byl na pár skleniček."

„S dobrou muzikou?"

„Jo, měli tam docela slušnou kapelu. Hodně hráli Billyho Strayhorna.“

„Mám ti něco nachystat?“

„Ne–e, běž spát. Zítra jdeš do školy. Stejně nemám moc hlad, a kdybych chtěl, tak si něco udělám.“

„Pojd ke mně.“

Přišel k posteli a po přikrývce přilezl až k ní. Objala ho kolem krku a přitáhla si ho k polibku.

„Ano, pár drinků jsi měl.“

Zasmál se a ona se přidala.

„Jdu si umýt zuby.“

„Počkej.“

Znovu se natáhla a on jí líbal na ústa a na krk. V rozespalosti chutnala sladce a mléčně, k čemuž se přidával parfém, který měl na ní rád. Poznal, že nemá noční košili, což nebývalo pravidlem. Zajel rukou pod přikrývku a hmatal jí po plochém břichu. Začal ji hladit po prsou a pak po krku. Líbal znovu a znovu, až se obličejem vnořil do záplavy vlasů spadajících na ramena.

„Díky, Sylvie,“ šeptal.

„Za co?“

„Že jsi dneska přišla a byla tam se mnou. Já vím, že jsem původně nechtěl, ale když jsem tě tam viděl, moc to pro mě znamenalo. Vážně moc.“

Víc k tomu nebyl schopen říct. Vstal a šel do koupelny. Sundal si šaty a pečlivě je rozvěsil na háčky na dveřích. Musí v nich vydržet i zítra.

Rychle si dal sprchu, oholil se a vyčistil si zuby kartáčkem, který měl s dalšími toaletními potřebami nastálo u Sylvie v koupelně. Díval se na sebe do zrcadla a rukama si česal mokré vlasy. Usmíval se. Asi za to ještě pořád mohla whisky s pivem. Ale možná že ne. Cítil se šťastný. Nepatřil ani k šílencům na trajektu, ani k vzteklému davu na molu. Měl svou vlastní loď jen pro sebe a Sylvii.

Milovali se spolu jako všichni osamělí lidé – tiše a s usilovnou snahou vyjít tomu druhému vstříc, která hraničila s křečovitostí. I tak to byl pro Harryho léčivý balzám. Pak leželi vedle sebe a ona mu prstem objížděla tetování.

„Na co myslíš?“ zeptala se.

„Nic, jen tak.“

„Pověz mi to.“

Dal si chvíli na čas.

„Dneska večer jsem našel někoho, kdo mě zradil, někoho blízkého. No a napadlo mě, že to možná beru špatně, že vlastně ani tak nepodvedl mě, jako spíš sebe. Podrazit sám sebe a muset s tím vědomím žít je už dost velký trest. Myslím, že k tomu nemusím už nic přidávat.“

Přemýšlel o tom, co řekl Edgarovi v Rudém větru, a nakonec došel k závěru, že mu bude muset říct, aby za Poundsem kvůli žádnému přeřazení nechodil.

„Jak zradil?“

„Asi bys to nazvala styk s nepřítelem.“

„S Honey Chandlerovou?“

„Jo.“

„Uškodil ti moc?“

„Myslím, že ani ne. Ale jde o to, že vůbec něco takového udělal. Docela to bolí.“

„Můžu v tom něco udělat? Ne s ním, ale nějak to zmírnit?“

„Ne. Jestli něco pokazil, tak už se to nedá odčinit. Já jsem na to přišel právě dneska a úplně náhodou. Jinak by mě nikdy nenapadlo, že to mohl být on. To je fuk, nedělej si starosti.“

Lehce ho poškrábala nehty na prsou.

„Když si je neděláš ty, tak já taky nebudu.“

Měl ji rád za to, jak vždycky poznala, na co se ještě může ptát a nač už ne, a že nevyzvídala, o kom to celou tu dobu mluví. Cítil u ní dokonalou pohodu, bez starostí, bez obav. Tohle byl domov. Pomalu usínal, když se ozvalo.

„Harry?“

„Hm?“

„Nemáš strach, jak dopadnou závěrečné řeči u soudu?“

„Ani ne. Vadí mi, když tam musím sedět a všichni si mě prohlížejí jak akvarijní rybku a vykládají, proč jsem to podle nich udělal tak a ne jinak. Ale jestli se ptáš na verdikt, tak ten mi starosti nedělá. Nemá pro mě význam. Já se jenom těším, až to bude za mnou. Ať si rozhodnou, jak chtějí, to je mi vlastně už jedno. Žádná porota na světě nemůže posoudit, co jsem udělal a co ne. Nemohou mi říct, tohle jste udělal dobře nebo špatně. Chápeš? I kdyby ten soud trval rok, stejně by se o té noci nedozvěděli všechno.“

„A co na to policie? Bude ji to zajímat?“

Povyprávěl jí, co mu o dopadech, jaké bude mít soudní výrok, řekl odpoledne Irving. Vyhnul se všem náčelníkovým zmínkám

0 matce. Ale stejně se mu to vyprávění usadilo v myšlenkách.

1 když byl v posteli, dostal chuť na cigaretu.

Ale nevstal a vytlačil kouření z mysli. Leželi spolu v posteli beze slova, Harry s očima otevřenýma do tmy. Myšlenky se mu zatoulaly k Edgarovi a přeskočily na Moru. Přemýšlel, co asi kolega z mravnostního právě dělá. Je někde ve tmě a sám? Číhá venku?

„Já jsem to myslela vážně, co jsem ti říkala dneska odpoledne, Harry,“ řekla Sylvia.

„A co?“

„Že o tobě chci všechno vědět, o tvé minulosti, dobré i špatné. A taky chci, abys ty věděl všechno o mě… Nepřehlížej to, mohlo by nás to bolet.“

Z hlasu se jí ztrácel ten sladce ospalý tón. Bosch mlčel a zavřel oči. Chápal, že tohle pro ni znamená víc než cokoli jiného. V předchozím vztahu prohrála, protože nevyužili minulé děje k budování společné budoucnosti. Dal jí ruku kolem krku a laskal ho ze strany palcem. Po sexu vždycky voní pudrem, aniž si musí odběhnout do koupelny, napadlo ho. Tohle byla záhada. Nakonec přece odpověděl.

„Musíš mě brát bez minulosti… Pustil jsem ji po vodě a nechci se k ní vracet a zkoumat a vyprávět… Ani myslet se mi na ni nechce. Celý život se jí snažím zbavit, rozumíš mi? Že mi ji může předhazovat právnická před soudem ještě neznamená, že bych musel…“

„Co? Vyprávět mi o ní?“

Neodpověděl. Obrátil se k ní, začal ji líbat a objímat. Chtěl ji držet a odtáhnout z tohoto útesu do bezpečí.

„Miluji tě,“ řekla.

„Miluji tě,“ řekl on.

Přimkla se k němu a vložila si hlavu do záhybu jeho krku a ramene. Objímala ho pevně, jako by měla strach.

Poprvé jí to řekl. Pokud mu sahala paměť, vyslovil to poprvé v životě. Možná ta slova opravdu nikdy předtím nevyřkl. Dělalo mu to dobře, bylo to téměř fyzicky přítomné, jako by z hloubi prsou vykvetl hřejivý květ. Uvědomil si, že se sám trochu bojí. Pouhým vyslovením té věty na sebe bral obrovskou odpovědnost. Byl to příjemný strach. Vzpomněl si na svůj usměvavý obraz v zrcadle.

Držela se k němu přimknutá tak, že cítil na zátylku její dech, který se za chvíli uklidnil do pravidelného rytmu. Sylvia usnula.

Bosch nespal a objímal ji dlouho do noci. Už nemohl usnout a do bdění se mu vkrádala realita, která ho obrala o krásné pocity, jimž se ještě před pár minutami oddával. Přemýšlel o jejích slovech o zradě a důvěře. Věděl, že pokud budou sliby, které v tuto noc vyslovili, postavené na klamu, ztroskotají. Chápal pravdu toho, co říkala. Jednou jí musí povyprávět, kdo je, jedině tak se může jejich vyznání lásky stát něčím víc než jen slovy. Vzpomněl si na soudcovu větu o kráse a ošklivosti slov jako takových. Bosch vyslovil slovo milovat a teď záleží na něm, jestli vyroste do krásy nebo ošklivosti.

Když se kolem závěsů začalo do ložnice od jihu vkrádat první světlo svítání, Bosch konečně usnul.

22

Bosch vypadal pomačkaně a unaveně, když se v pátek ráno dostavil do soudní síně. Belk už seděl na svém místě a čmáral si něco do bloku. Jakmile si mandant přisedl, zvedl hlavu a přeměřil si ho.

„Vypadáte jak vandrák a smrdíte jak popelník. A porota pozná, že máte stejný oblek a kravatu jako včera."

„Jasný důkaz mé viny."

„Jste moc vtipný. Člověk nikdy neví, co na ně může zapůsobit tak nebo onak."

„Ani mi na tom nezáleží. A kromě toho jste to vy, kdo dneska musí vypadat dobře, nemám pravdu, Belku?"

Chlapíkovi s třicetikilovou nadváhou, který se potil pod každým soudcovým pohledem, tím na sebevědomí zrovna moc nepřidal.

„Co je to sakra za řeči, že vám na tom nezáleží? Dneska se všechno rozhodne a vy se sem vpotácíte, jako byste strávil noc v autě, a žvaníte, že je vám to fuk."

„Jsem v pohodě. Já tomu říkám nirvána a umění na všechno srát."

„A proč až teď, když před čtrnácti dny jsem to mohl srovnat za pár desítek tisíc?"

„Protože dneska vím, že jsou důležitější věci, než názor nějakých dvanácti takzvaných mně rovných spoluobčanů. I kdyby mi nedopřáli ani denní světlo na ulici."

Belk mrkl na hodinky a řekl: „Boschi, dejte mi pokoj. Za deset minut začínáme a já se potřebuju připravit. Ještě nemám hotovou řeč. S takovou budu ještě stručnější, než chtěl Keyes."

Soudce už na začátku soudu stanovil, že závěrečný proslov každé strany bude trvat nanejvýš půlhodinu, přičemž nejdříve dostane dvacet minut obžaloba v osobě Chandlerové, po ní přednese celou svou řeč advokát obžalovaného Belk a na závěr dostane ještě deset minut žalující strana. Takže Chandlerová

bude začínat i končit, což Bosche vedlo k přesvědčení, že tento postup mu má uškodit.

Otočil hlavu ke stolu žalobců, kde s pohledem upřeným přímo před sebe seděla samotná Debora Churchová. Obě dcery se usadily za matčina záda do první řady na galerii. Právničku tam neviděl, ale jelikož měla na stole rozložené papíry a žluté bloky, nemohla být daleko.

„Tak si teda pilujte proslov," řekl Belkovi, „už vám dám pokoj."

„Hlavně abyste zas nepřišel pozdě."

Bylo to, jak doufal. Chandlerová kouřila venku u sochy. Chladně ho změřila pohledem, ale neříkala nic. Poodstoupila od popelníku, aby si ho nemusela všímat. Měla na sobě modrý kostýmek, který jí nejspíš přinášel štěstí, a neopomněla ani volný pramen blond vlasů, který se vymykal z dozadu spleteného účesu.

„Zkoušíte?" zeptal se Bosch.

„Není třeba, tohle bude snadné."

„Taky si myslím."

„Co tím chcete říct?"

„Nevím. Zdá se mi, že když argumentujete, nemusíte se tolik držet zákona. Není tam tolik pravidel, co se může a co ne. Což je podle mě váš živel."

„Dobrý postřeh."

Nic víc neřekla. Nevypadalo to, že by věděla o odhalení své dohody s Edgarem. Bosch s tím počítal, když si rozmýšlel, jak na ni. Když se ráno po krátkém spánku probudil, díval se na události včerejšího večera s odstupem a všiml si něčeho, co mu dříve uniklo. Chtěl si s ní pohrát. Začal jemnou rozehrávkou, po které měl připravený smeč.

„Až tohle skončí," řekl, „rád bych dostal ten vzkaz."

„Jaký?"

„Ten, co vám poslal Imitátor."

Tvář jí na zlomek sekundy opanovalo leknutí, které bleskurychle potlačila standardním antiboschovsky lhostejným

výrazem. Ale ne dost rychle. Podle očí poznal, že cítí nebezpečí a že zasáhl do černého.

„Je to důkaz," pokračoval.

„Nevím, o čem mluvíte, detektive Boschi. Musím se vrátit do soudní síně."

Zamáčkla napůl nedokouřenou cigaretu s otiskem rtěnky a vykročila ke vchodu.

„Vím o Edgarovi. Viděl jsem vás spolu včera večer."

Zastavila se. Obrátila se a hleděla na něj.

„U oběšené poroty. Na baru před vámi stála sklenka Bloody Mary."

Přemýšlela, co odpovědět. Nakonec řekla: „Ať vám napovídal cokoli, určitě se vylíčil v tom nejlepším světle. Jestli s tím chcete vyjít na veřejnost, dávala bych si na vašem místě pozor."

„Veřejnost se nic nedozví… Tedy pokud mi dáte ten vzkaz. Zatajování důkazů o zločinu je taky zločin. Ale to vám snad nemusím říkat."

„Jestli vám Edgar něco navykládal o vzkazu, tak lhal. Nic takového jsem mu…"

„O vzkazu neříkal nic. To by bylo zbytečné, protože jsem na to přišel i bez něj. V pondělí, když se našlo tělo, jste mu volala, protože jste o něm už věděla včetně souvislosti s Panenkářem. Přemýšlel jsem, jak je to možné, a pak jsem na to přišel. My jsme dostali vzkaz, který ale až do druhého dne zůstal v tajnosti. Jediný, kdo ho vyčmuchal, byl Bremmer. Ten ale napsal, že se vaše vyjádření nepodařilo sehnat. Samozřejmě že ne, když jste měla schůzku s Edgarem. Od něho vím, že jste volala už odpoledne a vyptávala se na tělo. Taky jste se zeptala, jestli jsme dostali vzkaz, protože vy ano, dámo. A já ho chci vidět. Jestli se liší od toho, který jsme dostali my, mohlo by nám to pomoct."

Mrkla na hodinky a spěšně si zapálila další cigaretu.

„Můžu si sehnat příkaz k domovní prohlídce," pokračoval.

Falešně se zasmála.

„To bych ráda viděla, jak si ho sháníte. Chtěla bych vidět toho soudce, který by dovolil policii šňupat u mě doma, když jsou noviny každý den plné tohohle případu. Soudce, to je politická funkce. Takže příkaz, který by se mohl ocitnout na nesprávné straně, vám milý detektive, nikdo nepodepíše.“

„Já jsem měl na mysli spíše prohlídku u vás v kanceláři. Ale i tak díky, že jste mi řekla, kde ho máte.“

Znovu na zlomek vteřiny ztratila kontrolu nad svým obličejem. Prořekla se, což byl pro ni nejspíš stejně velký šok jako to, co říkal Bosch. Zapíchla do písku skoro celou cigaretu. Jaký to poklad pro Tommyho Faráwaye!

„Za minutu začínáme. Aby bylo jasno, já o žádném vzkazu nic, ale vůbec nic nevím. Nic takového neexistuje. Jestli s tím budete dělat potíže, já vám zařídím větší.“

„Belkovi jsem o tom neřekl a ani neřeknu. Jenom od vás chci ten papírek. S tímhle soudem to nemá nic společného.“

„Vám se to řekne, když…“

„… když jsem ho nečetl? Nedáváte si pozor, slečno advokátko. Měla byste být opatrnější.“

Neodpověděla a raději zaútočila z jiné strany.

„A ještě něco. Jestli si myslíte, že moje… dohoda s Edgarem je důvodem k zpochybnění procesu nebo ke stížnosti na můj postup, tak zjistíte, že jste úplně vedle. Edgar se vším souhlasil bez jakéhokoli nátlaku. Vlastně to byl jeho návrh. Jestli si budete stěžovat, zažaluji vás za urážku na cti a dám to do novin.“

Bosch pochyboval, že se cokoli z toho udalo na Edgarův podnět, ale nechal jí to projít. Počastovala ho svým vybraným vražedným pohledem, škubla dveřmi a byla pryč.

Harry dokouřil a doufal, že jí tou hrou před závěrečnou řečí aspoň ubral trochu větru z plachet. Že mu potvrdila hypotézu, to ho potěšilo. Imitátor jí poslal vzkaz.

Ticho, které se sneslo na soudní síň, když právní zástupkyně obžaloby zaujala místo u pultíku, bylo plné téhož napětí, jaké těsně předchází vynesení rozsudku. Bosch to

vnímal jako výraz všeobecného přesvědčení, že konečný výnos se všeobecně považuje za předem hotovou věc a že řeč žalobkyně bude jakousi ranou z milosti, poslední a smrtící.

Zahájila zběžným poděkováním porotcům za trpělivost a pozornost, jakou případu věnovali, a deklarovala plnou důvěru ve spravedlivost jejich verdiktu.

Z přelíčení, kterých se Bosch účastnil jako vyšetřovatel, věděl, že totéž pokaždé říkají právníci obou stran a že je to planý žvást. Skoro v každé porotě byli i tací, kterým se nechtělo dřít ve fabrice nebo sedět v kanceláři. Jenomže věci, o kterých museli rozhodovat tady, pro ně byly příliš složité nebo děsivé nebo nudné, takže čas na místě porotců trávili převážně úsilím neusnout a vydržet až do přestávky, kdy konečně nastane čas na spásné kafe, zákusky a nikotin.

Po úvodních zdravicích přešla Chandlerová přímo k věci.

„Jistě si vzpomenete, jak jsem před vás v pondělí předstoupila a načrtla vám mapu naší cesty. Pověděla jsem vám, co se chystám dokázat a co potřebuji dokázat. A nyní je na vás, abyste rozhodli, jestli jsem v tom uspěla. Myslím, že když se zamyslíte nad celotýdenním dokazováním, dojdete k nepochybnému ano.

A když už je řeč o pochybách, zastavím se u něčeho, co vám ještě vysvětlí i pan soudce. Toto je občanskoprávní spor, nikoli trestní soud. Nemá to nic společného s Perrym Masonem a podobnými případy, které jste možná viděli v televizi nebo v kině. Chcete-li dát zapravdu žalobci, pak u občanskoprávního soudu stačí převaha důkazů. Co to znamená? Že důkazy ve prospěch obžaloby převáží nad důkazy proti. Stačí pouhá většina, prostá většina, tedy padesát procent a jedno k tomu.“

Pokračovala v rozvádění své argumentace, která v tomto případě nakonec rozhodne. Musela vzít dvanáct právně nezkušených lidí – neboť právě to zaručoval způsob jejich výběru – a zbavit je jejich z médií nabytého přesvědčení a představ, že případy se rozhodují jen s malou mírou pochybností nebo dokonce s naprostou jistotou. To platilo pro

trestní řízení. Ale zde, u občanskoprávního, obhajoba takovou výhodu ztrácela.

„Představte si to jako misky vah, vah spravedlnosti. Každý předložený důkaz a svědectví má určitou váhu, která závisí na tom, jakou mu přiřknete závažnost. Na jedné misce je věc obžaloby, na druhé věc obhajoby. Myslím, že až se odejdete dozadu poradit a až řádně zvážíte důkazy v tomto případu, váhy se nepochybně překlopí ve prospěch žalobkyně. Jestliže tento případ opravdu nastane, pak budete muset rozhodnout ve prospěch paní Churchové."

Po absolvování úvodních formalit se Bosch nadál, že bude následovat dopilovávání. Obžaloba v podstatě předložila dvě podoby sporu, aby vyhrála aspoň jednu. Podle první verze šlo o to, že Norman Church sice možná byl Panenkář, tedy zrůdný, mnohonásobný vrah, ale Bosch zneužil ochrany služebního odznaku k jednání stejně zavrženíhodnému, což mu nelze prominout. Kdyby ale porota souhlasila s druhou verzí, že Norman Church byl nevinen a Bosch ho chladnokrevně zabil, přiřkla by žalující rodině připravené o milujícího manžela a otce pohádkové bohatství.

„Důkazy, které zde byly tento týden předloženy, ukazují na dva možné závěry," pokračovala Chandlerová. „A to bude na vaší práci to nejtěžší – stanovit míru viny detektiva Bosche. Není pochyb, že tu noc, kdy byl zabit Norman Church, jednal unáhleně, bezohledně a s hrubou neúctou k životu a bezpečnosti. Za jeho neodpustitelné jednání zaplatil jeden muž svým životem a jedna rodina ztrátou manžela a otce.

Ale vaše úvahy o tomto zabitém muži musejí jít ještě dál. Svědectví předložené ve prospěch rodiny – viděli jste totiž videonáhravku, která dává Normanu Churchovi jasné alibi pro jednu z těch vražd, ne–li pro všechny – by vás mělo přesvědčit, že policie nechytila pravého pachatele. A pokud vás to nepřesvědčilo, pak přiznání detektiva Bosche, že vraždění poté stejně neskončilo, jasně odhaluje, že zabil někoho jiného."

Bosch pozoroval Belka, jak horlivě čmárá do bloku. Doufal, že si poznamenává věci, které Chandlerová ze svědectví jeho i jiných účelově vypouštěla.

„A konečně," pokračovala, „musíte se přenést přes člověka, který byl zabit, a podívat se na samotného vraha."

Tak vraha, pomyslel si Bosch. Jako označení, které se vztahovalo na něj osobně, to znělo strašně. V myšlenkách si to slovo opakoval. Ano, zabil. A zabíjel před Churchem i po něm, ale to slovo samotné a zbavené všech souvislostí působilo hrozivě. V tom okamžiku si uvědomil, že mu na výsledku soudu přece jen záleží. Ráno sice mluvil s Belkem jinak, ale stejně chtěl, aby porota jeho postup schválila. Potřeboval slyšet od jiných, že udělal dobře.

„Máte před sebou muže," pokračovala, „u něhož se opakovaně projevuje touha po krvi, kovboje, který zabíjel už před případem neozbrojeného Normana Churche i po něm. Muže, který nejdříve střílí a teprve pak se zajímá o důkazy. Díváte se na muže, který má ve svém nitru pevně zakořeněnou motivaci zabít člověka, jehož podezřívá z vraždy řady žen, žen z ulice, žen podobných jeho vlastní matce."

Nechala ta slova viset ve vzduchu a předstírala, že si v notesu odškrtává bod či dva.

„Až se půjdete radit, budete muset rozhodnout, jestli chcete ve svém městě takové policisty. Policie má zrcadlit společnost, kterou chrání. Její příslušníci by měli sloužit za příklady toho nejlepšího v nás. Až budete rokovat, ptejte se sami sebe, jakým příkladem je Harry Bosch? Jakou část společnosti zrcadlí? Jestliže vás odpovědi na tyto otázky nebudou znepokojovat, pak se vraťte s verdiktem ve prospěch obhajoby. Pokud ale ano, jestli jste toho názoru, že si naše společnost zaslouží více než chladnokrevné vraždění podezřelých, pak nemáte jinou volbu, než rozhodnout ve prospěch obžaloby."

Chandlerová přerušila řeč a zašla si ke svému stolku nalít sklenici vody. Belk se naklonil k Boschovi a zašeptal:

„Nemluví špatně, ale už jsem od ní viděl lepší výkon… Horší vlastně taky.“

„A tenkrát, když si vedla hůř,“ odpověděl šeptem Harry, „taky vyhrála?“

Belk sklopil zrak ke svým papírům, čímž dal jasnou odpověď. Hrdlo bylo svlaženo a sokyně se vracela k řečništi. Belk se znovu naklonil k Boschovi.

„Takhle to dělá vždycky. Teď začne o penězích. Po vodě u Drahušky na řadě jsou prachušky.“

Advokátka si odkašlala a pokračovala.

„Jste nyní ve zvláštní situaci. Máte v rukou klíč ke společenským změnám. Takovou příležitost dostane málokdo. Pokud máte pocit, že detektiv Bosch jednal špatně, bez ohledu na to do jaké míry, a vyslovíte se ve prospěch obžaloby, způsobíte změnu. Bude to totiž signál, jasná zpráva pro každého policistu v našem městě, od náčelníků a velitelů v Parkerově středisku o dva bloky dál, až po začínajícího pochůzkáře na ulici. Bude to sdělení, že nechceme, aby jednali tímto způsobem, že to neakceptujeme. A jestliže porada skončí tímto verdiktem, budete muset stanovit i peněžité odškodné. To ale není nic těžkého. Složitější je ta první část, tedy rozhodnout, zda detektiv Bosch jednal správně, nebo špatně. Odškodné pak může být různé, od jednoho dolaru po milion dolarů nebo i více. Na tom nezáleží. Podstatný je onen signál dobré vůle, protože díky němu bude mít rodina Normana Churche pocit, že se dobrala spravedlnosti.“

Bosch se rozhlédl po soudní síni. Vzadu na galerii seděl spolu s ostatními reportéry Bremmer. Mazaně se usmál. O Chandlerce a penězích měl naprostou pravdu, řekl si Harry a otočil hlavu zpátky.

Žalobkyně odběhla ke stolu a přinesla si jakousi knihu. Byl to starý svazek v rozedřeném zeleném plátně, bez přebalu a na sobě měl jakousi značku, snad razítko knihovny.

„Na závěr,“ řekla, „bych se ráda dotkla něčeho, co vám možná dělá starosti. Alespoň já na vašem místě bych se starala.

A sice jak je možné, že máme v naší policii lidi jako detektiv Bosch? No, my to asi nerozhodneme a vlastně se to našeho případu ani netýká. Ale jestli si ještě vzpomenete, citovala jsem tady na začátku filozofa Nietzscheho. Četla jsem vám jeho slova o místě temnoty, zvaném propast. Řekl přibližně tolik, že musíme dávat pozor, aby se ten, kdo bojuje se zrůdami, sám nestal jednou z nich. V dnešní společnosti není těžké přiznat, že takové zrůdy existují a není jich málo. Čili není těžké připustit, že by se jednou z nich mohl stát i policista.

Když jsme včera skončili, byla jsem celý večer v knihovně.“

Při těch slovech okázale pohlédla na Bosche na znamení, že si takovou lež může dovolit. Vydržel to a nepoddal se tlaku, aby očima uhnul první.

„A ráda bych zakončila pasáží, která mě zaujala v knize Na–thaniela Hawthorna a jež se týká téhož problému, jaký dnes řešíme my zde. O temné propasti, kde je snadné zabloudit na špatnou stranu. V této knize, Mramorový faun, Hawthorne píše: ‚Propast byla jen jedním z hrdel hluboké tmy, jež leží všude pod námi.

Dámy a pánové, buďte při rozhodování pečliví a vůči sobě upřímní. Děkuji vám.“

Rozhostilo se takové ticho, že její kobercem tlumené kroky cestou z řečniště doléhaly až k Boschovi.

„Přátelé,“ ozval se soudce Keyes, „dáme si patnáct minut přestávku a pak přijde na řadu pan Belk.“

Když stáli, zatímco porotci odcházeli, Belk zašeptal: „Nemůžu uvěřit, že v závěrečné řeči použila slovo hrdlo.“

Bosch se na něho podíval. Zdálo se mu, že advokát má škodolibou radost, jako by právě přišel na něco, co ho před vlastním vystoupením dostává do ráže. Uvědomoval si, že bez ohledu na slova, kterých Chandlerová použila, mluvila perfektně. Když si na jejím místě představil svého tlusťocha, sebevědomí se mu rozplynulo do poslední částečky.

Bosch si zašel dát dvě cigarety u sochy, ale Honey Chandlerová se během přestávky neukázala. Zato se kolem mihl Tommy Faraway, který slastně mlaskl, když našel její starý, sotva načatý nedopalek. Neřekl nic a šel zas dál. Harryho napadlo, že ho vlastně nikdy neviděl kouřit žádný z těch pokladů z písku.

Belk svým závěrem Bosche překvapil. Vůbec si nepočínal špatně, i když nehrál stejnou ligu jako Chandlerová. Vlastně spíše reagoval na její argumentaci, než že by podal samostatné pojednání o Boschově nevině a o nespravedlivosti vznesených obvinění. Říkal třeba: „Kolegyně Chandlerová v celé své řeči hovořila o dvou možných závěrech, k nimž můžete dojít. Přitom ale úplně zapomněla na možnost třetí – že totiž detektiv Bosch jednal řádně, moudře a správně."

Nějaké body tím u poroty získal, současně ale nepřímo za obhajobu přiznal, že existuje dvojí možné rozhodnutí ve prospěch obžaloby. Belk to nepostřehl, ale Bosch ano. Zástupce městské prokuratury dal porotě na výběr ze tří možností místo dvou, přičemž jen jedna z oněch tří znamenala zproštění viny. Chvílemi měl chuť Belka odvolat a jeho řeč přepsat. Ale to samozřejmě nešlo. Musel dřepět na místě jako kdysi ve vietnamských tunelech, čekat, až se nálet přežene, a doufat, že ho to nezaváli.

Střední pasáž Belkovy řeči se soustředila na důkazy, které prokazovaly spojitost mezi Churchem a devíti vraždami. Několikrát dokola omlel, že zrůdou nebyl Bosch, ale Church a že jsou pro to jasné důkazy. Upozornil porotce, že další podobné případy vražd, k nimž očividně došlo později, nesouvisí s tím, co spáchal Church a jak Bosch reagoval v jeho bytě na Hyperion Street.

Nakonec se dostal k tomu, co Bosch v závěru očekával. Když kritizoval Chandlerovou za to, jak Boschovi přisuzovala bezohlednost a hrubou neúctu k životu, hlas se mu třásl nefalšovanou zlostí.

„Pravda je, že detektiv Bosch dovnitř vstoupil právě proto, že šlo o život. Jeho postup stavěl na předpokladu, že jde o život další ženy, další možné oběti. Neměl na vybranou než vpadnout dovnitř, zhodnotit situaci a řešit její důsledky. Norman Church byl zabit proto, že neuposlechl opakované příkazy službu konajícího policisty a sahal pod polštář. Byla to jeho ruka, která určila vývoj událostí, nikoli pan Bosch, a byl to on, kdo za to zaplatil cenu nejvyšší.

Zkuste se zamyslet nad Boschovou situací. Umíte si představit sebe na jeho místě? Tu samotu, ten strach? Kolik je lidí, kteří něco podobného dokáží zvládnout bez mrknutí oka? Takové naše společnost nazývá hrdiny. Věřím, že až se odejdete poradit a pečlivě zvážit fakta, nikoli nepodložená obvinění, dospějete ke stejnému závěru. Děkuji vám.“

Bosch nemohl uvěřit, že v Belkově závěrečné řeči zaznělo slovo hrdina, ale nechtěl o tom začínat, když se statný advokát vrátil na místo.

Místo toho zašeptal: „Byl jste dobrý. Díky.“

Chandlerová se vrátila k mikrofonu zasadit poslední ránu. Slíbila, že bude stručná, což splnila.

„Jistě vidíte, jak se mínění právníků o tomto případu rozcházejí. A stejně to platí u významů slov hrdina a zrůda. Domnívám se, jako nejspíš my všichni, že pravda o tomto případu a o detektivu Boschovi je někde uprostřed.

Než se odeberete k poradě, chci zmínit dvě věci. Zaprvé mějte na paměti, že obě strany zde měly příležitost předložit v celistvosti a úplnosti svou záležitost. Za Normana Churche jsme zde měli manželku, spolupracovnici a přítelkyni, která povstala a dosvědčila jeho charakter a jaký byl. Obhajoba se vám však rozhodla předvést pouze jediného svědka – detektiva Bosche. Nikdo jiný se detektiva Bosche…“

„Námitka!“ vykřikl Belk.

„…nezastal.“

„Tak dost, kolegyně Chandlerová,“ zahřměl soudce Keyes. V obličeji byl celý rudý a horečně uvažoval, co řekne dál.

„Než přikročím k tomu, co teď udělám, měl bych správně požádat porotu, aby odešla. Ale pokud si chcete hrát s ohněm, musíte počítat s tím, že pálí. Kolegyně Chandlerová, viním vás z pohrdání soudem na základě vašeho žalostného nedostatku úsudku. O sankcích proti vám si promluvíme později a já vám garantuji, že to pro vás nebude nic příjemného.“

Poté si otočil židli a předklonil se k porotcům.

„Přátelé, to neměla říkat. Obhajoba není povinna předvolávat žádné svědky. A jestli někoho předvolá nebo ne, z toho se v případě, který máte před sebou, nedá usuzovat na vinu ani nevinu. Slečna Chandlerová to věděla moc dobře. Je zkušená soudní právnička, takže mi můžete věřit. Fakt, že to přesto vypustila z úst, i když musela vědět, že pan Belk a já budeme skákat až do stropu, je podle mě projev vychytralosti, který považuji za naprosto nevkusný a do soudní síně nevhodný. Budu si na ni za to stěžovat u státního soudního výboru, ale…“

„Vaše Ctihodnosti,“ skočila mu do řeči, „vznáším námitku proti…“

„Nepřerušujte mě, kolegyně! Stůjte, kde jste, a mlčte, dokud nedomluvím.“

„Ano, Vaše Ctihodnosti.“

„Řekl jsem mlčte.“ Obrátil se zpět k porotcům. „Jak jsem říkal, co si vysloužila slečna Chandlerová, to se vás netýká. Ona totiž počítá s tím, že bez ohledu na to, co vám říkám, stejně budete brát v úvahu její slova o tom, že pan Bosch si nepřivedl nikoho, kdo by pro něj svědčil. Já vás nyní přísně varuji a říkám: Nemyslete na to. Její slova neznamenají nic. Já si naopak myslím, že kdyby detektiv Bosch s panem Belkem chtěli, stačilo říct a mohli mít dlouhou řadu policistů sahající odtud až k Parkerovu středisku, kteří by jim svědčili. Ale oni se rozhodli jinak. Zvolili si vlastní strategii a není na vás, abyste ji jakkoli zpochybňovali. Jakýmkoliv způsobem! Máte nějaké otázky?“

Nikdo z porotců se ani nepohnul. Soudce se na židli otočil do původní polohy a podíval se na Belka.

„Chcete něco říci, pane Belku?“

„Malý moment, Vaše Ctihodnosti.“

Advokát se obrátil k Boschovi a zašeptal: „Co myslíte, je nalomený a mohl by prohlásit soudní řízení za zmateční. Tak vzteklého jsem ho ještě neviděl. Možná docílíme nového soudu a do té doby bude Imitátor chycený.“

Bosch zapřemýšlel. Chtěl to mít za sebou a vyhlídka na další soud s Chandlerovou se mu nijak nezamlouvala.

„Pane Belku?“ naléhal soudce.

„Myslím, že bychom měli radši pokračovat,“ zašeptal Bosch. „Co říkáte?“

Belk přikývl a odpověděl: „Možná by mohl rozhodnout v náš prospěch.“

Pak vstal a ze svého místa řekl. „V tuto chvíli nic, Vaše Ctihodnosti.“

„Jste si tím jist?“

„Ano, Ctihodnosti.“

„Dobře. Slečno Chandlerová, jak jsem řekl, tuto záležitost probereme později, ale každopádně se k ní dostaneme. Můžete pokračovat, ale dávejte si laskavě pozor.“

„Děkuji vám, Vaše Ctihodnosti. Než skončím, chtěla bych se omluvit za svou argumentaci. Neměla jsem v úmyslu projevit vám neúctu. Hovořila jsem jaksi bez přípravy a nechala jsem se unést.“

„To ano. Omluva se přijímá, což ovšem nic nemění na skutečnosti, že se za tento incident budete později zodpovídat. Pokročme dále, aby se porota mohla pustit po obědě do práce.“

Chandlerová si u mikrofonu stoupla tak, aby viděla přímo na porotu.

„Dámy a pánové, sami jste slyšeli detektiva Bosche na svědecké stolici. Naposledy vás žádám, abyste nezapomněli, co říkal. Že Norman Church dostal, co si zasloužil. Zamyslete se nad tímto výrokem policisty a nad tím, co znamená. ‚Norman

Church dostal, co si zasloužil. V této soudní síni jsme viděli, jak justice funguje. Je to systém pojistek a vah. Soudce jako rozhodčí, porota v roli rozhodujících. Detektiv Bosch se dle vlastního přiznání rozhodl nepovažovat tento systém za nutný. Nepotřeboval soudce a nepotřeboval porotu. Obral Normana Churche o spravedlnost. A v konečném důsledku o ni obral i vás. Na to nezapomeňte.“ Sebrala z pultíku notes a šla si sednout.

23

Porada poroty začala ve čtvrt na dvanáct a soudce Keyes nařídil personálu, aby byl pro ni zajištěn oběd. Její členové neměli být vyrušováni až do půl páté, pokud ovšem nevynesou verdikt dříve.

Když porotci odešli, soudce rozhodl, že se všichni zúčastnění zařídí tak, aby se do patnácti minut od zavolání byli schopni dostavit ke čtení rozsudku. Pro Chandlerovou a Belka to znamenalo vrátit se do kanceláří a čekat. Churchovi, kteří bydleli až v Burbanku, si za dočasné útočiště zvolili úřadovnu své právnicky. Z hollywoodské stanice se za čtvrt hodiny dorazit nedalo, zato z Parkerova střediska to měl Bosch pět minut pěšky. Dal zapisovatelce číslo na svůj operátor a oznámil, že se bude zdržovat tam.

Poslední věc, kterou soudce vyhlásil, byl příkaz o pohrdání soudem proti Chandlerové. Slyšení stanovil za čtrnáct dnů, načež úderem kladívka rozpustil shromáždění.

Ještě před odchodem ze soudní síně si Belk vzal Bosche stranou a řekl: „Myslím, že jsme na tom docela dobře, ale stejně jsem nervózní. Nechtěl byste zamíchat kostkama?“

„O čem je řeč?“

„Mohl bych udělat ještě jeden pokus, nějak to s Chandlerovou skoulet.“

„Nabídnout vyrovnání?“

„Přesně tak. Mám povolený limit padesát tisíc. Kdyby chtěla víc, musel bych žádat o schválení. Ale mohu jí zamávat před očima padesáti tisíci a uvidíme, jestli to vezme.“

„A co její honorář?“

„V případě dohody by si ho musela z těch padesáti tisíc stáhnout. U ní bych to hádal tak na čtyřicet procent, což by bylo dvacet tisíc za týden u soudu a týden vybírání poroty. To není špatná nabídka.“

„Myslíte, že to prohrajem?“

„Nevím. Snažím se to vidět ze všech stran. Co udělá porota, se nikdy neví. Za padesát tisíc by to bylo za babku. Mohla by to vzít, když ji soudce na konci tak sjel. Myslím, že ona jediná má doopravdy strach, aby neprohrála.“

Bosch viděl, že to Belk nepochopil. Na jeho náturu šlo asi o příliš jemnou hru. Celá ta věc s pohrdáním soudem byla její poslední finta. Schválně porušila pravidla, aby ji soudce před očima poroty shodil. Předvedla jim všem, jak funguje justice: Za zlý skutek přísné napomenutí a potrestání. Řekla jim tím: Vidíte? Celý tento proces Bosch obešel. Norman Church měl být zatčen a postaven před soud, jenže pak se do toho místo soudce a poroty vložil ten policajt.

Bylo to chytré, možná až zbytečně moc. Čím víc o tom přemýšlel, tím víc se ptal, nakolik jí soudce ochotně a vědomě hrál do karet. Podíval se na Belka a pochopil, že mladý asistent městského prokurátora z toho zjevně nic nepostřehl. Naopak, považoval to za body ve svůj prospěch. Možná mu to dojde za čtrnáct dní, až ji Keyes po kázání v rámci kázeňského slyšení nechá vyváznout se stodolarovou pokutou.

„Můžete dělat, co chcete,“ odpověděl Belkovi, „ale ona to nevezme. Tenhle případ chce dotáhnout až do konce.“

Když přišel do Parkerova střediska, zamířil z chodby přímo do Irvingovy zasedačky. Náčelník den předtím rozhodl, že nově utvořená speciální jednotka pro případ Imitátor bude mít hlavní stan přímo tam, aby měl sám čerstvé informace. Nevyřčeným, ale jasným důvodem číslo dvě byla lepší naděje

na utajení dalších kroků aspoň o pár dní déle, než kdyby se vyšetřování vedlo z některé kanceláře detektivů.

Když Bosch vešel, našel v kanceláři jen Rollenbergera a Edgara. Na kulatém stole od včerejška přibyly čtyři telefony a šest přenosných vysílaček plus hlavní komunikační terminál, všechno připravené k použití. Jakmile ho Edgar uviděl, odvrátil se a začal telefonovat.

„Vítejte do našeho operačního střediska," řekl Rollenberger. „Už máte po soudu? Jo a nesmí se tu kouřit."

„Mám volno až do vyhlášení rozsudku, ale jsem uvázaný jak pes a nesmím dál než na vzdálenost patnácti minut. Něco nového? Co dělá Mora?"

„Nic moc se neděje. Byl celkem klid. Mora strávil celé dopoledne ve Valley. Potom šel za jedním právníkem v Sherman Oaks a navštívil pár hereckých agentur tamtéž."

Rollenberger se díval do knihy záznamů položené na stole.

„Potom šel do několika domů ve Studio City, před kterými stály nějaké dodávky. Podle Sheehana s Opeltem se v těch barácích možná natáčelo. Nikde se dlouho nezdržel a teď je zpátky na mravnostním. Je to pár minut, co Sheehan volal."

„Dostali jsme nějaké posily?"

„Jo, ve čtyři přebírají hlídku Mayfield a Yde a kromě nich máme ještě dva další týmy."

„Dva?"

„Náčelník Irving si to rozmyslel a chce ho hlídat čtyřiadvacet hodin denně. Takže budeme u něj, i kdyby byl pěkně doma a spal. Já si myslím, že to je dobrý nápad."

Jo, hlavně proto, že na něj přišel Irving, pomyslel si Bosch, ale nechal si to pro sebe. Mrkl na stůl, kde ležely vysílačky.

„Jakou máme frekvenci?"

„My máme… frekvence, frekvence –jo, na pětce. Čistá pětka. To je komunikační frekvence pro katastrofické situace – zemětřesení, záplavy a tak. Náčelník říkal, že naše vlastní raději nebudeme používat. Jestli je to Mora, tak by si to mohl pohlídat."

A ty si myslíš, že je to dobrý nápad, doplnil v duchu Bosch, ale nahlas se nezeptal.

„Myslím, že je dobrý nápad dodržovat takovou bezpečnost," řekl poručík.

„Jo. Ještě něco bych měl vědět?" Podíval se na Edgara, který ještě pořád telefonoval. „Co zjistil Edgar?"

„Snaží se najít tu, co mu před čtyřmi lety unikla. A získal už Morův rozvodový spis. Bylo to po dohodě."

Edgar zavěsil, zapsal si něco do notesu a vstal, aniž pohlédl na Bosche. „Jdu si dát dolů něco k pití," oznámil.

„Dobře," řekl Rollenberger. „Kávovar bychom měli dostat odpoledne. Promluvil jsem o tom s náčelníkem a ten slíbil, že nám nějaký nafasuje."

„Dobrý nápad," pochválil ho Bosch, „já si skočím dolů s Edgarem."

Exparťák uháněl chodbou, aby si udržel před Harrym náskok. Cestou stiskl knoflík od výtahu, ale pokračoval v chůzi ke schodišti. Bosch šel za ním. Když sešli jedno patro, Edgar prudce zastavil a obrátil se.

„Kvůli čemu mě sleduješ?"

„Kvůli kafi."

„Kdybys nekecal!"

„Už jsi…"

„Ne, s Poundsem jsem ještě nemluvil. Měl jsem spoustu práce, nemyslíš?"

„Dobře, tak mu nic neříkej."

„Cože?"

„Jestli jsi s Poundsem ještě nemluvil, tak za ním nechod. Zapomeň na to."

„Mluvíš vážně?"

„Jo."

Stál tam a nevěřícně na Bosche zíral.

„Vem si z toho poučení a já taky. Vlastně jsem si ho už vzal. Dobrý?"

„Díky, Harry."

„Ne, neděkuj mi, stačí když řekneš dobrý.“

„Dobrý.“

Sešli ještě o patro a zamířili do kantýny. Než by mluvili před Rollenbergerem, Bosch navrhl, aby si kafe vypili tady u stolku.

„Ten Honza Rucepryč, to je síla, člověče,“ řekl Edgar. „Připomíná mi kukačkový hodiny, akorát že místo ptáka vždycky vyletí on a povídá: ‚Dobrý nápad, náčelníku! Dobrý nápad, náčelníku!“

Jerry se tomu smál. Harry se usmíval. Viděl, jak moc se kolegovi ulevilo, a hřálo ho u srdce, že se k tomu odhodlal. Byl to dobrý pocit.

„Takže o té holce, co mu utekla, nic nového?“ zeptal se.

„Někde bude, ale za ty čtyři roky, co se znovu narodila, prožila těžký časy.“

„Jakto?“

„No, podle záznamů a podle toho, co se o ní povídá, to vypadá, že si začala píchat. Potom nejspíš přestala bejt schopná točit filmy. Kdo by se chtěl dívat na vpichy na pažích, na stehnech nebo na krku? To je v porno branži problém. Tam člověk dělá nahej a neutají nic.

A mluvil jsem s Morou – jenom běžnej kontakt, a řek jsem mu, že ji hledám. Udělal mi stručnou přednášku o tom, že vpichy jsou nejrychlejší cesta, jak skončit s filmováním. Ale nic víc neměl. Myslíš, že bylo chytrý mu volat?“

Bosch se zamyslel a řekl: „Jo, proč ne? Takhle nepojme podezření. Nejlepší je dělat, že ví to samé co my. Kdyby ses ho nezeptal, a pak by se z nějakého zdroje nebo od někoho jiného z mravnostního dozvěděl, že ji hledáme, asi by na nás vylítnul.“

„Jo, taky mě to napadlo, tak jsem mu dneska ráno zavolal, položil pár otázek a jel dál. On si myslí, že na tom novém případu děláme jen my dva. O speciální jednotce zatím nemá páru.“

„Jeden problém tady je. Když ví, že hledáme tu, co mu utekla z lopaty, možná ji začne hledat taky. Na to si musíme dát bacha. Řekni to našim stínům.“

„Jo, určitě. Tohle by mohl zařídit Honza Rucepryč. Měl bys toho blba slyšet, když mluví do vysílačky. On si snad hraje na skauta nebo co!“

Bosch se usmál. Představil si, jak v éteru pečlivě dodržuje služební kódy.

„No, takže proto už nedělá porno,“ vrátil se Edgar k Georgii Sternové. „Za poslední tři roky má v rejstříku několik pokut, párkrát přechovávání drog, semtam byla přistižená při prostituci a nesčetněkrát zadržena pod vlivem drog. Je z ní stálá klientka policejních stanic. Pokaždý si odsedí svoje dva tři dny, ale nikdy nic vážnějšího. Příliš málo, aby to s ní zatřepalo.“

„A kde teda dělá?“

„Ve Valley. Já jsem skoro celý dopoledne protelefonoval s tamějším mravnostním. Podle nich šlape chodník na Sepulvedském koridoru s ostatníma pouličníma děvkama.“

Boschovi se vybavil obrázek mladých „stopařek“, které viděl tehdy odpoledne, když hledal Cerrónea, pasáka Rebeky Kamin–ské. Možná ji dokonce viděl a mluvil s ní, aniž o tom věděl.

„Napadlo tě něco?“

„Ani ne. Onehdy jsem tam byl, tak si říkám, jestli jsem ji náhodou neviděl a nevěděl o tom. Neříkali ti na mravnostním, jestli má ochranu?“

„Ne, o žádným pasákovi nevěděli. Spíš bych řek, že patří k podřadnějšímu zboží, o jaký pasáci už moc nestojej.“

„Takže mravnostní po ní pátrá?“

„Ještě ne,“ řekl Edgar. „Dneska mají školení, ale zítra v noci vyrážejí na Sepulvedu.“

„Máš nějaké věrohodné fotky?“

„Jo.“

Jerry sáhl do bundy a vytáhl jich celý balíček, samé kopie z protokolů o zadržení. Holka opravdu vypadala zničeně. Přebarvené blond vlasy byly dva tři centimetry od kořínků tmavé. Pod očima měla hluboké kruhy, jako by jí je někdo vyřezal, obličej vychrtlý, skelný pohled. Štěstí, že ji chytili nadrogovanou. Absťák za mřížemi nebude tak dlouhý.

„Tahle je stará tři měsíce. Zadržení pod vlivem drog. Zůstala dva dny pod zámkem v Sybilu a pustili ji ven."

Sybil Brand Institute byla okresní ženská věznice předběžného zadržení z poloviny zařízená pro drogově závislé.

„Málem bych zapomněl," pokračoval Edgar. „Mrkni na tohle. Dean z mravnostního ve Valley ji minule zabásnul. A když ji předvedl, našel u ní lahvičku s práškem, za kterou jí chtěl napařit přechovávání drog. Jenže pak si všiml, že je na ní etiketa. Ten prášek byl AZT proti AIDS. Představ si, ona je nakažená a přitom dál šlape sepulvedskej chodník. Když se jí zeptal, jestli zákazníci používaj gumu, tak mu řekla, že když nechtěj, tak ne."

Bosch se vzmohl jen na přikývnutí. Tohle nebylo nic mimořádného. Měl zkušenost, že většina prostitutek pohrdá muži, na které musí mávat. Dělaly to čistě pro peníze. Většinou se nakazily od nich nebo od špinavých jehel. Tak nebo tak, považoval to za součást jejich uvažování. O nic se nestarat a klidně dál šířit nákazu mezi těmi, od kterých to chytly samy. Co má přijít, to stejně přijde. „Když prý nechtěj, tak ne," Edgar nevěřícně zavrtěl hlavou. „To je hrůza!"

Bosch dopil kávu a zvedl se. V kantýně se nesmělo kouřit, tak si chtěl vyjít před dům k pomníku padlých policistů. Dokud v zasedačce trůnil Rollenberger, kouření nepřicházelo v úvahu.

„Takže…"

Ozval se operátor a Harry sebou viditelně trhl. Vždycky vyznával teorii, že rychlý verdikt je špatný a hloupý verdikt. Nevěnovali pečlivou pozornost důkazům? Stáhl si pípátko z opasku a podíval se na displej. Oddechl si. Volala ho policejní ústředna.

„Vypadá to, že mě shání Mora.“

„Radši si dávej pozor. Cos chtěl říct?“

„Aha jo, jestli nám ta Sternová vůbec bude co k čemu, až ji najdem. Je to přece jenom čtyři roky a ona fetuje a je nemocná. Pochybuju, že si na Imitátora vůbec vzpomene.“

„Jo, taky mě to napadlo. Jenže já mám na vybranou leda se hlásit zpátky u Poundse, nebo stopovat Moru. Takže radši budu hledat Georgii. Večer jdu na Sepulvedskou.“

Bosch přikývl.

„Honza povídal, že máš Morův rozvodový protokol. Našels tam něco?“

„Ani ne. Návrh podala ona a on neodporoval. Je toho nějakých deset stránek. Za pozornost stojí vlastně jenom jedna věc, o který nevím, co si myslet.“

„A to?“

„Zdůvodnila to obvyklými důvody – nesmiřitelné rozpory, duševní utrpení. Ale do protokolu potom mluvila o neplnění manželských povinností – chápeš, co to je?

„Žádný sex.“

„Jo, myslíš, že to něco znamená?“

Bosch se zamyslel a řekl: „Nevím. Rozešli se chvíli předtím, než začal případ Panenkář. Možná už byl divnej a připravoval se na ty vraždy. Můžu se vyptat Lockea.“

„Taky jsem na to myslel. No, nechal jsem si vytáhnout materiály o manželce. Žije, ale myslím, že bychom jí měli nec1at na pokoji, aby mu nedala echo.“

„Máš pravdu, radši se k ní nepřibližuj. Dali ti její popis?“

„Blondýna, sto sedmdesát pět centimetrů, šedesát kilo. Mám jenom podobenku z řidičáku, ale řekl bych, že zapadá.“

Harry přikývl a vstal.

Ze zasedačky si vzal jednu vysílačku a jel na centrální stanici. Zaparkoval za budovou, která se nacházela v povoleném patnáctiminutovém okruhu od federálního soudu. Nechal vysílačku v autě a zamířil k hlavnímu vchodu pro veřejnost. Chtěl zkusit, jestli nenajde Sheehana s Opeltem,

kteří by měli stát na dohled od zadního parkoviště pro případ, že by Mora odjížděl. Ale žádné auto v okolí mu nepřipadlo podezřelé.

Z parkovacího plácku za bývalou pumpou předělanou na stánek s mexickým občerstvením – pravé burritos s hovězím pastrami – blikly přední reflektory šedého eldoráda, ve kterém seděly dvě postavy. Raději otočil hlavu jinam.

Moru našel, jak sedí u stolu a cpe se burritem. Tohle menu mu připadalo odporné zvláště proto, že bylo plněné silně kořeněnou hovězí plecí, pravým pastrami. Dost nepřirozená kombinace.

„Harry!“ pozdravil Mora s plnou pusou.

„Jaké to je?“

„Prima. Příště si dám normální hovězí. Chtěl jsem to zkusit. Venku jsem narazil na dva borce z loupeží a vražd. Povídali, že kvůli tomu sem jedou extra až z Parkráče. Tak jsem to risknul.“

„Jo, taky jsem o tyhle místní specialitě slyšel.“

„Podle mě to za tu cestu nestojí.“

Zabalil zbytky do promaštěného papíru a vyšel s nimi na chodbu. Bylo slyšet, jak je hází do koše a vrací se zpátky.

„Aby mi to tady nesmrdělo.“

„Tys mi volal, že?“

„Jo, to jsem byl já. Jak jde soud?“

„Cekáme na verdikt.“

„Do prdele! To je na nervy.“

Bosch už věděl, že když má tenhle chlápek co říct, je třeba ho nechat, až se k tomu dostane sám. Nemá smysl klást otázky, proč a nač volal.

Mora se usadil na svou židli, natočil se i s ní ke kartotéce a začal se hrabat v zásuvkách. Přes rameno řekl: „Vydrž, Harry, musím ti něco najít.“

Trvalo to dvě minuty, během kterých pootvíral několik záznamů a povybíral z nich hromádku fotografií. Konečně se otočil ke stolu.

„Čtyři,“ řekl. „Zjistil jsem čtyři další herečky, které zmizely – dalo by se říct – za podezřelých okolností.“

„Jenom čtyři?“

„Přesně tak. No, od lidí z branže jsem se dozvěděl o více takových, ale s naším profilem – dobře stavěný blondýny – se shodují tyhlety. Kromě nich máme Gallery, o který jsme už mluvili, a tvoji betonovou krásku. Takže dohromady šest. Tady jsou ty nové.“

Přes stůl podal fotky Harrymu, který si je pomalu prohlížel. Byly to lesklé barevné reklamní snímky se jménem dole na paspartě. První dvě byly nafocené v interiéru nahé, v posedu na židli a s roztaženýma nohama. Druhé dvě se předváděly na pláži v minimálních bikinách, jaké by si na veřejnosti nemohly dovolit. Boschovi připadaly až k nepoznání podobné – stejná těla, stejné předstírané, tajemně našpulené, sexuálně hladové výrazy tváří a skoro bílé blond vlasy.

„Jedna sněhurka vedle druhé,“ komentoval zbytečně Mora. Bosch odtrhl oči od obrázků a věnoval se kolegovi, který pohled opětoval. „Mluvím o jejich vlasech. Takhle jim říkají producenti, co dělají obsazení. Třeba že pro tu a tu roli chce Sněhurku, protože v jiný už má rusovlásku a tak. Je to vlastně typový označení. Tyhle holky jsou jedna jako druhá.“

Bosch se vrátil k fotografiím, aby oči neodhalily jeho podezření.

Ale Morová poznámka seděla. Těla se lišila hlavně typem a umístěním tetování. Každá měla na těle srdíčko nebo růžičku nebo nějakou postavičku z kreslených filmů. Jedna taková zdobila Mood Indigo těsně nad kotníkem, ale z úhlu záběru se nedalo poznat, o jakou jde. Dee Anně Dožit měla zase asi patnáct čísel nad levou bradavkou srdíčko obtočené ostnatým drátem a protnuté zlatým prstýnkem. A TeXXXas Rose zdobil mezi palcem a ukazováčkem pravé ruky rudý kvítek.

A všechny už jsou možná mrtvé, napadlo Bosche.

„Slyšel o nich někdy někdo?“

„V branži nikdo.“

„Máš pravdu, jsou přesně ten typ.“

„Jo.“

„Dělaly společnice?“

„Myslím, že jo, ale nevím to jistě. Mluvil jsem s lidma, co je znali jenom od filmu, takže neměli přehled, co ty holky dělaly jinak. Aspoň tohle řekli mně. Chci si sehnat starý vydání pornočasáků a vyhledat inzeráty.“

„Máš nějaká data, kdy zmizely a podobně?“

„Jenom přibližný. Agenti a filmaři moc na data nejsou, jen co si zhruba vzpomenou, takže máme dost hruběj obrázek. Jestli najdu inzeráty, tak to můžu zpřesnit skoro na den podle toho, kdy vyšly naposled. No, něco ti dát můžu. Máš notes?“

Mora Boschovi řekl, co zjistil. Žádná data, nanejvýš měsíc a rok. Když se sestavily do jedné řady s Rebekou Kaminskou, dvanáctou obětí, Constancí Calvinovou alias Gallery a původně Churchovi připisovanými obětmi číslo sedm a jedenáct, ukázalo se, že zmizely zhruba v intervalech šest až sedm měsíců. Poslední, Mood Indigo, se ztratila před osmi měsíci.

„Vidíš to? Přišel jeho čas. Je na lovu.“

Bosch přikývl a zvedl pohled od zápisníku. Zdálo se mu, že v Morových černých očích zachytil jakýsi náznak. Jako by se skrz ně díval do temné prázdnoty nitra. Na krátký, mrazivý okamžik v něm snad zahlédl zlo. Cítil, jako by ho Mora vyzýval k následování hlouběji do tmy.

24

Z Jihokalifornské univerzity se to sice k soudu za patnáct minut stihnout nedalo, ale Bosch měl na výběr buď sedět v zasedačce s Rollenbergerem, nebo dělat něco užitečného. Rozhodl se pro druhou možnost a teď si to svištěl po Přístavní dálnici na jih. Podle provozu v opačném směru by to snad za čtvrt hodiny, kdyby mu zavolali do města, i stihl. Ale

zaparkovat u Parkerova střediska a dojít odtamtud k soudní budově, to už bylo něco jiného.

Univerzita se nacházela v nevzhledné čtvrti kolem Colisea. Stačilo však projet branou do kampusu a prostředí se změnilo v pastýřskou idylu catalinského střihu, i když Bosch věděl, že zdejší poklid v posledních letech stále častěji narušovaly násilnosti. Dokonce ani fotbalový trénink nemusel být bezpečný. Před pár lety se stalo, že zatoulaná kulka z běžné každodenní přestřelky v autech zasáhla nadaného křídelního útočníka z prvního ročníku, zrovna když byl s kamarády na hřišti. Správa univerzity hlásila podobné incidenty jak na běžícím pásu a zdejší studenti toužebně vzhlíželi k univerzitě v Los Angeles, která byla levnější a navíc sídlila na relativně bezpečném předměstí Westwood.

Na bráně dostal Bosch mapku, podle které snadno našel budovu katedry psychologie. Uvnitř čtyřpodlažní budovy však chyběla jakákoli orientační pomůcka, která by ho dovedla k doktoru Johnu Lockeovi nebo aspoň do laboratoře psychohormonálních studií. Šel dlouhou chodbou a pak po schodech do patra. První studentka, které se zeptal, to zjevně brala jako pokus o rande. Jen se smála a bez odpovědi šla dál svou cestou. Nakonec se doptal a zamířil do suterénu.

Procházel šerou chodbou a orientoval se podle štítků na dveřích. Laboratoř našel v předposlední místnosti na konci chodby.

Za dveřmi u stolu seděla blondatá studentka a četla si v tlusté učebnici. Když Bosch vešel, vzhlédla a s úsměvem přijala jeho žádost o návštěvu doktora Lockea.

„Já ho zavolám. Očekává vás?“

„U psychiatra člověk nikdy neví.“

Znovu se usmála, ale nepochopila. Harry se zamyslel, jestli to byl vůbec vtip.

„Ne, nevěděl, že přijdu.“

„No, pan doktor má dneska celý den v laboratoři výuku. Neměla bych ho vyrušovat…“

Konečně zvedla oči a uviděla vytasený služební odznak.

„Hned ho zavolám.“

„Řekněte mu, že přišel Bosch a že s ním potřebuje pár minut mluvit, kdyby byl tak laská v.“

Zopakovala jeho slova do telefonu, pak chvíli čekala se sluchátkem na uchu. Nakonec řekla ‚Dobře a zavěsila.

„Asistent říkal, že doktor Locke si pro vás přijde, ale opravdu bude mít jen pár minut.“

Poděkoval a vybral si židli z řady u dveří. Rozhlédl se po místnosti. Na zdi visela nástěnka s přišpendlenými ručně psanými vzkazy. Většinou nabídky ubytování, jedna pozvánka na sobotní studentskou party.

Stál tam ještě jeden stůl, ale momentálně u něho nikdo neseděl.

„To je součást studia?“ zeptal se. „Musíte tady dělat recepční?“

Dívka zvedla oči od knihy.

„Ne, to je brigáda. Dělám dětskou psychologii, ale práce v laboratoři se tam těžko shání. Tady do sklepa se nikdo nehrne, takže místo bylo volné.“

„Jakto?“

„Tady dole je celá ujetá psychologie. Tenhle konec patří psychohormonálním poruchám. A taky…“

Na konci místnosti se otevřely dveře a vešel Locke v džínách a batikovaném tričku. Napřáhl k Boschovi pravici, na které se kolem zápěstí vyjímal kožený řemínek.

„Jak to jde, Harry?“

„Docela jo, jsem v pohodě. A co vy? Omlouvám se, že jsem sem tak vpadl, ale potřeboval bych, kdybyste mi věnoval pár minut. V té věci, se kterou jsem vás tuhle obtěžoval, se objevily novinky.“

„To není žádné obtěžování. Věřte mi, sáhnout si na skutečný případ je pro mě zážitek. Při laboratorních hodinách se studenty se občas trochu nudím.“

Pozval Bosche dál a šli spolu chodbou ke kancelářím. Zavedl ho až dozadu, kde měl svůj kamrlík. Zed za psacím stolem byla zarovnaná učebnicemi a diplomkami. Locke zapadl do polstrovaného křesla a dal si nohy na stůl. Místnost osvětlovala zelená bankéřská stolní lampa a něco málo denního světla dovnitř pronikalo malým děleným oknem v pravém horním rohu. Co chvíli přes ně přeběhl stín kolemjdoucího, který způsobil chvilkové zatmění denního světla.

Locke se podíval do okna a řekl: „Někdy mám pocit, jako bych pracoval ve vězeňské kobce.“

„Ta studentka na recepci to říkala taky.“

„Melissa? No a co byste čekal? Dala se na dětskou psychologii a já ji nemohu přesvědčit, aby se přehlásila ke mně. Ale vy jste sem asi nepřišel poslouchat příběhy mladých, hezkých studentek, i když to neškodí.“

„Možná jindy.“

Bosch po čichu poznal, že se v místnosti kouří, i když popelník nikde neviděl. Vytáhl si cigarety, aniž požádal o dovolení.

„Poslyšte, Harry, můžu vás zhypnotizovat a ulevit vám s tím.“

„Ne, díky, už jsem to jednou zkoušel sám a nepomohlo to.“

„Vy jste vážně jedním z posledních žijících policejních hypnotizérů? O tom experimentu jsem slyšel. Prý to zarazil soud, že?“

„Ano, nepovolil hypnózu svědků při přelíčení. Myslím, že jsem u celého sboru poslední, koho tenkrát vyškolili.“

„Zajímavé.“

„No nic, od té doby, co jsme spolu mluvili, se udalo pár věcí. Myslel jsem, že by stálo za to znát váš názor. S těmi pornohereč–kami jste nás asi nasměroval správně a třeba vás teď taky něco napadne.“

„Tak co máte?“

„Máme…“

„Ještě než začnem, dáte si kafe?“

„Máte?“

„Já nekafuju.“

„Tak nechci. Máme podezřelého.“

„Vážně?“

Psycholog spustil nohy ze stolu a s opravdovým zájmem se předklonil.

„A hraje to na obě strany, jak jste říkal. Byl ve speciální jednotce a jeho parketa, tedy specializace, je pornografie. Myslím, že bych zatím neměl říkat, o koho jde…“

„Jistě, chápu. Je jen podezřelý a nebyl z ničeho obviněn. S tím si nedělejte starosti. Celý tento rozhovor je jen mezi námi. Můžete mluvit otevřeně.“

Bosch si odklepl popel do koše u Lockeova stolu.

„Děkuji vám. My ho sledujem a kontrolujem, co dělá. Jenže je v tom háček. On je zároveň ten nejlepší fachman na pornografii na celém oddělení, takže k němu chodíme pro rady a informace.“

„Jistě, kdyby ne, určitě by začal tušit, že ho podezříváte. Jak fantastickou síť tady splétáme, Harry!“

„Pěkně zamotanou.“

„Cože?“

„Nic.“

Locke vstal a začal přecházet po místnosti. Zastrčil ruce do kapes a zase je vytáhl. Hleděl do neurčitá a celou dobu přitom přemýšlel.

„Pokračujte, tohle je neuvěřitelné. Co jsem vám říkal? Dva na sobě nezávislí herci v téže roli. Zatmělé srdce nikdy nebije samo. Mluvte dál.“

„Jak jsem řekl, museli jsme se obrátit na něj. Na základě nálezu těla z tohoto týdne a toho, co jste řekl, jsme usoudili, že mohou existovat další ženy z pornobranže, které zmizely podobným způsobem.“

„Takže jste ho požádali, ať vám to zjistí? Výborně!“

„Ano. Včera jsem za ním byl a dneska mi dal další čtyři jména – kromě dvanácté oběti, kterou jsme našli tento týden a

jedné další, s níž podezřelý přišel před pár dny. Když připočteme první dvě – Panenkářovy oběti číslo sedm a jedenáct – máme jich dohromady osm. Podezřelý byl celý den pod dohledem, takže víme, že celou dobu poctivě trávil v terénu, jako by sháněl informace. Ne že by mi prostě ta jména řekl, ale dal si práci se skutečným pátráním.“

„Samozřejmě. Vede zdánlivě normální život bez ohledu na to, jestli ví, že je sledován, nebo ne. Jména obětí sice dávno zná, ale stejně půjde a bude po nich obvyklým způsobem pátrat. Je to jeden z dokladů, jak je mazaný…“

Zastavil se, zastrčil ruce do kapes a zamračil se, jako by upřeně sledoval podlahu pod nohama.

„Říkal jste šest jmen plus ty první dvě?“

„Ano.“

„Osm vražd za necelých pět let? Mohlo by jich být víc?“

„To jsem se chtěl zeptat vás. Toto jsou informace od podezřelého. Mohl by mi lhát? Mohl by nám jich dát méně, než jich ve skutečnosti bylo, aby nás mátl, aby kazil pátrání?“

„Che.“ Locke půl minuty přecházel sem a tam, aniž promluvil. „Instinktivně bych řekl ne. Ne, necvičí s vámi, jak říkáte. Dělá svou práci poctivě. Myslím, že pokud vám dal pět jmen, pak jich víc nebude. Nezapomínejte, že nad vámi, nad policií, cítí v každém ohledu převahu. Nebylo by nic divného, kdyby s vámi v určitých směrech jednal úplně otevřeně.“

„Máme hrubou představu o termínech vražd. Vypadá to, že po ztrátě Panenkáře zvolnil tempo. Když je začal ukrývat, zakopávat do země, protože už se za něho nemohl schovávat, prodloužily se intervaly .Vypadá to, že z necelých dvou měsíců na začátku přešel na sedm měsíců a více. K poslednímu zmizení došlo skoro před osmi měsíci.“

Locke zvedl hlavu a zadíval se na Bosche.

„A všechno to dění posledních dnů,“ řekl, „plné noviny soudu, poslání vzkazu, účast na vyšetřování jako detektiv… Tahle aktivita uspíší konec cyklu. Ať vám neuteče, Harry. Možná že je nejvyšší čas.“

Otočil se a zadíval se na nástěnný kalendář u dveří. Nad tabulkou dnů na něm byl obrázek jakéhosi bludiště. Locke se rozesmál. Bosch nevěděl proč.

„O co jde?“

„Teda, o víkendu máme ke všemu úplněk.“ Obrátil se k Boschovi. „Nemohli byste mě přibrat k hlídání?“

„Cože?“

„Vzít mě s sebou. Byla by to pro mě jedinečná příležitost v oboru psychosexuálních studií. Pozorování způsobu, jak sexuální sadista vyhledává oběti, jak to vypadá ve skutečnosti. Neuvěřitelné! Harry, to by bylo na grant od Hopkinsovy univerzity. To by… mohlo…“ Pohlédl k oknu a v očích se mu rozsvítilo. „To bych se možná dostal ven z tohohle zasraného vězení!“

Bosch vstal. Měl pocit, že udělal chybu. Představa vlastní budoucnosti Lockeovi zastínila všechno ostatní. Přišel si sem pro pomoc, ne aby Lockeovi pomohl k titulu cvokaře roku.

„Poslyšte, tady jde o živého vraha, živé lidi a jejich skutečnou krev. Já neudělám nic, čím bych ohrozil vyšetřování. Sledování je citlivá věc. Když k tomu připočtete, že hlídáme policajta, musíme být dvojnásob opatrní. S sebou vás vzít nemůžu, o tom je zbytečné mluvit. Mohu vám všechno vylíčit, dát vám všemožné informace, ale neexistuje, aby mi velitel akce dovolil vzít do terénu civilistu.“

Locke sklopil hlavu a vypadal jako kluk po kázání. Znovu si pohledem přeměřil okno a šel si sednout za stůl. Vypadal úplně sklesle.

„Samozřejmě,“ řekl tiše, „naprosto chápu. Nechal jsem se unést. Ted je podstatné toho chlapa zastavit. Zkoumat si ho můžeme potom. Takže sedmiměsíční cyklus. To je tedy síla!“

Bosch odklepl popel z cigarety a posadil se.

„Tím zdrojem si nemůžeme být jisti. Může jich být více.“

„O tom pochybuji.“

Locke si promnul kořen nosu a opřel se do křesla. Zavřel oči a pár vteřin se ani nepohnul.

„Já nespím, Harry. Koncentruji se a přemýšlím.“

Bosch ho chvíli pozoroval. Připadalo mu to podivné. Pak si všiml, že přímo nad hlavou mu visí polička vlastních knih. Na hřbetech měly jeho jméno a některé tam byly dokonce ve více kusech. Možná aby je mohl rozdávat, napadlo ho. Zatmění srdce, knihu, o které mluvil před soudem, tam měl pětkrát a hned vedle tři výtisky Soukromého sexuálního života veřejné princezny pornofilmu.

„Vy jste psal o pornobranži?“ Locke otevřel oči.

„Ale ano. To bylo ještě před Zatměním srdce. Četl jste to?“

„Ne.“

Znovu je zavřel.

„Jistěže ne, má přitažlivý titul, ale jinak jde o učebnici pro vysoké školy. Když jsem naposledy mluvil s vydavatelem, prodávalo se to ve školních prodejnách sto čtyřiceti šesti univerzit včetně Hopkinsovy. Vyšla před dvěma lety, třikrát dělali dotisk a honorář jsem ještě neviděl. Chcete si ji přečíst?“

„Docela ano.“

„Jestli cestou odtud půjdete kolem studentské unie, tak tam ji mají. Ale musím vás varovat, chtějí za ni třicet dolarů. No, vy si to jistě můžete dovolit. A taky vás musím varovat, že je hodně otevřená.“

Bosch byl naštvaný, že mu Locke nenabídl jednu ze svých knih. Možná ho chtěl dětinsky vytrestat za to, že mu zkazil vyhlídku na noční sledování. Co by na to asi řekla Melissa jako budoucí odbornice na dětskou psychologii, napadlo ho.

„Na tom podezřelém je divná ještě jedna věc a já nevím, co to znamená,“ řekl Harry.

Locke otevřel oči, ale nehýbal se.

„Rozvedl se asi rok před případem Panenkář a v rozvodovém protokolu se píše, že došlo ke ztrátě manželského soužití. Zapadá to?“

„Přestali to dělat, co?“

„Asi. Bylo to v soudním protokolu.“

„Myslím, že to zapadá. Ale popravdě řečeno, my cvokaři dokážeme vkloubit cokoli do jakékoli prognózy. Tohle je spíš na vás. Mohlo se klidně stát, že ten váš podezřelý byl s vlastní manželkou impotentní. Směřoval ke své erotické formě, ve které pro ni nebylo místo. V důsledku toho ji začal opouštět.“

„Čili vy byste to nepovažoval za důvod korigovat naše podezření?“

„Naopak. Podle mě je tohle další důkaz, že procházel velkými psychologickými změnami. Jeho sexuální osobnost se vyvíjí.“

Bosch se nad tím zamyslel a snažil si představit Moru. Tenhle polda trávil tak dlouho den za dnem mezi pornografickým zdáním reality, až to se svou vlastní ženou prostě nedokázal.

„Řeknete mi o tom podezřelém ještě něco, co by nás posunulo dál? Nemáme na něho nic, žádnou pravděpodobnou příčinu. Nemůžeme ho zatknout, leda sledovat. A to je nebezpečné, protože když se nám ztratí…“

„…může vraždit.“

„Přesně tak.“

„A i kdyby, stejně nebudete mít ani pravděpodobnou příčinu, ani důkazy.“

„A co takhle nějaké trofeje? Co bych měl hledat?“

„Kde?“

„U něj doma.“

„Aha, chcete se s ním osobně setkat, navštívit ho doma, nejspíš pod nějakou smyšlenou záminkou. Nejspíš vám nedovolí, abyste se mu tam volně pohyboval.“

„Třeba bych mohl, kdyby ho někdo jiný zaměstnal. Půjdu tam ještě s někým.“

Locke se znovu předklonil s očima dokořán a plnýma napětí.

„A co kdybyste ho zaměstnal vy a já bych se porozhlédl? Na to jsem expert, Harry. Vy byste ho zase dokázal lépe

zabavit. Vy byste spolu mohli probírat policejní věci a já bych si odskočil na toaletu. Tak bych mu lépe porozu…“

„Na to zapomeňte, pane doktore. Poslouchejte mě. Něco takového je naprosto vyloučeno, chápete? Bylo by to příliš nebezpečné. Chcete mi pomoci, nebo ne?“

„Dobrá, promiňte, omlouvám se. Mě vzrušuje představa, že bych se dostal do domu a mysli člověka, který zabíjí jednou za sedm osm měsíců. To znamená, že doma musí mít trofeje, které podporují jeho fantazie a přehrávání těch vražd v myšlenkách, čímž otupuje touhu zabíjet.“

„Chápu.“

„Tenhle cyklus je neobyčejně dlouhý. Můžete mi věřit, že nutkáním vyrazit si na lov těch sedm měsíců nespí. Má to v sobě pořád. Vzpomínáte na erotickou formu, jak jsem o ní svědčil?“

„Vzpomínám.“

„On ji potřebuje uspokojovat, naplňovat. Jak to dělá? Jak to může vydržet šest sedm osm měsíců? Odpověď zní, že má své trofeje, které mu připomínají minulé kořisti, tím myslím vraždy. Má předměty, které mu je připomínají a živí fantazii. Dlouhodobě nežije ze skutečnosti, ale ze vzpomínek, které mu pomáhají prodlužovat cyklus a zahánět nutkání po činu. Ví, že čím méně bude zabíjet, tím menší je vaše šance na odhalení.

Jestli máte pravdu, trvá poslední cyklus už osmý měsíc, což znamená, že už se snaží udržet kontrolu s maximálním vypětím. Na druhé straně tady ale máme ten vzkaz a podivné nutkání předvádět se. Chuť vstát a říct: Jsem lepší než Panenkář, jedu dál! A jestli mi nevěříte, tak se podívejte do betonové podlahy tam a tam. Ten vzkaz prozrazuje pokročilý rozklad v době, kdy těžce bojuje, aby udržel své nutkání na uzdě. Už to zkouší přes sedm měsíců!“

Bosch zadusil cigaretu o stěnu odpadkového koše a nechal ji padnout dovnitř. Vytáhl si notes a řekl: „U žádné oběti – Panenkářovy ani Imitátorovy – se nenašlo oblečení. Mohlo by mu sloužit jako trofej?“

„Mohlo, ale ten notes si zavřete, Harry. Je jednodušší způsob. Uvědomte si, že hledáte chlapa, který si vybírá oběti podle videa. To je ten nejlepší způsob, jak si živit fantazii. Jestli se dostanete k němu domů, když tam nebude, hledejte nahrávky a kameru.“

„On si ty vraždy natáčel,“ řekl Bosch.

To nebyla otázka. Opalcoval Lockeovu myšlenku a připravoval se na to, co ho čeká u Mory.

„Samozřejmě že to nevíme jistě,“ řekl Locke. „Kdo ví, ale já bych si na to vsadil. Vzpomínáte na Westleye Dodda?“

Bosch zavrtěl hlavou.

„Popravili ho před pár lety ve Washingtonu oběšením. Dokonalý příklad toho, že kdo druhému jámu kopá, sám do ní padá. Byl to vrah dětí. Věšel si je do skříně jako kabáty. Taky měl svůj oblíbený foťák. Když ho zavřeli, policie našla podrobné fotoalbum s kompletním přehledem o všech chlapečcích, které zabil a pověsil do skříně. Každou fotku pečlivě opatřil popiskem. Něco odporného! Ale jakkoli bylo to album zvrácené, zachránilo životy dalším chlapcům. To je bez debat, protože jím ukájel své fantazie a nemusel pást po dalších obětech.“

Bosch přikývl, že rozumí. Někde v Morově domě by měl najít pásky nebo fotogalerii, ze které by normální člověk zvracel. Ale pro Moru znamenaly pojistku před řáděním v temnotách, pokaždé aspoň na osm měsíců.

„A co Jeffrey Dahmer z Milwaukee?“ pokračoval Locke. „Vzpomínáte si? Taky kameraman. Rád fotil mrtvoly a části mrtvol. Léta díky tomu policii unikal, než je začal sbírat. To byla jeho chyba.“

Po těch slovech se odmlčeli. Bosch měl hlavu plnou děsivých obrázků mrtvol, které v životě viděl. Promnul si oči, aby se jich zbavil.

„Jak se to říká v té televizní reklamě na fotky?“ zeptal se Locke. „Něco jako ‚dárek na celý život‘. A to samé jsou video–nahrávky pro mnohonásobného vraha.“

Než Bosch odjel z univerzity, zastavil se na studentské unii a zaskočil do knihkupectví. V oddělení psychologie a společenských studií našel hromádku výtisků Lockeovy knihy o pornobranži. Kus, který ležel nahoře, byl značně ohmataný a mnohokrát prolistovaný. Bosch si vzal druhou odshora.

Když ji pokladní otevřela, aby si přečetla cenu, stránky se jí převrátily na černobílý snímek ženy praktikující orální sex s mužem. Dívčina zrudla jen o něco méně než Bosch.

„Promiňte," zmohl se na omluvu.

„To nic, to už znám. Tedy, tu knihu."

„Hm."

„Budete podle ní v příštím semestru vyučovat?"

Bosch si uvědomil, že jelikož ve svém věku na studenta nevypadá, může zachovat dekorum jedině jako učitel. Kdyby začal vysvětlovat, že je policajt a zajímá se služebně, znělo by to divně a vzbudil by nežádoucí pozornost.

„Ano," zalhal.

„Vážně? Jak se bude jmenovat váš kurs? Možná bych se přihlásila."

„No, to právě ještě nevím. Ještě to nemám rozmyšlené…"

„Aha, a jak se jmenujete? Najdu si to v katalogu podle jména."

„Eh… Locke. Doktor John Locke, psychologie."

„Aha, tak vy jste tu knihu napsal. Už jsem o vás slyšela. Určitě

si vaše hodiny najdu. Děkuji a hezký den."

Vrátila mu drobné. Bosch poděkoval a odešel s knížkou v tašce.

25

Krátce po čtvrté byl Bosch zpátky v budově federálního soudu. Zatímco všichni čekali, až se objeví soudce a propustí porotu na víkend, Belk se šeptem svěřil, že odpoledne volal

Chandlerové do kanceláře a nabídl žalující straně padesát tisíc dolarů za stažení žaloby.

„A ona řekla, ať si to strčíte za klobouk.“

„Tak zdvořilá zase nebyla.“

Bosch se usmál a ohlédl se po právničce. Právě něco šeptala své mandantce, ale musela jeho pohled vycítit. Přerušila špitání a upřela svůj pohled do jeho očí. Asi půl minuty si hráli jako puberťáci, kdo to vydrží déle, než je vyrušilo otevírání dveří od soudcovské kanceláře, z nichž vyrazil Keyes jako střela, a nezastavil se až za svým stolem.

Dal pokyn přivolat porotu, a zeptal se, jestli má někdo něco k projednání. Když ne, zakázal porotcům číst novinové články a sledovat místní televizní zprávy týkající se případu. Potom oznámil, že se všichni dostaví v pondělí v 9.30, kdy bude pokračovat rokování poroty.

Bosch se dal pojízdnými schody dolů k východu v těsném závěsu za Chandlerovou. „Slečno právní zástupkyně,“ oslovil ji tiše, aby to nezaslechla vdova. Právnická se na schodu otočila a chytila se zábradlí, aby udržela rovnováhu.

„Porota odešla a na případu už nelze nic změnit,“ pokračoval. „I kdyby na nás pod schody čekal Norman Church osobně, už bychom jí to nesměli říct. Tak proč mi nechcete dát ten vzkaz? Soud skončil, ale pořád probíhá vyšetřování.“

Chandlerová celou cestu dolů mlčela. Když dojeli do vstupní haly, řekla Deboře Churchové, ať jde napřed, že ji za chvíli dožene. Pak se vrátila k Boschovi.

„Znovu opakuji, že existenci toho vzkazu popírám, rozumíte?“

Bosch se usmíval.

„Nepamatujete si, že jsme to už probrali? Včera jste nechtěně řekla…“

„Je mi jedno, co jsem říkala nebo co jste říkal vy. Heleďte, kdyby mi nějaký vzkaz poslal, byla by to leda kopie toho, co už stejně máte. Neztrácel by čas psaním něčeho dalšího.“

„I této informace si od vás cením, nicméně i kopie by měla svou hodnotu. Možná jsou na ní otisky. Nebo se dá vypátrat původ papíru.“

„Detektive, z kolika ostatních vzkazů jste už snímal otisky?“

Bosch neodpověděl.

„Přesně to jsem čekala,“ zpražila ho. „Přeji vám příjemný víkend.“

Sheehan s Opeltem byli v zasedačce a informovali Rollenbergera o průběhu své hlídky. U kulatého stolu seděl a poslouchal i Edgar. Před sebou na stole měl Morovu fotku, ánfas ve stylu každoročního focení na služební průkazy.

„Jestli se něco stane, tak určitě ne ve dne,“ říkal zrovna Sheehan. „Možná že budeme mít štěstí dneska na noční.“

„Dobře,“ odpověděl Rollenberger, „tak ještě vyplňte něco málo do chronologického záznamu a pro dnešek máte padla. Něco od vás musím mít, protože v pět jdu informovat náčelníka Irvinga. Nezapomeňte, že v noci máte být na telefonu. Můžeme potřebovat každou ruku a nohu. Jestli Mora začne blbnout, chci, abyste přišli pomoct Mayfieldovi s Ydem.“

„Jasně,“ potvrdil Opelt.

Zatímco si poslušně sedal k psacímu stroji, Sheehan naplnil dva kelímky z kávovaru, který se během odpoledne objevil na polici za stolem. Jako policajt Honza Rucepryč za moc nestojí, zato ale ví, jak zařídit operační středisko, pomyslel si Bosch. Taky si natočil kafe a přisedl k Sheehanovi s Edgarem.

„Větší část mi utekla,“ řekl, „ale zdá se, že se nic moc nedělo.“

„Přesně tak. Když jsi odešel, vrátil se do Valley a prolezl pár dalších kanceláří a hal v Canoga Park a v Northridgi. Jestli chceš, máme všecky adresy – samí obchodníci s pornem. Nikde se nezdržel dýl než půl hodiny, ale nevíme, co tam dělal. Nakonec se vrátil, chvíli zůstal v kanelu a šel domů.“

Bosch si domyslel, že Mora navštěvoval producenty a naháněl další svědky. Možná se vyptával na záhadného muže, kterého jim před čtyřmi lety popsala Gallery. Zeptal se Sheehana, kde podezřelý polda bydlí, a zapsal si do notesu jeho adresu na Sierra Linda Avenue. Chtěl ho ještě napomenout za to, jak u stánku s občerstvením těsně unikli prozrazení, ale kvůli Rollenbergerovi si to rozmyslel. Nechá to na jindy.

„Nějaké novinky?“ zeptal se Edgara.

„O Georgii zatím nic,“ odpověděl. „Za pět minut vyrážím na Sepulvedskou. Šlapky se tam ve špičce dost tuží. Třeba ji najdu a sbalím.“

Vyzvěděl od ostatních, co se dalo, a povyprávěl novinky od Mory a Lockeův názor na ně. Když domluvil, Rollenberger hvízdl jako kluk na hezkou holku.

„Teda, tak tohle by měl náčelník vědět hezky rychle. Třeba bude chtít zdvojnásobit hlídky.“

„Mora je policajt,“ odporoval Bosch. „Čím víc lidí se tam bude motat, tím větší šance, že se dovtípí. Jak zjistí, že ho hlídáme, můžeme to celé sbalit.“

Rollenberger se nad tím zamyslel, přikývl, ale řekl: „Jo, ale stejně mu musíme hlásit, co víme. Uděláme to tak. Pár minut nikam nechodte a zůstaňte tady. Zkusím za ním zajít dřív, a potom se uvidí, co dál.“

Sebral ze stolu pár papírů a zaklepal na dveře do Irvingovy kanceláře. Pak si otevřel a zmizel za nimi.

„To je zoufalý!“ zaúpěl Sheehan. „Nácvik umělýho dýchání z úst do prdele!“

Celá místnost se zasmála.

„Hele, vy dva,“ obrátil se Bosch na Sheehana s Opeltem, „Mora mi vyprávěl o vašem přátelským setkání u mexickýho stánku.“

„Do háje!“ komentoval Opelt.

„Koupil si tu burritovou specialitu, co jste mu poradili,“ začal se chechtat Bosch, „a dal si ji k obědu. Nemoh pochopit, jak si někdo může jezdit pro takový svinstvo až z Parkráče, a

půlku toho vyhodil. Čili jestli vás tam načapá ještě jednou, mohlo by mu to dojít. Tak si dávejte bacha.“

„Jo, dáme,“ řekl Sheehan. „To s tím zasraným burritem byl Opeltův nápad…“

„Cože? Co to tady kecáš? My jsme ho sledovali a on si z ničeho nic přijde a povídá ‚Ahoj kluci, jak se máte?. Tak jsem musel rychle něco…“

Dveře se otevřely a vrátil se Rollenberger. Přišel ke své židli, ale zůstal stát. Opřel se oběma rukama o stůl a přísně se zahleděl před sebe, jako by se chystal sdělit boží soud.

„Podal jsem náčelníkovi hlášení o postupu pátrání. Byl velice potěšen vším, co se nám podařilo zjistit za pouhých čtyřiadvacet hodin. Vyslovil obavu, abychom neztratili Moru zvlášť s ohledem na to, co psycholog říkal o konci cyklu. Nemá však v úmyslu měnit systém hlídání. Souběžné nasazení druhého týmu by zvýšilo nebezpečí prozrazení. Myslím, že má pravdu. Držet se současného systému je velmi dobrý nápad. Budeme…“

Edgar se pokusil zadržet smích, ale nemohl. Vyšlo z něho něco jako kýchnutí.

„Je tady něco směšného, detektive Edgare?“ „Ne, asi na mě jde rýma nebo co. Pokračujte, prosím.“ „To je vlastně všechno. Pokračujte podle plánu. Informace od detektiva Bosche předám ostatním hlídkám. Na noční směně bude Rector a Heikes, které v osm vystřídají prezidenti.“

Tím myslel dva parťáky z loupeží a vražd, kteří se jmenovali Johnson a Nixon.

„Sheehane a Opelte, vy nastupujete zítra ve čtyři odpoledne. Připadla na vás sobotní noc, takže mějte oči na stopkách. Bosch s Edgarem pokračují v pátrání na vlastní pěst. Uvidíme, co se vám podaří zjistit. Nechtě si zapnuté operátory a mějte po ruce vysílačky. Může přijít rychlý poplach.“

„Přesčasy jsou schválené?“ zeptal se Edgar. „Celý víkend. Ale jestli budete ve službě, chci vidět výsledky. Žádné sekání hodin pro nic za nic. To je vše.“

Rollenberger se posadil a přitáhl si židli blíže ke stolu. Bosch si domyslel, že tím chtěl zakrýt erekci z přemíry vzrušení z velitelského prožitku. Všichni kromě něj se houfně vytratili a zamířili k výtahu.

„Kdo jde večer pít?“ zeptal se Sheehan.

„Spíš kdo nejde?“ opravil ho Opelt.

Bylo sedm, když se Bosch dostal po jednom pivu domů. Alkohol mu po nadměrné konzumaci minulého večera nechutnal. Zavolal Sylvii a pověděl jí, že rozsudek ještě nepadl a že se jenom osprchuje, převleče a do osmi přijede.

Když u ní zvonil, vlasy mu ještě nestačily oschnout. Objala ho hned u dveří. Drželi se a dlouze se líbali. Teprve potom postřehl, že se oblékla do černých šatů s hlubokým výstřihem, které končily už deset centimetrů nad koleny.

„Jaké to dneska bylo – ty závěrečné řeči a vůbec všechno?“ „Ale jo. Proč ses tak naparádila?“ „Protože tě beru na večeři. Objednala jsem stůl.“ Natáhla se a dala mu pusu na ústa.

„Harry, včera to byla naše nejkrásnější společná noc. Za celý život jsem s nikým nic lepšího nezažila. O sexu nemluvím, to umíme i líp.“

Usmívala se a naléhala, aby neztráceli čas. Sjeli do Valley a odtamtud do kaňonu Malibu k lovecké chatě Saddlle Peak Lodge. Zdejší jídelní lístek se dal zhodnotit jako postrach všech vegetariánů. Neexistovalo jídlo bez masa od gazelího po buvolí. Dali si steaky, k nimž Sylvia objednala láhev merlotského. Bosch srkal jen opatrně. Jídlo i večer ho nadchly. Moc nemluvili, ani o případu, ani o jiných věcech, a věnovali se převážně hře zamilovaných pohledů.

Když se vrátili k ní domů, Sylvia nastavila klimatizaci na patnáct stupňů a zatopila v krbu. Harry jen přihlížel, protože sám moc neuměl založit oheň tak, aby dlouho vydržel. I s intenzivním chlazením bylo uvnitř horko. Milovali se spolu na dece u krbu. Byli dokonale uvolnění a sehraní.

Potom se díval, jak se jí od zpocených prsou odrážejí pablesky ohně. Chtěl jí je slíbat. Spočinul na nich hlavou a

poslouchal tlukot srdce. Slyšel pevný rytmus přesně v protitaktu k svému. Zavřel oči a přemýšlel, jak si dát pozor, aby tuhle ženu nikdy neztratil.

Procitl do tmy, když v krbu dohořívalo pár posledních uhlíků. Idylu protrhl ostrý tón a nepříjemná zima. „To je tvůj operátor," řekla Sylvia.

Po čtyřech přelezl k hromádce šatů odhozených vedle gauče, nahmatal řvoucí krabičku a umlčel nepříjemný zvuk. „Kolik může být hodin?" zeptala se.

„Nevím."

„To je děs. Pamatuju, když…"

Nedopověděla. Bosch pochopil, že se chystala vyprávět historku o bývalém manželovi. Asi se na poslední chvíli rozhodla, že zakáže té vzpomínce vstup. Ale bylo pozdě. Harry začal hloubat, jestli i s ním kdysi prožívala letní noci s milováním u krbu, se zapnutou klimatizací a na stejné dece.

„Nebudeš volat?"

„Co? Jo, až se probudím."

Natáhl si kalhoty a šel do kuchyně. Zavřel za sebou dveře, aby na ni nesvítilo. Nahmatal vypínač a podíval se na stylizované nástěnné hodiny – talíř, na němž byly místo číslic namalované různé druhy zeleniny. Ukazovaly mrkev třicet, půl druhé. Spali jen asi hodinu, která se mu ale zdála dlouhá jako den.

Číslo na operátoru začínalo osm set osmnáct a nic mu neříkalo. Než telefon stačil jednou vyzvonit, ozval se Jerry Edgar.

„Harry?"

„Jo, to jsem já."

„Promiň, že otravuju. Já vím, že nejsi doma."

„To je dobrý. Co se děje?"„

„Jsem na Sepulvedský kousek za Roscoeskou. Mám ji, člověče."

Boschovi došlo, že je řeč o Georgii.

„Co říkala? Ukázals jí Morovu fotku?"

„Ne, to ne. Já jsem ji nesebral, jenom ji pozoruju. Šlape tady chodník.“

„Tak proč ji nezabásneš?“

„Jsem tu sám. Potřeboval bych, aby mi někdo kryl záda. Když na ni půjdu sám, mohla by škrábat nebo kousat. A víš, že má AIDS.“

Bosch mlčel. Ve sluchátku bylo slyšet projíždějící auta.

„Hele, promiň. Neměl jsem volat. Napadlo mě, že by tě to mohlo zajímat. Zavolám si na centrálu Van Nuys, ať mi pošlou pár uniformovanejeh. Měj se…“

„Počkej, já tam přijedu. Dej mi půl hodiny. Jsi tam celou noc?“

„Jo, jenom jsem zašel domů na večeři. Byl jsem všude možně, ale našel jsem ji až teď.“

Harry zavěsil. Opravdu ji Edgar musel tak dlouho hledat, nebo spíš honí přesčasy, napadlo ho. Vrátil se do obýváku. Svítilo se tam a deka byla prázdná.

Sylvia si hověla zavrtaná v posteli.

„Musím jít,“ řekl.

„Já jsem si to myslela, tak jsem se přestěhovala sem. Spát sama na zemi u vyhaslého krbu trochu postrádá romantiku.“

„Zlobíš se?“

„Ale ne, Harry.“

Sklonil se nad lůžko k polibku a ona se mu ovinula kolem krku.

„Zkusím se vrátit.“

„Fajn. Mohl bys nastavit termostat na normální teplotu, než půjdeš? Já jsem na to zapomněla.“

Edgar parkoval před cukrárnou. Bosch zaparkoval za ním a přesedl si do kolegova auta.

„Jaká, Harry?“

„Co ona?“

Edgar ukázal o blok a půl dál přes ulici. Na lavičce u zastávky seděly dvě ženy a další tři postávaly opodál.

„Je to ta v červených kraťasech.“

„Určitě?“

„Jo, jel jsem až k semaforu a prohlídl si ji. Problém je, že se může bránit, když na ni huknem a budem ji chtít sebrat. Všechny ty holky jsou v práci. Poslední autobus jel v jednu.“

Bosch se díval, jak si žena v červených kalhotách vyhrnula těsné tričko, když kolem projíždělo auto. Řidič zabrzdil, ale po chvíli váhání se zase rozjel.

„Už něco vydělala?“

„Před pár hodinami byla s jedním v uličce támhle za prodejnou. Jinak nic. Pro náročného konzumenta už je moc vychrtlá.“

Edgar se zasmál. Harry si všiml jeho uřeknutí. Sledoval ji už pár hodin. Ještěže nevolal, dokud hořelo v krbu.

„Takže jaký máš plán, aby tě nepoškrábala?“

„Myslel jsem, že bys mohl odbočit na Roscoe Street a zaparkovat v první uličce nalevo. Potom bys potichu přijel zezadu a někde se tam schoval. Já k ní přijdu, nechám se odvést za sámošku a tam ji seberem. Ale bacha, aby nezačala plivat.“

„Dobře, tak jdem, ať to máme za sebou.“

Bosch zaparkoval v uličce za prodejnou a skrčil se za volant. Asi za deset minut přišel Edgar. Byl sám.

„Co se stalo?“

„Poznala mě.“

„Proč si ji rovnou nesebral? Jestli tě poznala, tak jsme skončili, protože když se za pět minut objevím já, asi jí dojde, že jsem taky polda.“

„No dobře, nepoznala mě.“

„Tak co je?“

„Nechtěla se mnou jít. Zajímala se vo hnědej prášek, a když jsem řek, že nemám, tak povídala, že barevný ptáky nekouří. Věřil bys tomu? Barevnej mi naposledy říkali jako malýmu klukovi v Chicagu.“

„Kašli na to. Počkej tady a já tam zajdu.“

„Kurva jedna zasraná!“

Bosch vystoupil a řekl: „Hele, uklidni se. Je to děvka a navíc si píchá. Že ji vůbec posloucháš!“

„Harry, ty nemáš páru, jaký to je. Všim sis, jak se na mě dívá Rollenberger? Vsadím se, že když se za mnou zavřou dveře, tak pokaždý přepočítá vysílačky. Nácek jeden!“

„Jo, máš pravdu, nevím, jaký to je.“

Sundal si bundu a hodil ji do auta. Potom si rozepnul horní tři knoflíky na košili a odešel.

„Za chvíli jsem zpátky, radši se schovej. Jestli uvidí barevnýho, třeba se mnou do uličky nepůjde.“

V kanceláři detektivů ve van Nuys si vypůjčili místnost. Bosch se na stanici vyznal, protože tady dělal na loupežích, když se jeho služební odznak ještě leskl novotou.

Od samého začátku bylo jasné, že muž, s nímž Edgar viděl Georgii mizet v uličce, nebyl kunčaft, ale drogový dealer, a že si hned na místě musela dát dávku. Možná mu zaplatila v naturáliích, což ovšem na podstatě věci nic neměnilo.

Bez ohledu na to, kdo a co tam s ní dělal, byla po příjezdu na stanici v limbu a z praktického hlediska nepoužitelná. Měla ospalé oči s rozšířenými panenkami a hleděla do neurčitých dálav. I v kamrlíku tři krát tři metry vypadala, jako by se dívala skrz zdi kamsi ven.

Vlasy měla rozcuchané a nepřebarvené části u kořínků oproti policejní fotce dost porostly. Pod levým uchem se jí na kůži červenal bolák, jaké si drogově závislí způsobují nekonečným bezděkým mnutím téhož místa. Paže měla tenké jako nohy od židle, na níž seděla. Celkovou zchátralost podtrhovalo o několik čísel větší tričko, vpředu svěšené, aby tvořilo velký výstřih. Bylo vidět, že si heroin vpichuje do krčních žil. Přes celkovou vyhublost si zachovala velká, plná prsa. Bosch si snadno domyslel, že za to vděčí implantátům, a na moment mu myslí problikl obraz vysušeného těla vykopané Rebeky Kaminské.

„Slečno Sternová,“ začal s výslechem. „Georgie, víš, kde jsi? Pamatuješ, co jsem ti říkal v autě?“

„Pamatuju.“

„Dobře, a vzpomínáš si na ten večer, kdy se tě jeden chlap pokusil zabít? Jsou to už čtyři roky, bylo to taky v létě, sedmnáctého června, vzpomínáš?“

Ospale přikývla. Jestli vůbec ví, o čem je řeč, pomyslel si Bosch.

„Pamatuješ na Panenkáře?“

„Je mrtvý.“

„Máš pravdu, ale my se tě stejně potřebujeme na něho něco zeptat. Pomohla jsi nám sestavit jeho obrázek, pamatuješ?“

Bosch rozložil na stůl podobiznu, kterou si vzal z Panenkářova spisu. Nevypadala ani jako Church, ani jako Mora. Ale Panenkář vraždil v přestrojení, takže od Imitátora se dalo očekávat totéž.

Existovala jistá naděje, že jí mohl utkvět nějaký výrazný rys, něco jako Morový pronikavé oči.

Dlouze se zadívala na obrazovou montáž.

„Policajti ho zabili,“ řekla. „Zasloužil si to.“

Tahle slova zněla Boschovi povzbudivě, třebaže z úst zfetované prostitutky. Jenže tady nešlo o Panenkáře, což ona nevěděla.

„Ukážeme ti pár fotek. Máš tady tu šestku, Jerry?“

Prudce zvedla hlavu a Harry si uvědomil svou chybu. Šestka pro ni znamenala balení kondomů, ne sadu identifikačních fotografií, které se ukazují obětem a svědkům. Obvykle se skládá z pěti fotek policajtů a jednoho podezřelého, kterého by měl svědčící poznat. Tentokrát v něm byli samí poldové, Mora jako druhý.

Bosch je urovnal na stole před ní. Dlouho si je prohlížela a pak se rozesmála.

„Co je?“

Ukázala na čtvrtou fotku.

„S tím jsem asi jednou spala. Ale myslela jsem si, že je to policajt.“

Edgar zavrtěl hlavou. Tohle byl Arb Danforth, tajný z hollywoodského protidrogového. Pokud holku neklamala paměť, tak mohl nanejvýš podnikat sexuální výlety mimo svůj rajón a platit prostitutkám zabaveným nebo z důkazních obálek nakradeným heroinem. Tohle by se správně mělo nahlásit na vnitřní vyšetřování, ale Bosch i Edgar bez říkání věděli, že to ani jeden z nich neudělá. Tím by se na oddělení znemožnili tak, že by jim ani pochůzkář nevěřil. Na druhé straně Bosch věděl, že Danforth je ženatý a prostitutka nakažená virem AIDS. Pošle mu anonymní vzkaz, ať si nechá udělat krevní test.

„A co ti ostatní, Georgie?“ zeptal se jí. „Podívej se jim do očí, ty zůstávají stejné i v přestrojení. Dobře si je prohlédni.“

Sklonila se nad stůl, aby lépe viděla. Bosch se podíval na Edgara, který vrtěl hlavou. Tohle nikam nevede, naznačoval, na což mu Harry přikývl. Asi po minutě zírání sebou škubla, jako když se brání spánku.

„Tak co, Georgie, není to on, že?“

„Ne.“

„Nevidíš ho tam.“

„Ne. Je mrtvý.“

„Jo, je mrtvý. Počkej tady. My si skočíme na chvíli ven. Hned jsme zpátky.“

Venku se dohodli, že ji zatknou za zneužívání drog a nechají ji odvézt do Sybil Brandu na vystřízlivění. Bosch si všiml, jak ochotně se Edgar nabídl, že ji odveze. Ne že by jí chtěl dopřát, ať se dá do pořádku. Soucit s tím neměl nic společného. Šlo o přesčasy.

26

Sylvia přetáhla přes žaluzie tlusté závěsy, které i za plného sobotního slunce udržely v ložnici přítmí. Když se Bosch vzbudil a zjistil, že je v posteli sám, natáhl se k nočnímu stolku

pro hodinky. Bylo už jedenáct. V noci se mu zdály sny, které po probuzení zapadly kamsi, odkud si je nedokázal vybavit. Skoro čtvrt hodiny ležel a snažil se vzpomenout, ale byly pryč.

Každou chvíli se ozýval šramot úklidu. Sylvia zametala podlahu, vybírala nádobí z myčky. Bylo znát, že se snaží nehlučet, ale stejně ji slyšel. Otevřela si dveře do zahrady a zalévala kytky, které v květináčích lemovaly zadní verandu. Nepršelo už dobrých sedm týdnů.

Za deset minut půl dvanácté zazvonil telefon. Sylvia ho okamžitě zvedla a Bosch čekal, že to bude hovor pro něj. Nachystal se k vstávání, až ho zavolá. Když totiž po čtvrté ráno odjížděl ze stanice Van Nuys, dal Edgarovi číslo sem.

Ale nikdo ho budit nepřišel, takže se zase uvolnil. Doléhaly sem útržky telefonního hovoru. Asi některý student volal o radu. Za chvíli se mu zdálo, že Sylvia pláče.

Vstal, natáhl si šaty a šel do kuchyně s rukama ve vlasech, které si cestou snažil uhladit. Seděla s bezšňůrovým sluchátkem na uchu u kuchyňského stolu, na který si prstem kreslila kruhy. Měl pravdu, plakala.

„Copak?“ zašeptal.

Zavrtěla rukou, aby nerušil. Zůstal stát a díval se na ni.

„Já přijdu, paní Fontenotová, jenom mi prosím dejte vědět kdy a kam. Ano… Ano… Určitě. Moc mě to mrzí. Beatrice byla tak hezká dívka a výborná studentka. Dělala mi radost. Ach, bože…“

Zavěsila a oči se jí zalily slzami. Bosch k ní přistoupil a objal ji kolem ramen.

„Studentka?“

„Beatrice Fontenotová.“

„Co se jí stalo?“

„Je mrtvá.“

Sklonil se k ní a stiskl ji pevněji. Pořád plakala.

„Tohle město…“ řekla, ale nebyla schopna mluvit dál. „Ta, jak jsem ti tuhle četla její práci o Dnu kobylek.“

Pamatoval si. Sylvia tenkrát říkala, že o ni má strach. Chtěl ze sebe vypravit pár konejšivých slov, ale nic ho nenapadlo. Tohle město. Tím bylo řečeno vše.

Zůstali doma a věnovali se úklidu a drobným domácím pracím. Bosch vymetl popel z krbu a pak šel Sylvii pomáhat na zahrádku, kde plela a řezala květiny na kytici pro paní Fonteno–tovou.

Pracovali spolu, ale Sylvii nebylo do řeči. Zmohla se jen sem – tam na větu. Říkala, že dívku zabila kulka při střelbě z projíždějícího auta na Normandské. Stalo se to minulou noc. Odvezli ji do Lutherovy nemocnice, kde už jen konstatovali klinickou smrt. Ráno ji odpojili od přístrojů a orgány zužitkovali pro různé příjemce.

„Zužitkovali, to zní divně," uvažovala, „jako by si je vypěstovali."

V poledne udělala v kuchyni dva sendviče, jeden s vaječným salátem, druhý s tuňákem a rozkrojila je napůl, aby každý zkusil z obou. Harry připravil sklenice se studeným čajem a plátky pomeranče. Sylvia řekla, že po těch včerejších obřích steacích už nechce hovězí ani vidět. Poprvé za celý den se pokusila o žert, ale nikdo z nich se nezasmál. Po jídle odnesla nádobí do dřezu, ale neměla chuť ho umýt. Otočila se, opřela o linku a hleděla k zemi.

„Paní Fontenotová říkala, že pohřeb bude někdy příští týden, asi ve středu. Nejspíš půjdu s celou třídou. Objednám autobus."

„To bude hezké gesto vůči rodině."

„Dva její starší bratři jsou dealeři. Prodávají crack."

Harry mlčel. Dívčina smrt s tím mohla souviset. Od příměří gangů zavládl v pouličním obchodu s drogami jižní části centrálního L. A. chaos. Hodně si tam lezli do zelí, čímž také přibylo divokých přestřelek a nevinných mrtvých.

„Poprosím matku, jestli bych mohla přečíst její práci buď při obřadu, nebo po něm. Třeba jim dojde, o koho přišli."

„Nejspíš to už vědí."

„Ano.“

„Nechceš si lehnout, zkusit to zaspat?“

„Hm, nejspíš jo. Co budeš dělat ty?“

„Mám nějaké telefonování. A dneska v noci budu muset do služby. Doufám, že ne na dlouho. Vrátím se hned, jak budu moct.“

„To bude dobrý, Harry.“

„Fajn.“

Kolem čtvrté se na ni Bosch zašel podívat. Tvrdě spala a polštář byl zvlhlý slzami.

Sešel do přízemí, kde měla zařízenou pracovnu s telefonem. Zavřel za sebou, aby nerušil.

Nejdříve zavolal na oddělení na Sedmdesáté sedmé ulici. Nechal se spojit ke stolu vražd, kde se ozval detektiv Hanks. Křestní jméno neuvedl a Bosch ho neznal. Představil se a zeptal se na případ Fontenotová.

„O co ti jde, Boschi? Říkáš, že jsi z Hollywoodu?“

„Jo, jsem a o nic mi nejde. Soukromý zájem. Paní Fontenotová dneska dopoledne telefonovala její učitelce, mojí přítelkyni. Je z toho celá špatná a já se, chápeš, pokouším zjistit, co se stalo.“

„Hele, já nemám čas někoho utěšovat. Dělám na případu.“

„Jinými slovy nic nemáš.“

„Ty jsi asi nikdy nedělal na Sedmdesáté sedmé, že ne?“

„Ne. Chceš si postěžovat, jak to tam máte těžké?“

„Běž do prdele. Hele na jih od Pica neexistují svědci. Jediný způsob, jak něco zjistit, je mít štěstí a najít pár otisků nebo mít velké štěstí a dočkat se, že ten lump přijde k nám a řekne ‚Sorry, to jsem byl já. Co myslíš, jak často se tohle stává?“

Bosch neodpověděl.

„Hele, ta učitelka není jediná, koho to bolí. Tohle je blbej případ. Blbý jsou sice všechny, ale některý – jako tenhle – k tomu ještě tuplovaný. Představ si šestnáctiletou holku, jak sedí doma a hlídá mladšího bráchu.“

„Střelba z auta?“

„Jo, přesně tak. Dvanáct kulek z automatu ve zdi a jedna zezadu do hlavy.“

„Takže to ani nevěděla?“

„Ne, vůbec netušila, co ji to bouchlo. Dostala hned první ránu, ani se nepokusila uhnout.“

„Ta dávka byla určená pro jejího staršího bráchu, ne?“

Hanks mlčel. Ve sluchátku bylo slyšet bublání rádia v pracovně detektivů.

„Jak to víš, od učitelky?“

„Holka jí řekla, že její bratři prodávají crack.“

„Jo? Když jsem je dneska ráno viděl, brečeli jak svatoušci. Podívám se na to. Ještě něco pro tebe můžu udělat?“

„Jo, jakou knížku si četla?“

„Knížku?“

„Jo.“

„Jmenuje se Velký spánek. No, a teď ho má, člověče.“

„Hele, Hanksi, mohl bys mi prokázat jednu laskavost?“

„A to?“

„Jestli budeš mluvit s novináři, tak to s tou knížkou vynech.“

„Jako proč?“

„Prostě o tom nemluv.“

Bosch zavěsil. Zůstal sedět a styděl se za své pochyby o autorství dívčiny školní práce, když mu o ní Sylvia poprvé říkala.

Dopřál si pár minut tichého přemítání, než znovu sáhl po sluchátku a vytočil si Irvingovu kancelář. Telefon nestačil ani jednou pípnout a už se ozvalo: „Dobrý den, zde Policejní sbor Los Angeles, kancelář zástupce náčelníka Irvina Irvinga, u telefonu poručík Hans Rollenberger. Co pro vás mohu udělat?“

Bosch si domyslel, že Honza Rucepryč čeká telefonát od šéfa, jinak by neblbnul s oficiálním ohlášením do telefonu. Podle úředního manuálu se zachoval naprosto správně, ale většina osazenstva tenhle blaf systematicky ignorovala.

Harry beze slova zavěsil a zavolal znovu, aby si poručík mohl celou šaškárnu zopakovat.

„Tady Bosch, hlásím se do služby.“

„Boschi, nevolal jsi náhodou před chvilkou?“

„Ne, proč?“

„Jenom tak. Mám tady Nixona a Johnsona. Zrovna skončili a Moru teď hlídá Sheehan s Opeltem.“

Když byli detektivové v téže místnosti, netroufal si mluvit o prezidentech.

„Došlo během dne k něčemu?“

„Ne. Subjekt byl dopoledne doma, před chvílí jel do Valley a navštívil několik dalších hal. Nic podezřelého.“

„A kde je teď?“

„Zpátky doma.“

„Co Edgar?“

„Byl tady a odjel do Sybilského institutu vyslechnout svědkyni, kterou v noci zajistil, ale nemohl, protože byla pod silným vlivem drog. Teď to zkouší znovu.“

Ztišil hlas a zeptal se: „Kdyby identifikovala Moru, půjdeme ho zatknout?“

„To by podle mě nebyl dobrý nápad. Identifikace nestačí, a navíc bychom se prozradili.“

„Přesně to jsem si myslel,“ prohlásil nahlas, aby i prezidenti slyšeli, že tomu pevně velí. „Přilepíme se na něho a budeme u toho, až vyrazí.“

„Doufejme. Jak to funguje s hlídkami? Jste v kontaktu?“

„Nepřetržitě. Mají s sebou vysílačky a já je tady slyším. Vím o každém kroku, který subjekt udělá. Zůstanu dneska večer dýl. Mám tušení.“

„Jaké?“

„Že se dneska něco stane, Boschi.“

Bosch vzbudil Sylvii v pět. Sedl si k ní na postel a půl hodinky jí masíroval krk a záda. Pak vstala a dala si sprchu. Když přišla do obývacího pokoje, pořád měla ospalé oči.

Oblékla si dlouhé šedé bavlněné tričko místo šatů. Blond vlasy měla vzadu stažené do culíku.

„Kdy musíš jít?“

„Za chvilku.“

Neptala se, kam jde a proč. On jí nic nevysvětloval.

„Mám ti udělat polívku nebo něco jiného?“ nabídl se.

„Ne, díky. Dneska asi nebudu mít hlad.“

Zazvonil telefon a Harry ho šel zvednout do kuchyně. Byla to reportérka z Titnesů, které dala číslo paní Fontenotová. Chtěla mluvit se Sylvií o Beatrici.

„O čem?“ zeptal se Bosch.

„Paní Fontenotová mi řekla, že paní učitelka Mooreová o její dceři moc hezky mluvila. Chceme o tom napsat velký článek, protože Beatrice byla hodné děvče. Myslela jsem, že by mi o ní mohla něco povědět.“

Nechal ji čekat na drátě a zašel pro Sylvii. Vysvětlil jí, o co jde a že s ní novinářka chce mluvit o nešťastné studentce.

Hovor trval celou čtvrthodinu. Bosch si mezitím odskočil do auta a zapnul vysílačku na frekvenci pět. Neslyšel nic.

Stiskl tlačítko a řekl: „Jedničko?“

Několik vteřin se nic nedělo, pak se ozval Sheehanův hlas.

„Kdo je?“

„Bosch.“

„Co je?“

„Co dělá náš subjekt?“

Sheehanovu odpověď přehlušil Rollenberger.

„Tady koordinátor. V éteru laskavě používejte kódová označení.“

Bosch se ušklíbnul. To je ale blb!

„Koordinátore, jaké je moje kódové označení?“

„Vy jste tým šest. Koordinátor konec.“

„Rrrozzhhhumíímmmhh, krravinátorrrre.“

„Opakujte!“

„Cože?“

„Vaši poslední zprávu, pětko, co jste říkal?“

Rollenbergerův hlas zněl rozladěně. Bosch se usmíval. Slyšel, jak v rádiu praská. To Sheehan demonstroval souhlas zbytečným mačkáním knoflíku na vysílačce.

„Ptal jsem se, kdo je se mnou v týmu.“

„Šestko, momentálně pracujete sólo.“

„Nemohl bych dostat jiné označení, koordinátore? Třeba sólová šestka.“

„Bosch… šestko, neblokujte laskavě frekvenci, pokud nechcete sdělovat informace.“

„Rrrozzummm!“

Bosch odložil vysílačku a smál se, až slzel. Došlo mu, že to zas tak vtipné nebylo. Asi ze sebe vyplavoval nahromaděné napětí. Sáhl po vysílačce a zavolal ještě jednou Sheehanovi.

„Jedničko, je subjekt v pohybu?“

„Potvrzuji, sólo… šestko.“

„Kde je?“

„Je kód sedm v Lings Wings mezi bulvárem a Cherokee Street.“

Mora se zastavil na jídlo v rychlém občerstvení. To znamená, že na provedení plánu není moc času, zvlášť když to má do Hollywood půl hodiny jízdy.

„Jedničko, jak vypadá? Chystá se na noc ven?“

„Docela dobře, jako by chtěl honit kočky.“

„Ozvu se pozdějc.“

„Rrrrozzummímmhh!“

Když se vrátil k Sylvii, poznal, že zase plakala, ale byla už v lepší náladě. První bolest a zloba ji už nejspíš přešla. Seděla v kuchyni a popíjela horký čaj.

„Dáš si taky, Harry?“

„Ne, díky. Budu muset jít.“

„Tak jo.“

„Co jsi řekla té novinářce?“

„Všechno, nač jsem si vzpomněla. Doufám, že to napíše hezky.“

„Většinou to umějí.“

Zdálo se, že Hanks reportérce neřekl, jakou knihu děvče četlo. Kdyby ano, určitě by se o tom Sylvia zmínila. Došlo mu, že se jí vracejí síly, když si o studentce mohla popovídat. Nikdy nechápal, proč se ženy potřebují vymluvit nebo spíše si podrobně povykládat o někom, koho znaly, milovaly a ztratily. Stalo se mu to nesčetněkrát, když měl za úkol informovat o úmrtí nejbližší příbuzné. Ženy byly vždycky těžce zasažené, ale potřebovaly s někým mluvit. Jak tak stál v Sylviině kuchyni, uvědomil si, že ji vlastně při takové příležitosti poznal. Oznamoval jí smrt manžela. Stáli tenkrát v téže místnosti jako teď a ona mluvila. Vlastně ho od samého začátku chytila za srdce.

„Vydržíš to tady beze mě?“

„Bude to dobrý, Harry, už je mi líp.“

„Budu se snažit, abych byl zpátky co nejdřív. Sežeň něco k jídlu.“

„Dobře.“

Ve dveřích se objali a políbili. Harry měl neodolatelnou chuť nikam nechodit, zůstat a nepouštět se jí. Když se od sebe odtrhli, řekl:

„Jsi skvělá žena, Sylvie. Ani si tě nezasloužím.“

Vztáhla ruku a zakryla mu ústa.

„Nic takového neříkej, Harry.“

27

Mora měl dům na Sierra Linda Avenue kousek od Sunset Stripu. Bosch zaparkoval o blok a půl dál a pozoroval budovu v houstnoucím šeru. Ulici lemovaly většinou jednopodlažní domy v řemeslnickém slohu s verandami přes celé průčelí a vikýři na šikmých střechách. Ulice dělala svému libozvučnému jménu čest naposledy tak před deseti lety. Dnes byla většina domů v téhle části města zchátralá. Sousední barák stál opuštěný a zatlučený prkny. Majitelé ostatních dávali zjevně

přednost zesilování plotů řetězy než jejich nátěru, pokud ještě měli na údržbu peníze. Skoro všechna okna byla zamřížovaná, v některých případech včetně střešních. Před jedním stálo auto na cihlách. V takových čtvrtích se každý víkend konal nejméně jeden výprodej domovního zařízení a veteše.

Bosch měl vysílačku se ztlumenou hlasitostí na sedadle vedle sebe. Poslední, co o Morovi věděl, bylo, že zapadl do lokálu zvaného U kulky poblíž bulváru. Harry to místo znal a zkoušel si ho vybavit, jak sedí u baru. Panovalo tam přítmí s pár neonovými reklamami na pivo, dvěma kulečníkovými stoly a televizí přišroubovanou ke stropu. Sem se nechodilo na skleničku na dvě. Mora se tu asi chystal zakotvit na celý večer.

Nebe zrudlo západem slunce. Bosch pozoroval okna, ale v žádném se nerozsvítilo. Věděl, že je Mora rozvedený, ale netušil, jestli bydlí sám. Pohled z caprice na tmavý dům to spíše vyvracel.

„Jedničko?“ řekl do vysílačky.

„Jednička, slyším.“

„Tady šestka. Jak se klukovi vede?“

„Vzpírá půllitry. Co máš dneska v plánu, šestko?“

„Flákat se kolem baráku. Dej mi vědět, když budeš něco potřebovat nebo když se dá do pohybu.“

„Jasně.“

Doufal, že Sheehan s Opeltem porozuměli, zatímco Rollenberger ne. Natáhl se ke skříňce v palubní desce a vytáhl pytlík s paklíči. Dal si je do levé vnitřní u své zásahové bundy. Ztlumil zvuk vysílačky na minimum a zasunul ji do druhé kapsy. Nosil služební větrovku naruby, protože na zádech měla signální žlutí vyvedenou zkratku Losangeleského policejního sboru.

Vystoupil, zamkl auto a chystal se přejít na opačnou stranu ulice, když mu v kapse zabrumlala vysílačka. Vytáhl klíče, odemkl vůz a nasedl. Zesílil zvuk.

„Cos říkal, jedničko? Neslyšel jsem tě.“

„Subjekt je v pohybu po bulváru na západ.“

„Pěšky?“

„Negativní.“

Doprčic, pomyslel si Bosch. Zůstal v autě, kam mu během následujících čtyřiceti pěti minut Sheehan hlásil průběh zdánlivě bezcílné projížďky po bulváru sem a tam. Pokud bylo známo, Imi–tátor pracoval zásadně v hotelích, kam lákal oběti. Tohle poflakování po venku nesedělo.

Deset minut zůstal na frekvenci klid. Pak se znovu ozval Sheehan.

„Míří na Strip.“

Sunset Strip představoval jiný problém. Patřil sice k L. A., ale přímo hraničil se západním Hollywoodem, který spadal do pravomoci úřadu šerifa. Kdyby se Mora přesunul dále k jihu a začal něco podnikat, mohli by narazit na okrskovou hranici.

„Ted je na bulváru Santa Monica.“

Ten patřil do Západního Hollywoodu. Bosch čekal, že se brzy ozve Rollenberger, a nemýlil se.

„Jedničko, zde koordinátor. Co dělá subjekt?“

„Kdybych nevěděl, co má za lubem, řekl bych, že se projíždí po Boystownu.“

„Dobře, jedničko, sledujte ho, ale žádný kontakt. Tady jsme mimo rajón. Spojím se s úřadem šerifa a budu ho informovat.“

„Nemáme v plánu ho kontaktovat.“

Uplynulo pět minut. Bosch mezitím pozoroval muže na procházce s hlídacím psem, jak se zastavil a nechal svého miláčka vyvenčit na vypáleném trávníku před opuštěným domem.

„Je to dobrý,“ ozval se Sheehanův hlas. „Jsme zpátky doma.“

To znamenalo uvnitř městských hranic.

„Jedničko, jakou máte dvacítku?“ zeptal se Bosch.

„Pořád Santa Monica směr východ, míjíme – ne odbočil doleva na La Brea. Možná se vrací domů.“

Bosch se zabořil do sedadla pro případ, že by se Mora objevil v ulici. Sledoval Sheehanovy zprávy o postupu. Subjekt se pohyboval po Sunset Stripu na východ.

„Právě minul Sierralindskou.“

Takže domů nejde. Bosch si zase normálně sedl. Pět minut nepřišlo žádné hlášení.

„Jde do Dómu,“ ozvalo se konečně.

„Kam?“ zareagoval Harry.

„Do kina na Sunsetu kousek za Wikoxkou. Zaparkoval, kupuje si lístek a jde dovnitř. Asi se jenom projížděl, než to začne.“

Bosch si pokusil vybavit, jak to tam vypadá. Velká budova s kopulí patřila k památkově chráněným hollywoodským kinům.

„Týme jedna, tady koordinátor. Rozdělte se. Jeden půjde se subjektem, druhý zůstane v autě. Konec.“

„Jednička rozumí, konec.“

Z Dómu na Sierralindskou to bylo deset minut. Pokud zůstane v kině na celý film, má Bosch nanejvýš hodinu a půl, aby stihl prohledat dům.

Rychle vystoupil, přešel na druhou stranu a vydal se k blok a půl vzdálenému Morovu domu. Velká veranda se celá topila ve tmě. Bosch zaklepal a čekal. Rozhlížel se mezitím dokola hlavně po protějším domě. Tam se v přízemí svítilo a po zácloně jednoho z oken v podkroví se mihotaly modravé televizní záblesky.

Nikdo neotvíral. Poodstoupil a prohlížel si přízemní okna. Nikde žádné upozornění na bezpečnostní systém, žádná poplachová páska. Podíval se skrz zamřížované sklo do místnosti, kterou pokládal za obývací pokoj. Pátral, jestli v rozích pod stropem neuvidí slabé světélkování pohybového čidla. Nic, jak se dalo čekat. Každý policajt ví, že nejlepší obrana je pořádný zámek, zlý pes nebo kombinace obou.

Vrátil se ke dveřím, otevřel pytlík a vytáhl si baterku. Měla sklíčko přelepené černou elektrikářskou páskou, která

propouštěla jen úzký paprsek světla. Klekl si a zkoumal typ zámku. Rozpoznal kouli s vložkou a k tomu běžnou mechanickou západku. Dal si světlo do úst a pustil se do práce pomocí dvou paklíčů, klíče a háčku. Byl to důkladný dvanáctizubý zámek, žádná značka, ale zdařilá kopie. Trvalo deset minut, než ho odemkl, a za tu dobu mu z vlasů crčel pot a štípal ho do očí.

Vytáhl si z kalhot košili a otřel si s ní tvář. Potom do ní osušil paklíče, které také zvlhly a klouzaly. Ohlédl se po protějším domě, kde nenastala žádná změna. Zatím šlo všechno bezchybně i televize nahoře byla stále puštěná. Vrátil se k práci a posvítil si na kouli. V tom uslyšel přijíždět auto. Zhasnul a zalezl za parapet, dokud vůz nepřejel.

Podržel si dveřní kouli a zasunul hák, ale necítil žádný odpor. Vzal za ni a otevřel si. Druhý zámek nebyl zamčený. Určitou logiku to mělo. Hlavním odstrašovacím prostředkem byla pomocná západka. Kdo ji dokázal překonat, pro toho byl zámek v kouli dětskou hračkou – tak proč se zdržovat zamykáním?

Ocitl se ve tmě a zůstal bez hnutí stát. Čekal, až si oči zvyknou. Kdysi ve Vietnamu stačilo spustit se do tunelu a za patnáct vteřin viděl jako rys. Ted už to tak rychle nešlo. Vyšel jsem ze cviku, pomyslel si, nebo stárnu. Čekal skoro minutu, a když začal rozeznávat tvary a stíny, zavolal: „Rayi, jsi tam? Nechal sis odemčené dveře. Haló!“

Nikdo neodpovídal. Bosch věděl, že psa Mora mít nemůže, když žije sám a střídá policejní šichty.

Bosch popošel o pár kroků dál a rozhlédl se po tmavých tvarech nábytku v obývacím pokoji. Nebyl poprvé v cizím domě, dokonce ani v policajtském domě, ale vždycky znova prožíval stejný pocit – opojení smíšené s neuchopitelným strachem na pokraji paniky, vše v jednom. Jako by se těžiště osobnosti přesunulo do slabin. Cítil v sobě zvláštní, slovy nepopsatelnou sílu.

Nastal okamžik, kdy panika začala získávat navrch a hrozila zvrátit křehkou rovnováhu myšlenek a pocitů. Hlavou mu probleskl novinový titulek

SOUZENÝ POLICISTA PŘISTIŽEN PŘI VLOUPÁNI, ale rychle ho zaplašil. Myslet na to, že by akce mohla dopadnout špatně, znamená přivolávat neštěstí. Uviděl schodiště a zamířil k němu. Předpokládal, že Mora bude mít své trofeje v ložnici nebo u televize popřípadě v ložnici u televize. Takže než systematicky prohledávat každou místnost, začne raději tam.

Patro zaujímaly dvě ložnice oddělené koupelnou. Pravá místnost byla zařízená jako tělocvična. Nabízela výběr chromovaného cvičebního nářadí, simulátor veslování, rotoped a cosi, co Bosch nedokázal pojmenovat. Stál tam stojan s trojicí závaží a vzpěračská lavička s činkovou tyčí. Přes jednu stěnu bylo vysoké zrcadlo protkané pavučinou prasklin, vybíhajících zhruba ze středu ve výši očí. Bosch v něm chvíli zkoumal svůj roztřepený obraz. Představil si obyvatele domu, jak v něm podobně studuje vlastní tvář.

Podíval se na hodinky. Mora byl v kině už půl hodiny. Sáhl po vysílačce.

„Jedničko, co dělá?“ „Je uvnitř. Co ty?“

„Jen se tak flákám. Zavolej, jestli budeš potřebovat.“ „Je něco zajímavýho v telce?“ „Zatím ne.“

Ozval se Rollenbergerův hlas.

„Tým jedna a tým šest, přestaňte se bavit a používejte vysílačky pouze pro věcná sdělení. Koordinátor, konec.“ Nikdo mu nepotvrdil příjem.

Bosch vešel do protějšího pokoje. Byla to Morová ložnice. Postel měl rozesílanou a oblečení se válelo na židli pod oknem. Bosch sloupl z baterky trochu pásky, aby více svítila.

Na zdi nad postelí visel portrét Ježíše s očima zbožně sklopenýma a se zvýrazněným svatým srdcem v prsou. Bosch přistoupil k nočnímu stolku a krátce si posvítil na zarámovanou fotku vedle budíku. Byla na ní mladá blondýna s Morou,

zřejmě bývalá manželka. Vlasy měla odbarvené, takže se shodovala s fyzickým archetypem obětí. Že by znovu a znovu zabíjel vlastní ženu, napadlo ho. To by měl říct Locke a jeho kolegové cvokaři. Na stolku za fotkou ležel svatý obrázek. Bosch si na něho posvítil a uviděl Pražské Jezulátko se zlatou svatozáří vycházející z malé královské hlavičky.

Zásuvka nočního stolku obsahovala převážně bezvýznamné hlouposti jako hrací karty, krabičky aspirinu, brýle na čtení, kondomy – Panenkářova značka to nebyla – a malý diář s telefonními čísly. Bosch si sedl na postel a zalistoval v něm. Obsahoval pár ženských křestních jmen, ale podle očekávání se žádné z nich neshodovalo s Imitátorovými nebo Panenkářovými oběťmi.

Zavřel zásuvku a posvítil si na poličku pod ní. Tady ležela řádná hromádka vysloveně pornografických časopisů. Mohlo jich být přes padesát. Obálky zaujímaly vyzývavé fotografie skupinek všech možných konfigurací – muž se ženou, muž s mužem, žena s ženou, dva muži se ženou a tak dále. Pár jich zběžně prolistoval, přičemž si na každém všiml zvýrazňovačem vyvedené značky v pravém horním rohu na obálce, jaké ho viděl dělat v kanceláři. Takže Mora si bral práci domů. Nebo je tady měl z jiného důvodu?

Jak se tak ná ty časopisy díval, ucítil tlak v rozkroku. Zastyděl se. Proč si je prohlížím já, zamyslel se. Dělám ještě pořád jen svou práci, nebo se vzrušuju? Vrátil hromádku na poličku. Byla příliš velká, než aby ji stačil propátrat po Imitátorových obětech. A i kdyby je tam našel – co by se tím dokázalo?

U protější zdi stál vysoký dubový sekretář. Bosch otevřel dvířka a našel televizor s videorekordérem. Na přístroji ležely tři narovnané stodvacetiminutové kazety. Nahlédl do obou zásuvek a v horní našel ještě jednu, zatímco dolní obsahovala sbírku nakoupených pornofilmů. Namátkou dvě vytáhl, ale bylo jich moc a čas se krátil. Soustředil se na čtveřici amatérských kazet.

Zapnul televizi i video a podíval se, jestli v přístroji není další páska. Nebyla. Vložil jednu ze tří narovnaných na televizoru, ale ukázalo se jen zrnění. Pustil rychlé přetáčení, ale obraz se až do konce nezměnil. Na rychlé přehrání všech tří spotřeboval patnáct minut. Zjistil, že jsou prázdné.

Připadalo mu to divné. Vypadaly jako už jednou nahrané a smazané, protože nebyly zabalené v kartonu a celofánu jako z obchodu. Sám sice video neměl, ale věděl, jak ho lidé používají. Napadlo ho, že domácí nahrávky se normálně nemažou, ale přehrávají novými. Proč se Mora namáhal s mazáním? Měl nutkání jednu prázdnou kazetu sebrat a podrobit analýze, ale nechtěl to riskovat. Majiteli by nejspíš chyběla. Poslední kazeta, ta kterou našel v horní zásuvce, prázdná nebyla. Obsahovala scény z domu, kde si na podlaze hrálo dítě s plyšovým zvířátkem. Přes okno byl za děvčátkem vidět zasněžený dvorek. Pak do obrazu vstoupil muž, který dívenku objal. Asi Mora, myslel si Bosch. Potom muž řekl: „Gabrielko, ukaž strýčku Rayovi, jak moc máš ráda koníčka.“

Děvčátko objalo plyšového koníka a zakřičelo: „Móóc, sticku Vayi.“

Bosch to vypnul a znovu se podíval do horní zásuvky. Potom vytáhl obě dvě a hledal pod nimi. Nic. Vylezl na postel, aby viděl na sekretář. Zase nic. Všechno povypínal a uvedl do původního stavu. Podíval se na hodinky. Uplynula hodina.

Po obou stranách komory spořádaně visely šaty na vyrovnaných ramínkách. Na zemi stálo osm párů bot otočených špičkami ke zdi. Nic zajímavého. Vrátil se do ložnice. Podíval se pod postel, mrkl do zásuvek prádelníku, ale ani tady nic zajímavého nenašel. Sešel do přízemí, nahlédl do obýváku, ale žádná televize tam nebyla. Ani v kuchyni, ani v jídelně. Chodbou kolem kuchyně se dostal dozadu. Trojice dveří odtud vedla do místnosti přestavěné na garáž a do novější přístavby k domu. Strop na chodbě obsahoval mřížky od klimatizace a podlaha z bílé borovice byla mnohem novější než

poškrábané, zhnědlé dubové parkety v ostatních místnostech v přízemí.

Prvními dveřmi se procházelo do prádelny. Bosch spěšně nahlédl do skříněk nad pračkou a sušičkou, ale nenašel nic zajímavého. Druhé dveře vedly do koupelny, která byla zařízená moderněji než ta v poschodí.

Posledními dveřmi vešel do ložnice se sloupkovou postelí uprostřed a s růžovým přehozem. Působila ženský, za což mohl parfém, zároveň ale neživě. Jako by čekala, až se obyvatelka vrátí z cest. Že by měl Mora dceru, která někde studuje, nebo tady bydlela manželka, než definitivně rozťala jejich vztah a odešla?

Na kolečkovém stolku v rohu stál televizor s videem. Zamířil k němu a otevřel zásuvku na kazety. Kromě kusu lesklého kovu ve tvaru hokejového puku byla prázdná. Bosch ho vyndal, prohlédl, ale stejně nevěděl, co to je. Asi závaží z posilovny v patře, pomyslel si. Položil ho zpátky a zavřel zásuvku.

Zaměřil se na zásuvky bílého prádelníku. V horní nenašel nic než dámské prádlo. Druhá shora obsahovala krabici s paletou různobarevných očních stínů a s několika štětečky. Druhá kulatá plastová dóza byla plná pudru. Obě musely být určeny pro domácí použití, protože do kabelky by se nevešly. Nemohly tedy pocházet od Panenkářových obětí. Patřily neznámé obyvatelce pokoje.

Ve třech spodních šuplících nenašel vůbec nic. Podíval se na sebe do zrcadla na prádelníku a zjistil, že už se zase potí. Věděl, že je tu dlouho. Podíval se na hodinky. Pobyt v domě trval už šedesát minut.

Otevřel si šatní komoru. Uskočil, jako by ho zhmotnělý strach udeřil do prsou. Snažil se krýt zvenku za dveřmi a sahal po pistoli.

„Rayi! To jsi ty?“

Nikdo neodpovídal. Ucítil, že se opírá o vypínač, kterým se asi rozsvěcí v komoře. Stiskl ho a švihem se otočil v podřepu do dveří, s pistolí mířenou na postavu sedící uvnitř.

Bleskem sáhl rukou po vypínači a zhasl. Na poličce nad šaty ležela kulatá polystyrénová koule s parukou dlouhých černých vlasů. Bosch popadl dech a vešel do komory. Prohlížel si paruku, ale nedotýkal se jí. Jak do toho všeho zapadá? přemýšlel. Vpravo visely kusy jemného dámského prádýlka a na ramínkách několikerý šaty z kvalitního hedvábí. Na podlaze u zdi stál pár červených lodiček na jehlových podpatcích.

Na druhé straně za vaky na šatstvo z čistírny byl schovaný stativ pro videokameru. Boschovi zase začal stoupat adrenalin. Podíval se nahoru na krabice uložené v polici nad šaty. Jedna z nich byla popsaná japonskými znaky. Když ji opatrně sundával, zdála se nějak těžká. Otevřel ji a našel videokameru a kazetový rekordér.

Bylo to masivní zařízení, jaké se běžně neprodává. Podobalo se spíše profesionální výbavě televizních štábů. Ke kameře patřila separátní baterie a reflektor. Se záznamovým zařízením, s vlastní obrazovkou a editovacími funkcemi ji spojoval dvaapůlmetrový koaxiální kabel.

Nález tak drahého zařízení u Mory byl zvláštní, a stejně nevěděl, co si o tom má myslet. Možná ho zabavil některému producentovi z pornobranže místo odevzdání jako důkaz. Otevřel dvířka na rekordéru, ale uvnitř žádná kazeta nebyla. Zabalil věci zpátky a vrátil je na polici. Vrtalo mu hlavou, proč má někdo s takovým vybavením jenom nenahrané kazety. Rozhlížel se po komoře dále a napadlo ho, že pásky, které zatím našel, jsou možná čerstvě vymazané. To by ovšem mohlo znamenat, že si Mora zahrává se svými stíny.

Podíval se na hodinky. Sedmdesát minut. Teď už dost riskoval.

Zavřel dveře od komory. Obrátil se k odchodu a znovu zachytil svůj obraz v zrcadle na prádelníku. Teprve teď si

všiml baterie pěti reflektorů upevněných na kolejničce vysoko nade dveřmi. Okamžitě věděl, že míří na postel.

Přemýšlel o zvláštním lůžku a začal si skládat souvislosti. Mrkl na hodinky, i když věděl, že čas mu vypršel. Zamířil ke dveřím.

Cestou se ještě jednou podíval na televizor s videem a na něco si vzpomněl. Spěšně poklekl a zapnul přehrávač. Stiskl eject a ze stroje vyjela kazeta. Zasunul ji zpátky a zmáčkl zpětné převíjení. Zapnul televizi a sáhl po vysílačce.

„Jedničko, jak jsme na tom?“

„Film zrovna končí. Hlídám, až vyjde.“

Bosch věděl, že to nesedí. Normální filmy jsou delší a v Dómu byl jenom jeden sál, takže nemohli promítat víc snímků najednou. To znamená, že Mora přišel až po začátku, pokud do toho kina vůbec šel. Harry tušil, že je zle.

„Víš určitě, že skončil, jedničko? Nebyl tam ani hodinu.“

„Jdeme dovnitř!“

V Sheehanově hlase zněla panika. Boschovi to došlo. Jdeme dovnitř znamená, že Opelt nešel do kina za Morou. Rollenbergerovi sice potvrdili, že se rozdělují, ale rozkaz nesplnili. Ani nemohli. Mora je viděl včera u stánku s mexickým občerstvením u centrální stanice. Nemohli si dovolit následovat ho do tmavého sálu a riskovat, že je uvidí jako první. Kdyby se to stalo, Mora by se okamžitě dovtípil. Nezbývalo jim, než potvrdit Rollenbergerovi rozkaz, nebo přiznat, jak to včera zvorali.

Páska se mezitím přetočila. Bosch seděl bez pohybu s ukazováčkem napřaženým k videu. Jsou prozrazeni. Mora je policajt a vyzná se. To s tím kinem byla finta.

Pustil přehrávání.

Tahle kazeta nebyla vymazaná. Kvalita obrazu převyšovala smyčky, které Bosch viděl před čtyřmi dny v „X to jistí“. Nahrávka měla všechny vlastnosti profesionálně vyprodukovaného pornosnímku. V záběru byla sloupková postel, na které dva muži souložili se ženou. Bosch se chvíli

díval, ale zbytek scény pustil rychlým přehráváním. Herci sebou začali komicky trhat a zmítat. Střídali jednu polohu za druhou, všechny možné varianty expresním tempem. Pak přepnul na normální rychlost a prohlížel si aktéry.

Žena nepasovala do Imitátorovy formy. Měla černou paruku, byla štíhlounká a mladá. Vlastně to ještě ani žena nebyla, aspoň ne z právního hlediska. Bosch pochyboval, že by jí bylo víc než šestnáct. Jeden z dvojice partnerů byl také mladý, možná stejně starý jako ona, možná mladší. V tom Harry neměl jistotu. Zato o třetím účastníku se pochybovat nedalo: Ray Mora. I když zůstával tváří odvrácený od kamery, Bosch ho poznal. Na prsou se mu navíc houpal zlatý medailonek se Svatým duchem. Vypnul přehrávač.

„Na tu pásku jsem zapomněl, že?“

Bosch se v pokleku před televizí otočil. Stál tam Ray Mora s namířenou pistolí.

„Ahoj, Rayi.“

„Dík, že sis vzpomněl, jak se jmenuju.“

„Vykašli se na to. Hele, co kdybys…“

„Nečum na mě.“

„Co?“

„Nečum na mě, povídám. Obraťse k televizi!“

Bosch se poslušně zadíval na prázdnou obrazovku.

„Ty jsi levák, že? Takže pravačkou vytáhni bouchačku a šoupni ji po podlaze ke mně.“

Harry poslechl. Slyšel, jak ji Mora zvedá ze země.

„Tak vy hovada si myslíte, že já jsem Imitátor.“

„Hele, nebudu ti lhát Rayi, prověřovali jsme tě, to je všecko. Já už vím, že jsme se spletli. Ty…“

„Ti kluci od mexickejeh burritů by se měli pěkně rychle naučit, jak se sleduje podezřelý. Nevědí o tom ani hovno… Jo, chvíli mi to trvalo, ale jak jsem je viděl, bylo mi jasný, že se něco chystá.“

„Takže jsme se v tobě spletli, je to tak, Rayi?“

„Musíš se ještě ptát, po tom, co jsi zrovna viděl? Odpověď zní jo, šlápli jste do hovna. Kdo na to vůbec přišel? Eyman? Nebo Leiby?“

Připisoval to svým velitelům z mravnostního.

„Ne. To já. Já jsem dal echo.“

Nastalo dlouhé ticho.

„Tak to abych ti přímo na místě ustřelil palici. Na to mám konečně právo, ne?“

„Hele, Rayi…“

„Ne!“

Bosch nedokončil obrat a vrátil se do televizní polohy.

„Víš dobře, že tohle by ti obrátilo život vzhůru nohama.“

„To už se stalo, když ses sem vloupal, Boschi. Proč bych to neměl dotáhnout do logického konce? Prostě tě oddělám a zmizím.“

„Protože jsi policajt, Rayi.“

„Myslíš? A co až tě nechám jít? Co ze mě bude potom? Slíbíš mi tady na kolenou, že mi všechno dáš zase do pořádku?“

„Hele, já nevím, co ti mám říct. Ta děcka na videu jsou nezletilá, což jsem se dozvěděl při nepovolené prohlídce. Když s tím skončíš a schováš si tu bouchačku, tak na něco přijdem.“

„Vážně, Harry? Dá se všechno vrátit do starých kolejí? Služební odznak je celá moje existence. Já si nemůžu…“

„Rayi…“

„Buď zticha a drž hubu, když přemýšlím.“

Bosch cítil, jak je vzteklý.

„Znáš moje tajemství. Jakej je to pocit, co?“

Harry nevěděl, co říct. Horečně se snažil vymyslet další tah, další větu. Vtom se mu z kapsy ozval Sheehanův hlas, až sebou trhl.

„Ztratili jsme ho. V kině není.“

Znělo to úzkostně a naléhavě.

Bosch ani Mora nemluvili.

„Co tím chcete říct, jedničko?“ ozval se koordinátor.

„Kdo to byl?“ zajímal se Mora.

„Rollenberger z loupeží a vražd,“ řekl Bosch.

Odpovídal Sheehan: „Film skončil před deseti minutami, lidé odešli, ale on mezi nimi nebyl. Šel jsem dovnitř, ale není tam. Auto zůstalo tady, ale on je pryč.“

„Myslel jsem, že jeden z vás šel s ním?“ štěkal Rollenberger se staženým hrdlem.

„Ano, ale ztratil se nám,“ řekl Sheehan.

„Lhář jeden,“ komentoval Mora. Nastalo dlouhé ticho. Potom řekl: „Ted mě nejspíš začnou hledat po hotelích, protože pro ně jsem Imitátor.“

„Ano,“ řekl Bosch. „Ale vědí, že já jsem tady, Rayi. Měl bych se ohlásit.“

Jako by to tušil, ozval se z vysílačky Sheehanův hlas.

„Šestko?“

„To je Sheehan, Rayi, šestka jsem já.“

„Odpověz mu, ale dej si bacha.“

Bosch si pravačkou z bundy pomalu vytáhl vysílačku a podržel si ji u úst. Stiskl tlačítko.

„Jedničko, našli jste ho?“

„Negativní. Zmizel. Co je v televizi?“

„Nic. Dneska ani nic nebude.“

„Tak to bys mohl z domu a pomoct nám.“

„Už jedu,“ odpověděl rychle. „Kde jste?“

„Bosch… eh, šestko, tady koordinátor, potřebujeme vás. Celá speciální jednotka zahajuje pátrání po podezřelém. Sraz všech jednotek na parkovišti u Dómu.“

„Budu tam za deset. Konec.“

Spustil ruku podél těla.

„Tak, celá speciální jednotka, no ne?“ řekl Mora.

Bosch sklonil hlavu a přikývl.

„Hele, Rayi, to bylo celý kódovaný. Vědí, že jsem u tebe. Jestli za deset minut nebudu u Dómu, začnou mě hledat tady. Tak co chceš dělat?“

„Nevím. Ale na přemýšlení mám ještě nejmíň čtvrt hodiny, že?“

„Určitě. Nespěchej, ať neuděláš nějakou botu.“

„Už se stalo,“ zamručel skoro hloubavě. „Řeknu ti, co uděláme. Vytáhni tu pásku.“

Bosch nechal kazetu vyjet a přes levé rameno ji podával Moroví.

„Ne, ne, tohle pro mě uděláš ty, Harry. Otevři dolní šuplík a vytáhni magnet.“

Tak ten puk je magnetický. Bosch si odložil kazetu na stojánek vedle televize a sáhl pro kus kovu. Cítil, jak je těžký a uvažoval, jestli by se mohl podařit rychlý obrat a mrsknout ho tomu zatracenýmu poldovi mezi oči dřív, než stačí vystřelit.

„Byl bys mrtvej muž, než by ses stačil pohnout,“ řekl Mora, který poznal, na co myslí. „Víš, co s ním máš dělat.“

Bosch přejel magnetem shora po kazetě.

„Zastrč ji a mrknem se, jak to dopadlo,“ přikázal Mora.

„Jo, všecko, co si řekneš.“

Bosch vložil pásku do přehrávače a zapnul přehrávání. Obrazovka se zaplnila zrněním prázdného kanálu. Na Bosche vrhala mdlé, šedé světlo. Přepnul na rychlé přehrávání a zrnění pokračovalo. Kazeta byla vymazaná.

„Fajn, to bychom měli, tahle páska byla poslední.“

„Žádné důkazy, Rayi. Jsi z toho venku.“

„Jenomže ty to víš a všem to vyzvoníš, nemám pravdu, Harry? Povíš to vnitřnímu vyšetřování a celýmu světu. Já z toho nikdy nebudu venku, tak mě neser s takovýma řečma. Všichni se to dozvědí.“

Bosch neodpověděl. Za chvíli se mu zdálo, že zaslechl vrznutí podlahy. Když Mora promluvil, stál mu těsně za zády.

„Něco ti povím, Harry. Nikdo na celým světě není takovej, jak o sobě tvrdí, když zaleze domů a zamkne za sebou dveře. Nikdo. A jeden vo druhým si může myslet, co chce, ale neví nic… Můžeš znát tak nanejvýš sebe. A i potom, když uvidíš svý pravý já, tak se musíš odvrátit a koukat jinam.“

Pár vteřin se neozvala ani hláska. Harry se díval do televizního zrnění a začal v něm poznávat vznikající a mizející přízraky. Modravě šedá zář ho pálila do očí a začínala ho bolet hlava. Doufal, že se dožije plného rozvinutí bolesti.

„Vždycky jsi na mě byl hodnej, Harry. A já.

Na chodbě něco bouchlo a ozval se výkřik.

„Moro!“

Byl to Sheehan. Pokoj v okamžiku zalilo světlo a kolem po dřevěné podlaze dusalo několik párů nohou. Mora dostal ránu a vykřikl. Bosch sundal palec z knoflíku vysílačky a vrhnul se doprava z dosahu nebezpečí. Vtom se místností rozlehl výstřel, jehož ozvěna mu v uších doznívala tak hlasitě, jak ještě nikdy předtím nezažil.

28

Sotva Bosch uvolnil frekvenci, ozval se Rollenberger.

„Boschi! Sheehane – jedničko! Co se děje? Co je – okamžitě se hlaste!“

Nastala dlouhá pauza. Nakonec se klidným hlasem ozval Bosch.

„Tady šestka. Doporučuji koordinátorovi, aby pokračoval na subjekt dvacet.“

„K němu domů? Co… Došlo ke střelbě?“

„Koordinátore, doporučuje se neblokovat komunikační kanál. Pro všechny týmy speciální jednotky platí, ignorujte rozkaz k výjezdu. Všechny týmy jsou deset sedm, dokud nedostanou další instrukce. Pětko, jsi na příjmu?“

„Tady pětka,“ odpověděl Edgar.

„Pětko, můžeš za mnou přijet na subjekt dvacet?“

„Jsem na cestě.“

„Šestka končí.“

Bosch vypnul vysílačku dřív, než Rollenberger stačil zareagovat.

Než poručík dorazil z operační centrály v Parkerově středisku k domu na Sierra Linda, uplynulo půl hodiny. Do té doby se objevil Edgar a čtveřice vymyslela plán. V okamžiku, kdy velitel sahal po klice, Bosch mu otevřel dveře. Poručík zarudlý vztekem a celý zmatený vpochodoval dovnitř.

„Takže, Boschi, co se to tady ksakru děje? Neměl jste právo rušit výjezd a stavět se proti mému rozkazu."

„Myslel jsem, poručíku, že čím méně lidí o tom bude vědět, tím lépe. Zavolal jsem Edgara. Považoval jsem to za dostatečné a vhodné, protože takto se příliš mnoho lidí nedozví…"

„Co se nedozví? Dostatečné na co? Co se tady děje?"

Bosch ho chvíli mlčky vrtal pohledem a pak v klidu řekl: „Jeden z mužů spadajících pod vaše velení provedl nepovolenou prohlídku místa subjektová bydliště. Byl přistižen při činu subjektem, který unikl z dohledu sledování. Toto se stalo."

Rollenberger zareagoval, jako by dostal facku.

„Vy jste se zbláznil! Kde je telefon? Já chci…"

„.. .zavolat náčelníku Irvingovi a už nikdy v životě nedostat na starost velení jednotky, jakož i přijít o spoustu dalších věcí."

„Kecy! Já jsem s tím neměl nic společného. Vy jste sem šel na vlastní pěst a vlezl jste do pasti. Kde je Mora?"

„Nahoře v pokoji přivázaný k činkám."

Rollenberger přehlédl ostatní detektivy stojící v obývacím pokoji: Sheehana, Opelta, Edgara. Jeden vedle druhého mu nastavovali kamenné obličeje. Bosch pokračoval: „Jestli o tom nic nevíte, poručíku, budete to muset dokázat. Všechno, co jsme řekli do vysílaček, je zaznamenáno na pásce v městském komunikačním centru. Já jsem třeba říkal, že jsem v domě, a vy jste to slyšel. Dokonce jste se mnou několikrát mluvil."

„Boschi, mluvil jste v šifrách. Já jsem ne…" Rollenberger z ničeho nic vyskočil a s napřaženýma rukama se začal sápat Harrymu po krku. Bosch to čekal a odpověděl útokem. Oběma

rukama udeřil chlapa do hrudníku a žduchnul ho proti zdi takovou silou, že o metr dál spadl z háčku obrázek.

„Vy blbče, zkazil jste celou akci," sípal velitel přišpendlený ke stěně. „Celé to bylo nezákon…"

„Žádnou akci už nemáme. Myslím, že on není pachatel. Ale musíme se ujistit. Pomůžete nám s prohlídkou a s plánem, jak to ututlat, nebo chcete raději zavolat náčelníkovi a pochlubit se, jak jste nezvládl velení?"

Bosch ho pustil a dodal: „Telefon je v kuchyni."

Domovní prohlídka zabrala déle než čtyři hodiny. Pětice postupovala v tichosti a metodicky prohledala každou místnost, skříňku, zásuvku. Těch několik málo důkazů o tajném životě detektiva Mory, které našli, rozložili po kuchyňském stole. Hostitel celou dobu zůstal nahoře v tělocvičně připoutaný k jednomu z posilovačích strojů. Zacházeli s ním tvrději než s vrahem dopadeným ve vlastním domě. Žádný telefonát, žádný právník, žádná práva – jako obvykle, když vyšetřoval policajt policajta. Bylo veřejným tajemstvím, že k nejhorším prohřeškům proti etice docházelo, když policajti jednali na vlastní pěst.

Na začátku prohlídky se Mora občas ozval. Většinou volal Bosche, občas Rollenbergera, ale nikdo k němu nešel. Nakonec se odhodlali Sheehan s Opeltem – ze strachu, aby to neslyšeli sousedé a nezavolali policii – a zavázali mu ručníkem a černou elektrikářskou páskou ústa.

Tichost práce však nebyla výrazem ohledů vůči sousedům. Působilo to napětí mezi detektivy. Rollenberger byl viditelně naštvaný na Bosche, ale hlavním zdrojem nervozity bylo selhání Sheehana s Opeltem, v jehož přímém důsledku ho Mora načapal přímo u sebe doma. Nepovolené vniknutí do domu trápilo jedině velitele. V době, kdy byl Bosch středem zájmu vnitřního vyšetřování, měl doma podobnou návštěvu dvakrát – pokud věděl. Patřilo to k práci stejně jako služební odznak.

Když byli s prohlídkou hotoví, na stole ležely hromádky pornočasopisů a nakoupených kazet, videokamera, paruka, ženské šaty a Morův osobní adresář s telefonními čísly. Přinesli i televizor, který si Mora nechtěně rozstřelil. Rollenberger za tu dobu očividně částečně vychladl a během prohlídky zvážil svou situaci.

„Takže," řekl, když se ostatní čtyři shromáždili kolem stolu a prohlédli výsledky, „co máme? Zaprvé jistotu, že Mora není ten, kterého hledáme, je to tak?"

Rollenberger přejel pohledem všechny kolem stolu a zastavil se u Bosche.

„Co myslíte vy, Boschi?"

„Moji verzi jste slyšel. On to popírá a obsah poslední kazety, kterou mě donutil smazat, Imitátorovi neodpovídá. Žádný nátlak ani násilí, jenom ten kluk a děvče byli jasně nezletilí. Mora není Imitátor."

„A co tedy je?"

„Člověk v problémech. Myslím, že dělal na mravnostním tak dlouho, až si zařídil vlastní biják."

„Prodával to?"

„Nevím, ale pochybuju. Žádné důkazy pro to nejsou. Na snímku, co jsem viděl, se moc neskrýval. Myslím, že to měl jenom pro sebe. Určitě to nedělal pro peníze. Muselo v tom být něco hlubšího."

Nikdo nic neříkal, tak Harry pokračoval. „Podle mě nedlouho potom, co jsme se na něho pověsili, odhalil naši hlídku a začal se zbavovat důkazů. Dneska si s námi nejspíš jen tak pohrával, aby zjistil, proč po něm jdeme. Zničil většinu důkazů, ale vsadím se, že kdyby se někdo chytil těchhle telefonních čísel, něco by dohromady dal. Podle těch, co mají jenom křestní jména, by se nejspíš dala vysledovat některá ta děcka, co si filmoval."

Sheehan sáhl po telefonním diáři.

„Nechtě toho,“ řekl Rollenberger. „Jestli po tom někdo půjde, tak z toho bude vnitřní vyšetřování.“ „Jak by mohlo?“ zeptal se Bosch. „Co myslíte?“

„Tohle všechno je ovoce ze zakázaného stromu – počínaje domovní prohlídkou a vším ostatním konče. Naprosto nelegální akce. Proti Morovi to použít nemůžeme.“

„A taky ho nemůžeme nechat dál nosit odznak,“ kontroval Rollenberger podrážděně. „Ten chlap patří za mříže.“

Do nastalého ticha se ozval chraptivý, ale hlasitý Morův hlas. Asi se mu podařilo uvolnit roubík.

„Boschi, Boschi! Chci se domluvit. Dám…“ rozkašlal se. „Dám ti ho, Boschi, slyšíš mě? Slyšíš mě?“

Sheehan šel ke schodům, které začínaly v jídelním výklenku. Cestou ucedil: „Tentokrát mu ho utáhnu tak, že se z toho posere!“ „Počkejte chvilku!“ přikázal Rollenberger. Sheehan se zastavil v chodbičce ke schodům. „Co to říkal?“ zeptal se. „Koho chce dát?“ Podíval se na Bosche, který pokrčil rameny. Čekali. Rollenberger se díval ke stropu, ale Mora neříkal nic.

Bosch přistoupil ke stolu a vzal si z něj diář s telefonními čísly.

Pokoj páchl Morovým potem. Vězeň seděl na zemi s rukama spoutanýma před sebou a přivázanýma k posilovacímu nářadí.

Ručník s páskou, kterými mu omotali ústa, sklouzl na krk, takže vypadal jako sádrový límec. Vpředu byl mokrý od slin, z čehož Bosch usoudil, že ho uvolnil systematickým pohybem čelistí.

„Odvaž mě, Boschi.“

„Ne tak rychle.“

Rollenberger udělal krok vpřed.

„Máte problém, detektive Moro, protože…“

„Vy máte problém. Ne já, ale vy! Tohle všechno je nezákonné. Jak to chcete vysvětlit? Víte, co udělám? Najmu si

tu krávu Chandlerovou a budu žalovat oddělení o milion dolarů. Tak!“

„V lochu ti na nic nebude, Rayi,“ řekl Bosch.

Podržel diář tak, aby ho mravnostní policajt viděl.

„Stačí to přihrát vnitřnímu vyšetřování a máš na krku případ. Z tolika jmen a čísel se vždycky najde někdo, kdo začne zpívat, a nejspíš to bude někdo nezletilý. Jestli si myslíš, že ti dáváme zabrat, tak počkej, až to vezmou do ruky oni. To bude maso, Rayi! A tuhle prohlídku potřebovat nebudou, z té se stane nepodložené tvrzení.“

Podle toho, jak Mora zatěkal očima, Bosch poznal, že ťal do živého. Ze jmen měl strach.

„No,“ pokračoval, „na čem ses to chtěl dohodnout, Rayi?“

Mora spustil oči z diáře, podíval se nejdříve na Rollenbergera, potom na Bosche a zpátky na Rollenbergera.

„Vy můžete vyjednávat?“

„Nejdřív musím vědět, o co jde,“ odpověděl velitel speciální jednotky.

„Dobře. Dohoda je následující: Necháte mě jít a já vám dám Imitátora. Vím, kdo to je.“

Bosch okamžitě zapochyboval, ale neříkal nic. Když se na něho Rollenberger podíval, nenápadně zavrtěl hlavou.

„Já znám,“ pokračoval vězeň, „toho čumila, o kterém jsem ti říkal. Nekecal jsem. Ode dneška mám totožnost. Pasuje to. Vím, kdo to je.“

Teď už ho Harry bral vážněji. Založil si ruce na prsou a kradmo pohlédl na Rollenbergera. „Kdo?“ vypálil šéf. „Nejdříve chci tu dohodu.“

Rollenberger poodešel k oknu a rozhrnul závěs. Nechával to na Boschovi, který přistoupil k Moroví blíže a sehnul se k němu jako chytač při baseballu.

„Dohoda je následující, a řeknu ji jenom jednou. Ber, nebo tomu nechej volný průběh. Mně řekneš jméno a poručíku Rollenbergerovi odevzdáš odznak. Okamžitě odejdeš z

oddělení a slíbíš, že se nebudeš soudit ani s policií, ani s nikým z nás jednotlivě. Za to budeš volný.“

„A jakou mám jistotu, že…“

„Žádnou. Zrovna tak, jako ji nemáme my, že dodržíš, co jsi slíbil. Ten diář si nechám, Rayi. Jestli nás zkusíš podfouknout, má ho vnitřní vyšetřování v poště. Dohodnuto?“

Mora se mu dlouze díval do očí a neříkal nic. Nakonec Bosch vstal a odcházel. Rollenberger ho následoval se slovy: „Boschi, odvažte ho, odvezte ho na Parkerovo středisko a přišijte mu útok na veřejného činitele, nezákonný pohlavní styk s nezletilými, kuplířství a co vás ještě napadne…“

„Dohodnuto,“ vysypal ze sebe Mora, „ale nemám žádnou záruku.“

Bosch se na něj podíval. „To je pravda, nemáš. To jméno?“ Mora se podíval na Rollenbergera. „Odvaž mě.“

„Nejdříve jméno, Moro,“ řekl Rollenberger, „bez debat.“ „Je to Locke, ten zasranej cvokař. Pitomci, jdete po mně a on celou dobu tahá za šňůrky.“

S Boschem to trhlo. Zároveň mu ale okamžitě začalo docházet, jak to asi mohlo být. Locke znal Panenkářův program, takže znal Imitátorův profil.

„To on se potloukal kolem natáčení?“

„Jo, byl to on. Identifikoval mi ho dneska jeden producent. Chodil kolem a s holkama se sbližoval tak, že jim tvrdil, že píše knížku. A potom je zabíjel, Boschi. Celou tu dobu, co si před tebou hrál na doktora, si chodil po svobodě a zabíjel.“

Rollenberger se obrátil k Boschovi a zeptal se: „Co si o tom myslíte?“

Harry nic neříkal a vyšel z místnosti. Seběhl po schodech a klusal k autu. Na zadním sedadle měl Lockeovu knihu, kterou si koupil. Když se vracel zpátky, nebe začalo světlat prvními náznaky svítání.

Položil si svazek na stůl a nalistoval poznámku autora. V druhém odstavci stálo: „Materiál pro tuto knihu byl sesbírán během tří let z rozhovorů s nesčetnými představitelkami

erotických filmových rolí, z nichž mnohé si přály zůstat anonymní a souhlasily pouze s uvedením uměleckých přezdívek. Autor děkuje jim a filmovým producentům, kteří mu umožnili účast při natáčení a přístup do produkčních místností, v nichž se tyto rozhovory odehrávaly.“

Záhadný muž. Bosch si uvědomil, že Mora může říkat pravdu. Locke mohl být tím, koho Gallery před čtyřmi lety nahlásila jako podezřelého tehdejší speciální jednotce. Bosch si otevřel rejstřík a prstem jel po sloupci jmen. Našel Velvet Box, Holly Lere i Magnu Cum Loudly.

V myšlenkách si rychle přehrál Lockeovo angažmá v případu. V každém případě se na něj mohlo vztahovat podezření ze stejných důvodů jako na Moru. Hrál to na obě strany, jak sám uvedl. Měl přístup ke všem informacím o Panenkářových vraždách a zároveň si shromažďoval materiály pro psychologický spis o herečkách v pornografické filmové tvorbě.

Bosche se zmocnilo vzrušení, ale silnější byla zlost, že Mora má pravdu. Locke tahal za šňůrky do té míry, že pomáhal nasadit policii na falešnou stopu. Jestli je Imitátorem opravdu on, perfektně to na něho sehrál.

Rollenberger predisponoval Sheehana s Opeltem k Lockeovu domu a okamžitě ho nechal sledovat. „Tentokrát to nepodělejte,“ nařídil jim, sotva se mu vrátilo velitelské sebevědomí.

Poté oznámil, že nejbližší schůze speciální jednotky se koná v neděli v poledne, za šest hodin a něco. Pokusí se požádat o povolení k domovní prohlídce psychologovy kanceláře a domu, a pak se dohodnou, co dále. Na odchodu se ještě zastavil u Bosche a řekl: „Běžte ho odvázat. A potom byste se měl vyspat. Budete potřebovat všechny síly.“

„A co vy? Jak to skoulíte s Irvingem?“

Rollenberger se podíval na Morův zlatý odznak detektiva ve své ruce. Zavřel ho do dlaně a nechal ho vklouznout do kapsy u bundy. Pohlédl na Bosche.

„To je moje věc, ne? Nechtě to na mně.“

Když ostatní odešli, Bosch s Edgarem vyšli nahoru do tělocvičny. Sundali Morovi pouta a on se na ně ani nepodíval. Oba beze slova odešli a nechali ho tam s ručníkem jako smyčkou kolem krku a s pohledem upřeným za svůj rozpraskaný obraz v nástěnném zrcadle.

Sotva Bosch došel k autu, zapálil si a zkontroloval čas. Bylo za deset minut půl sedmé. Cítil se příliš nabuzený na to, aby vůbec usnul. Sedl za volant a vytáhl si z kapsy vysílačku. „Frankie, jsi tam?“ „Jasně,“ odpověděl Sheehan. „A co?“

„Teprve jsem přijel. Ani známka života. Nevím, jestli tady je nebo není. Garáž má zavřenou.“ „Tak jo.“

Dostal nápad. Sundal s Lockeovy knihy přebal a složil si ho do kapsy. Nastartoval a rozjel se.

Se zastávkou na kávu se ještě před sedmou dostal do ženské věznice Sybil Brand. Bylo hodně brzy, takže si musel vyžádat povolení velitele věznice k výslechu Georgie Sternové.

Když ji přivedli, na první pohled poznal, že je jí špatně. Seděla celá shrbená s pažemi složenými na břichu, jako kdyby nesla plný sáček housek a bála se, že je rozsype. „Vzpomínáš si na mě?“ zeptal se. „Musíš mě dostat ven, člověče.“

„To nemůžu. Ale moh bych tě dostat na kliniku. Tam ti dají k snídani metadon.“ „Já chci ven.“ „Zařídím ti tu kliniku.“

Poraženecky sklonila hlavu. Začala se pohupovat dopředu dozadu. Vypadala hodně zuboženě. Ale Bosch věděl, že si toho nesmí všímat. Měl na práci důležitější věci a jí už stejně nebylo pomoci.

„Takže si mě pamatuješ,“ zopakoval otázku, „z předminulé noci?“

Přikývla.

„Jak jsme ti ukazovali fotky? Mám tady ještě jednu.“ Položil na stůl přebal knihy. Georgia se dlouze zadívala na Lockeovu fotku. „Tak co?“

„Co? Toho znám. Jednou jsem s ním mluvila.“ „O čem?“

„O filmování. Byl to – asi to byl novinář.“ „Novinář?“

„Jako že něco píše. Říkal, že to je kvůli nějaký knize. Povídala jsem mu, ať tam nedává mý jméno, ale potom jsem to nekontrolovala.“

„Zamysli se Georgie, ale pořádně, je to důležité. Nemohl to být zároveň ten, co tě napadl?“

„Jako Panenkář? Ten je mrtvý.“

„Já vím. Ale myslím, že tě tenkrát napadl někdo jiný. Podívej se na tu fotku. Byl to on?“

Koukla na snímek a zavrtěla hlavou.

„Já nevím. Říkali mi, že to byl Panenkář, a tak když ho zabili, zapomněla jsem, jak vypadal.“

Bosch se zaklonil do opěradla. Tohle nebylo k ničemu. „Pořád mě chceš dát na kliniku?“ zeptala se, když viděla, jak se mu změnila nálada.

„Jo. Mám jim říct, že máš virus?“ „Jaký virus?“ „AIDS.“ „Proč?“

„Aby ti dali léky, jaký jsou třeba.“ „Já nemám AIDS.“

„Hele já vím, že když tě posledně chytili ve Van Nuys, mělas v kabelce AZT.“

„To je trik. Dal mi to nemocný kamarád. Od něho mám lahvičku, do který jsem si dala škrobový zrnka.“ „Jaký trik?“

„Nechci dělat na pasáka. Když přijde nějakej pitomec a začne, že budu dělat pod ním, tak mu to ukážu, řeknu, že jsem nakažená, a von zmizí. O holky s AIDS není zájem. Jsou obchodně nezajímavý.“

Vychytrale se usmála a Bosch si musel poopravit názor. Možná jí ještě je pomoci. Měla instinkty pro přežití.

Kancelář na hollywoodské stanici byla úplně vymetená, což v neděli v devět ráno znamenalo normální stav. Seržantovi na recepci, který se zrovna zabýval nástěnnou mapou, sebral hrnek kávy a šel si sednout ke stolu vražd. Zavolal Sylvii, ale nebrala to. Možná byla venku na zahrádce a neslyšela telefon nebo si šla pro nedělní noviny s článkem o Beatrici Fontenotové.

Opřel se do opěradla. Nenapadalo ho nic, co by měl dělat. Sáhl po vysílačce a znovu se zeptal, jestli se u Lockea v domě něco hýbe.

„Myslíš, že tam máme jít a zaklepat?“ zeptal se Sheehan.

Nečekal odpověď a od Harryho se žádné nedočkal. Bosch o tom začal přemýšlet a dostal jiný nápad. Půjde za ním a zkusí ho přechytračit. Vylíčí mu, co bylo s Morou, a uvidí, jak bude reagovat a jestli bude tvrdit, že Imitátor musí být ten ubohý polda.

Hodil kelímek od dopité kávy do koše a očima přejel po nástěnné schránce na vzkazy a poštu. Něco tam měl. Vstal a vytáhl tři růžové telefonní vzkazy a bílou obálku. Kartičky nebyly důležité, takže je napíchl na bodec k ostatním věcem určeným k pozdějšímu vyřízení. Dva byly od televizních reportérů a třetím ho prokurátor žádal o důkazy k jiným případům. Všechny byly přijaty v pátek.

Potom vzal obálku a zamrazilo ho, jako by mu někdo přejel po zádech ledovým válečkem. Stálo na ní jenom jméno a rukopis nemohl patřit nikomu jinému. Upustil ji na stůl a šmátral v zásuvce mezi diáři, tužkami a kancelářskými sponkami, až vytáhl gumové rukavice. Pak opatrně otevřel Imitátorův vzkaz.

Až tělo dávno už přestane tlít,
vzpomínka na mne přec nedá ti klid,
neb blond krásku tvou převzácnou
odejmu z rukou tvých krví zbrocených.
Nalíčím si ji jak loutku, až sladce ukojím choutku,
poté se možná vydám dál do krajů převábných.
Až marně zalapá po dechu,
zanechej pátrání i spěchu
a slůvko poslední – jaké as, což? –
naposled vydechne a zazní Boschhhhh.

Vyletěl jak střela. Když probíhal kolem recepce, skoro srazil vyděšeného dozorčího a křičel: „Sežeňte detektiva Jerryho Edgara, ať je na vysílačce. On už bude vědět, o co jde.“

29

Dostat se na dálnici byl zoufalý podnik. Bosch fyzicky cítil, jak mu stoupá krevní tlak. Kůži kolem očí měl napjatou a tváře mu hořely. V Hollywood Bowl se pořádalo jakési nedělní dopolední představení a výjezdové silnice byly úplně ucpané. Bosch to zkoušel projet bočními ulicemi, ale nával chodců znemožňoval i to. Teprve když trčel v beznadějné zácpě, vzpomněl si, že má majáček s houkačkou. Vynadal si, že ho to nenapadlo dřív. Při vyšetřování vražd se používá tak málokdy, že na něj prostě zapomněl.

Šoupl majáček na střechu a zapnul houkačku. Auta se před ním začala rozestupovat. Jak snadná pomoc! Sotva se dostal na Hollywoodskou dálnici a na plný plyn uháněl Cahuengským průsmykem na sever, ozval se z vysílačky pohozené na vedlejším sedadle Edgarův hlas.

„Harry?“

„Jo, Jerry, poslouchej. Zavolej šerifovi na stanici Valencia a řekni mu, ať pošle auto kód tři k Sylviinu domu. Ať zjistí, jestli je v pořádku.“

Kód tři znamená s majákem a sirénou, naléhavý zásah. Dal Edgarovi adresu.

„Zavolej, a potom se mi zase ozvi.“

„Dobře, Harry, co se děje?“

„Nejdřív tam zavolej!“

Za tři minuty se ozval znovu.

„Už tam jedou. Co teda máš?“

„Jedu tam taky. Hele, zajdi k nám na stanici. Nechal jsem tam na svém stole vzkaz. Je od Imitátora. Zajisti ho, zavolej Rollenbergerovi a Irvingovi a řekni jim, co se děje.“

„A co se děje?“

Bosch musel prudce uhnout na střední pás, aby nesrazil auto, které přejelo do pruhu před ním. Řidič ho nemohl vidět a zvuk sirény při téhle rychlosti – ručička se držela na sto padesáti kilometrech za hodinu – ho nestačil včas varovat.

„Ten vzkaz je další básnička. Říká, že si chce vzít blondýnu z mých rukou – Sylvii. Ona nebere telefon, ale třeba ještě není pozdě. Ten vzkaz jsem měl asi dostat, až přijdu v pondělí do práce.“

„Tak já vyrážím. Dávej si na sebe bacha, kámo. Hlavně klid.“

Hlavně klid, pomyslel si Bosch. Má pravdu. Vzpomněl si, jak mu Locke líčil, že Imitátor má na něho vztek a chce se pomstít, že mu sebral Panenkáře. Jen ne Sylvii, honilo se mu hlavou. Tohle by neunesl.

Sáhl po vysílačce.

„Jedničko?“

„Hej,“ ozval se Sheehan.

„Běžte ho sebrat. Jestli tam bude, přivezte ho na stanici.“

„Určitě?“

„Jo, běžte po něm.“

Před Sylviiným domem stálo osamocené šerifské auto. Když Bosch zastavil, stál tam na schodech zády ke dveřím místní uniformovaný policista, jako by držel stráž. Jako by hlídal místo činu.

Bosche bodlo u srdce, až se musel na pár vteřin zastavit, než bolest poleví. Oběhl auto a klusal přes trávník k domu, přičemž si z kapsy vytahoval služební odznak.

„Policie Los Angeles, co jste našli?“

„Je zamčeno. Obešel jsem to dokola, všechna okna a dveře jsou zajištěné. Nikdo se neozývá. Vypadá to, že tam nikdo…“

Bosch ho obešel a vytáhl si klíče. Odemkl, vpadl dovnitř a proběhl jednu místnost po druhé. Hledal obvyklé stopy hnusné hry. Ale nenašel nic. Policista měl pravdu. Nikdo není doma. Bosch se podíval do garáže, ale Sylviin džíp byl pryč.

Pro jistotu prošel celý dům znovu, nahlédl do všech skříní, pod postele, hledal, kde něco nehraje. Když se Bosch konečně vynořil z ložnice, uniforma postávala v obývacím pokoji.

„Mohu jít? Odvolali mě z něčeho, co vypadá důležitěji než tohle.“

Bosch podle tónu postřehl, jak je rozmrzelý a propustil ho. Šel s ním a vzal si z auta vysílačku

„Edgare, jsi tam?“

„Cos našel, Harry?“

Hlas prozrazoval opravdovou hrůzu z toho, co uslyší.

„Nic. Není tady ona ani nic jiného.“

„Jsem na stanici. Mám vyhlásit pátrání po autě?“

Bosch dal popis Sylviina džípu, který neprodleně dostanou všechny motorizované hlídky.

„Vyhlásím to. Svolali jsme speciální jednotku včetně Irvinga. Sejdeme se tady. Můžeme leda čekat.“

„Já zůstanu chvíli v domě. Dej mi vědět, až bude něco nového… Jedničko, slyšíš mě?“

„Tady jednička,“ řekl Sheehan. „Zvonili jsme tam, ale nikdo není doma. Pokračujeme ve sledování. Jestli se ukáže, sebereme ho.“

Bosch zůstal v obývacím pokoji. Přes hodinu jen seděl s rukama založenýma na prsou. Došlo mu, proč si je takhle držela Georgia Sternová, když s ní mluvil v Sybil Brandu. Člověk měl pocit pohody. Ale ticho v domě mu napínalo nervy. Bezděky se díval na telefonní sluchátko, které si položil na konferenční stolek. Čekal, až zazvoní. Vtom v zámku zarachotil klíč. Vyskočil a spěchal do předsíně. Dveře se otevřely a vstoupil muž. Nebyl to Locke, ani nikdo známý – ale měl klíč!

Bez zaváhání vystartoval a přirazil chlapa na dveře, které se zrovna chystal zavřít.

„Kde je?“ zařval.

„Cože? Co?“ křičelv panice muž.

„Kde je?“

„Nemohla přijít. Mám jí to tady pohlídat. Má ještě jeden dům otevřených dveří v Newhallu. Prosím vás.“

Boschovi to došlo v okamžiku, kdy se ozval ostrý tón operátoru. Pustil chlapa.

„Vy jste z realitky?“

„Pracuji pro ni. Co tady děláte? Dům měl být prázdný.“

Bosch stáhl přístroj z opasku a na displeji si přečetl číslo k sobě domů.

„Musím si zavolat.“

Vřítil se do obýváku. Zezadu se za ním nesl agentův hlas: „Jo, klidně, ale co se tady do prdele děje?“

Bosch si vyťukal číslo. Sylvia se ozvala po prvním zazvonění.

„Jsi v pořádku?“

„Ano, Harry, kde jsi?

„U tebe. Kdes byla celou dobu?“

„Šla jsem koupit dort a zanesla jsem ho s kytkou k Fontenotovým. Musela jsem pro ně udělat aspoň něco…“

„Sylvie, poslouchej mě. Máš zamčené dveře?“

„Co? Já nevím.“

„Tak polož sluchátko a běž to zkontrolovat. Zamkni si i dveře na terasu a do přístřešku na auto. Já počkám.“

„Harry, co se…“

„Běž, rychle!“

Za chvíli se vrátila. V hlase měla strach.

„Všechno je pozamykané.“

„Fajn, teď mě poslouchej. Vyrážím za tebou, takže tam budu za půl hodiny. Jestli mezitím někdo přijde ke dveřím, neotvírej a vůbec se neozývej. Rozumíš?“

„Děsíš mě, Harry.“

„Já vím. Rozumělas, co jsem ti říkal?“

„Ano.“

„Výborně.“

Bosch se zamyslel, co by jí ještě řekl.

„Až domluvíme, tak v předsíni v té skříni hned za dveřmi je bílá krabice. Otevři ji a vyndej z ní pistoli. V červené krabičce ve skříňce nad dřezem jsou patrony. V červené, ne v modré. Nabij si ji.“

„Já neumím… Co mi to povídáš?“

„Umíš, Sylvie. Nabij si tu pistoli a čekej na mě. Kdyby se někdo dostal do domu – kromě mě –, braň se.“

Neříkala nic.

„Jedu za tebou. Miluju tě.“

Bosch uháněl po dálnici, když se ozval Edgar s informací, že Sheehan s Opeltem ještě pořád Lockea nezjistili. Stejně na tom byli prezidenti, kteří hlídali na univerzitě. Locke nebyl ani v kanceláři.

„Budou hlídat tam i tam. Já dělám na příkazu k domovní prohlídce, ale stejně pochybuju, že máme oprávněný důvod.“

Harry si to myslel také. Identifikace Lockea jako muže, který se potloukal kolem natáčení pornofilmů, a jména tří obětí v jeho knize nebudou stačit na povolení prohlídky.

Sdělil Edgarovi, že už lokalizoval Sylvii u sebe doma a že jde za ní. Když se odhlašoval z frekvence, napadlo ho, že cesta k Fontenotovým zachránila možná Sylvii život. Spatřoval v tom vyšší spravedlnost – život za život.

Než vešel do domu, hlasitě oznámil, že už je tady. Odemkl si a objal roztřesenou Sylvii. Pevně ji tiskl a do vysílačky nahlásil: „U nás všechno v pořádku.“ Pak ji vypnul.

Seděli na gauči a Bosch líčil všechny události, které se odehrály od chvíle, kdy se rozloučili. Na očích jí viděl, že vědět bylo děsivější než sladká nevědomost.

Potom vyprávěla ona, že musela odejít kvůli dnu otevřených dveří, který pořádala realitka. Proto šla od

Fontenotových sem. Bosch přiznal, že na návštěvní den zapomněl.

„Po dnešku si možná budeš muset najít jinou realitku," řekl.

Smáli se, aby vyplavili aspoň trochu nepříjemného napětí.

„Nezlob se," omlouval se, „tohle se tě týkat nemělo."

Nastalo ticho. Opřela se o něj, jako by ji to všechno už unavovalo.

„Proč to vlastně děláš, Harry? Zabýváš se tolika… těmi nejstrašnějšími lidmi a jejich skutky. Proč toho nenecháš?"

Zamyslel se nad tím, ale nedokázal rozumně odpovědět. Ona to koneckonců ani nečekala.

„Nechce se mi sedět tady," promluvil po chvíli.

„Ve čtyři se můžeme vrátit ke mně."

„Ne, pojď, vypadnem pryč."

Z apartmá santamonického hotelu Loews měli strhující výhled na oceán se širokou pláží. K výbavě ložnice patřily dva froté župany až na zem a bonbóny naaranžované ve zlatém staniolu na polštářích. Dovnitř se vcházelo ze čtvrtého podlaží pětiposchodového atria, skrze jehož prosklenou stěnu se naskýtal fantastický výhled na celý západ slunce.

Měli pro sebe lodžii se dvěma pohovkami a stolem, kam si nechali přinést oběd. Bosch si s sebou vzal vysílačku, ale nezapínal ji. Chtěl zůstat v kontaktu, aby věděl, jak pokračuje pátrání po Lockeovi, ale pro dnešek už měl volno.

Dohodl se tak s Edgarem a Irvingem, kterým řekl, že zůstane se Sylvií, i když nebylo pravděpodobné, že by Imitátor bezprostředně zaútočil. Stejně by neměl co dělat, protože speciální jednotka zaujala vyčkávací taktiku: buď až se objeví Locke, nebo až k něčemu dojde.

Irving říkal, že prezidenti mluvili s děkanem fakulty psychologie, který sehnal jednu z Lockeových asistentek. Podle ní se měl doktor v pátek zmínit, že jede na víkend do Las Vegas a že bude bydlet v hotelu Stardust. V pondělí neměl žádnou výuku, takže se ve škole objeví až v úterý.

„Ale podle našich zjištění,“ řekl Irving, „se ve Stardustu neobjevil. Rezervaci tam měl, ale nepřijel.“

„A co příkaz k prohlídce?“

„Ten už nám odmítli vydat tři soudci. Naše zdůvodnění je pro jejich razítko přece jenom trochu slabé. Budem to muset nechat chvíli usadit. Zatím si pohlídáme dům a kancelář. Nejradši bych nedělal nic víc, dokud se neobjeví a dokud si s ním nepromluvíme.“

Irvingův hlas zněl trochu pochybovačně. Kdoví, jak mu Rollenberger vysvětlil ten náhlý skok od Morovi k Lockeovi.

„Myslíte, že jsme vedle?“

I v jeho vlastním tónu se objevil záchvěv pochybnosti.

„Nevím. Šli jsme trochu po tom vzkazu. Na vrátnici se objevil někdy v sobotu večer. Dozorčí si šel kolem deváté pro kávu, chvíli se zdržel s velitelem stráže, a když se vrátil, na přepážce ležela obálka, kterou poslal do vaší schránky. Jediné, co z toho vyplývá, je, že v Morovi jsme se spletli. Čímž chci říct, že se můžeme mýlit zase. Nemáme nic než podezření, což je naprosto v pořádku, to ano, ale nic víc. Chtěl bych být tentokrát opatrnější.“

Přeloženo do jasné řeči to znamenalo: s podezíráním Mory jsi to zbabral, takže vůči tobě budeme skeptičtější. Bosch to chápal.

„Co když je Las Vegas zástěrka? V tom vzkazu píše něco, jako že se vydává dál. Třeba je Locke na útěku.“

„Možná.“

„Nevyhlásíme pátrání po vozidle nebo po osobě?“

„S tím bych raději počkal aspoň do úterý, detektive. Dejte mu šanci na návrat. Aspoň dva dny.“

Bylo jasné, že Irving chce zakonzervovat současný stav. Bude vyčkávat událostí příštích a podle nich pak rozhodne co dál.

„Dobře, ohlásím se později.“

V obrovské posteli si dali dvacet až do setmění. Pak si Bosch pustil televizní zprávy. Zajímalo ho, jestli za posledních čtyřiadvacet hodin neunikly nějaké informace.

Nebylo tam nic. Když přepínal programy, zastavil se uprostřed zpráv na kanále dva. Právě hlásili nejnovější vývoj v případu Beatrice Fontenotové. V rohu obrazovky se objevila dívčina fotografie s vlasy po celé hlavě spletenými do úzkých pramínků. Hlasatelka s blond vlasy říkala: „Policie dnes oznámila, že identifikovala podezřelého útočníka v případu zastřelené šestnáctileté Beatrice Fontenotové. Podle detektiva Stanleye Hankse je hledaný muž podezříván z prodeje drog a z konkurenčního boje proti Beatriciným starším bratrům. Střelba na dům Fontenotových byla s největší pravděpodobností určena právě jim. Jedna kulka však zasáhla do hlavy Beatrici, výtečnou studentku Grantový střední školy ve Valley. Pohřeb zesnulé se uskuteční v druhé polovině příštího týdne."

Bosch vypnul televizi a zadíval se na Sylvii, která seděla opřená o dva polštáře vedle něj. Neříkali nic.

Povečeřeli v druhé místnosti apartmá a pak si dali sprchu. Nejdříve Sylvia a po ní Harry. Když se nechal bodat prudkým proudem vody do vlasů, rozhodl se, že je na čase osvobodit se od vší tíhy. Vkládal v ni svou důvěru a věřil její touze dozvědět se o něm úplně všechno. Kdyby jí nevyšel vstříc, věděl, že s každým dalším dnem držení svých tajemství uvnitř ohrožuje to, co je spojuje. Otevřít se jí svým způsobem znamenalo vypořádat se sám se sebou. Jestli chce, aby ho brala, musí se smířit s tím, kým je, odkud pochází a kým se stal.

Měli na sobě běloučké župany. Ona seděla v křesle u posuvných dveří, on stál u postele. Skrz prosklenou stěnu svítil úplněk, který se proměnlivě odrážel od vodních mas Pacifiku. Nevěděl, jak začít.

Listovala si hotelovým časopisem plným nápadů, jak ve městě trávit dovolenou. Nic pro lidi, co tu byli doma. Zavřela ho a odložila na stolek. Letmo se naněj podívala a uhnula očima. Než stačil něco říct, ujala se slova sama.

„Harry, měl bys jít domů.“

Sedl si na kraj postele, opřel se lokty o kolena a prohrábl si vlasy. Netušil, kam míří.

„Jak to myslíš?“

„Těch mrtvol je na mě trochu moc.“

„Sylvie!“

„Harry, celý víkend jsem strávila přemýšlením a dál už nemůžu. Ale vím jedno. Musíme být na čas od sebe. Já si to potřebuju promyslet. Tvůj život je …“

„Předevčírem jsi říkala, že problém je v tom, co před tebou tajím. Ted tvrdíš, že o mně nechceš nic vědět. To…“

„Nemluvím o tobě, ale o tvé práci.“

Zavrtěl hlavou.

„To je přece jedno a totéž. To ale víš.“

„Poslyš, prožila jsem pár těžkých dní a teď potřebuju trochu času na rozmyšlenou, jestli je to pro mě to pravé. A pro nás. Věř mi, já myslím i na tebe. Nevím, jestli jsem pro tebe ta pravá.“

„Já ano, Sylvie.“

„Prosím tě, to mi neříkej, neztěžuj mi to. Já…“

„Nechci se vrátit k životu bez tebe. To vím naprosto jistě, nechci být sám.“

„Harry, já tě nechci ranit a nikdy bych nechtěla, aby ses kvůli mně měnil. Znám tě a myslím, že bys měl zůstat, jaký jsi, i kdybys to tak nechtěl. Takže… já se potřebuju rozmyslet, jestli budu schopná s tím žít – a s tebou. Miluju tě, Harry, ale potřebuju čas.“

Plakala. Bosch to viděl v zrcadle. Chtělo se mu vstát a obejmout ji, ale věděl, že to teď není to pravé. To on jí vehnal slzy do očí. Seděli beze slova, každý zabraný do svých bolestí. Měla hlavu skloněnou a dívala se do klína na své sepjaté ruce. Harry pozoroval rybářský člun, který brázdil vodní plochu k ostrovům v průlivu a zanechával za sebou světélkující stopu. „Řekni něco,“ přerušila ticho. „Udělám všechno, co chceš,“ odpověděl. „Však víš.“ „Půjdu do koupelny, aby ses mohl

obléknout a jít.“ „Sylvie, chci mít jistotu, že jsi v bezpečí. Byl bych raději, kdybys mi dovolila přespat ve vedlejším pokoji. „Ráno se dohodneme, co dál, a potom odejdu.“

„Ne. Oba víme, že se nic nestane. Ten člověk, Locke, je asi daleko, na útěku před tebou. Nic se mi nestane. Ráno si do školy vezmu taxíka a budu v bezpečí. Jenom mi dej čas.“ „Čas na rozhodnutí.“ „Ano, na rozhodnutí.“

Vstala a spěšně kolem něj prošla do koupelny. Natáhl k ní ruku, ale ona se jí vyhnula. Zavřela za sebou dveře. Bylo slyšet, jak si vytahuje papírové ručníky a pláče.

„Harry, prosím tě, běž,“ ozvalo se za chvíli. „Prosím tě.“ Pustila vodu, aby neslyšela, kdyby něco říkal. Bosch si v luxusním županu připadal hloupě. Strhnul ho ze sebe tak prudce, až povolil šev.

Vytáhl si z auta deku a uložil se na noc na pláž asi padesát metrů od hotelu. Nespal. Seděl zády k oceánu, s očima upřenýma na prosklené balkónové dveře ve čtvrtém podlaží vedle atria. Přes velkou průhlednou stěnu měl na očích i vchod do apartmá, aby viděl, kdyby se někdo blížil. Na pláži bylo chladno, ale Harry dnes v noci nepotřeboval studený vítr, aby neusnul.

30

K pondělnímu rannímu stání se Bosch dostavil s desetiminutovým zpožděním. Chtěl mít jistotu, že Sylvia sežene taxík, který ji bezpečně zaveze do školy. Teprve pak se jel domů převléknout do svého pátečního obleku. Když vpadl dovnitř, viděl, že soudce ještě nezasedí a že židle právní zástupkyně obžaloby je také prázdná. Vdova po Churchovi tam seděla sama, s očima strnule upřenýma před sebe, jako by setrvávala v modlitbě.

Harry přisedl k Belkovi a zeptal se: „Co se děje?“

„Čekali jsme na vás a na Chandlerovou. Ted čekáme už jenom na ni. Soudce to moc nepotěšilo.“

Písařka vstala od stolu a zaklepala na soudcovy dveře. Nahlédla do pracovny a oznámila: „Přišel detektiv Bosch. Zatím se ale nepodařilo sehnat slečnu Chandlerovou.“

Bosch dostal svírání na prsou. Okamžitě se začal potit. Jak mu to mohlo uniknout? Předklonil se a zakryl si obličej.

„Musím si jít zatelefonovat,“ řekl a vstal.

Belk se ho chystal odradit, ale než stačil něco říct, otevřely se dveře od soudcovy pracovny. Keyes vešel a pokynul: „Zůstaňte, prosím, sedět.“

Sám usedl a řekl písařce, ať zavolá porotu. Bosch se posadil.

„Budeme pokračovat a necháme zahájit jednání poroty i za nepřítomnosti slečny Chandlerové. Její nedochvilností se budeme zabývat později.“

Porotci přišli a soudce se zeptal, jestli má někdo z nich něco k projednání, například časový problém a podobně. Nikdo se nepřihlásil.

„V tom případě vás požádáme, abyste pokračovali v rokování. Oběd si domluvíte později se soudním sekretářem. A mimochodem, slečna Chandlerová se nemohla dostavit kvůli křížení termínů, proto ji nevidíte u stolu obžaloby. Prosím, abyste tomu nevěnovali pozornost. Děkuji vám.“

Porotci odešli do jednací místnosti a soudce ještě nařídil přítomným stranám, aby se nevzdalovaly z okruhu patnácti minut. Písařku požádal, aby pokračovala v pátrání po Chandlerové, a zmizel ve své pracovně.

Bosch okamžitě vyběhl ze soudní síně a nejkratší cestou k telefonním automatům. Zavolal si komunikační centrum. Uvedl své jméno a služební číslo a požádal ústřednu, aby mu expresně vyhledala adresu Honey Chandlerové, že počká na lince.

Vysílačka chytila signál, až když vyjel z podzemních garáží pod budovou soudu. Cestou po Los Angeles Street zkusil

znovu chytit Edgara, který byl naštěstí na příjmu. Dal mu čerstvě získanou adresu na Carmelina Street v Brentwoodu.

„Sejdem se tam.“

„Už jedu.“

Odbočil na Třetí a odtud tunelem na Přístavní dálnici. Když se dostal k Santamonické silnici, ozval se mu operátor. Za jízdy se podíval na displej, ale číslo mu nic neříkalo. Sjel z dálnice a zastavil u smíšeného zboží, kde měli venku na zdi telefon.

„Soudní síň čtyři,“ ozval se ženský hlas.

„Tady detektiv Bosch, volal mě někdo?“

„Ano, to jsme byli my. Máme rozsudek. Musíte se ihned vrátit.“

„Jakto? Vždyť jsem právě odešel. Jak…“

„To není nic neobvyklého, detektive Boschi. Pravděpodobně došli k závěru už v pátek a rozhodli se, že se po víkendu ještě jednou sejdou, kdyby se někdo z nich rozmyslel. Navíc tak získají další den volna z práce.“

Bosch nasedl do auta a sáhl po vysílačce.

„Edgare, už jsi tam?“

„No ještě ne, a ty?“

„Musím to otočit. Bude se číst rozsudek. Podíváš se tam sám?“

„Jasně. A na co se vlastně jedu podívat?“

„Je to Chandlerčin dům. Je blondýna a dneska nepřišla k soudu.“

„Už to chápu.“

Bosch by nevěřil, že si někdy bude z celého srdce přát, aby viděl Chandlerovou sedět v soudní síni u protějšího stolu. Chyběla. Na jejím místě seděl muž, kterého Harry neznal.

Cestou ke svému místu Bosch zaregistroval přítomnost několika reportérů včetně Bremmera.

„Kdo je to?“ zeptal se Belka na náhradníka po vdovině boku.

„Dan Daly. Keyes ho odchytil na chodbě, aby tu s ní seděl, až budou předčítat rozsudek. Chandlerová je zjevně mimo dosah, nemůžou ji sehnat.“

„Šel někdo k ní domů?“

„Nevím, předpokládám, že tam volali. Co se staráte? Měl byste se spíš zajímat o verdikt.“

Vstoupil Keyes, znovu zaujal své místo a pokynul písařce, která zazvonila na porotu. Když vcházeli, ani jeden z dvanácti se na Bosche nepodíval. Většinou je zajímala nová tvář vedle Debory Churchové.

„Rád bych znovu zopakoval,“ zahájil soudce, „že z důvodu kolize termínů se slečna Chandlerová nemohla dostavit. Její místo se dnes uvolil zaujmout pan Daly, který je znamenitý právník. Od sekretáře jsem se dozvěděl, že jste dospěli k rozsudku.“

Pár jich přikývlo. Konečně se aspoň jeden podíval na Bosche, ale jen krátce. Tep se Harrymu zrychlil. Nebyl si jistý, jestli je to očekáváním rozsudku, zmizením právnicky, nebo obojím.

„Může mi porota předložit rozsudkové formuláře?“

Předsedající porotce podal několik listů papíru sekretáři, který je předal písařce, a ta poté soudci. Byla to mučivá podívaná. Soudce si nasadil brýle na čtení a důkladně papíry zkoumal. Poté je vrátil písařce a řekl: „Přečtěte rozsudek.“

Zapisovatelka si ho nejdříve prošla pro sebe, teprve pak promluvila nahlas.

„Ve výše uvedené záležitosti v otázce, zda obžalovaný detektiv Hieronymus Bosch porušil lidská práva Normana Churche na ochranu proti nezákonné prohlídce a vniknutí, rozhodujeme ve prospěch obžaloby.“

Bosch sebou ani nehnul. Díval se na protější stranu místnosti, odkud na něj nyní mířilo dvanáct párů očí. Pohlédl se na Deboru Churchovou, která se chytila vedle stojícího právníka za paži a usmívala se. Triumfálně otočila hlavu k Boschovi, kterého Belk zatahal za rukáv.

„To nic,“ zašeptal, „rozhodující je náhrada škod.“

Zapisovatelka pokračovala.

„Porota tímto přiznává žalující straně odškodnění ve výši jednoho dolaru.“

Bosch zaslechl Belkovo vydechnutí se škodolibým: „Jo!“ „V záležitosti peněžitého trestu porota přiznává žalující straně částku jednoho dolaru.“

Belk podruhé zašeptal svůj souhlas, tentokrát ho ale muselo být slyšet až na galerii. Bosch se díval, jak se z úsměvu Debory Churchové vytrácí triumf, který nahradil skelný pohled. Všechno mu to připadalo neskutečné, jako by pozoroval surrealistické představení, jehož byl ve skutečnosti hlavní postavou. Rozsudek se ho nijak nedotkl. Věnoval se pozorování reakcí jiných.

Soudce Keyes zahájil svůj děkovný projev, v němž porotce pochválil za vykonanou práci a připomněl jim, že mohou být hrdi na to, že směli takto sloužit a že jsou Američané. Bosch neposlouchal a čekal, až to všechno skončí. V mysli se mu vybavila Sylvia a moc si přál, aby jí to mohl říct.

Soudce úderem kladiva ukončil stání a porota naposledy opustila soudní síň. Pak se sám zvedl a odcházel. Boschovi se zdálo, že se tváří nasupeně.

„Harry,“ řekl Belk, „tohle je hodně dobrý rozsudek.“ „Jo? Já nevím.“

„Je to smíšený výnos. Ale porota v podstatě shledala to, co jsme přiznali. My jsme řekli, že jste udělal procedurální chyby, ale za to vás už potrestalo oddělení. Porota došla k závěru, že jste ty dveře takhle vyrážet neměl. Ale tím dvoudolarovým odškodněním vyjádřili, že vám věří. Church to zavinil tím kradmým pohybem a Church byl Panenkář.“

Poplácal Bosche po zádech a nejspíš očekával jeho díky. Ale nedočkal se.

„A co Chandlerová?“

„No, v tom je tak říkajíc ta vada na kráse. Porota rozhodla ve prospěch obžaloby, takže její účty platíme my. Bude chtít

tak sto osmdesát, možná dvě stě, což usmlouváme na nějakých devadesát. To vůbec není špatné, Harry, vůbec ne.“

„Musím jít.“

Bosch vstal a prodíral se shlukem lidí a novinářů ven ze soudní síně. Spěchal k pojízdným schodům, naskočil na ně a cestou se snažil vytřepat z krabičky poslední cigaretu. O schod výše se objevil Bremmer s notesem v pohotovosti.

„Blahopřeju, Harry,“ řekl.

Bosch se na něho zadíval. Znělo to upřímně.

„K čemu? Vždyť mě prohlásili za protiústavního živla.“

„To jo, ale vypadnout odtamtud lehčí jen o dva dolary, to není špatné.“

„Hm, to není…“

„Nějaký komentář pro noviny? Ten protiústavní živel byl mimo zápis, že?“

„Jo, díky. Víš co, dej mi chvilku na rozmyšlenou. Teď mám naspěch, ale zavolám ti. Moh by sis zatím popovídat s Belkem. On by rád viděl své jméno v novinách.“

Vyšel ven, zapálil si a vytáhl z kapsy vysílačku.

„Edgare, slyšíš mě?“

„Zde.“

„Jak to vypadá?“

„Radši přijed, Harry. Ostatní už jsou na cestě.“

Bosch zahodil cigaretu do popelníku.

Utajení se jim tentokrát nepovedlo. Než se Bosch dostal k domu na Carmelina Street, nad hlavami už kroužil jeden reportážní vrtulník a ostatní stanice vyslaly pozemní štáby. Za chvíli z toho bude pěkný cirkus. V případu figurují dva velké magnety – Imitátor a Honey Chandlerová.

Bosch musel zaparkovat o dva domy dál, protože po obou stranách ulice bylo jinak plno policejních aut a dodávek. Dopraváci právě montovali světelnou signalizaci a uzavírali ulici pro auta.

Pozemek byl obehnán žlutou policejní páskou. Bosch se zapsal do knihy účasti, o kterou pečoval jeden uniformovaný

policista, a protáhl se pod páskou. Chandlerová vlastnila ve svahu posazený patrový dům ve stylu německého Bauhausu. I zvenku se dalo poznat, že z oken přes celé horní podlaží musí být strhující výhled na plochou nížinu. Stavba měla dva komíny. Byl to lepší dům v lepší čtvrti obývané lepšími lidmi z řad právníků a univerzitních akademiků. Jenže s tím je teď konec, pomyslel si. Dostal chuť na cigaretu.

Edgar stál ve dveřích do vydlážděné vstupní chodby. Mluvil do mobilního telefonu a pravděpodobně žádal, aby kancelář pro styk s veřejností vyslala na místo své lidi. Když uviděl Bosche, jenom pokynul ke schodům do patra, které začínaly hned za rohem.

Bosch vyšel nahoru, kde se ocitl na široké chodbě, z níž vedly čtverý dveře. Před nejvzdálenějšími z nich se točilo klubko detektivů, kteří sem tam nahlíželi dovnitř. Bosch zamířil k nim.

K pátrání na místě činu si vypěstoval do jisté míry psychopatický přístup. Trénoval psychologii objektifikace, tedy nebrat mrtvé jako lidské bytosti, ale jako objekty. Zneužitá těla pro něj nesměly být ničím víc než důkazním materiálem. Jedině tak se s touto prací dalo žít a pokračovat v ní. Nebylo jiné cesty jak přežít. Samozřejmě že se to lépe řeklo, než udělalo, a Bosch často klopýtal.

Jako člen speciální jednotky v případu Panenkář viděl na vlastní oči šest obětí přičítaných hromadnému vrahovi. Zažil je „in siru“, jak tomu říkali – tak jak se našly. Nikdy to nebylo snadné. Vypadaly tak bezbranně, že na to ani ta nejlepší snaha o objektifikaci nestačila. Fakt, že vyrůstaly většinou na ulici, tomu všemu ještě dodával. Trýznivý konec z rukou vraha se jevil jako poslední dějství života plného pokoření.

Teď hleděl na nahé, ztýrané tělo Honey Chandlerové. Proti hrůze, která se mu vpalovala do duše, nebylo psychické obrany. Poprvé za celá ta léta vyšetřování vražd měl chuť zavřít oči a utéct.

Překonal se. Stál tady spolu s dalšími, kteří se lhostejně dívali do mrtvých očí. Připadal si jako mezi masovými vrahy. Vybavilo se mu Lockeovo vyprávění o Sanquentinské věznici, kde čtveřice psychopatů seděla u jednoho stolu a hrála bridž. Dohromady měli na svědomí více životů než v rukách hracích karet.

Chandlerová ležela na zádech s pažemi srovnanými podél těla. Obličej měla nevkusně zmalovaný vrstvou makeupu, který zakrýval nafialovělé zbarvení. Krk byl těsně stažený koženým řemínkem odříznutým z kabelky, která se spolu s vysypaným obsahem válela na podlaze. Škrticí nástroj měl na pravé straně uzel, který musel být utažen levou rukou. Jako v předchozích případech si roubík, pouta a jiné pomůcky odnesl vrah s sebou.

Oproti původnímu programu tu tentokrát bylo něco navíc. Teď když skončila hra na Panenkáře, Imitátor improvizoval. Tělo bylo poseté popáleninami od cigaret a stopami po zubech. Některé zanechaly krvavé rány, jiné fialové pohmožděniny. To znamená, že byla mučena zaživa.

Rollenberger velel na místě a právě radil fotografovi, pod jakým úhlem pořídit snímek. V pokoji stáli i Nixon s Johnsonem. Boschovi došlo – jako před ním pravděpodobně i Chandlerové –, že zneuctění mělo vyvrcholit vystavením jejího těla na odiv mužům, kteří jí zaživa pohrdali. Nixon uviděl Bosche ve dveřích a vyšel na chodbu.

„Jak jsi na ni přišel, Harry?“

„Dneska se neukázala u soudu. Myslel jsem, že by to stálo za prověření. Napadlo mě, že tou blondýnou bude ona. Škoda, že jsem to nepoznal hned.“

„Jo.“

„Už víme, kdy zemřela?“

„Máme odhad. Pitevní technici tvrdí, že nejméně před osmačtyřiceti hodinami.“

Bosch přikývl. To znamená, že nežila, už když dostal ten vzkaz. Trochu se mu ulevilo.

„Jsou nějaké zprávy o Lockeovi?“

„Nic.“

„Přidělili vás na to s Johnsonem?“

„Jo, Honza nás ustanovil. Našel ji Edgar, ale jeho hlavní starost je případ z minulého týdne. Já vím, že to byla tvoje trefa, ale šéf myslel, že když máš ten soud…“

„S tím se netrap. Potřebujete ode mě něco?“

„Řekni ty, co chceš po nás.“

„Vůbec se mi do toho nechce míchat. Nesnášel jsem ji, ale měl jsem ji svým způsobem rád, jestli víš, jak to myslím.“

„Asi jo. Je to hrozný. Všim sis té změny? Teď už i kouše a mučí cigaretama.“

„Jo, viděl jsem. Ještě nějaké novinky?“

„Nic, co by stálo za řeč.“

„Podívám se trochu po domě. Je čistej?“

„Na otisky jsme ještě neměli čas, jenom na zběžnou prohlídku. Vem si rukavice a dej mi vědět, když něco najdeš.“

Z jedné bedny s kriminalistickým nářadím, která stála v řadě na chodbě, si Bosch vzal igelitové rukavice.

Na schodech se beze slova minul s Irvingem. Očima o sebe skoro nezavadili. Dole u vchodu postávali na schodišti další dva zástupci náčelníka. Neměli na práci nic kromě snahy dostat své vážné a ustarané obličeje do záběru televizních kamer. U policejní pásky mezitím přibývalo novinářů a kameramanů.

Rozhlížel se po přízemí, až našel malou místnost vedle obývacího pokoje, kde Chandlerová mívala pracovnu. Dvě zdi byly zakryté vestavěnými policemi plnými knih. Jediné okno v místnosti skýtalo výhled na hemžení před domem. Nasadil si rukavice a začal prohledávat zásuvky psacího stolu. Nenašel, co hledal, ale bylo vidět, že už tady někdo pátral před ním. Věci v šuplících byly rozházené, papíry vytahané ze složek. Rozhodně se to nijak nepodobalo pečlivému pořádku na stole obžaloby.

Nadzvedl si psací podložku. Ani pod ní Imitátorův vzkaz nenašel. Na stole ležely dvě knihy, Blackův Právnický slovník

a Trestní řád státu Kalifornie. V obou projel všechny stránky – a nic. Zaklonil se v koženém křesle a zadíval se na stěny plné knih.

Než je projde, může trvat i dvě hodiny a stejně nemusí nic najít. A pak mu do oka padl ošuntělý zelený hřbet na druhé poličce shora hned u okna. Poznal tu knihu. Byl to Mramorový faun, z něhož Chandlerová citovala v závěrečné řeči. Vstal a vytáhl ji z police.

Vzkaz byl vložený do středu svazku i s obálkou, ve které přišel. Takže Boschův úsudek o ní byl správný. Dostala fotokopii lístku, doručeného na policejní stanici minulé pondělí, v den úvodních proslovů. Ten její se lišil tím, že nebyl přinesen, ale poslán poštou. Obálka byla ofrankována na poště Van Nuys a doručena v sobotu před zahájením soudu.

Bosch si prohlížel razítko, ale poznal, že vypátrat podle něj odesílatele by se nedalo. Navíc na obálce budou nesčetné otisky poštovních zaměstnanců, jejichž rukama musela projít. Jako důkaz nemá celý vzkaz valnou hodnotu.

Odešel z kanceláře se vzkazem a obálkou, které držel přes navlečenou rukavici za rožek. Musel je zanést nahoru technikům vybaveným plastikovými sáčky na důkazní materiál. Nahlédl dveřmi do ložnice a viděl, jak dva koroněři z pitevny spolu s dvojicí zřízenců rovnají tělo uzavřené ve vaku na vozík. Veřejné zostuzení Honey Chandlerové spělo ke konci. Bosch poodstoupil, aby se na to nemusel dívat. Edgar si prohlédl vzkaz, kterému technik přidělil evidenční číslo, a přišel za Boschem.

„On poslal ten samý vzkaz i jí? Jakto?“

„Podle mě se chtěl pojistit, abychom nezatajili ten, co poslal nám. Mohl se spolehnout, že ona si to nenechá pro sebe.“

„Když ho měla, tak proč ho chtěla předložit od nás? Mohla soudu dát ten svůj.“

„Na našem vytřískala víc bodů. Že ho vymohla od policie, mu dodalo v očích poroty legitimitu. Kdyby jenom předložila

svůj, mohl to můj právník sestřelit. Ale to je jenom teorie, nevím.“

Edgar přikývl.

„Mimochodem,“ zeptal se Bosch, „jak ses dostal dovnitř, když jsi přijel?“

„Přední dveře byly odemčené a zámek neměl ani škrábance, ani jinak nevypadal, že se sem někdo vloupal.“

„Takže Imitátor přišel a byl pozván dál… Nikam ji nevylákal. Něco se děje. Ten chlap se mění. Pokousal ji a popálil. Dělá chyby. Zanechává stopy, které ho zrazují. Proč šel po ní a nedržel se raději osvědčeného scénáře? Proč si jako obvykle nepozval holku z inzerátu?“

„Škoda, sakra, že je Locke podezřelý. Rád bych se ho zeptal, co to všechno znamená.“

„Detektiv Harry Bosch!“ zavolal někdo zdola. „Harry Bosch!“

Šel ke schodišti a podíval se dolů. Stál tam mladý pochůzkář, jeden z těch, kdo u pásky zapisovali příchozí, a díval se nahoru.

„Přišel nějaký člověk a chce dovnitř. Říká, že je psychiatr, který s vámi dělal.“

Harry si vyměnil pohled s Edgarem a obrátil se zpátky dolů na policistu.

„Jak se jmenuje?“

Mladík se podíval do záznamů a přečetl: „John Locke, Jihokalifornská univerzita.“ „Pusťte ho dál.“

Než Bosch sešel dolů, mávl rukou na Edgara a řekl: „Vezmu ho do její pracovny. Řekni to Honzovi a přijď za námi.“

Lockeovi pokynul, ať se posadí do křesla za stůl a sám zůstal stát. Oknem bylo vidět, jak hlouček novinářů houstne a připravuje se na brífink ohlášený zřejmě někým z tiskové kanceláře. „Ničeho se nedotýkejte,“ řekl Bosch, „co tady děláte?“ „Přijel jsem hned, jak jsem se to doslechl,“ řekl

Locke. „Ale vy jste mám dojem říkal, že podezřelého sledujete.“

„Ano, ale nebyl to ten pravý. Jak jste se to doslechl?“ „Je toho plné rádio. Slyšel jsem to na zpáteční cestě, tak jsem to vzal rovnou sem. Přesná adresa tam sice nebyla, ale stačilo najet na Carmelinskou a dál už jenom sledovat helikoptéry.“ Do místnosti se protáhl Edgar a zavřel za sebou dveře. „Detektiv Jerry Edgar, doktor John Locke.“ Příchozí kývl hlavou, ale nenaznačil, že by si chtěl potřást rukou. Zůstal stát, kde byl, a opřel se o dveře. „Kde jste byl? Od včerejška vás hledáme.“ „Ve Vegas.“

„Ve Vegas? Proč byste vy jezdil do Vegas?“ „Proč asi, zahrát si. Uvažuju o knížce, kde bych pojednal o legálních prostitutkách ve městech… Ale neztrácíme čas? Rád bych viděl tělo na místě, určitě bych vám na základě toho mohl leccos říct.“

„Tělo už je pryč,“ řekl Edgar.

Jo? Do prdele. Tak bych možná mohl prohlédnout místo činu a

„Zrovna teď je tam dost tlačenice,“ vymlouval se Bosch, „možná později. Co byste si myslel o stopách po zubech a spáleninách od cigaret?“

„Chcete říct, že tentokrát ji pokousal a popálil?“

„A navíc to nebyla žádná šlapka z inzerátu,“ dodal Edgar, „a nezavolal si ji, ale přišel sem.“

„Mění se tedy rychle. To vypadá na úplný rozpad nebo nějakou sílu, příčinu, která ho nutí jednat.“

„Jako například?“ zeptal se Bosch.

„Nevím.“

„Snažili jsme se vám dovolat do Vegas. Ale v hotelu jste se neubytoval.“

„Jo, ve Stardustu? No, když jsem přijel, zrovna otvírali nový MGM. Zkusil jsem, jestli mají volno, a měli. Tak už jsem tam zůstal.“

„Byl někdo s vámi?“ ptal se dál Bosch.

„Celou dobu?“ přisadil Edgar.

Locke se začal tvářit zmateně.

„Co to všechno…?“

Pochopil. Zavrtěl hlavou.

„Harry, děláte si legraci?“

„Ne. A vy, jen tak si sem přijet?“

„Myslím, že jste…“

„Ne, neodpovídejte mi na to. Uděláme to tak. Pro nás všechny bude nejlepší, když vám přečtu vaše práva, než budeme pokračovat. Máš kartičku, Jerry?“

Edgar si vyndal peněženku a vytáhl z ní bílou kartu z umělé hmoty s natištěným textem. Začal z ní předčítat Lockeovi. Oba detektivové znali celou tirádu nazpaměť, ale podle interního pokynu se doporučovalo zadrženým práva přečíst. Tím se ztěžovaly pokusy obhájců o zpochybnění řádného poučení klienta.

Zatímco Edgar předčítal, Bosch se díval z okna na zástupy reportérů, které obklopovaly jednoho ze zástupců náčelníka. Zahlédl tam i Bremmera, ten si ale nic nepsal. Předkládané informace asi musely být dost povšechné. Jen tam tak postával a pokuřoval. Nejspíš čekal na hutnější látku od hlavních es, Irvinga a Rollenbergera.

„Jsem zatčen?“ zeptal se Locke Edgara, když dočetl.

„Zatím ne,“ odpověděl.

„Musíme si jenom ujasnit pár věcí,“ ujal se slova Bosch.

„Vy mě pěkně serete!“

„Chápu. Nechtěl byste nám vysvětlit, jak to bylo s tím výletem do Vegas? Byl tam někdo s vámi?“

„Od pátku od šesti hodin až do okamžiku, než jsem tady před deseti minutami vystoupil z auta, se mnou celou dobu, každou minutu kromě toho, kdy jsem šel na záchod, strávila jedna osoba. To je směšn…“

„A tou osobou byl kdo?“

„Moje přítelkyně. Jmenuje se Melissa Menekenová.“ Bosch si vzpomněl na mladou ženu téhož jména v předpokoji Lockeovy kanceláře.

„Ta blondýnka z dětské psychologie? Z vaší kanceláře?“ „Jo, ta,“ odpověděl Locke neochotně.

„A ona nám potvrdí, že jste byli celou dobu pohromadě? V jednom pokoji, jednom hotelu, všechno dohromady?“

„Ano, ona vám to potvrdí. Zrovna jsme se vraceli, když to bylo v rádiu, na KFWB. Sedí v autě a čeká na mě. Můžete se jí zajít vyptat.“

„Jaké máte auto?“

„Modrého jaguára. Poslyšte, Harry, běžte tam a udělejte si jasno. Jestli nebudete šířit, že jsem byl se studentkou, tak já se ani nezmíním o tomhle… výslechu.“

„Tohle není výslech, pane doktore. Kdybychom vás vyslýchali, vypadalo by to jinak, věřte mi.“

Pokynul Edgarovi, který odešel hledat jaguára. Když zůstali sami, Bosch si přitáhl židli s vysokým opěradlem a usadil se na ni na druhé straně stolu.

„Co se stalo s tím podezřelým, kterého jste sledovali, Harry?“

„Stalo.“

„Co to má…“

„Na tom nezáleží.“

Následujících pět minut seděli beze slova, než se ve dveřích objevila Edgarova hlava a pokynula Harrymu, aby šel ven.

„Sedí, Harry. Mluvil jsem s tou holkou a pověděla mi přesně totéž. V autě mají i stvrzenky od kreditních karet. V sobotu ve tři se ubytovali v MGM. Byl tam i lístek od benzínky ve Victorville i s časem – sobota devět ráno. To je asi hodinu cesty. Takže to vypadá, že byli daleko, když se to Chandlerové stalo. To děvče navíc tvrdí, že páteční noc strávili spolu u něj v domě na kopci. Můžeme to ještě ověřit jinak, ale podle mě je to doložené.“

„No…“ zamyslel se Bosch, ale nedomýšlel. „Tak běž nahoru říct, že vypadá čistý. Ukážu mu to, jestli ještě bude mít chuť.“

„Provedu.“

Bosch se vrátil do kanceláře. Sedl si zpátky na židli u stolu. Locke si ho prohlížel.

„Tak co?“

„Je pěkně vyděšená, doktore. Nejde vám na ruku. Řekla nám pravdu.“

„Co to hergot kecáte?“ zařval Locke.

Teď si prohlížel Bosch jeho. Překvapený výraz a čisté zděšení musely být pravé. Bosch měl jistotu. Cítil se hloupě, ale ta bouda na Lockea mu dala chvilku zvráceného pocitu moci.

„Jste čistý, pane doktore. Jenom jsem se potřeboval ujistit. Zločinec se na místo činu vrací asi jenom ve filmech.“

Locke se zhluboka nadechl a sklonil hlavu. Pohled na něj připomínal řidiče, který zastavil na krajnici poté, co se těsně vyhnul čelní srážce.

„Zatraceně, Boschi, víte, že z té minuty budu mít zlé sny?“

Bosch přisvědčil. S nočními můrami měl své zkušenosti.

„Edgar vám šel nahoru prošlapat chodníček. Požádá poručíka, aby vás tam nechal porozhlédnout, jestli chcete.“

„Výborně,“ řekl s podstatně zredukovanou dávkou nadšení.

Zůstali potichu. Bosch si vytáhl cigarety, ale krabička byla prázdná. Schoval ji zpátky do kapsy, aby nevytvářel falešné důkazy v odpadkovém koši.

Neměl už chuť s Lockem něco probírat a raději se díval oknem, co se děje na ulici. Brífink skončil a novináři se rozešli. Některé televizní štáby si natáčely zpravodajství s domem smrti v pozadí. Bremmera zahlédl, jak se vyptává sousedů přes ulici a horečně si něco zapisuje do notesu.

Vstoupil Edgar a řekl: „Můžeme ho vzít nahoru.“

Aniž se Harry otočil od okna, řekl: „Jerry, můžeš tam s ním zajít? Zrovna mě napadlo něco, co musím zkusit.“

Locke vstal a podíval se na oba detektivy.

„Do prdele s vámi oběma," ulevil si, „nasrat… Tak jsem si ulevil a teď na všechno zapomenem a dáme se do práce."

Připojil se k Edgarovi. Byl už ve dveřích, když ho Bosch zavolal:

„Pane doktore?"

Locke se zastavil.

„Až ho chytíme, bude se chtít chvástat, že?"

Psycholog se zamyslel a řekl: „Ano, bude velmi spokojený sám se sebou a se vším, co dokázal. Nejtěžší pro něj bude držet jazyk za zuby, kdy je třeba. Určitě se bude naparovat."

Když odešli, Harry strávil ještě pár minut u okna. Potom vyšel z domu.

Reportéři, kteří ho znali, se nahrnuli ke žluté pásce, a sotva se objevil, začali vykřikovat otázky. Protáhl se pod zábranou a prohlásil, že není oprávněn podávat informace, ale že brzy přijde náčelník Irving. To je na chvíli uklidnilo, takže se bez potíží dostal na ulici a bez potíží došel k autu.

Věděl, že Bremmer je mistr v plavání proti proudu. Vždycky nechal ostatní ve stádu, a když vřava pominula, nastal čas, aby se dozvěděl, co potřeboval. Nemýlil se. Bremmer se objevil u auta.

„Už jedeš, Harry?"

„Ne, jenom jsem si chtěl něco vzít."

„Bylo to tam ošklivé?"

„Pro noviny, nebo pro tebe?"

„Jak chceš ty."

Bosch otevřel dveře.

„Pro tebe ano, bylo to tam hodně ošklivé. Pro noviny bez komentáře."

Natáhl se a předstíral, že něco hledá a nenachází ve skříňce v palubní desce.

„Jak mu říkáte? Chápeš, když Panenkář už je obsazený."

Bosch vylezl z auta.

„Imitátor. To taky jenom pro tebe. Zeptej se Irvinga."

„To nezní špatně.“

„Jo, myslel jsem si, že se to novinářům bude líbit.“

Bosch vytáhl z kapsy prázdnou krabičku od cigaret, zmuchlal ji, hodil do auta a zabouchl dveře.

„Dáš mi cigáro?“

„Jasně.“

Bremmer vytáhl měkké marlborky a vyklepl jednu pro Bosche. Připálil mu zapalovačem, který držel v levé ruce.

„Žijeme v hrozném městě, Harry, nezdá se ti?“

„Jó, tohle město…“

31

Ten večer v půl osmé Bosch seděl ve svém caprici odstaveném na parkovišti za kostelem svaté Vibiany v centru města. Měl odtud rozhled na půl bloku Druhé ulice až po křížení se Spring Street. Nedohlédl až k budově Timesů, což ale nevadilo. Každý zaměstnanec, který neměl výsadu přístupu do manažerských garáží, musel projít okolo nároží až k podzemnímu parkovišti zaměstnanců na Spring Street. Bosch čekal na Bremmera.

Když odešel z místa činu v domě Honey Chandlerové, zaskočil domů a na dvě hodiny si zdříml. Potom na pochodu domem sem a tam přemýšlel o reportérovi, až přišel na to, jak dokonale zapadá do formy. Zavolal Lockeovi, kterému položil pár obecných otázek o Imitátorově psýché, aniž psychologovi prozradil, o kom je řeč. Nesvěřil se nikomu, protože po třetím mylném podezření by už riskoval odvolání. Vymyslel si plán, potom zajel na Hollywoodskou stanici natankovat a nafasovat vybavení a teď tady čekal.

Pozoroval nepřetržitý proud bezdomovců na Druhé ulici. Směřovali jako na povel k opodál stojící Losangeleské misii na

jídlo a nocleh. Mnozí si s v rukou nesli svůj majetek nebo ho strkali před sebou v nákupních vozících.

Bosch neodtrhával oči od nároží, ale v myšlenkách bloumal daleko odtud. Myslel na Sylvii a snažil si představit, co asi právě dělá a nač přitom myslí. Doufal, že jí rozhodování nepotrvá dlouho, protože znal své vlastní obranné instinkty, které už začínaly fungovat. Napadaly ho pozitivní stránky varianty, že by se k němu nevrátila. Říkal si, že ho oslabuje – cožpak okamžitě nemyslel na ni, když dostal Imitátorův vzkaz? Ano, byl kvůli ní zranitelnější. Nemusela by ladit s jeho životním posláním, takže možná bude lepší, když ho opustí.

Když se na rohu objevil Bremmer, mířící k parkovacím garážím, zrychlil se Boschovi tep. Dál ale přes budovu neviděl. Rychle nastartoval a vyjel na Druhou ulici směrem ke Spring Street.

Bremmer si na vzdálenějším konci bloku domů magnetickou kartou otevřel novější z tamních stání. Bosch sledoval garážová vrata a čekal. Za pět minut se objevila modrá toyota, která před výjezdem do ulice zpomalila. Za volantem se jasně rýsovala reportérova silueta. Pak se rozjela po Spring Street a Bosch vyrazil za ní.

Bremmer mířil na západ do Beverly a Hollywoodu s patnáctiminutovou zastávkou u supermarketu Vons, odkud se vynořil s taškou potravin. Jel dál do čtvrti rodinných domů ležící severně od studií Paramount, kde zajel k menšímu omítnutému domku a auto zavezl do samostatné garáže vzadu. Bosch zastavil o kousek dále a čekal.

Celá čtvrť byla postavená ze tří typů domků zbudovaných jako mnohde jinde coby dostupné bydlení pro vítězné navrátilce z druhé světové války. Koupit si tady sídlo dneska vyžadovalo přinejmenším generálský plat, což v osmdesátých letech způsobila vítězná okupační armáda yuppies.

Do trávníku před každým z nich byla zapíchnutá varovná cedulka od některé ze čtyř různých zabezpečovacích firem. Nápisy však sdělovaly totéž:

DŮM CHRÁNĚN SAMOSTŘÍLNÝM ZAŘÍZENÍM. Boschovi to připadalo jako vhodný epitaf na náhrobní kámen města. Napadlo ho, že by se poslední tři slova vyjímala na kopci u známého nápisu Hollywood.

Čekal, až si Bremmer vyjde vybrat ze schránky poštu nebo rozsvítí. Když se pět minut nic nedělo, vystoupil a šel k domu. Cestou si bezděčně přejel rukou po sportovní bundě v místech, kde skrývala pistoli. Byla na svém místě. Zatím ji nechal v pouzdře.

Příjezd k domu tonul ve tmě. V tmavé, otevřené garáži se daly slabě rozeznat jenom červené odrazky na zádi Bremmerova auta. Po něm osobně nebylo vidu ani slechu.

Zprava příjezdovou cestu lemoval metr devadesát vysoký prkenný plot, který odděloval reportérův pozemek od souseda a přes nějž visely rozkvetlé větve keřů. Z vedlejšího domu slabě zaznával hlas z televize.

Mezi plotem a domovní zdí byl Bosch snadno zranitelný, ale ani vytasená zbraň by na tom nic nezměnila. Držel se raději stěny, až došel ke garáži. Zastavil se pod starým basketbalovým košem se zprohýbanou obručí a zavolal: „Bremmere?“

Neozvalo se nic kromě tikání chladnoucího motoru. Pak za sebou zaslechl slabé škrábnutí podrážky o beton. Otočil se. Za ním stál Bremmer s nákupem v ruce. „Co tu děláš?“ zeptal se Bosch. „To bych se měl ptát já.“ Bosch si hlídal jeho ruce. „Když jsi nezavolal, tak jsem přišel já.“ „Kvůli čemu jsem měl volat?“ „Chtěls ode mě vyjádření k rozsudku.“

„Zavolat jsi měl ty, nevzpomínáš si? To je fuk, ten článek už je v tisku. A navíc ten rozsudek už je druhořadá záležitost, po tom co se stalo dneska. Chápeš, co myslím. Na první stránce bude Imitátor – to slovo použil oficiálně Irving.“ Bosch k němu přišel blíže.

„Tak jakto, že nejsi v Rudém větru? Myslel jsem, že tam chodíš pokaždé, když ti patří první strana.“

Bremmer si pravačkou podržel tašku a levou rukou sáhl do kapsy u bundy. Ozvalo se cinknutí klíčů.

„Dneska nemám chuť. Honey Chandlerovou jsem měl svým způsobem rád, víš? Harry, co tady děláš doopravdy? Viděl jsem tě jet za mnou.“

„Nepozveš mě dál? Mužem si dát pivo a připít si na tvůj článek. Vy tomu říkáte jedna – A, nemám pravdu?“ „Jo, tohle bude extra klasa.“ „Extra klasa, pěkný.“ Dívali se jeden na druhého ve tmě. „Tak co říkáš na to pivo?“

„Jo,“ řekl Bremmer. Zašel k zadnímu vchodu a odemkl. Natáhl ruku dovnitř a rozsvítil nade dveřmi a v kuchyni. Potom o krok ustoupil a pokynul Boschovi, ať vejde první.

„Až po tobě. Posad se v obýváku, já vytáhnu pár piv a hned přijdu za tebou.“

Bosch prošel kuchyní a krátkou chodbičkou do místnosti, která sloužila jako jídelna a obývací pokoj. Nesedl si, ale rozhrnul zatažený závěs a vyhlédl oknem do ulice na protější domky. Nikdo tam nebyl. Nikdo ho neviděl vcházet. Možná se dopustil chyby, uvažoval v duchu.

Podíval se na starobylý radiátor pod oknem a sáhl si na něj rukou. Byl studený a zakroucená žebra měl natřená černě.

Postál u okna, pak se otočil a prohlížel si zbytek místnosti. Byla vkusně laděná do černé a šedé. Sedl si na černý kožený gauč. Kdyby zatkl Bremmera v domě, mohl by provést zběžnou prohlídku. Pokud by našel cokoli, co by mělo inkriminující povahu, stačilo se vrátit s příkazem k prohlídce. Jako policejní a soudní reportér to ale musel vědět i on. Proč mě pustil dovnitř? Neudělal jsem chybu? To všechno mu vrtalo hlavou. Začal ztrácet důvěru ve svůj plán.

Bremmer přinesl dvě lahve bez sklenic a sedl si do křesla z téže sedací soupravy po hostově pravici. Bosch se díval na pivo. Nad pěnu vystupovala bublina. Když praskla, pozvedl mok a řekl: „Na extra klasu!“

„Na extra klasu,“ zopakoval přípitek Bremmer. Neusmál se. Zavdal si z lahve a postavil ji na stolek.

Bosch si dal pořádný doušek a hrál si s ním v ústech. Pivo bylo ledové, až ho bolely zuby. Nebylo známo, že by Panenkář nebo Imitátor podávali obětem drogy. Podíval se na Bremmera a jejich oči se na krátkou chvíli setkaly. Polkl a mok příjemně sklouzl jícnem.

Opřel se v předklonu lokty o kolena, v pravé ruce držel pivo a dívali se jeden druhému do očí. Od Lockea věděl, že Imitátora nepřiměje k přiznání svědomí. Žádné neměl. Jediná schůdná cesta byla lest a brnkání na strunu pýchy. Harrymu se vrátilo sebevědomí. Pohledem se Bremmerovi propaloval do nitra.

„Tak o co jde?“ zeptal se reportér s klidem.

„Přiznej, žes to udělal pro ty články nebo kvůli knížce, aby ses dostal do extra klasy, abys mohl vydat bestseller nebo něco takového. Ale neříkej mi, že jsi jenom ubohý úchyl, jak o tobě tvrdí náš cvokař.“

„O čem to mluvíš?“

„Nech těch krámů, Bremmere. Jsi to ty a dobře to víš, stejně jako já. Proč bych se sem jinak namáhal jezdit?“

„Jako… Imitátor? Chceš tvrdit, že Imitátor jsem já? Zbláznil ses nebo co?“

„Tak jsi? Já to chci vědět.“

Bremmer dlouho neodpovídal. Vypadal, že se stáhl do sebe jako počítač během složité operace, zatímco na obrazovce bliká ‚Čekejte, prosíní. Konečně našel odpověď a znovu se zadíval na Bosche.

„Hele, Harry, měl bys jít.“ Vstal. „S tím případem sis prožil svoje a zanechalo to na tobě stopy. Myslím, že…“

„To ty si přestáváš dávat pozor a děláš chyby. Už jich bylo hodně.“

Bremmer z ničeho nic provedl levým ramenem výpad proti Boschově hrudníku a nalehl na něj. Vyrazil mu dech a prošmátrával bezmocně sedícímu policistovi bundu, dokud nenašel pistoli. Odvalil se, odjistil zbraň a mířil mu na čelo.

Uplynula minuta, během níž se na sebe mlčky dívali. Pak Bremmer řekl: „Přiznám jedno: Přelstil jsi mě, Harry. Ale než budeme pokračovat v tomhle rozhovoru, musím udělat jednu věc.“

Boschovým tělem se rozlil pocit úlevy a očekávání, který se pokoušel skrýt. Snažil se naopak vypadat vyděšeně. Doširoka rozevřenýma očima hleděl na pistoli. Bremmer se k němu sklonil a těžkou rukou ho prohmatal od prsou až do rozkroku a pak po obou bocích. Žádnou anténku nenašel.

„Promiň mi tu netaktnost,“ řekl, „ale ty nevěříš mně a já tobě, že jo?“

Narovnal se, poodstoupil a sedl si.

„Nemusím ti vysvětlovat, že jsem ve výhodě. Takže mi budeš odpovídat na otázky. Jaké chyby? Jakých chyb jsem se dopustil? Řekni mi, co jsem udělal špatně, Harry, nebo ti pro začátek ustřelím koleno.“

Bosch ho napínal. Dával si s odpovědí načas a přemýšlel jak dál.

„Takže,“ promluvil konečně, „začněme pěkně popořádku. Před čtyřmi lety jsi jako reportér sledoval celý Panenkářův případ. Od samého začátku. Tvoje články vlastně způsobily, že policie ustavila speciální jednotku. Jako reportér jsi měl přístup k informacím o podezřelých, možná jsi četl i pitevní protokoly. Kromě toho jsi měl své zdroje, třeba mě a nevím kolik dalších detektivů a koronérů. Tím vším chci říct, že jsi věděl, jak to Panenkář dělal včetně toho křížku na palci u nohy. A když byl Panenkář mrtvý, použils to všechno pro napsání knížky.“

„Jo, to všechno jsem věděl, ale to nic neznamená, Boschi. Takových lidí byla spousta.“

„Ale, tak už jsem pro tebe Bosch a ne Harry? Začals mnou náhle pohrdat? Nebo ti ta bouchačka dává pocit, že už ti nejsem roven?“

„Běž do prdele. Jsi trouba a nemáš na mě nic. Co mi ještě povíš? Hele, tohle je fantastické. Každopádně to stojí za extra kapitolu v mé knize o Imitátorovi.“

„Co ti ještě povím? Třeba o té blondýnce, cos zabetonoval do podlahy. Víš, že ti vypadly cigarety, když jsi tam lil ten beton? Pamatuješ? Jedeš domů, chceš si dát čouda, sáhneš do kapsy a nic. Čekaly tam na nás s Becky Kaminskou tvoje měkký marlborky. To je tvoje značka, Bremmere. Tohle byla první chyba.“

„Takové kouří kdekdo. S tím ti přeju hodně štěstí u okresního prokurátora.“

„Levák je taky kdekdo – ty, Imitátor nebo já. Ale to ještě není všechno. Chceš slyšet víc?“

Bremmer ho přestal sledovat a díval se jakoby do okna. Neříkal nic. To by mohl být trik, napadlo Bosche, třeba chce, abych se ho pokusil odzbrojit.

„Haló, Bremmere!“ zavolal. „To není všechno!“

Protivník se vrátil k upřenému pohledu na detektivovu tvář.

„Dneska, když vyhlásili rozsudek, jsi mi řekl, že můžu být rád, když je město po tom všem lehčí jenom o dva dolary. Ale když jsme spolu naposled byli na drink – pamatuješ? –, tak jsi mi zeširoka vykládal, že Chandlerka pošle fakturu třeba na sto tisíc, i kdyby od poroty vyhrála jenom dolar. Vzpomínáš? Takže z toho usuzuju, že když jsi mi ráno říkal, že ten rozsudek bude stát jenom dva dolary, tak už jsi věděl, že je mrtvá a žádný účet poslat nemůže. A věděls to, protože jsi ji sám zabil. To byla chyba číslo dvě.“

Bremmer zavrtěl hlavou, jako by mluvil s děckem. Sklonil hlaveň tak, že mířila Boschovi na břicho.

„Tak hele, když jsem s tebou mluvil, chtěl jsem tě utěšit. Jestli žije, nebo ne, o tom jsem nic nevěděl. Tak lehkověrná žádná porota nebude.“

Bosch mu věnoval zářivý úsměv.

„Ale, už jsme se dostali od prokurátora k porotě. Takže moje vyprávění už se ti zamlouvá víc?“

Sklidil za to chladný úsměv a hlaveň se napřímila zpátky na čelo.

„A to je všechno, Boschi? Tohle na mě máš?“

„To nejlepší jsem si nechal na konec.“

Zapálil si cigaretu, aniž, byť na chvíli, pustil Bremmera z očí.

„Vzpomeneš si, jak jsi Chandlerovou nejdřív mučil, než jsi ji zabil? Určitě si pamatuješ, jak jsi ji kousal a pálil cigaretou. Když jsme tam dneska kolem ní stáli, ptali jsme se, proč se Imitátor tak mění, proč všechny ty novinky, proč si tvoří novou formu? Nejvíc byl vedle Locke, náš cvokař. Úplně jsi ho zblbnul, člověče, což se mi na tobě svým způsobem líbí. Jenomže on nevěděl, co vím já.“

Nechal ta slova doznít. Věděl, že Bremmer zabere.

„A copak víš, Sherlocku?“

Bosch se usmíval. Byl pánem situace.

„Vím, proč jsi jí to udělal. Je to jednoduché. Chtěl jsi zpátky ten vzkaz, že? Jenže ona ti nechtěla říct, kde ho má. Víš, bylo jí jasné, že ji zabiješ, ať ti ho dá, nebo ne. Tak vydržela všechno, cos s ní dělal, a neřekla ti ani ň. Ta ženská měla odvahu a nakonec nad tebou vyhrála. To ona tě dostala, ne já.“

„Jaký vzkaz?“ zmohl se Bremmer nepřesvědčivě po dlouhé odmlce.

„Ten, kterým jsi to celé posral. Nenašels ho. Ten dům je moc velký, abys ho celý prohledával, zvlášť když máš v ložnici mrtvou ženskou. To by se těžko vysvětlovalo, kdyby někdo přišel. Ale neboj, já jsem ho našel. Škoda že nečteš Hawthornea. Měla ho v jeho knize. Věčná škoda, ale jak říkám, dostala tě. Občas přece jenom existuje spravedlnost.“

Bremmer se nezmohl na žádný protiútok. Bosch si ho prohlížel a měl pocit, že si vede dobře. Už zbýval jen kousek.

„Schovala si i obálku, kdyby tě to zajímalo. Našel jsem ji a řekl jsem si, proč by ji mučil kvůli vzkazu, který byl úplně stejný jako ten můj? Proč kvůli obyčejné fotokopii? A pak jsem na to přišel. To nebylo kvůli vzkazu, ale kvůli té obálce.“

Bremmer sklonil hlavu a díval se na vlastní ruce.

„Tak jak mi to jde? Nudím tě?“

„Nedává mi to smysl,“ odpověděl a zadíval se zpátky na Harryho. „Podle mě těžce fantazíruješ.“

„Pro mě je podstatné, aby to dávalo smysl prokurátorovi, ne? No a jemu vysvětlím, že ta básnička na vzkazu reagovala na článek, který se v novinách objevil v pondělí, v den, kdy začal soud. Ale razítko na obálce má sobotní datum – o dva dny dříve. Vidíš tu záhadu? Jak mohl Imitátor reagovat na článek, který vyšel až za dva dny? Logická odpověď je, že o něm věděl dopředu. Že ho napsal. Čímž se také vysvětluje, jak jsi o tom vzkazu věděl v článku, který vyšel druhý den. Byl jsi sám sobě zdrojem. A to byla chyba číslo tři. Třikrát a dost.“

Rozhostilo se tak hluboké ticho, že bylo slyšet šelestění bublinek v Bremmerově pivu.

„Zapomínáš na jednu věc, Boschi,“ řekl nakonec. „Že mám v ruce zbraň. Teď mi řekneš, komu ještě jsi povykládal ty svoje pitomosti.“

„Jenom pro pořádek,“ pokračoval Harry. „Ta další básnička, kterou jsi mi přinesl teď o víkendu, to už byla čistě taktika. Chtěls nabulíkovat psychologovi a s ním nám všem, žes Chandlerovou zabil kvůli mně, nebo nějakou podobnou psycháčskou kravinu, nemám pravdu?“

Bremmer neříkal nic.

„Aby nikomu nedošlo, proč jsi po ní šel doopravdy – kvůli tomu vzkazu a obálce. – Krucinál, když si pomyslím, že tě jako reportéra znala a pozvala tě dál… Jako když jsi pozval dovnitř mě. Důvěra je nebezpečná věc!“

Stále mlčel.

„Odpověz na jednu otázku ty mně, Bremmere. Není mi jasné, proč jsi jeden vzkaz zanesl a druhý poslal poštou. Já vím, jako reportér můžeš přijít na stanici, pohodit papír na vrátnici a nikdo si na tebe nevzpomene. Ale proč jsi ho posílal jí? To byla jasná chyba, a proto jsi ho musel dostat zpátky, a proto jsi ji zabil. Ale proč jsi to udělal?“

Reportér se mu dlouho díval do očí. Potom sklonil hlavu k pistoli, jako by se ujišťoval, že má situaci pod kontrolou tak,

aby bezpečně vybruslil. Bouchačka v ruce byla silná návnada. Bosch věděl, že ho dostal.

„Ten článek měl podle plánu vyjít v sobotu. Ale nějaký blbý editor ho zdržel a pustil až do pondělního vydání. Já jsem ten dopis poslal dřív, než jsem si přečetl sobotní noviny. To byla moje jediná chyba. Ty ses ale dopustil mnohem větší.“ „Vážně? A jaké?“ „Žes přišel sám…“ Teď mlčel pro změnu Bosch.

„Pročpak, detektive? Takhle jsi to zařídil s Panenkářem? Šels tam sám, abys ho mohl chladnokrevně zabít?“ Harry se zamyslel. „To je zajímavá otázka.“

„No, tak tohle je tvoje druhá chyba. Myslel sis, že jsem stejně mizerný soupeř jako on. On byl nula. Tys ho zabil, a proto si zasloužil chcípnout. Ale teď je řada na tobě.“ „Dej mi tu pistoli, Bremmere.“ Zasmál se, jako by mu položil nesmyslnou otázku. „Ty si myslíš…“

„Kolik dalších žen je ještě někde zakopaných?“ Reportérovy oči se zaleskly pýchou. „Dost. Dost na uspokojení mých zvláštních potřeb.“ „Kolik a kde jsou?“

„To se nikdy nedozvíš, Boschi. To pro tebe zůstane poslední životní mučivou záhadou. Nedozvědět se a prohrát.”

Pozvedl pistoli tak, aby mířila na srdce a zmáčkl spoušť. Ozvalo se kovové cvaknutí. Bosch se mu díval do očí. Mačkal kohoutek znovu a znovu – a zase nic. Ve tváři měl hrůzu.

Bosch si sáhl do ponožky a vytáhl náhradní zásobník s patnácti kulkami se zvýšeným účinkem. Vyztužil si jím pěst. Vyskočil na nohy a dal Bremmerovi petardu do zubů. Reportér žuchl do křesla, které pod jeho vahou povolilo, a rozplácl se na zemi. Pistole mu vypadla. Bosch ji bryskně sebral a vyměnil zásobník za plný.

„Vstaň! Seber se sakra a vstaň!“

Bremmer poslechl.

„Chceš mě taky zabít? Další gangsterský kousek?“

„Všechno záleží na tobě.“

„Co to kecáš?“

„Říkám, že bych ti klidně ustřelil hlavu, ale ty bys musel udělat první krok. Přesně tak, jako Panenkář. Byla to jeho hra. A teď je to na tobě.“

„Hele, Boschi, já nechci umřít. To, co jsem ti říkal, to bylo všechno jen tak. Děláš chybu. Já to chci vyjasnit. Zavez mě na okrsek a všechno se vysvětlí. buď tak hodný.“

„Ony taky žadonily, když jsi jim utahoval kolem krku řemínky? Ano? Nutil jsi je žebrat o život nebo o smrt? A co Chandlerová, prosila tě nakonec, abys ji zabil?“

„Zavez mě na okrsek. Zatkni mě a zavez mě na okrsek.“

„Tak se opři o zeď, tlusťochu, a dej ruce dozadu.“

Bremmer poslechl. Bosch hodil cigaretu do popelníku na stole a šel za ním ke zdi. Když mu zaklapl pouta, Bremmerovi se viditelně ulevilo. Začal kroutit pažemi a třít si zápěstí o želízka.

„Vidíš to?“ řekl. „Vidíš, Boschi? Budu mít modřiny na zápěstí. Jen si mě zkus zabít! Až se mi podívají na ruce, budou vědět, že to byla poprava. Já nejsem žádný blbý Church, abys mě podřezal jak dobytek.“

„To je pravda, ty se vyznáš, že?“

„Do detailu! Tak a teď mě zavez na okrsek. Než se ráno vzbudíš, budu zase venku. Víš, co na mě máš? Samé ujeté spekulace poldy, co si hraje na kovboje. I federální porota uznala, že to přeháníš. Tohle ti nevyjde. Nemáš žádné důkazy.“

Bosch ho otočil čelem od zdi tak, že stáli tváří v tvář na půl metru od sebe. Vyměňovali si navzájem pivní dech.

„Tys to udělal. A teď si myslíš si, že tě pustí, jo?“

Zblízka v jeho očích viděl záblesky hrdosti. Locke měl pravdu. Chvástal se a nebyl schopen držet jazyk za zuby, i kdyby na tom závisel jeho život.

„Ano,“ odpověděl podivně tiše. „Udělal jsem to. Jsem to já. Ano, já. Dostanu se z toho. Počkej a uvidíš. A až mě pustí, budeš na mě myslet každý den, každou noc až do konce života.“

Bosch přisvědčil.

„Ale tohle ti vždycky zapřu. Moje slovo bude stát proti tvému, proti slovu samozvaného poldy. Tohle se ani nedostane k soudu! Nemůžou si dovolit nechat tě svědčit proti mně.“

Bosch se s úsměvem ještě přiblížil.

„Takže nahrát si to byl ode mě docela dobrý nápad.“

Bosch šel k radiátoru a vytáhl ze škvíry mezi žebry miniaturní magnetofon. Podržel ho na dlani Bremmerovi před očima.

Oči prozradily, že reportér zuří. Nechal se přelstít, nechal se přechytračit.

„Boschi, tahle nahrávka je nepřijatelná. To je navádění. Nebyl jsem poučen. Nebyl jsem poučen!“

„O tvých právech tě poučím teď. Až dosud jsi nebyl zatčen. Poučit tě musím až při zatčení. Znáš přece policejní postupy.“

Bosch se usmíval a vychutnával si ho.

„Tak půjdeme,“ řekl, když se nasytil vítězství.

32

Ironií osudu to byl Bosch, kdo si vychutnával Bremmerův článek extra klasa o zavraždění Honey Chandlerové. Krátce před půlnocí předchozího dne předal reportéra do vazby bez možnosti propuštění na kauci v okresní věznici. Lidem z public relations nic neřekl, aby to noviny nemohly na poslední chvíli zachytit. První stránku tedy zdobil článek o vraždě napsaný vrahem. Boschovi se líbil tak, že se při čtení usmíval.

Jediný, komu se Harry svěřil, byl Irving. Nechal se spojit přes ústřednu na telefon a v půlhodinovém hovoru mu krok za krokem popsal, co se odehrálo, a vysvětlil každý kamínek do důkazní mozaiky, která vedla k zatčení. Irving mu neblahopřál, ani nevytýkal sólo akci. Jedno nebo druhé, možná jedno i druhé přijde později, až se ukáže, jestli zločinec zůstane pod zámkem. To věděli oba.

V devět už seděl v podatelně kanceláře okresního prokurátora v městské budově trestního soudu. Už podruhé za posledních osm hodin dopodrobna vysvětlil běh událostí a přehrál záznam svého rozhovoru s Bremmerem. Prokurátorův zástupce Chap Newell poslouchal pásku a dělal si poznámky do žlutého bloku. V místech, kde byl záznam nezřetelný se mračil a vrtěl hlavou. Hlasy v Bremmerově obýváku se mezi žebry radiátoru zdeformovaly a zněly trochu plechově. Nejdůležitější z toho, co bylo řečeno, naštěstí zůstalo zřetelné.

Bosch neříkal nic. Newell vypadal, že má nanejvýš tři roky po fakultě. Zpráva o zatčení se zatím nedostala do médií, takže případ unikal pozornosti služebně starších právníků. Byl přidělen čistě podle pořadí.

Když pásek skončil, Newell si doplnil pár poznámek, aby budil dojem, že přesně ví, co dělá, a podíval se na Bosche. „Neřekl jste mi nic o tom, co jste našel v domě." „Při včerejší zběžné prohlídce jsem nenašel nic. Momentálně probíhá řádná prohlídka na základě příkazu, která bude důkladnější."

„No doufám, že něco najdou."

„Proč? Máte přece všechno, co k případu potřebujete."

„A je to slušný případ, Boschi, opravdu dobrá práce."

„Od vás taková chvála hodně znamená."

Newellovi se zúžily oči v linky. Nevěděl, co si má myslet.

„Jenže…"

„Jenže co?"

„Nepochybně na základě toho můžeme udělat podání. Je to spousta materiálu."

„Takže oč jde?"

„Dívám se na to z hlediska obhájce. Co vlastně máme? Souhru řady náhod – levák, kuřák, detailní znalec Panenkáře. Ale to nejsou žádné pořádné důkazy. Tomu vyhovuje řada lidí."

Bosch si začal zapalovat cigaretu.

„Prosím vás, ne…"

Vyfoukl kouř přes stůl.

„No nic.“

„A co ten vzkaz a poštovní razítko?“

„To je dobré, ale trochu těžko pochopitelné. Dobrý právník by mohl porotu přesvědčit, že je to jen další náhoda. Prostě by to mohl zamotat.“

„A co ta páska? Máme nahrané přiznání. Co víc chcete…“

„Jenže během přiznávání popírá, co řekl.“

„Ne na konci.“

„Podívejte, tu pásku vůbec nemám v úmyslu použít.“

„Co to tady vykládáte?“

„Já vím, co říkám. On se přiznal, než jste ho poučil o právech. To vzbuzuje podezření z navádění.“

„Žádné navádění v tom není. Věděl dobře, že jsem policista a svoje práva znal, ať jsem ho poučil, nebo ne. Vždyť na mě sakra mířil pistolí. Mluvil z vlastní vůle. Já jsem ho poučil v okamžiku formálního zatčení.“

„Ale on vás prohledal, jestli nemáte vysílačku. To je jasné vyjádření přání, aby se nic nezaznamenávalo. A největší bombu – výrok, který mu nejvíce uškodil, pronesl, když byl spoutaný, ale ještě ne poučený. To by mohlo být riskantní.“

„Tu nahrávku použijete.“

Newell se na něho dlouze podíval. Na mladistvých tvářích mu naskočily rudé skvrny.

„Vy nejste v pozici, ze které byste mi mohl říkat, co budu používat, Boschi. Navíc, jestli máme jenom tohle, bude o použití a nepoužití rozhodovat odvolací soud. Pokud má totiž Bremmer aspoň nějakého právníka, tak on se s tou nahrávkou vytasí. V prvním kole s převahou vyhrajeme, protože polovička zdejších soudců prošla touhle prokuraturou. Ale jestli se odvolá k nejvyššímu státnímu soudu v San Francisku, tak to může dopadnout všelijak. Chcete snad, abychom to po několikaletých tahanicích prohráli? Nebo raději budeme postupovat od počátku korektně?“

Bosch se předklonil a zle si mladého právníka měřil.

„Podívejte, my pracujeme na dalších aspektech. Ještě jsme neskončili. Budeme mít více důkazů. Teď ale buď toho chlapa obviníme, nebo ho musíme pustit. Máme čtyřicet osm hodin počínaje včerejší půlnocí, abychom vznesli obvinění. Jestli to nestihneme teď, dokud nemůže ven na kauci, tak si sežene právníka a vyřídí si kaučních slyšení. Pokud do té doby nevznesete jediné obvinění, soudce nemá důvod ho nepustit. Takže ho obviňte hned. Důkazy, které potřebujete, dostanete."

Newell kývl, jako by souhlasil, ale řekl: „Problém je v tom, že bych chtěl mít všechno, co nejkompletnější balík důkazů, už když budu vznášet obvinění. Tak budeme hned od začátku vědět, jak povedeme žalobu. Jestli budeme v defenzívě, nebo ho pořádně zmáčkneme."

Bosch vstal a šel se k otevřeným dveřím kanceláře podívat na plastovou jmenovku na zdi vedle nich. Pak se vrátil ke stolu.

„Co to děláte, Boschi?"

„To je divné. Já jsem myslel, že sepisujete obvinění, ale vy zastupujete i v soudních přích."

Newellovi vypadlo pero. Kromě tváří teď už zrudnul i na čele. „Poslyšte, já vznáším obvinění. Ale jsem zodpovědný za to, abychom měli případ od začátku co nejlépe postavený. Já můžu sepsat obvinění na každý případ, co mi kdo přinese, ale o to nejde. Podstatné je mít dobré, věrohodné důkazy v co největším množství, aby se ten případ nevrátil na naše hlavy. Proto naléhám, Boschi. Já…" „Co si to dovoluješ?" „Co?"

„Kolik ti je?"

„Dvacet šest. Co to má co…"

„Tak poslouchej, ty hajzlíku. Neopovažuj se mi říkat jenom tak Boschi. Já jsem dělal na případech dávno předtím, než tys přečetl první právnickou knížku, a budu na nich dělat ještě dlouho potom, co ty se svým bourákem a touhle egocentrickou komedií skončíš v Century City. Můžeš mi říkat detektive nebo detektive Boschi. Můžeš mi říkat i Harry. Ale neopovažuj se mě ještě někdy oslovit Boschi, jasný?"

Newell hleděl s otevřenou pusou.

„Rozumíš?“

„Jistě.“

„A ještě něco. Děláme na dalších důkazech a snažíme se, aby byly co nejdřív. A ty mezitím vzneseš proti Bremmerovi obvinění z vraždy prvního stupně s vyloučením možnosti propuštění na kauci, protože my se postaráme o to – od samého začátku, pane Newelle –, aby tenhle lotr už v životě nevylezl na denní světlo.

A až budeme mít více důkazů, potom – budete-li mít ještě na starosti tento případ – vznesete několik dalších obvinění založených na hypotézách o souvislostech s dalšími vraždami. V žádné fázi si nebudete dělat starosti o takzvaný kompletní balík důkazů, který předáte soudnímu zástupci. To bude totiž na jeho rozhodnutí. My oba dobře víme, že vy nejste opravdu nic víc než úředník, který podává dál, co se mu předloží. Kdybyste věděl aspoň tolik, abyste byl schopen dělat žalobci přísedícího, pak byste neseděl tady. Máte nějaký dotaz?“ „Ne,“ pospíšil si. „Co ne?“ „Žádné ot… Ne, detektive Boschi.“

Bosch se vrátil do Irvingovy zasedačky, kde strávil zbytek dopoledne sepisováním žádosti o povolení k osobní prohlídce včetně odběru vzorků ochlupení, slin a zubního otisku.

Než ji odešel podat k soudu, zúčastnil se krátké schůzky speciální jednotky, kde každý nahlásil postup na svém úkolu.

Edgar popsal, jak navštívil Sybil Brand, kde ukázal stále ještě zadržované Georgii Sternové Bremmerovu fotku. Nebyla schopna ho identifikovat jako útočníka, ale ani vyloučit.

Sheehan s Opeltem předložili Bremmerovo policejní foto správci skladů U Binga. Ten ho označil jako možného někdejšího nájemce skladovacích prostor, ale s odstupem dvou let si už nebyl jistý. Řekl, že si tak dlouho nepamatuje dost na to, aby mohl někoho poslat do plynu.

„Připadal mi jako zbabělec,“ poznamenal Sheehan, „podle mě Bremmera poznal, ale měl strach říct to naplno. Zítra na něho udeříme ještě jednou.“

Rollenberger zavolal vysílačkou prezidenty, kteří se ozvali z reportérova domu, ale hlásili, že se zatím nic nenašlo. Ani pásky, ani těla, vůbec nic.

„Podle mě bychom měli získat příkaz k rozkopání dvorku a podlahy," řekl Nixon.

„To můžeme," odpověděl Rollenberger,

„zatím pokračujte."

Nakonec se vysílačkou ohlásil Yde, že se s Mayfieldem dohadují s právníky z Timesů, kteří je zatím nepustili ani k Bremmerovu stolu v kanceláři.

Rollenberger předal informaci, že Heikes a Rector jsou mimo dosah, protože shánějí informace o Bremmerově životě a minulosti. Pak oznámil, že Irving svolal na pět hodin tiskovou konferenci, kde s celou záležitostí seznámí média. Kdyby někdo do té doby cokoli zjistil, ať dá okamžitě vědět.

„To je všechno," zakončil schůzi.

Bosch se sebral a vypadl.

Klinika na nejhlídanějším poschodí okresní věznice připomínala Frankensteinovu laboratoř. Každá postel měla řetězy a kruhy na připoutání pacientů ke kachlíkové zdi. Stahovací lampy nad každým lůžkem byly zamřížované, aby se klienti nedostali k žárovkám, které by se v jejich rukou mohly proměnit ve zbraně. Keramický obklad za ta léta beznadějně zažloutl.

Bosch s Edgarem stáli ve dveřích šestilůžkové světnice a dívali se jak Bremmer, uložený na šesté posteli, dostává uklidňující injekci, aby spolupracoval a byl poddajnější. Bránil se splnit soudní příkaz k poskytnutí otisku chrupu a odběru vzorků krve, slin a chlupů.

Jakmile droga začala účinkovat, lékař mu otevřel ústa, vložil do nich dvě rozpěrky a nasadil na horní zuby plastelínový hranolek. Potom zopakoval totéž dole. Když skončil, uvolnil rozpěrky. Bremmer zřejmě spal.

„Kdybych se ho teď na něco zeptal, řekl by mi pravdu, ne?" zeptal se Edgar. „Bylo to sérum pravdy, co mu píchli, že jo?"

„Asi jo,“ řekl Bosch, „ale to bychom mohli celý případ u soudu zabalit.“

Lékař vložil šedé hranolky s otisky do plastových krabiček a podal je Edgarovi. Potom odebral Bremmerovi krev, vytřel bavlněným tampónem ústa a odstřihl pár konečků z vlasů a chlupů na prsou a ohanbí. Vložil každý vzorek zvlášť do obálky, které dal do podobné kartónové krabičky, v jakých se dětem servírují kuřecí nugety v rychlém občerstvení.

Bosch ji vzal a šel na pitevnu za analytikem Amadem. Edgar zamířil do Nothridgeova státního ústavu za soudním archeologem, který pomáhal rekonstruovat dvanáctou oběť.

Ve čtvrt na pět se všichni kromě Edgara sešli zpátky v zasedačce. Byli zvědaví, jak bude vypadat Irvingova tiskovka. Od oběda se nezjistilo nic nového.

„Kam to podle tebe všechno odklidil, Harry?“ zeptal se Nixon při nalévání kávy.

„Nevím. Možná má někde pronajatou místnost. Jestli si dělal nahrávky, tak pochybuju, že by je zahodil. Asi má někde skrýš a my ji najdem.“

„A co další ženy?“

„Taky budou, někde v zemi pod městem. Tady pomůže jedině štěstí.“

„Nebo Bremmer, jestli bude mluvit,“ řekl Irving, který právě vstoupil.

V místnosti panovala dobrá nálada. I když se za celý den moc nepostoupilo, nikdo nepochyboval, že konečně mají vraha. Pospolitost je v tom utvrzovala. Měli chuť sedět a popíjet kafe, a to dokonce včetně Irvinga.

Za pět minut pět, když si náčelník naposledy před mediálním vystoupením procházel denní hlášení, se z vysílačky ozval Edgar. Rollenberger okamžitě sáhl po přístroji a odpověděl mu.

„Co nového pětko?“

„Je tam Harry?“

„Ano pětko, tým šest je přítomen. Co jste zjistil?“

„Mám výsledky. Stoprocentní shoda mezi zuby podezřelého a otisky na těle oběti.“

„Rozumím, pětko.“

Celá zasedačka výskala, detektivové se poplácávali po zádech. „A máme ho!“ vykřikl Nixon.

Irving si sebral papíry a vyrazil. Chtěl přijít načas. Když ve dveřích míjel Harryho, řekl:

„Jsme zlatí. Díky.“

Bosch jen kývl.

Pár hodin nato už byl zpátky v okresní věznici. V tenhle čas se už vězni nepouštěli do návštěvní místnosti, takže Bosch musel za ním do nejpřísněji střežené části, kde ho strážní hlídali pomocí kamer. Prošel podél řady cel až k číslu 6–36 a podíval se dovnitř malým zamřížovaným okénkem v ocelových dveřích.

Bremmer, k němuž nebylo radno se přibližovat, měl celu sám pro sebe. Nepostřehl, že se někdo dívá. Ležel na dolní palandě s rukama složenýma pod hlavou, s očima otevřenýma a upřenýma do stropu. Bosch poznal totéž ponoření do vlastních myšlenek, které se u vraha na okamžik projevilo už předešlý večer. Jako by byl někde jinde. Bosch přiblížil ústa k okénku.

„Bremmere, hraješ bridž?“

Vězeň se podíval ke dveřím, aniž pohnul čímkoli jiným než očima.

„Co?“

„Povídám, jestli hraješ bridž? Jako karty?“

„Co sakra chceš, Boschi?“

„Jenom jsem se stavil říct, že před chvíli ti k té dnešní přišili na základě souvislostí ještě tři další. Máš jenom dvanáctou a ještě dvě, které jsme přisuzovali Panenkářovi. A k tomu pokus o vraždu té, co ti utekla.“

„Jo? A co má být? Dostaneš jednu, tak ti přišijou všechny. Stačí mi vykroutit se z Chandlerky a ostatní popadají jak domino.“

„Až na to, že to bude jinak. Máme tvoje zuby – ty mluví stejně jasně jako otisky prstů. A máme i ten zbytek. Zrovna se vracím z pitevny. Tvoje chlupy se shodují se vzorky nalezenými u obětí číslo sedm a jedenáct, jak jsme si mysleli, že je udělal Panenkář. Měl bys začít uvažovat o nějaké dohodě. Když řekneš, kde jsou ty ostatní, možná tě nechají žít. Proto jsem se tě ptal na ten bridž.“

„A co s ním?“

„Slyšel jsem, že v Quentinu je dobrej karetní spolek. Mají zájem o novou krev. Budou se ti líbit, máš s nimi hodně společného.“

„Co kdybys mě nechal na pokoji, Boschi?“

„Neboj, nechám. Jenom abys věděl, oni tam čekají na popravu. Ale tím se netrap, až tam budeš, zahraješ si s nima víc než dost. Víš jak dlouho se čeká? Takových osm deset let, než ti pustí plyn. Není to zas tak špatný. Ledaže by ses chtěl domluvit.“

„Žádné dohadovaní nebude, Boschi. Běž pryč.“

„Tak já jdu. Věř mi, je to prima pocit, když člověk může odsud ven. Takže se potom uvidíme, jo? Za osm deset let, já se na tebe přijdu podívat, Bremmere. Až tě tam přivážou, budu se okénkem dívat, jak ti pouštěj plyn. A potom řeknu reportérům, jak jsi skončil – žes hystericky ječel a žes vůbec nevypadal na tvrdýho chlapa.“

„Jdi se vysrat!“

„Jo, jo. Tak nashle, Bremmere.“

33

Po úterním vyřizování kolem obvinění dostal Bosch povolení vzít si do konce týdne volno místo všech těch přesčasů, které nasbíral na případu.

Trávil čas doma. Věnoval se drobným pracím a užíval si klidu. Vzadu na verandě vyměnil staré zábradlí za dubové

hranolky napuštěné fermeží. A když už byl nakupovat, přibral nové polštářky a podušky na zahradní židle a lavičku, které měl na verandě.

Znovu si v Timesech začal číst sportovní stránky a orientovat se v aktuálních tabulkových přesunech.

Sem tam se začetl do článků, které v hojném počtu vycházely v metropolitní části k případu, teď už celé zemi známému, pod titulkem Imitátor. Ale nefascinovaly ho. Věděl toho o něm příliš. Zajímaly ho nové podrobnosti, které začaly o Bremmerovi vycházet najevo. Timesy vyslaly člověka do Texasu, kde bývalý zaměstnanec vyrůstal na předměstí Austinu. Reportér se vrátil s verzí sestavenou ze starých soudních záznamů a místních klepů. Bremmera vychovávala pouze matka v neúplné domácnosti. Otec byl potulný muzikant, který se s ním viděl nanejvýš jednou dvakrát za rok. Někdejší sousedky matku popisovaly ve vztahu k synovi jako pedantickou až vysloveně tyranskou.

Nejhorší, co reportér vyčenichal, bylo neprokázané podezření z podpálení sousedovy kůlny, když bylo klukovi třináct. Podle vyprávění ho matka stejně potrestala, jako by se zločinu skutečně dopustil, a celý zbytek léta ho nepustila na krok z domu. Někdy v té době se v okolí začala ztrácet domácí zvířátka. Nikoho ovšem nenapadlo přičítat to mladému Bremmerovi. Alespoň až dosud ne. Ted se naopak zdálo, že s ním sousedé spojují všechno zlo, co toho léta jejich čtvrť postihlo.

Rok po onom požáru se matka upila k smrti a chlapec od té doby vyrůstal ve státním zařízení, kde mladí svěřenci museli do školy nosit bílé košile, modré kravaty a saka, i kdyby rtuť chtěla vyletět z teploměru. Podle novinového článku pracoval jako reportér studentských novin, čímž zahájil svou celoživotní žurnalistickou kariéru, která ho nakonec zavedla do Los Angeles.

Vrahovy životní osudy působily jako voda na mlýn Lockeovi a jemu podobným, kteří se předháněli ve

spekulacích, jak z týraného chlapce vyrostl sadistický zločinec. Boschovi z toho bylo leda smutno. Přesto dlouho nedokázal odtrhnout oči od obrázku matky, který Timesy někde vydolovaly. Byla tam zachycená před sluncem ošlehaným domkem ve stylu ranče s rukou na Bremmerově rameni. Měla odbarvené blond vlasy, vyzývavou postavu a velký hrudník. Přehnaně se malovala, pomyslel si při pohledu na starou fotografii.

Kromě článků na téma Bremmer si několikrát přečetl čtvrteční příběh z metropolitní sekce o pohřbu Beatrice Fontenotové. Citovali v něm Sylvii a psali, jak dívčina učitelka při posledním rozloučení předčítala z jejích školních prací. Ke stati patřila i fotka, ale bez Sylvie. Dominovala jí stoická, uslzená tvář matky. Bosch nechal noviny ležet na stole u pohovky, a pokaždé když si na ni sedl, četl si je znovu a znovu.

Když ho dům omrzel, dostal chuť někam si vyjet. Sjel z kopců do Valley, aniž měl jasný cíl. Udělal si čtyřicetiminutovou vyjížďku k hamburgerovému stánku. Vyrůstal ve městě a rád se po něm projížděl a poznával každou uličku a zákoutí. Čtvrteční a páteční vyjížďky vedly kolem školní budovy, ale Sylvii za oknem ani jednou nezahlédl. Bolelo ho u srdce, když na ni myslel, ale věděl, že se víc přiblížit nesmí. Bylo to na ní a jemu nezbývalo než čekat, až se odhodlá.

Když se vrátil z páteční odpolední vyjížďky, záznamník blikal. Hrdlo se mu stáhlo nadějí. Třeba ho viděla jet kolem a zavolala, protože uhádla, jak trpí. Jenže to byl Edgar, který chtěl, aby mu zavolal.

Nerad, ale nakonec vyhověl.

„Harry, přicházíš o to nejlepší.“

„Jo? A co?“

„Tak třeba včera jsme tu měli lidi z magazínu People.“

„Tak to tě uvidím na obálce.“

„Ne, kecám. Ale je ledacos nového.“

„Tak povídej.“

„Všechen ten rozruch kolem pracuje pro nás. Volala nějaká paní z Culver City a říkala, že Bremmera poznala. Prý si u ní pronajal sklad na jméno Woodward. Sehnali jsme si příkaz k prohlídce a dneska ráno jsme tam vpadli.“

‚Jo?“

„Locke měl pravdu. Nahrával si to. Našli jsme pásky – jeho trofeje.“

„Proboha!“

„Představ si! Poslední pochybnosti padly. Máme sedm nahrávek i s kamerou. Vypadá to, že první dvě – co jsme přisuzovali Panenkářovi – si ještě netočil. Ale máme sedm dalších včetně Chandlerové a Maggie Cum Loudly. Ten lotr si nahrával úplně všecko. Je to hnusný. Dělá se na formálních identifikacích, ale asi se to bude shodovat s Morovým seznamem – Gallery a ty další čtyři holky z pornofilmů.“

„Co tam bylo ještě?“

„Všechno. Mám každou blbost – pouta, řemínky, roubíky, nůž a glocka ráže devět. Celé zabijácké nádobíčko. Musel je nutit pistolí. Proto jsme u Chandlerové v domě nenašli žádné stopy zápasu. Prostě na ni mířil pistolí. Myslíme si, že je držel v šachu celou dobu, než je spoutal a ucpal jim ústa. Podle těch kazet to vypadá, že se všechny vraždy odehrály u něj doma v zadní ložnici, samozřejmě kromě poslední. Té se to stalo doma… Člověče, já jsem nebyl schopný se na to dívat.“

Bosch se tomu nedivil. Zkusil si představit, jak se to asi mohlo odehrát, a srdce se mu z toho rozbušilo, jako by se chtělo utrhnout a vyrazit ven jako pták z klece.

„Dali jsme to prokurátorovi. Ale největší bomba je, že Bremmer bude mluvit.“

„Vážně?“

„Jo. Když slyšel, že máme nahrávky a všechno ostatní, asi řekl právníkovi, ať se dohodne. Dostane doživotí bez možnosti podmínečného propuštění a za to nám ukáže, kam dal těla a podrobí se psychiatrickému pozorování. Podle mě ho stejně

rozmáznou jak mouchu, ale asi chtějí brát ohled na příbuzné a na vědu.“

Bosch mlčel. Nechají Bremmera žít. Nejdřív nevěděl, co si o tom má myslet. Pak si uvědomil, že se s tím dokáže smířit. Trápilo ho pomyšlení, že by se ty ženy nikdy nenašly. Proto ho také navštívil ve věznici hned po počátečním obvinění. Ať už oběti měly rodiny, které o ně stály, nebo ne, nechtěl je nechávat v temné propasti nejistoty.

Není to špatný kompromis, řekl si nakonec. Bremmer sice bude naživu, ale vlastní život nepovede. Možná to pro něj bude horší než plynová komora. Tak bude vypadat spravedlnost.

„Myslel jsem si,“ pokračoval Edgar, „že tě bude zajímat, co je nového.“

„Však jo.“

„Zkurvenej svět! Že zrovna Bremmer! Tohle je divnější, než kdyby to byl Mora. Reportér, a já jsem ho, člověče, dobře znal.“

„Jo, takových nás bylo víc. Podle mě nikdo neví, co maj tihle lidi v hlavě.“

„Jo. Tak se měj, Harry.“

Bylo pozdní odpoledne. Bosch stál na verandě, opíral se o nové zábradlí, shlížel do hlubin průsmyku a přemýšlel o zatmění srdce. Mělo tak silný puls, že dokázalo ovládnout tep celého města. Vždycky bude tvořit spodní proud, rytmus jeho vlastního života. Bremmer je mimo hru, uklizený a navždy ukrytý, ale po něm přijde další. A po něm ještě další. Zatmění nikdy nepostihuje jen jedno srdce.

Zapálil si cigaretu a myslel na Honey Chandlerovou. Snažil se vytěsnit poslední pohled, který se mu na ni naskytl, obrazem ze soudní síně. To bude navždy její místo ve vzpomínkách. To její rozhořčení v sobě mělo cosi tak čistého a ryzího – jako modrý plamen, který ovládne sirku o zlomek času dřív, než sám sebe udusí. Musel jí vzdát čest, i když planula proti němu.

Myšlenky se mu zatoulaly k soše na schodišti před soudní budovou. Pořád si nemohl vzpomenout na její jméno. Kus

betonu v ženské podobě, řekla o ní Chandlerová. Co si asi myslela o spravedlnosti, když se blížil její konec. Není spravedlnosti bez naděje. Zbyla nějaká nakonec i jí? Byl přesvědčený, že ano. Musela tam plápolat jako modrý plamének těsně před vyhasnutím, ale ještě hořící, ještě spalující. Díky tomu porazila Bremmera.

Neslyšel Sylvii přicházet, dokud nestála na verandě za ním. Ohlédl se a uviděl ji. Okamžitě se mu ji chtělo obejmout, ale udržel se. Vzala si na sebe džíny a tmavomodrou bavlněnou košili, kterou jí koupil k narozeninám. Považoval to za dobré znamení. Šla asi rovnou ze školy, která před víkendem mohla skončit nanejvýš tak před hodinou.

„Volala jsem ti do kanceláře, ale povídali, že máš volno. Tak jsem si řekla, že se zastavím zeptat, jak se ti daří. Četla jsem o tom případu všechno, co se psalo v novinách."

„Já jsem v pořádku, Sylvie. A ty?"

„Taky."

„A my?"

Slabě se nad tím pousmála.

„Mluvíš, jak bys předčítal z těch nálepek, co si lidi dávají na nárazník: Jak řídím? Harry, já nevím, jak na tom jsme. Proto jsem asi přišla."

Rozprostřelo se nepříjemné ticho. Sylvia se rozhlížela po verandě a po okolí. Bosch zadusil cigaretu a hodil ji do staré plechovky od kávy, postavené vedle dveří.

„Ale! Nové podušky."

„No jo."

„Harry, pochop, že jsem jenom potřebovala trochu času. Je to…"

„Chápu."

„Nech mě domluvit. Strašně dlouho jsem si to nacvičovala, tak mě to nech říct. Bude to pro mě a pro nás hrozně těžké, jestli chceme zůstat spolu. Vyrovnat se s naší minulostí, našimi tajnostmi a hlavně s tvou prací, kterou si s sebou nosíš domů…"

Bosch čekal, co řekne dál. Tohle nemohl být konec.

„Já vím, že ti to nemusím připomínat, ale tohle jsem už jednou prožívala s mužem, kterého jsem měla ráda. A musela jsem se dívat, jak se všechno hroutí a končí. Bolelo nás to oba. Takže musíš chápat, že jsem se potřebovala zastavit a přemýšlet o těch věcech. O nás."

Přikývl, ale ona se nedívala, což ho lekalo více než její slova. Přesto sám nebyl schopen nic říct. Nic ho nenapadalo.

„Tvůj život, Harry, ten pracovní, je těžký boj. Ale i přes ten policejní náklad vidím a vím, že máš v sobě spoustu ušlechtilého."

Obrátila pohled na něj.

„Miluju tě, Harry. A chci si ten cit udržet, protože patří k tomu nejlepšímu, co v životě mám a co znám. Bude to hrozně těžké, ale zároveň to může být tím lepší. Kdo ví?"

Přistoupil k ní.

„Kdo ví?" zopakoval.

Objímali jeden druhého, zblízka si navzájem pohlíželi do očí, vnímali vůni vlasů a kůže. Podpíral jí z týla hlavu, jako by byla z křehounkého porcelánu.

Pustili se, ale jen aby mohli přejít k lehátku. Tiše si sedli a objímali se tak dlouho, jako ještě nikdy. Nebe nad vrcholkem San Gabriels začalo vadnout a purpurovět. Bosch si byl vědom, že v nitru skrývá ještě mnohá tajemství, ale ta teď musí stranou. Temná propast osamění si na něj bude muset ještě počkat.

„Nechtěla by sis na víkend někam vyjet?" zeptal se. „Někam ven z města. Třeba bychom konečně mohli zajet do Lone Pine a přespat tam ve srubu."

„To by bylo skvělé. Myslím, že by mi… že by nám to přišlo vhod."

Po chvíli dodala: „Ale možná žádný nesezeném. Nemají jich tam moc a většinou jsou už v pátek všechny plné."

„Mám rezervaci."

Podívala se na něj. Lišácky se usmála a řekla: „Takže tys to celou dobu věděl a jenom sis tady seděl a čekal, až za tebou přijdu. Žádné bezesné noci, žádné překvapení se nekoná.“

Neusmíval se. Zavrtěl hlavou a zahleděl se k sangabrielské skále na poslední odraz světla.

„Nevěděl, Sylvie,“ řekl, „ale doufal jsem.“

Pokud vás zaujala detektivka Dvanáctá oběť, jistě si nenecháte ujít ani další případy Harryho Bosche

POSLEDNÍ KOJOT

Život losangeleského policisty Harryho Bosche se ocitl nad propastí. Opustila ho přítelkyně, jeho dům je po zemětřesení neobyvatelný a po napadení velitele musel navíc odevzdat svůj odznak detektiva. Ve volném čase se tedy Bosch rozhoduje znovu prošetřit pětatřicet let starý případ: případ vraždy své matky.

Během svého tajného pátrání, které postupně přerůstá v jediný smysl jeho dalšího života, si však Bosch až příliš pozdě uvědomuje, že rány, do nichž ťal, jsou pro některé vysoce postavené lidi dosud až příliš živé. Dokonce tak živé, že jsou pro ně ochotni znovu vraždit.

Poslední kojot je v pořadí čtvrtá detektivka v Connellyho „Boschovské sérii“ a jako všechny předchozí strhává svou dramatičností, poutavou zápletkou a především dokonalou znalostí poměrů uvnitř losangeleské policie.

Poslední kojot vyjde v únoru 2001

Michael Connelly

ČERNÁ OZVĚNA

Michael Connelly patří v současné době k nejčtenějším autorům detektivních románů, navazujících na tradici americké tvrdé školy. Ve své prvotině Černá ozvěna, za kterou získal prestižní cenu Edgar Award (dalším nositelem je například Ed McBain), uvádí na scénu kriminalistu Harryho Bosche. Bez nadsázky lze říct, že k řadě slavných literárních postav tohoto žánru, jakými byli například Ellery Queen, Nero Wolfe, Phil Marlowe či Steve Carella, přibyl další plnokrevný detektiv,

pohybující se s rutinou a invencí mezi organizovanými zločinci, překupníky drog, zkorumpovanými státními úředníky a brutálními zabijáky.

V Černé ozvěně vyšetřuje Harry Bosch smrt svého přítele a spolubojovníka z vietnamské války. V tajuplném bludišti zločineckého podsvětí, se kterým je Bosch konfrontován, ožívá hrůza, kterou kdysi zažil ve Vietnamu jako příslušník jednotky specializované na boj v podzemních tunelech.

Boschovou partnerkou v tomto souboji s nebezpečnými zločinci, jimž se podařilo proniknout na důležitá místa v policejním aparátu, je agentka FBI Eleanor Wishová. Jejich vztah dočasně přesáhne kolegiální rovinu, což Boschovi zkomplikuje obtížné rozhodování mezi spravedlností a pomstou, před které je v závěru případu postaven.

Ten, kdo má rád klasickou detektivku stejně jako moderní thriller, by měl sáhnout po Černé ozvěně. Nebude zklamán.

Pevná vazba s přebalem, 400 stran, 189 Kč.

Michael Connelly
ČERNÝ LED

Harry byl za trest přeřazen do oddělení pro potírání obchodu s narkotiky a znovu se ocitá na křehkém ledě mezi dvěma světy – policejním a zločineckým.

Jeho kolega je jednoho dne nalezen mrtvý v pochybném motelu. Z dopisu na rozloučenou všichni usuzují, že spáchal sebevraždu pod tíhou deprimujícího zaměstnání a manželského rozchodu.

Policejní šéfové by chtěli případ uzavřít, ale Harry Bosch ví, že nesmí dát na samotná fakta bez jasných souvislostí. Tuší totiž, že na kolegově smrti by mohli mít zájem distributoři nové drogy, nazývané Černý led. V tomto názoru ho utvrdí i nález dalších dvou mrtvých lidí, kteří v případu hráli určitou roli.

Navzdory varování, aby od toho dal ruce pryč, se Harry pouští do pátrání na vlastní pěst. Snaží se najít pravdu ve

zločineckém podsvětí Los Angeles a vydává se dokonce až do Mexika, kde chce najít klíč ke všem třem vraždám. Hon se stupňuje až do závěrečného rozuzlení, které byste rozhodně neočekávali.

Bravurní vypravěčský styl a dokonalá znalost prostředí, děj plný akce a napětí, to jsou atributy všech „boschovských“ knih Michaela Connellyho. I Černý led je detektivka, která nepochybně uspokojí všechny milovníky tohoto žánru.

Pevná vazba s přebalem, 300 stran, 179 Kč.

Jonathan Kellerman
MONSTRUM

Podobně jako mnoho jiných mladých herců přijel Richard Dada do Hollywoodu, aby si tam splnil své sny. Skutečnost však připomínala spíše hrůznou noční můru: Richardovi někdo podřízl krk, vydloubl oči a jeho rozpůlené tělo nacpal do kufru Volkswagenu Brouk.

Případu se ujímá detektiv Sturgis. Zatímco sleduje jednu zavádějící stopu za druhou, je nalezeno mrtvé tělo dr. Argentové, která pracovala v psychiatrickém ústavu pro těžké zločince. I tato mrtvola měla podříznuté hrdlo a vydloubané oči…

Detektiv Sturgis se obrací s žádostí o pomoc na zkušeného policejního psychologa Alexe Delawara a společně přicházejí na první nadějnou stopu. Ta vede přímo do ústavu, kde pracovala zavražděná lékařka. Jeden z tamějších chovanců totiž před šestnácti lety vyvraždil celou rodinu – prořízl všem hrdla a vydloubl oči. Za svůj čin byl odsouzen k doživotí v ústavu a tisk mu dal přezdívku Monstrum.

Nynější dvě vraždy sice nesou jeho zločinecký rukopis, ale jak by se mohl dostat z ostře střeženého ústavu, kde je navíc udržován pod vlivem psychofarmak? Jak je ovšem možné, že dokázal předpovědět zavraždění své ošetřující lékařky? Sturgis s Delawarem narážejí na neochotu zaměstnanců vypovídat, a

tak jim nezbývá než skládat útržky jednotlivých stop, které je nakonec dovedou k překvapivému závěru.

Jonathan Kellerman představuje absolutní špičku mezi autory psychologických thrillerů. Při čtení jeho nejnovějšího románu Monstrum vám bude nepochybně běhat mráz po zádech.

Pevná vazba s přebalem, 408 stran, 195 Kč

Boris Starling
MESIÁŠ

Tento nervy drásající příběh je všeobecně považován za nejlepší thriller od Mlčení jehňátek – a je napsán tak, že se před usnutím budete ujišťovat, jestli vám nehrozí žádné nebezpečí. Čtenáři i kritika v zahraničí se shodují, že se Mesiáš brzy zařadí mezi klasiku tohoto žánru, a objevil se dokonce názor, že jde o jeden z pěti nejlepších thrillerů všech dob!

První oběť byla nalezena oběšená na provaze. Druhá ubitá k smrti v kaluži krve. Třetí chyběla hlava. Jejich minulost i zázemí se lišily stejně výrazně jako metoda, jakou je vrah sprovodil ze světa. Všechny tři zločiny spojoval pouze jeden hrůzyplný detail, který ovšem policisty dovedl ke znepokojivému závěru, že se stávají nedobrovolnými svědky přeměny člověka v sériového vraha… Nálezy dalších zmasakrovaných mrtvol jen potvrzují, že se nemýlili.

Detektiv Red Metcalfe si získal reputaci díky svému kri–minalistickému talentu a neomylné intuici. Odhalil již spoustu vrahů, umí se vcítit do jejich myšlení. Vyslýchal jich už celou řadu a až doposud vždy věděl, co je žene vpřed. Ale tentokrát si neví rady. Motivy a metody tohoto vraha jsou tak neuchopitelné a zároveň tak geniální, že je Red nucen probádat nejtemnější hlubiny své vlastní duše, aby poznal pravdu. Život, který tím zachrání, je totiž život jeho samého…

Pevná vazba s přebalem, 480 stran, 199 Kč.

Peter Clement
SMRTÍCÍ PRAKTIKY

Děj Smrtících praktik se odehrává v nemocnici sv. Pavla v Buffalu. Zdánlivě klidnou hladinu každodenního života rozvíří úmrtí hlavního správce. Smrt sama jistě není v lékařském světě nic neobvyklého, pokud… pokud se ovšem nejedná o vraždu. Mrtvý muž je nalezen na podlaze své kanceláře pár hodin poté, co mu kdosi s profesionální přesností vpíchl do srdce chirurgickou jehlu.

Přednosta pohotovosti, dr. Earl Garnet, je jedním z mála lékařů, kteří dokáží používat chirurgickou jehlu nejen teoreticky, a stává se tedy téměř okamžitě hlavním podezřelým. Ve snaze dobrat se pravdy odhalí skutečnosti mnohem závažnější a hrůznější, než si kdy dříve dokázal představit. Jestli se nepodaří pachatele zastavit, jsou v sázce životy lidí a pověst lékařů. Hrozí, že systém, jemuž Garnet přísahal věrnost, se otřese v základech…

Pevná vazba s přebalem, 288 stran, 169 Kč.

Peter Clement
NÁKAZA

Všichni předpokládali, že nově objevenou bakterii zvládnou bez problémů. Z omylu je však vyvedla hrůzná smrt jedné ošetřovatelky. Zděšený personál nemocnice vzápětí zjišťuje, že se mu nastalá situace vymkla z kontroly.

Jen jediný člověk si dokázal zachovat chladnou mysl: doktor Earl Garnet. Zatímco počet nakažených lidí roste –je mezi nimi i jeho vlastní žena –, podaří se mu najít děsivé spojení mezi oběťmi napadenými nebezpečnou bakterií. Když Garnet objeví dopis, v němž kdosi vyhrožuje, že brzy nakazí dalších padesát lidí, zavládne všeobecná panika. Nemocniční personál je sice uzavřen v karanténě, ale nikoho bohužel nenapadlo, že strůjcem celého neštěstí může být jeden z nich…

Peter Clement napsal další napínavý příběh z nemocničního prostředí, při jehož čtení vám bude běhat mráz po zádech. Děj

je tak děsivě autentický, že by se mohl odehrávat kdekoliv právě v této chvíli…

Pevná vazba s přebalem, 336 stran, 179 Kč.

Robert Ludlum
SPIKNUTÍ ŠKORPIONŮ

Tyrell Hawthorne býval jedním z nejlepších důstojníků americké námořní rozvědky – až do jedné deštivé noci, kdy v Amsterdamu přišla o život jeho žena, nevinná oběť temných zpravodajských her.

Zoufalý Hawthorne odchází po této tragédii do výslužby. Své rozhodnutí považuje za definitivní, ale pak se přece jen nechá přemluvit k poslednímu úkolu. Je totiž jediným člověkem, který může zneškodnit nejobávanější světovou teroristku.

Amája Bajarattová je krásná, nepolapitelná a smrtelně nebezpečná. Uvedla do pohybu rafinované spiknutí, proti němuž jsou úřady bezmocné. Hawthorne se vydává po její klikaté stopě, plné pokušení, zrady a smrti. Nebezpečná mise ho zavede do rušného letoviska Palm Beach, do Oválné pracovny i zrádných vod Karibiku. Postupně se mu podaří odhalit zločinnou síť vlivných lidí, kteří bezohledné vražedkyni pomáhají, a v závěru zjistí i šokující pravdu, která se za spiknutím skrývá.

Pevná vazba s přebalem, 584 stran, 249 Kč

Robert Ludlum
STRÁŽCI APOKALYPSY

Důstojník americké rozvědky Harry Latham přišel na stopu organizace zvané Brúderschaft, Bratrstvo, která v dokonale zamaskovaném výcvikovém středisku v rakouských Alpách usiluje o vzkříšení nacistického strašidla druhé světové války. Cílem Bratrstva je založení Čtvrté říše.

Harrymu se podaří vstoupit do srdce tajné organizace, ale zrada vlastních lidí vede k jeho odhalení. Aniž by o tom věděl,

je podroben neurochirurgické operaci, která zásadním způsobem ovlivní jeho myšlení. Po tomto zásahu Bratrstvo umožní Harrymu prchnout a na cestu ho vybaví falešnými informacemi, které očerní řadu nevinných lidí a vyvolají spoustu zlé krve.

Harry nakonec přece jen neunikne brutální popravě. Umírá před očima svého bratra Drewa, důstojníka tajné služby na americkém velvyslanectví v Paříži. Drew je odhodlán Harryho pomstít, a proto se rozhodne vydávat za svého mrtvého bratra…

Pevná vazba s přebalem, 640 stran, 249 Kč.